ABIGAIL DEAN

FATA

„E fantastică, mi-a plăcut la nebunie".
Paula Hawkins

Bestseller
New York Times

CRIME SCENE PRESS

ABIGAIL DEAN

FATA A

Original: *Girl A* (2021)

Traducere din limba engleză:
GEORGE ARION JR.

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2021 —

Abigail Dean s-a născut la Manchester şi a crescut în Peak District. A absolvit Universitatea Cambridge cu o diplomă în limba engleză. A fost librar pentru Waterstones, apoi a lucrat cinci ani ca avocat la Londra, iar în vara lui 2018 şi-a luat liber ca să lucreze la romanul ei de debut, *Fata A,* chiar înainte să împlinească treizeci de ani. Acum este avocat pentru Google şi lucrează la al doilea roman.

Drepturile pentru *Fata A* au fost vândute în 33 de teritorii, iar drepturile pentru adaptarea cinematografică au fost vândute companiei Sony. În curând, romanul va fi transpus într-un serial de televiziune în regia lui Johan Renck *(Cernobîl).*

Pentru Mama, Tata şi Rich.

— 1 —
Lex (Fata A)

Nu mă cunoaşteţi, dar sigur mi-aţi văzut faţa. În primele imagini ne-au bombardat trăsăturile cu pixeli, până la brâu. Chiar şi părul ne ieşea prea tare în evidenţă ca să fie arătat în clar. Însă povestea şi păstrătorii ei au obosit, iar în cotloanele sordide ale internetului am ajuns uşor de găsit. Fotografia cea mai populară a fost făcută în faţa casei din Moor Woods Road, târziu într-o seară de septembrie. Ne-am aliniat, şase dintre noi după înălţime şi Noah în braţele lui Ethan, în timp ce Tata aranja cadrul. Eram nişte mici stafii albe care se zvârcoleau năucite de lumina soarelui. În spatele nostru, casa se odihnea în ultimele licăriri ale zilei. Dinspre ferestre şi uşa de la intrare se întindeau umbre. Stăteam nemişcaţi şi ne uitam la cameră. Ar fi trebuit să iasă perfect. Însă chiar înainte ca Tata să apese pe buton, Evie m-a strâns de mână şi a întors faţa spre mine. În fotografie, pare gata să vorbească, iar mie mi se înfiripă un zâmbet pe chip. Nu-mi amintesc ce a spus, dar sunt sigură că am plătit pentru asta, mai târziu.

Am ajuns la închisoare la jumătatea după-amiezii. Pe drum ascultasem o listă de melodii făcută de JP – o numise „O zi minunată” –, iar fără muzică şi zgomotul motorului maşina devenise brusc foarte tăcută. Am deschis uşa. Pe autostradă începea să se aglomereze, iar zgomotul traficului semăna cu vuietul oceanului.

Închisoarea eliberase un certificat scurt prin care confirma moartea Maică-mii. Citisem articolele în noaptea dinainte. Toate erau superficiale şi toate se încheiau cu variaţiuni ale aceluiaşi final fericit. Lumea socoteşte că toţi copiii familiei Gracie, dintre care unii au renunţat la anonimat, sunt bine-sănătoşi. Stăteam aşezată pe patul din camera de hotel, înfăşurată într-un prosop, şi am început să râd. La micul-dejun, lângă cafea, am dat peste un teanc de ziare locale: Maică-mea era pe prima pagină, iar sub

fotografie un articol despre o persoană înjunghiată la Wimpy Burger. O zi liniştită.

În preţul camerei era inclus şi un bufet suedez cu preparate calde şi am mâncat până s-a terminat intervalul pentru micul-dejun, când chelneriţa mi-a spus că bucătăria trebuia să înceapă să se pregătească de prânz.

— Lumea mănâncă de prânz? am întrebat.

— Aţi fi surprinsă, mi-a răspuns.

Parcă voia să se scuze.

— Dar nu e inclus în preţul camerei.

— E-n regulă, am zis. Mersi. A fost foarte bun.

Când am început să lucrez, mentora mea, Julia Devlin, mi-a spus că o să vină momentul când o să mă plictisesc de mâncare gratis şi băutură gratis, când fascinaţia mea pentru platourile cu gustări desăvârşite o să slăbească şi când n-o să-mi mai pun alarma ca să mă trezesc să mănânc micul-dejun la hotel. Devlin a avut dreptate în multe privinţe, dar nu şi în asta.

Nu mai intrasem niciodată în închisoare, dar nu era mult diferită de cum mi-o imaginasem. După parcare erau nişte ziduri albe, încununate cu sârmă ghimpată, de parcă ar fi fost parte a unei încercări dintr-un basm. În spatele lor, patru turnuri tronau deasupra unui şanţ de ciment, cu un fort cenuşiu în mijloc. Mica viaţă a Maică-mii. Parcasem prea departe şi a trebuit să străbat o mare de locuri libere, urmând liniile groase şi albe acolo unde puteam. În parcare mai era o singură altă maşină, iar în interiorul ei se afla o femeie în vârstă care strângea volanul cu toate puterile. Când m-a văzut a ridicat o mână, de parcă ne-am fi cunoscut, iar eu i-am făcut la rândul meu un semn.

Sub tălpi, asfaltul începea să devină lipicios. Până să ajung la intrare am simţit transpiraţie în sutien şi în părul de pe ceafă. Hainele mele de vară erau într-un dulap la New York. Îmi aminteam sfioasele veri englezeşti, iar de fiecare dată când ieşeam rămâneam surprinsă de cerul albastru, îndrăzneţ. În dimineaţa aceea petrecusem ceva timp gândindu-mă ce să port. Mă blocasem, pe jumătate îmbrăcată, uitându-mă în oglinda dulapului. Până la urmă,

se dovedea că nu există costumaţie chiar pentru fiecare ocazie. M-am hotărât la o bluză albă, blugi largi, adidaşi curaţi, ca scoşi din cutie, ochelari de soare respingători. *E prea vesel?* am întrebat-o pe Olivia şi i-am trimis o poză printr-un mesaj, dar ea era în Italia, la o nuntă, pe zidurile din Volterra, şi nu mi-a răspuns.

Aveau o recepţioneră, ca în oricare alt birou.

— Aveţi întâlnire? m-a întrebat.

— Da, am zis. Cu şefa închisorii.

— Cu doamna director?

— Sigur. Cu doamna director.

— Sunteţi Alexandra?

— Chiar eu.

Stabilisem cu şefa închisorii să ne întâlnim în holul de la intrare.

— Sâmbăta după-amiază lucrăm cu personal redus, zisese ea. Şi nu avem vizitatori după ora trei. Ar trebui să aveţi parte de linişte.

— Mi-ar plăcea asta, am zis. Mulţumesc.

— N-ar trebui să spun aşa ceva, a continuat, dar ăsta ar fi momentul prielnic pentru o mare evadare.

Acum păşea spre mine pe coridor şi parcă îl umplea cu totul. Citisem despre ea pe net. Era prima şefă a unui penitenciar de maximă securitate din ţară şi după numirea în funcţie dăduse câteva interviuri. Îşi dorise să devină poliţist într-o vreme când erau încă în vigoare limitele de înălţime, iar ea avea cu cinci centimetri mai puţin decât ar fi fost nevoie. Însă descoperise că era suficient de înaltă să lucreze la închisoare, lucru ilogic, dar cu care nu avusese vreo problemă. Purta un costum albastru-electric – l-am recunoscut din imaginile care însoţiseră interviurile – şi pantofi stranii, delicaţi, de parcă i-ar fi spus cineva că având u-i în picioare o să creeze o impresie mai puţin dură. Credea – cu toată fiinţa – în puterea reabilitării. Arăta mai istovită decât în fotografii.

— Alexandra, a zis şi mi-a strâns mâna. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

— Mie nu, am răspuns. Aşa că nu-ţi face griji.

Mi-a făcut semn spre locul din care venise.

— Biroul meu e chiar lângă centrul pentru vizitatori, a zis. Te rog.

Coridorul era de un galben spălăcit, pereţii erau jupuiţi pe la plinte şi decoraţi cu afişe scorojite despre meditaţie şi cum să duci o sarcină. La capătul lui erau un scanner, o bandă pentru obiectele personale şi mai multe dulapuri de metal înalte până-n tavan.

— Formalităţi, a zis ea. Măcar nu-i aglomerat.

— Ca la aeroport, am zis eu.

M-am gândit la controlul bagajelor din New York, din urmă cu două zile: laptopul şi telefoanele mele puse într-o tavă gri şi etuiul drăguţ, transparent, pentru machiaj, pe care-l aşezasem alături de ele. Aveau benzi speciale pentru cine călătoreşte mult şi nu trebuia să stau niciodată la coadă.

— Chiar aşa, a zis ea. Da.

A pus tot ce avea în buzunare pe bandă şi a trecut prin scanner. Avea cu ea o legitimaţie de securitate, un evantai roz şi o soluţie de protecţie solară pentru copii.

— O familie de roşcaţi, a zis. Nu suntem făcuţi pentru zile din astea.

În poza de pe legitimaţie arăta ca o adolescentă nerăbdătoare să înceapă prima zi de lucru. Eu nu aveam nimic în buzunare. Am trecut imediat în urma ei.

Nici înăuntru nu era nimeni. Am străbătut centrul pentru vizitatori, unde mesele de plastic şi scaunele fixate în podea aşteptau următoarea sesiune de întâlniri. La capătul încăperii era o uşă de metal, fără geam. În spatele ei, am bănuit, erau Maică-mea şi graniţele fiecăreia dintre zilele ei meschine. În trecere am atins un scaun şi m-am gândit la fraţii şi surorile mele cum aşteptau în camera aceea cu aer stătut ca Maică-mea să le fie adusă înaintea ochilor. Delilah probabil se rezemase de multe ori de spătarele scaunelor de acolo, iar Ethan venise şi el în vizită o dată, însă numai pentru nobleţea gestului. După aceea scrisese un articol pentru *The Sunday Times* intitulat „Problemele iertării”, care erau multe şi previzibile.

În biroul şefei închisorii se intra printr-o altă uşă. Şi-a atins legitimaţia de perete şi s-a scotocit în buzunare după o ultimă cheie. A găsit-o în cel de deasupra inimii, având prinsă de ea o ramă de plastic în care era o poză plină de copii roşcaţi.

— Ei bine, am ajuns, a zis ea.

Era un birou simplu, cu pereţi ciupiţi şi vedere la autostradă. Ea parcă îşi dăduse seama de asta şi hotărâse că nu e potrivit. Adusese o masă sobră, de lemn, şi un scaun, şi găsise buget pentru două canapele de piele, de care avea nevoie pentru discuţii delicate. Pe pereţi erau atestatele ei şi o hartă a Marii Britanii.

— Ştiu că nu ne-am mai întâlnit, a zis, dar vreau să-ţi spun ceva înainte să ni se alăture avocatul.

Mi-a făcut semn spre canapele. Detestam întâlnirile formale ţinute pe mobilier confortabil – era imposibil să-ţi dai seama cum să stai pe ele. Pe masa din faţa noastră erau o cutie de carton şi un plic maro, subţire, pe care scria numele Maică-mii.

— Sper să nu consideri că e neprofesionist ce fac, a spus, dar îmi amintesc de tine şi de familia ta de la ştirile de atunci. Pe vremea aceea copiii mei erau foarte mici. Încă din perioada aceea m-am gândit mult la titlurile care apăreau în ziare, chiar înainte să primesc postul. În domeniul ăsta vezi multe lucruri, şi pe cele care ajung în ziar, şi pe cele care nu. Şi, după atâta timp, unele lucruri – foarte puţine – încă mă surprind. Mă întreabă lumea: cum te mai poate surprinde ceva, chiar şi acum? Ei bine, refuz să nu mă las surprinsă.

Şi-a scos evantaiul din buzunarul costumului. De aproape, arăta ca un obiect făcut de un copil, sau de un prizonier.

— Părinţii tăi m-au surprins, a zis.

M-am uitat pe lângă ea. Soarele făcea echilibristică la marginea ferestrei, cât pe ce să cadă în încăpere.

— Ce vi s-a întâmplat a fost cumplit, a zis. Din partea noastră, a tuturor de aici – sperăm să vă găsiţi liniştea.

— Vrei să vorbim despre motivul pentru care m-ai

chemat? am întrebat eu.

Avocatul stătea pregătit în afara biroului, ca un actor care aştepta semnalul ca să intre pe scenă. Era îmbrăcat într-un costum gri, cu o cravată veselă, şi transpira. Pielea canapelei a scârţâit când s-a aşezat.

— Bill, a spus şi s-a ridicat din nou ca să-mi strângă mâna.

Partea de sus a gulerului începuse să se păteze şi acum prinsese şi ea culoarea cenuşie.

— Înţeleg că şi tu eşti avocat, a adăugat imediat după aceea.

Era mai tânăr decât mă aşteptasem, poate chiar mai tânăr decât mine. Era posibil să fi făcut facultatea în acelaşi timp.

— Doar chestiuni pentru companii, am zis şi, ca să-l fac să se simtă mai bine: Nu ştiu absolut nimic despre testamente.

— De asta mă aflu eu aici, a spus Bill.

Am zâmbit încurajator.

— Bun! a zis Bill.

A bătut cu degetele în cutia de carton.

— Astea sunt obiectele personale. Iar ăsta e documentul.

A făcut plicul să alunece peste masă, iar eu l-am rupt ca să-l deschid. În testament, Maică-mea scrisese cu mână tremurândă că Deborah Gracie o numea pe fiica ei, Alexandra Gracie, executor testamentar. Că bunurile lui Deborah Gracie erau, în primul rând, acele lucruri reţinute la Penitenciarul Northwood al Majestăţii Sale; în al doilea rând, aproximativ douăzeci de mii de lire moştenite de la soţul ei, Charles Gracie, la moartea acestuia; iar în al treilea rând, imobilul din Moor Woods Road 11, din Hollowfield. Aceste bunuri trebuiau împărţite în mod egal între copiii lui Deborah Gracie aflaţi în viaţă.

— Executor, am zis.

— Părea convinsă că tu eşti persoana potrivită, a zis Bill.

Eu am râs.

Încercaţi să v-o imaginaţi pe Maică-mea în celulă, jucându-se cu părul ei blond, lung până la genunchi, atât de

lung că se poate aşeza pe el, ca într-o provocare la o petrecere. Cumpăneşte la testamentul ei, supravegheată de Bill, căruia îi pare rău de ea, care e bucuros să ajute şi care transpiră şi atunci. Ar vrea să întrebe atât de multe! Maică-mea ţine pixul în mână şi tremură, pradă unei dezolări studiate. Executor, îmi explică Bill: e un fel de titlu onorific. Dar e şi o povară administrativă şi va trebui să comunic cu diverşii beneficiari. Maică-mea, cu un cancer care-i bolboroseşte în stomac şi numai câteva luni rămase în care să ne-o tragă, ştie exact pe cine să numească.

— Nu ai nicio obligaţie să accepţi asta dacă nu vrei, a zis Bill.

— Ştiu asta, am spus, iar Bill şi-a schimbat postura.

— Pot să te trec prin lucrurile de bază, a spus. Portofoliul de bunuri e foarte mic. N-ar trebui să-ţi consume prea mult timp. Ce e esenţial – ce trebuie tu să ţii minte – e să-i ai pe beneficiari de partea ta. Orice hotărăşti să faci cu bunurile acelea, întâi de toate obţine acordul fraţilor şi surorilor tale.

Aveam zbor de întoarcere la New York a doua zi după-amiază. M-am gândit la aerul rece din avion şi la meniurile drăguţe pe care le primeam chiar după decolare. Mă vedeam pregătindu-mă de călătorie după ce îmi amorţisem cele trei zile dinaintea ei cu băuturile din lounge, apoi trezindu-mă în aerul cald al serii şi urcând în maşina neagră care aştepta să mă ducă acasă.

— Trebuie să mă gândesc, am zis. Nu-i un moment bun.

Bill mi-a dat un bilet cu numele şi numărul lui scrise pe nişte rânduri gri-pal. Bugetul închisorii nu acoperea şi cărţile de vizită.

— Aştept un semn de la tine, a zis. Dacă nu o să fii tu executorul, m-ar ajuta nişte sugestii. Poate unul dintre ceilalţi beneficiari.

M-am gândit să vorbesc cu Ethan, cu Gabriel sau cu Delilah.

— Poate, am zis.

— Pentru început, a spus Bill, ţinând cutia în echilibru în palmă, astea sunt bunurile ei de la Northwood. Pot să ţi le eliberez astăzi.

Cutia era uşoară.

— Valoarea lor e neglijabilă, mă tem, a zis. Avea mai multe recompense pentru bunăvoinţă – pentru comportament exemplar, chestii de genul ăsta –, dar nu au prea multă valoare afară.

— Păcat, am spus.

— Singurul lucru care a rămas, a spus şefa închisorii, e trupul.

S-a apropiat de birou şi a scos un dosar cu spiră plin cu ţiple de plastic. În fiecare se afla o broşură sau un catalog. L-a deschis în faţa mea ca un chelner care prezintă meniul, iar eu am văzut în treacăt nişte fonturi sobre şi câteva chipuri cu expresii de parcă s-ar fi scuzat.

— Variante, a spus ea şi a dat pagina. Dacă îţi place vreuna. Firme de pompe funebre. Unele sunt ceva mai detaliate: servicii, sicrie, lucruri de genul ăsta. Şi toate sunt din zonă, nu mai departe de optzeci de kilometri.

— Mă tem că e o neînţelegere, am zis.

Ea a închis dosarul la o broşură care prezenta un dric cu model leopard.

— N-o să ridicăm trupul, am spus.

— A, a făcut Bill.

Dacă spusele mele au tulburat-o, şefa închisorii a ascuns-o bine.

— În cazul ăsta, a spus, ar trebui să îngropăm corpul mamei tale într-un mormânt nemarcat, conform politicii penitenciarului. Ai vreo obiecţie în sensul ăsta?

— Nu, am spus. N-am nicio obiecţie.

Cealaltă întâlnire a fost cu preotul, care voia să mă vadă. Mă rugase să intru în capela vizitatorilor, care era în parcare. Unul dintre asistenţii directoarei m-a însoţit până la o clădire scundă. Cineva ridicase o cruce de lemn deasupra intrării şi atârnase hârtie creponată colorată la ferestre. Un vitraliu făcut de copii. Şase rânduri de bănci îndreptate spre o scenă improvizată, cu ventilator şi amvon, şi o statuetă cu Iisus în timpul răstignirii.

Capelanul aştepta pe a doua bancă din spate. Era

femeie. S-a ridicat să mă salute. Totul la ea era rotund şi umed: figura ei în penumbră, pelerina albă, cele două mâini mici care au cuprins-o pe a mea.

— Alexandra, a zis ea.

— Bună.

— Probabil te întrebi de ce am vrut să vorbesc cu tine, a spus.

Avea genul de blândeţe pe care trebuie s-o exersezi. Mi-o puteam închipui în sala de conferinţe a unui hotel ieftin, purtând un ecuson cu numele pe el şi ascultând o prezentare despre cât de importante sunt pauzele, cât de important e să le laşi celorlalţi spaţiu să vorbească.

Am aşteptat.

— În ultimii ei ani am petrecut mult timp cu mama ta. Mă rog, lucrau cu ea de mai multă vreme, dar în ultimii ani am văzut schimbări la ea. Şi speram ca şi pe tine, astăzi, să te consoleze aceste schimbări.

— Schimbări? am zis eu.

Simţeam cum pe figură mi se înfiripă un zâmbet.

— Ţi-a scris de multe ori în anii aceia, a continuat ea. Ţie şi lui Ethan şi lui Delilah. Am auzit de voi toţi. Le-a scris şi lui Gabriel şi lui Noah. Uneori şi lui Daniel şi Evie. Ca o mamă să-şi piardă copiii, indiferent ce păcate a comis… A pierdut atât de mult! Îmi aducea toate scrisorile ca să verific adresele şi dacă a scris corect. Se tot gândea că adresele sunt greşite, pentru că nu răspundeaţi.

Hârtia creponată de afară arunca o lumină rozalie pe culoarul care ducea la altar. Iniţial crezusem că decoraţiunile de la ferestre erau rodul activităţii prizonierilor, dar acum mi-o puteam imagina pe capelană împodobindu-şi regatul după orele de lucru, încercând să-şi păstreze echilibrul pe un scaun.

— Voiam să vorbesc cu tine despre iertare, a zis ea. Pentru că dacă-i ierţi pe alţii când îţi greşesc, tatăl tău ceresc te va ierta şi el pe tine.

Şi-a pus palma pe genunchiul meu. Căldura mi-a trecut imediat prin blugi, de parcă s-ar fi vărsat ceva pe ei.

— Dar dacă nu le ierţi celorlalţi greşelile lor, a continuat,

tatăl tău ceresc nu-ţi va ierta nici el ţie greşelile.

— Iertare, am zis.

Cuvântul parcă mi s-a blocat în gât. Încă zâmbeam.

— Le-ai primit? a întrebat capelana. Scrisorile?

Le primisem. L-am rugat pe Tata – tatăl meu adevărat, nu putregaiul din oasele mele – să le distrugă pe fiecare atunci când ajungeau. Erau uşor de identificat. Veneau resigilate, cu ştampila care te avertiza că sunt scrisori din partea unui deţinut de la Penitenciarul Northwood al Majestăţii Sale. La scurt timp după ce am împlinit douăzeci şi unu de ani, când eram acasă, în vacanţă de la facultate, Tata a venit la mine cu o mărturisire şi o cutie în care erau îndesate toate porcăriile alea de scrisori. Mi-a zis: „M-am gândit că la un moment dat o să fii curioasă...” Trebuie să fi fost în timpul vacanţei de iarnă, pentru că grătarul era în şopronul din grădină. M-a ajutat să-l scot. Am stat amândoi îmbrăcaţi în hainele groase, el cu pipa, eu cu o ceaşcă de ceai, şi le-am expediat în foc.

— Cred că eşti în povestea greşită, i-am zis capelanei. Există un anumit fir narativ – e foarte frecvent – al cărui punct culminant este o vizită la închisoare. Cineva dinăuntru care aşteaptă în vizită pe cineva din afară. Aşteaptă să fie iertat. Vizitatorul s-a gândit la asta de mulţi ani şi nu se poate hotărî dacă să meargă sau nu. Mă rog. Până la urmă se duce. În general e vorba despre un părinte şi un copil, sau poate de un infractor şi de o victimă. Depinde. Dar vizitatorul se duce. Şi cei doi poartă o discuţie. Şi chiar dacă vizitatorul nu-l iartă propriu-zis pe celălalt, cel puţin rămâne cu ceva din tot episodul. Dar, vezi tu – Maică-mea a murit. Iar eu n-am fost niciodată s-o vizitez.

Am simţit cu groază că o să încep să plâng şi mi-am pus repede ochelarii de soare pe nas ca să mă ascund. În întuneric, capelana s-a preschimbat într-un spectru rotunjor şi alb.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta, am zis în mod absurd şi m-am împleticit înapoi pe culoar.

Soarele începuse în sfârşit să se domolească şi era

momentul să beau ceva. M-am gândit la barul unui hotel şi la greutatea primului pahar care mi se aşterne peste corp. Asistenta directoarei mă aştepta.

— Gata? a întrebat.

Pe asfalt, umbrele noastre se întindeau lungi şi negre, iar când am ajuns lângă ea s-au contopit într-o arătare stranie. Probabil îşi terminase schimbul.

— Da, am zis. Ar trebui să plec.

În maşină, mi-am verificat telefonul. *Există expresia „prea bucuroasă”?* îmi scrisese Olivia.

Am ţinut cutia Mamei în poală şi am ridicat capacul. Câteva lucruri amărâte. O Biblie, cum era de aşteptat. O perie de păr. Două imagini, lipicioase încă de la scoci, care fuseseră rupte din reviste: una era o reclamă la vacanţe la mare în Mexic, cealaltă la pamperşi, cu un şir ordonat de copii veseli întinşi pe o pătură albă. Mai era şi un decupaj din ziar despre activitatea caritabilă a lui Ethan din Oxford. Trei tablete de ciocolată, un ruj aproape terminat. Ca de obicei, nu lăsase nimic în urma ei.

Ultima oară am văzut-o pe Maică-mea în ziua în care am evadat. În dimineaţa aceea m-am trezit în patul jegos şi am ştiut că zilele mi se sfârşiseră, că dacă nu acţionam atunci aveam să mor acolo.

Uneori vizitez cu ochii minţii dormitorul nostru mic. Două paturi de o persoană, înghesuite în colţuri opuse, cât mai departe unul de altul. Patul meu şi patul lui Evie. Între ele atârnă becul neacoperit care tresare din pricina paşilor de pe holul de afară. De obicei nu e pornit, dar uneori, dacă aşa hotărăşte Taică-miu, e lăsat aprins zile întregi. A acoperit etanş fereastra cu o cutie de carton aplatizată, ca să controleze trecerea timpului, dar o lumină slabă, maronie, răzbate prin ea şi ne oferă un simulacru de zile şi nopţi. Dincolo de carton a fost odată o grădină, iar dincolo de ea – pârloaga. A devenit tot mai greu să cred că locurile acelea, cu sălbăticia şi intemperiile lor, există cu adevărat.

În licărirea pământie a luminii se vede Teritoriul de doi metri dintre paturile noastre, pe care eu şi Evie îl cunoaştem mai bine decât oricine. Am plănuit multe luni cum să navigam din patul meu la al ei. Ştim cum să străbatem mormanele de pungi de plastic, pline cu obiecte de care nu ne mai amintim. Ştim că pentru a străbate Smârcurile Castroanelor, înnegrite şi vâscoase, trebuie folosită o furculiţă de plastic. Am dezbătut care e cea mai bună cale de a depăşi Vârfurile de Poliester ca să evităm cea mai rea parte a mizeriei: dacă să înfruntăm stihiile prin trecătorile înalte sau dacă s-o luăm prin tunelurile de materiale putrezite de sub ele şi să înfruntăm orice ne-ar fi aşteptat acolo.

Făcusem din nou pe mine în noaptea aceea. Mi-am mişcat degetele de la picioare, mi-am răsucit gleznele şi mi-am aruncat picioarele în faţă ca şi cum aş fi înotat, aşa cum făcusem în fiecare dimineaţă în ultimele câteva luni. Două. Poate trei. I-am spus camerei ce i-aş fi spus primei persoane pe care aş fi întâlnit-o când mă eliberam: numele meu e Alexandra Gracie şi am cincisprezece ani. Trebuie să sun la poliţie. Apoi, aşa cum făceam în fiecare dimineaţă, m-am întors să mă uit la Evie.

La un moment dat fuseserăm legate cu trupul în aceeaşi direcţie, aşa că reuşisem s-o văd tot timpul. Acum eram legate invers şi trebuia să ne contorsionăm corpul ca să ne privim în ochi. În loc de figură i-am văzut labele picioarelor şi oasele. Pielea i se cufunda în fiecare scobitură, de parcă ar fi căutat căldura din ele.

Evie începuse să vorbească tot mai puţin. O luam cu binişorul şi apoi strigam la ea. O încurajam şi îi cântam cântece pe care le ştiam de pe vremea când încă mergeam la şcoală. „Urmează partea ta”, îi spuneam. „Eşti gata pentru partea ta?” Nu mergea nimic. În loc s-o învăţ numerele, le recitam pentru mine însămi. Îi spuneam poveşti în întuneric şi nu auzeam râsete, întrebări sau reacţii de mirare. Nu auzeam decât liniştea Teritoriului, şi respiraţia ei slabă care se avânta peste spaţiul dintre noi.

— Evie, am zis. Eve. Azi e ziua cea mare.

Am condus înapoi în oraş la asfinţit. O lumină groasă şi aurie cădea printre copaci pe câmpurile întinse, dar la umbra satelor şi fermelor era deja întuneric. M-am gândit dacă să nu conduc toată noaptea şi să ajung la Londra înainte de răsărit. Diferenţa de fus orar făcea ca peisajul să mi se pară luminos şi straniu. Dar probabil aş fi adormit pe marginea drumului prin Midlands. Nu mi se părea o idee prea bună. M-am oprit într-un refugiu şi mi-am rezervat o cameră cu aer condiţionat la un hotel din Manchester.

În primul an rău nu vorbisem decât despre evadare. Asta era în Zilele Legăturilor, când eram legate doar noaptea, nu prea strâns, cu materiale moi, albe. Eu şi Evie dormeam în acelaşi pat, fiecare cu câte o încheietură prinsă de un picior al patului, ţinându-ne de mâinile libere. Maică-mea şi Taică-miu stăteau cu noi toată ziua, dar ne vedeam de lecţii (mult studiu biblic şi o istorie universală discutabilă) şi de sport (dădeam ture prin grădină, în maiou şi pantaloni scurţi; o dată, câţiva copii de la Hollowfield şi-au croit drum printre urzicile din spatele terenului numai ca să se uite la noi şi să râdă) şi de mese (pâine şi apă, în zilele bune) fără niciun fel de restricţie. Faimosul portret de familie a fost făcut la sfârşitul acestei perioade, înainte să înceapă Înlănţuirea, când nu mai eram buni de poze, nici chiar după standardele părinţilor noştri.

Vorbeam despre cum să ne rupem legăturile cu dinţii sau cum să strecurăm un cuţit mic de pe masa din bucătărie într-un buzunar al şorturilor. Am fi putut s-o rupem la fugă când alergam prin curte şi apoi să nu ne oprim, să ţâşnim pe poartă şi apoi pe Moor Woods Road. Taică-miu ţinea un telefon mobil în buzunar – ar fi fost uşor de înşfăcat. Când mă gândesc la perioada aceea simt o confuzie teribilă, din care Dr. K, cu toate raţionamentele ei, n-a reuşit să mă scoată. Confuzia se citea şi pe chipurile poliţiştilor şi reporterilor şi asistentelor medicale, cu toate că niciunul dintre ei n-avusese curajul să formuleze întrebarea. „De ce

n-aţi plecat, pur şi simplu, când aţi avut ocazia?”

Adevărul e că nu era chiar aşa de rău. Ne plăcea să stăm unii cu alţii. Eram obosiţi, iar uneori înfometaţi, iar din când în când Taică-miu ne bătea atât de tare că rămâneam cu un ochi înroşit timp de o săptămână (Gabriel), sau auzeam un trosnet sec chiar sub inimă (Daniel). Dar nu ştiam ce avea să urmeze. Am petrecut multe nopţi luând la periat amintirile, ca un student care intră într-o bibliotecă şi şterge praful de pe nişte tomuri vechi şi studiază fiecare raft, căutând momentul în care ar fi trebuit să-mi dau seama, momentul în care ar fi trebuit să spun „gata, e momentul să acţionez”. Nu reuşesc să dibuiesc cartea asta. A fost împrumutată cu mulţi ani în urmă şi n-a mai fost returnată. Taică-miu ne preda lecţiile la masa din bucătărie, confundând supunerea cu evlavia, iar ultimul lucru pe care-l făcea Maică-mea noaptea era să vină în camera noastră şi să verifice ca legăturile să fie la locul lor. Dimineaţa devreme mă trezeam lângă Evie, şi simţeam căldura corpului ei radiind pe mine. Pe atunci încă vorbeam despre viitor.

Nu era chiar aşa de rău.

Am vorbit mai întâi cu Devlin şi am rugat-o să lucrez o săptămâna de la Londra. Sau poate mai mult.

— Drama validării testamentare, a zis ea. Ce antrenant!

La New York după-amiaza abia începea, dar răspunsese imediat, deja abţiguită. Din jurul ei răzbătea zumzetul celor care luau un prânz civilizat, sau la fel de bine puteau fi zgomotele dintr-un bar.

— Nu ştiu dacă asta-i expresia pe care aş folosi-o, am zis.

— Mă rog, stai cât îţi trebuie. Îţi găsim un birou la Londra. Şi ceva de făcut, fără îndoială.

Mama şi Tata probabil mâncau şi puteau să aştepte. A răspuns logodnica lui Ethan, el era la vernisajul unei galerii şi se întorcea abia seara târziu. Auzise că eram în ţară şi m-a invitat la ei, a zis că le-ar face mare plăcere să mă vadă. Am lăsat un mesaj vocal pe telefonul lui Delilah, deşi mă îndoiam că o să mă sune înapoi. Ultima am vorbit cu Evie.

Mi-am dat seama că era afară şi că cineva de lângă ea râdea.

— Ei bine, am zis eu, cotoroanţa e moartă, se pare.

— Ai văzut cadavrul?

— Doamne, nu. N-am cerut.

— Atunci cum putem fi sigure?

— În sinea mea, sunt încrezătoare.

I-am spus despre casa de pe Moor Woods Road. Despre marea noastră moştenire.

— Aveau douăjdemii? Asta-i o noutate.

— Pe bune? După strălucitoarea noastră copilărie?

— Îl şi vezi pe Tatăl nostru, nu-i aşa, cum piteşte banii ca o veveriţă. „Căci Dumnezeul meu se va îngriji de toate nevoile voastre”, sau cum zicea el.

— Dar – casa, am zis eu. Nu pot să cred că a rămas în picioare.

— Parcă există oameni cărora le plac lucrurile de genul ăsta. Sunt unii care organizează tururi, prin LA, cred, pe la locuri unde au fost comise crime, unde au murit vedete, chestii de genul ăsta. E destul de morbid.

— Hollowfield e cam izolat pentru un tur, nu crezi? În plus, nu-i tocmai Black Dahlia.[1]

— Şi bănuiesc că nici noi nu suntem chiar de primă mână.

— Ar ajunge să dea bilete gratis.

— Ei, dacă se organizează vreun tur clar trebuie să participăm şi noi. O să le putem spune nişte bijuterii de poveşti. E şi asta o variantă de carieră, dacă nu merge cu Dreptul.

— Cred că Ethan controlează deja piaţa, am zis eu. Dar serios, acum. Ce naiba ar trebui să facem noi cu casa?

Din nou, cineva a râs. Mai aproape, de data asta.

— Unde eşti? am întrebat.

— La plajă. După-amiaza asta e un soi de concert.

— Ar trebui să te duci.

---

[1] Elizabeth Short, supranumită postum „Black Dahlia”, a fost ucisă la Los Angeles. Cazul a devenit și a rămas celebru pentru cruzimea omorului și nu a fost rezolvat niciodată *(n. trad.).*

— Ok. Mi-e dor de tine. Iar casa…

Vântul se înteţea unde era ea, biciuind soarele de deasupra oceanului.

— Ceva vesel, a zis Evie. Ar trebui să fie ceva fericit. Nimic nu l-ar enerva mai tare pe Tatăl nostru.

— Îmi place ideea.

— Ok. O să mă duc, acum.

— Distracţie plăcută la concert.

— Bravo pentru azi!

Planul era aşa:

Asemenea unor agenţi sub acoperire, ţinuserăm socoteala paşilor pe care-i făcea Tatăl nostru. În Zilele Legăturilor ne făcuserăm notiţe în Biblia noastră cu un ciot de creion de la şcoală (Geneza 19:17; pe atunci, încă aveam aplecare spre melodramă). Când n-am mai putut ajunge la carte, am învăţat pe de rost ziua Tatălui nostru, aşa cum ne-a învăţat Miss Glade la şcoală, pe vremea când mergeam încă la şcoală. „Imaginaţi-vă o casă”, zicea ea. „În fiecare încăpere din casă se află următorul lucru pe care vreţi să vi-l amintiţi. Franz Ferdinand zace în hol – tocmai a fost împuşcat. Intraţi în sufragerie şi treceţi pe lângă Serbia, care aleargă. Sunt îngroziţi – vine războiul. Găsiţi Austro-Ungaria în bucătărie, aşezată la masă împreună cu ceilalţi aliaţi ai ei. Cine e acolo?”

Iar casa noastră o ocupa numai Taică-miu. Asta făcea ca decodarea zilelor lui să fie şi mai uşoară. După atâtea luni petrecute într-o singură cameră, ştiam zgomotul fiecărei scânduri şi declicul fiecărui întrerupător. Cu ochii minţii, îl vedeam mişcându-şi trupul masiv prin toate camerele.

Rămăseserăm de mai multe ori de strajă toată noaptea din pat, aşa că ştiam că se trezeşte târziu. Chiar şi iarna, era deja lumină când îi auzeam primii paşi înceţi prin casă. Dormitorul nostru era în capătul din dreapta al holului, iar camera lui era la două uşi distanţă, deci o tentativă în miez de noapte n-ar fi dat roade. Nu dormea profund şi ar fi pus mâna pe noi în câteva clipe. Uneori mă trezeam în timpul nopţii şi-l vedeam în pragul dormitorului, sau stând ghemuit

lângă mine, pierdut în gânduri. Indiferent la ce se gândea, până la urmă lua mereu o decizie şi după ceva timp se îndepărta în întuneric.

Petrecea fiecare dimineaţă cu Maică-mea şi cu Noah, la parter. Mirosul mâncării lor răzbătea în toată casa şi îi auzeam când se rugau sau râdeau despre ceva la care noi nu puteam lua parte. Când Noah plângea, Taică-miu ieşea în grădină. Uşa de la bucătărie se trântea. Făcea sport: gâfâielile ajungeau până la fereastra noastră. Uneori, chiar înainte de prânz, trecea pe la noi, radios, cu pielea leoarcă de transpiraţie şi roşie, ca un barbar care tocmai sfârşise lupta, ţinând prosopul ca pe ţeasta unui duşman. Nu, nici dimineaţa nu era un moment bun: uşa din faţă era încuiată tot timpul şi, indiferent dacă am fi coborât pe scări şi am fi fugit prin bucătărie sau dacă am fi ieşit direct pe geam, Taică-miu ne aştepta.

Ăsta era un motiv de dispută între mine şi Evie.

— Trebuie să scăpăm prin casă, zicea ea. Fereastra e prea sus. Ai uitat cât de sus e.

— Ar trebuie să spargem lacătul de la uşa noastră. Ar trebui să traversăm toată casa, să trecem de camera lui Ethan, de Mama şi de Tatăl nostru, de Gabe şi D. Apoi să coborâm pe scări. Acolo jos doarme Noah – uneori şi Mama noastră. N-avem cum.

— Gabriel şi Delilah de ce n-au plecat? a întrebat Evie, apoi mi-a şoptit: Pentru ei ar fi mai uşor.

— Nu ştiu, am răspuns.

Fusese o noapte, cu multe luni înainte, când auzisem ceva cumplit, în surdină, la capătul celălalt al holului. O tentativă oprită. Evie dormea, iar eu nu-i spusesem nimic despre asta. Acum, având în suspensie între noi o speranţă precară, nu credeam că aş putea s-o fac.

După prânz, Taică-miu stătea în sufragerie, în tăcere. Asta, credeam eu, era şansa noastră. Când Taică-miu stătea nemişcat, casa toată ofta şi se relaxa. Şoaptele lui Delilah se strecurau până la noi pe hol. În unele zile, Ethan bătea în perete, cum făcuse în copilăria noastră mică, pe când eram chitiţi să învăţăm codul Morse. În alte zile, ne

vizita Maică-mea. Într-o vreme o implorasem să facă ceva, dar acum parcă îi auzeam spovedania în minte şi am încercat să n-o ascult.

— E singura opţiune, i-am spus lui Evie. După ce se trezeşte, nici nu se pune problema.

— Bine, a zis ea, dar ştiam că i se pare o fantezie, la fel ca toate celelalte poveşti pe care i le spuneam ca să treacă timpul.

Discutaserăm deja despre fereastră. Având acoperitoarea de carton, nu avuseserăm posibilitatea s-o studiem.

— Se deschide, nu-i aşa? am întrebat.

Nu reuşeam să-mi imaginez încuietoarea, sau dacă pământul de sub ea era acoperit de iarbă sau de ciment.

— Poate că am uitat, am zis.

— Nu cred că se deschide, a spus Evie. Şi n-a mai fost deschisă de secole.

Am făcut un efort să ne uităm una la cealaltă pe deasupra Teritoriului.

— Deci dacă spargem geamul, cât timp avem? a întrebat Evie.

— O să-i ia câteva secunde să-şi dea seama ce se întâmplă, am zis eu. Şi alte câteva să ajungă la scări. Să zicem vreo zece ca să fie la uşa noastră. Şi apoi trebuie să deschidă lacătul.

Mă durea gâtul. M-am întins la loc.

— Douăzeci cu totul, am zis.

Numărul infim a rămas suspendat în spaţiul dintre noi. Evie a mai spus ceva, prea încet ca s-o aud.

— Ce?

— Bine, atunci, a zis.

— Bine.

Celălalt obstacol erau lanţurile, care cândva fuseseră cea mai mare grijă a mea. Însă Taică-miu era cam fleţ. După ce descoperise Miturile şi după ce se întâmplase apoi, nu mai aprindea lumina când ieşea din cameră. Îmi plăcea să cred că nu mai suporta să se uite la mine, dar probabil că era prea beat să nimerească întrerupătorul – în orice caz, acum nu mai conta. Îmi răsfirasem degetele cât puteam de mult,

aşa că în cătuşe îmi prinsese degetele mari şi cele mici, nu încheieturile. Prin urmare, eu trebuia să declanşez evadarea, şi trebuia s-o pornesc repede.

— A făcut o greşeală, i-am şoptit lui Evie când am fost sigură că toată lumea din casă dormea.

O auzeam cum respiră pufăind în partea cealaltă a camerei, dar nu mi-a răspuns. Păstrasem chestia asta pentru prea târziu. Adormise şi ea.

Am contemplat peisajul serii. Afară era întuneric, dar încă se simţea căldura de peste zi. Am sunat la room-service, am comandat două ginuri tonice şi le-am băut goală, în pat. Mă gândisem să ies să alerg, dar hotelul era înconjurat de şosele şi nu voiam să-mi croiesc drum printre ele. În loc de asta am ales să beau şi să găsesc pe cineva să-mi ţină de urât. Mi-am pus o rochie neagră şi cizme de piele, iar la recepţie am cerut un taxi şi încă o băutură.

După ce am urcat în maşină mi-am zis că lucrurile erau pe calea cea bună: băusem trei pahare, eram singură, Maică-mea era moartă, şi aveam ciudatul oraş deasupra şi în jurul meu. Am coborât geamul portierei cât de mult se putea. Oamenii făceau coadă în faţa unor intrări întunecoase şi se aşezau pe trotuar ca să bea.

— Se anunţă furtună, a zis şoferul.

A mai zis şi altceva, dar ne-am oprit la o trecere şi cuvintele i-au fost înghiţite de o conversaţie în rafală din exterior.

— Poftim?

— Umbrelă, a zis. Aveţi umbrelă?

— Să ştiţi că am locuit în zonă.

Mi-a surprins privirea în oglinda retrovizoare şi a râs.

— Ăsta-i un da?

— Ăsta-i un da.

Îl rugasem să mă lase într-un loc aglomerat, unde veneau localnicii. S-a oprit în faţa altui hotel, unul mai ieftin, şi a dat din cap. Clubul era în măruntaiele hotelului, ajungeai la el coborând o scară îngustă, şi avea un ring de dans în spate şi o scenă liberă deasupra. Era suficient de

aglomerat. M-am aşezat la bar şi am cerut o vodca tonic, apoi m-am uitat în jur după cineva căruia să-i facă plăcere să stea de vorbă cu mine.

Se întâmplase ca eu şi Devlin să călătorim atât de mult încât să uităm pe ce continent ne aflăm. Mi s-a întâmplat să mă trezesc într-o cameră de hotel şi să pornesc pe drumul greşit spre toaletă, mergând cum aş fi făcut-o în apartamentul de la New York. Mi s-a întâmplat şi să mă trezesc într-un lounge de aeroport şi să am nevoie să citesc biletul de îmbarcare – să-l citesc pe bune – ca să-mi amintesc încotro zburăm. E consolator să stai la tejgheaua barului, locurile astea sunt la fel peste tot în lume: pline de bărbaţi singuratici cu poveşti care seamănă între ele şi, în general, de oameni care arată mai obosiţi decât mine.

I-am trimis un gin bărbatului aflat la şase locuri distanţă de mine, care purta o cămaşă cu butoni aurii în formă de aripi şi îşi căuta portofelul. A părut bucuros de băutură şi surprins. Câteva clipe mai târziu m-a atins pe umăr şi mi-a zâmbit. Era mai în vârstă decât crezusem. Asta era bine.

— Bună. Mersi pentru băutură.

— Cu plăcere. Eşti pe drum?

— Am zburat azi de la Los Angeles.

— E destul de dramatic.

— Nu chiar. E o călătorie pe care o fac des. Nici tu nu eşti de-aici?

— Nu. Nu mai sunt. Eşti pilot?

— Da.

— Eşti pilotul principal sau copilotul?

A râs.

— Sunt pilotul principal, a zis.

Mi-a povestit despre meseria lui. În general e plictisitor să-i asculţi pe alţii vorbind despre carierele lor, dar el era diferit. Vorbea cu pasiune. Mi-a povestit despre pregătirea din Europa şi despre primul, inevitabilul zbor pe care l-a făcut singur. Îşi mişca mâinile ca şi cum ar fi manevrat aparatura de bord în spaţiul dintre noi, iar în luminile de discotecă am văzut cum îi joacă nişte muşchi mici, chiar sub piele. Meseria asta te face vagabond, mi-a zis, dar un

vagabond bogat. În anii de început trăise într-o stare de continuă anxietate, gândindu-se tot timpul la următoarea aterizare, cu adrenalina pulsându-i prin tot corpul în paturile de la hotel. Acum era suficient de încrezut încât să doarmă bine.

— Pilotul principal, a zis, încă râzând. Deci, încotro acum?

Am dansat puţin, dar eram mai în vârstă decât cei din jurul nostru şi niciunul dintre noi nu era îndeajuns de beat. Am rămas fascinată de un grup de fete de lângă mine care-şi fluturau sălbatic braţele şi picioarele. Purtau o variaţiune a aceleiaşi rochii, mulată, parcă gata să plesnească pe ele, şi râdeau ca o singură fiinţă cu multe capete. Privindu-le, mi-am atins pielea lăsată de pe gât şi din colţurile ochilor. Pilotul era în spatele meu, cu degetele fixate între coastele mele.

— Poţi să vii cu mine la hotel, am zis.

— Mâine am zborul de întoarcere. Nu pot să rămân.

— Nu-i nimic.

— Nu vreau să fii dezamăgită. Uneori…

— N-o să fiu dezamăgită.

Plouase, aşa cum anticipase şoferul. Străzile scânteiau şi erau mai tăcute, iar luminile de neon parcă pluteau în bălţi. Nu mai circulau decât taxiuri, dar niciunul nu se oprea. Trebuia să găsim o intersecţie mai aglomerată. Am privit cum luminile oraşului îi alunecă pe chip şi l-am luat de mână.

— Există lucruri de care am nevoie, am zis. Ca să merite timpul pe care-l acord.

— Ei nu zău? a spus el.

Se întorsese cu spatele la mine, căutând o maşină, dar am văzut cum i se ridică maxilarul şi mi-am dat seama că zâmbea.

În camera mea, am deschis minibarul ca să ne luăm ceva de băut, dar el m-a oprit şi s-a aşezat pe pat. M-am dezbrăcat de rochie şi mi-am dat jos chiloţii, apoi am îngenuncheat în faţa lui. M-a studiat nonşalant, exact aşa cum sperasem.

— Vreau să mă umileşti, am zis.

A înghiţit în sec.

— Vezi tu, am zis, trebuie să mă doară.

Degetele îi zvâcneau. Am simţit şi eu zvâcnirea binecunoscută între picioare, ca un nou puls. M-am întins pe pat lângă el, cu faţa în jos, cu capul sprijinit în mâini. El s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de mine, cu o expresie care arăta că are planuri. Am văzut că aşternuturile fuseseră schimbate, iar pe pernă erau bomboane de ciocolată.

Când a plecat, am comandat ceva la room-service şi m-am gândit la JP. Era ca şi cum m-ar fi aşteptat toată ziua să-l bag în seamă, răbdător, exact în afara câmpului meu vizual. Dacă aş mai fi băut un pahar poate că l-aş fi sunat. Aveam numărul lui de serviciu, la care răspundea întotdeauna. I-aş fi putut spune că sunt tulburată de moartea Maică-mii, că sunt singură în Manchester, şi n-am pe nimeni altcineva la care să apelez. „Iar săptămâna viitoare o să fiu la Londra”, aş fi adăugat în treacăt. „Poate stau chiar mai mult de o săptămână.”

Auzisem că acum locuia în suburbii, cu o iubită nouă şi un câine mic. „Sau o iubită mică şi un câine nou”, îmi zisese Olivia. „Nu mai ţin minte.” M-am gândit la ziua când plecase din apartamentul nostru. Mă aşteptasem să închirieze o dubă sau să roage un prieten să-l ajute, dar făcuse ca lucrurile să-i încapă în două valize şi câteva cutii de carton şi aşteptase taxiul în stradă. Ploua, dar refuzase să intre înapoi, de parcă i-ar fi fost teamă că apropierea l-ar fi putut face să se răzgândească. N-ar fi făcut-o. Nimic din ce ar fi făcut oricare dintre noi n-ar fi schimbat lucrurile. Mi-am tras picioarele la piept şi mi-am pipăit cicatricile de la genunchi, unde pielea era mai netedă. Apoi am atins cicatricile de la celelalte operaţii. Degetele mele urmăreau contururile familiare. Cicatricile erau imaculate. La lumină slabă, nu se vedeau. Când i le arătasem, JP nu fusese interesat. „Nici nu le-am observat”, a zis, şi l-am plăcut cu atât mai mult pentru asta. Nu, n-am fi putut face niciunul

dintre noi nimic. Ca să mă gândesc la altceva, m-am întrebat dacă petrecerea lui Evie se terminase. Era târziu, chiar foarte târziu, acolo unde era ea. Am stins lumina şi mi-am pus alarma pentru micul-dejun.

— Evie, am zis. Azi e ziua cea mare.

Marea întindere a dimineţii se deschidea în faţa noastră, plată şi stearpă. Până atunci trăisem de săptămâni bune cu durerea ciudată din mine, dar în ziua aceea o simţeam mai rău. Sângele mirosea diferit. Pe de altă parte, îmi era greu să disting durerea de nerăbdarea care mi se zvârcolea în vintre ca nişte lighioane care ies din ouă.

Mi-am verificat cătuşele, cum făcusem în fiecare zi de la greşeala lui Taică-miu. Mâna stângă mi-a alunecat din cătuşă, dar dreapta s-a blocat chiar sub falange.

— E mai cald azi? am întrebat.

Am încercat din nou, dar mi s-a părut şi mai greu. Degetele mi se umflau din pricina efortului. Mi-a venit altă idee, ceva ce Ethan, care odinioară adora să citească despre Vestul Sălbatic, ar fi numit „salonul ultimei speranţe”. Însă ideea aceea era ireversibilă, iar dacă Taică-miu ar fi intrat la noi înainte de prânz, trebuia să fiu în lanţuri. Eram forţată să aştept.

L-am auzit pe Taică-miu cum se trezeşte. Paşii lui au coborât greoi şi încet scările şi m-am întrebat dacă nu cumva făcuserăm o greşeală. Poate că ar trebui să încercăm acum. Apoi a intrat în bucătărie şi am auzit zgomote înfundate de conversaţie, cuvinte amestecate cu micul-dejun şi contemplarea, şi probabil câte o rugăciune în tăcere. Mă lepădasem de mult de Dumnezeul lui Taică-miu, dar tot am închis ochii, şi m-am rugat unor zeităţi mai vechi, mai sălbatice. O vremea, asta am făcut.

M-am trezit din nou pe la mijlocul dimineţii. Fusesem într-un loc vâscos, întunecat, aflat imediat sub suprafaţa conştiinţei. În bucătărie clincheteau nişte tacâmuri. Mirosul mâncării la cuptor făcute de Maică-mea se suise pe scări şi se făcuse covrig pe podeaua camerei noastre. Aveam în gură câteva firicele de salivă deloc reprezentative pentru

ce simţeam de fapt.

— Prima ta masă afară, i-am zis lui Evie.

Era o discuţie care de obicei lua amploare cu repeziciune.

— Ceai la Ritz? am insistat. Sau ceva de la taverna grecească?

Şi-a adunat picioarele mai strâns la piept şi a tuşit, nu a zis nimic, şi am observat ce ciudat îi arătau labele picioarelor, parcă prea mari la capătul fiecărei tibii scheletice, ca pantofii unui clovn.

Învăţasem să nu mi-i închipui pe părinţii mei mâncând, dar aceea era ultima zi, aşa că mi-am dat voie să o fac. Stăteau la masă şi se ţineau de mână. Noah le arunca o privire goală din scaunul lui. Maică-mea gătise plăcintă cu mere şi se ridica să o taie. Partea de sus era aurie, presărată cu zahăr, iar crusta avea nişte denivelări moi, acolo unde fructele încercaseră să iasă la suprafaţă. Cuţitul s-a prins în partea de sus a aluatului, iar Maică-mea a apăsat mai tare. Când a reuşit să pătrundă, în jurul mesei s-au răspândit abur şi miros de mere fierbinţi. I-a tăiat o felie lui Taică-miu şi i-a servit-o pe o farfurie caldă, iar înainte să-şi pună şi ea o porţie s-a uitat la el cum a mâncat, cum i se mişcau în gură aluatul crocant şi umplutura vâscoasă. Se înfrupta din plăcerea lui.

În ziua aceea au mâncat îndelung de prânz, iar Noah n-a vrut să se astâmpere. Era în mijlocul iernii, bănuiam eu, iar până ca uşa livingului să scoată declicul care arăta că e închisă, lumina care trecea prin carton începuse să se estompeze. În casă era linişte.

— Ok, am zis. Ok.

Înainte să mai am răgaz să mă gândesc, am tras tare de lanţuri.

Mâna stângă mi s-a contorsionat prin metal şi s-a eliberat. Mâna dreaptă încă era prea umflată ca să încapă prin deschizătură, oricât de tare mi-aş fi apăsat degetul mare în palmă.

Salonul ultimei şanse.

— Nu te uita, i-am zis lui Evie; chiar şi după atâta timp mai existau anumite stadii de degradare pe care nu voiam

să le împărtăşesc cu nimeni.

Când Delilah avea nouă sau zece ani, a reuşit să-şi pună verigheta mamei pe degetul mare şi a blocat-o acolo. În general, Delilah nu intra decât rareori în bucluc, iar în momentul acela eu eram în culmea fericirii. Am stat pe hol, în capul scărilor, şi am privit desfăşurarea evenimentelor din baie. Delilah stătea pe marginea căzii, cu lacrimile curgându-i şiroaie, iar Maică-mea stătea în genunchi în faţa ei, trecându-i un săpun umed printre degete. Cu o eficienţă dezamăgitoare, inelul a alunecat peste falanga lui Delilah şi a aterizat cu un clinchet metalic pe podeaua băii.

Am tras mâna prin cătuşă până în punctul dincolo de care nu mai putea să treacă şi am început s-o răsucesc dintr-o parte în alta. Aveam deja o adâncitură rămasă după încercările de dimineaţă; pielea era vânătă, gata să se taie. Am muşcat cearşaful şi am grăbit mişcările. Spre deosebire de Delilah, eu n-aveam de gând să plâng. Când pielea s-a sfâşiat, mâna mea, acum umedă şi de un negru roşiatic, a reuşit să iasă.

Am râs şi mi-am legănat braţul la piept. Evie s-a uitat la mine înspăimântată, dar mi-a zâmbit şi a ridicat degetul mare. M-am aşezat pe vine în pat şi am întins mâna bună în Teritoriu, căutând ceva tare cu care să sparg geamul. Degetele mi-au trecut printre porţiuni calde, umede, şi lucruri care păreau să se mişte printre ele. Mi s-a făcut silă, am înghiţit în sec, şi am căutat mai departe. Mâncare veche şi pantofi mici, putreziţi, şi mucegai pe paginile Bibliilor noastre din copilărie. Totul era moale şi inutil.

Evie a arătat cu mâna spre ceva din cameră, iar eu am îngheţat, aşteptându-mă ca Taică-miu să apară pe uşă. Ea a clătinat din cap şi a arătat din nou, iar de data asta i-am urmărit privirea până sub pat. Sub el – îmi tremura tot braţul – degetele mi s-au încolăcit pe ceva tare. Era un ţăruş de lemn, murdar de sânge şi din cauza timpului petrecut în Teritoriu. M-am uitat o clipă la el, amintindu-mi de ce era acolo.

— Da, am zis. Da. Perfect.

M-am ridicat, nesigură pe picioare, şi m-am târât până la

fereastră. Taică-miu nu făcuse eforturi prea mari să fixeze cartonul, iar scociul care îl ţinea începuse să se deterioreze. Am dezlipit încetişor fiecare fragment rămas, până am rămas cu cartonul în mână.

— Gata, am zis şi l-am aşezat pe podea.

Lumina a năvălit în încăpere, parcă făcând chiar zgomot. Evie şi-a cufundat faţa în palme. Nu mă puteam întoarce ca să văd camera la lumina zilei. Era momentul să fug. Am traversat Teritoriul. După toate navigările noastre, n-am avut nevoie decât de trei paşi ca să ajung la patul lui Evie. Am luat-o de mână, ca atunci când dormiserăm în acelaşi pat, cu atâţia ani înainte, pe vremea când lucrurile nu erau atât de rele. Rămăsese nemişcată: îi vedeam şira spinării şi porţiunile expuse din scalp, observam cum fiecare respiraţie era un mic efort. Ştiam că după ce sparg geamul secundele – puţinele noastre secunde, pe care le planificaserăm de luni întregi – aveau să înceapă să se scurgă.

— O să mă întorc după tine, am zis. Evie?

Mâna ei tremura în mâna mea.

— Ne vedem curând, am zis.

Am ridicat ţăruşul de lemn deasupra umărului.

— Acoperă-ţi faţa, am şoptit.

Apoi vremea pentru linişte s-a terminat şi am lovit în colţul geamului cu bucata de lemn. Sticla a crăpat, dar nu s-a spart. Am lovit din nou, mai tare, iar sticla s-a sfărâmat. La parter, Noah a început să ţipe. Undeva sub zgomotul ăsta am auzit paşi dedesubtul camerei noastre, şi vocea Maică-mii. Cineva era deja pe scări. Am încercat să dau deoparte cioburile din ramă, dar n-am reuşit decât să-mi înfig unul în palmă. Erau prea multe resturi şi prea puţin timp. Am trecut un picior peste margine, l-am tras şi pe celălalt, şi am rămas aşezată pe ramă, cu faţa spre exterior. Cineva era la uşă. Încuietoarea se mişca. Îmi promisesem că n-o să mă uit în jos. Am pivotat, iar preţ de o clipă am rămas suspendată, pe jumătate în cameră şi cu picioarele în aerul de iarnă. „Va trebui să ne lăsăm jos”, îi spusesem lui Evie, „până ajungem să atârnăm, ca să

reducem cât mai mult din cădere.” Uşa s-a deschis şi l-am văzut o fracţiune de secundă pe Taică-miu. I-am văzut silueta în prag. M-am lăsat să cad, dar eram prea slabă să atârn ca în planul pe care-l făcuserăm şi, imediat ce braţele mi s-au întins la maximum, am căzut.

Iarba era umedă, dar sub ea pământul îngheţase. Când am aterizat, ceva din piciorul meu drept s-a frânt, ca o clădire care cade în ea însăşi când e dinamitată fundaţia. Trosnetul a răsunat în toată grădina. Am căzut în faţă, iar impactul mi-a înfipt ciobul de sticlă şi mai adânc în mână. Aerul era prea rece ca să-l inspir şi plângeam, ştiam asta.

— Doamne, ridică-te odată, mi-am şoptit.

Încetişor, m-am îndreptat de spate, mi-am tras tricoul spre genunchi, iar acolo, în pragul uşii de la bucătărie, am văzut-o pe Maică-mea.

M-am aşteptat să înceapă să alerge după mine, dar n-a făcut-o. Gura i se mişca, dar nu-mi auzeam decât sângele din urechi. Ne-am uitat una la alta preţ de o secundă prelungă, finală, apoi m-am întors cu spatele la ea şi am început să alerg.

Poarta grădinii era deschisă. Am şchiopătat în jurul casei, ţinându-mă de pereţi, apoi am ajuns pe drum, urmărind marcajele albe de pe mijlocul lui. Seara era de un albastru rece, închis. Aici era cartierul pe care mi-l aminteam: Moor Woods Road şi casele lui liniştite, mult distanţate între ele. Ferestrele scânteiau ca nişte altare în amurg. Taică-miu probabil că era în spatele meu. Nu puteam risipi energie apropiindu-mă de uşa unei case: m-ar fi prins acolo, înainte ca locuitorii să poată deschide uşa. Îi anticipam cu precizie greutatea mâinilor pe umeri. Am ţipat, încercând să-i chem de prin livinguri, de pe canapele, din faţa ştirilor de seară. Din copaci şi la uşile de la intrare atârnau luminiţe de sărbătoare, îmbiindu-i pe cei care locuiau acolo, şi m-am gândit, tâmpeşte:

— Crăciun.

Şoseaua cotea la vale iar piciorul mi-a cedat sub mine şi am cotit spre parapetul de pe margine, încercând să mă agăţ de pietrele umede. Mi-am regăsit echilibrul şi am

continuat să înaintez, acum prin porţiuni umbrite, cu picioarele plescăindu-mi pe frunze îngheţate şi prin bălţi care aveau să rămână acolo toată iarna. Durerea era la distanţă de câteva secunde, ca atunci când te trezeşti: eram la marginea ei, iar odată ce mă lovea n-aveam să mai fiu în stare s-o ignor.

Puteam vedea capătul Moor Woods Road. Dincolo de el, pregătindu-se să treacă pe lângă mine, era o pereche de faruri. Am alergat drept spre ele, făcând semn cu mâinile ridicate să oprească, iar femeia de la volan a frânat chiar înainte să mă lovească. Capota era caldă sub palmele mele şi am lăsat urme ruginii pe ea când am atins-o. Femeia tocmai se dădea jos din maşină şi o vedeam din profil. S-a apropiat nesigură de mine şi a păşit în lumina farurilor. Era îmbrăcată cu un costum, în mână ţinea un mobil şi era aşa deschisă la culoare, cumva, şi curată, ca un vizitator dintr-o bravă lume nouă.

— Dumnezeule, a zis ea.

— Numele meu, am zis, e Alexandra Gracie…

Mai mult n-am reuşit să spun. M-am uitat în urmă pe Moor Woods Road: drumul era tăcut şi impasibil. M-am aşezat în fund pe carosabil şi am întins mâna spre ea, şi cât timp a vorbit cu poliţia m-a lăsat s-o ţin de mână.

M-am trezit o dată în timpul nopţii, mi se făcuse frig din cauza aerului condiţionat, şi m-am înfăşurat toată în pături. Afară era deja lumină, dar nu mai auzeam zgomotul traficului. Era bine să mă trezesc aşa, cu multe ore rămase până la dimineaţă. Până atunci aveam să mă simt mai bine.

Chiar când eram gata să adorm, corpul mi-a tresărit. Mă gândisem la căzătura de la geam, din urmă cu cincisprezece ani. Impactul cu pământul, pe jumătate visat, pe jumătate amintit. Spectrul unei dureri mi-a atins uşor genunchiul. Maică-mea în pragul uşii de la bucătărie. M-am răsucit pe partea cealaltă. Am rămas în grădină în lumina slabă a asfinţitului de iarnă, în tricoul meu mizerabil şi nimic altceva. Cu piciorul răsucindu-se ciudat în spatele meu, ca o bilă cu lanţ. I-ar fi fost atât de uşor să mă

oprească. De data asta, în vis, am ascultat. Am auzit ce spunea, peste zgomotul inimii mele.

— Du-te, mi-a zis.

Mai la nord îi pregăteau mormântul, mânuind lopeţile în zorile calde, trandafirii, ca s-o îngroape înainte să răsară soarele.

A zis:

— Du-te.

— 2 —
Ethan (Băiatul A)

Ethan a sunat înainte să-mi pornească alarma. Parcă era rupt dintr-o reclamă despre beneficiile trezitului devreme: alergase deja pe lângă râu, îi dădea de mâncare câinelui şi spărgea nişte ouă pentru micul-dejun.

— Spune-mi tot, a zis.

I-am spus. S-a bucurat să audă că am descoperit articolul despre operele lui în cutia cu lucrurile Maică-mii. M-a rugat să i-l citesc, ca să ştie exact despre care proiecte era vorba.

— A, ăla. E relativ vechi.

— Zi mersi că n-avea acces la *The Times,* am zis. Şi la „Problemele cu iertarea”.

M-a ignorat.

— Mai stai o vreme? a întrebat. Acum, că eşti *executor.*

— Săptămâna asta pot să lucrez de la Londra. O să văd cum merg lucrurile. E posibil să trebuiască să vizităm casa, bănuiesc.

Parcă îl auzeam cum o contemplă, cum îşi aminteşte ferestrele, grădina, uşa din faţă şi uşile din interior. Fiecare încăpere. Îi făceam praf dimineaţa.

— Ne putem găsi timp pentru asta. Ascultă. Ia un tren de vineri noaptea spre Oxford, stai cu mine şi Ana. N-ai mai fost în ţară de secole. Şi ar fi mişto să te văd înainte de nuntă.

— Depinde de serviciu. Nu ştiu cât de mult pot să stau.

— Păi, zi-le că a murit maică-ta. O să te lase mai moale după asta.

Câinele lătra.

— Băga-mi-aş! a zis.

— Pot să te las, dacă vrei.

— Vineri. Sună-mă când te-ai urcat în tren.

La început – şi la sfârşit – n-am fost decât eu şi Ethan.

Prima – născută, ultimul – adoptat.

După ce am evadat, au trecut câteva luni înainte să se facă aranjamentele. Îmi amintesc foarte puţine despre perioada aceea, şi fiecare dintre amintiri pare exagerată, ca şi cum aş fi luat povestea altcuiva şi mi-aş fi imaginat că fac parte din ea. Când m-au trezit, la mai multe zile de la evadare şi după câteva operaţii finalizate, m-au dus într-o baie şi m-au spălat. Pielea a început uşor-uşor să-mi iasă la iveală, mai albă decât mi-o aminteam. A durat ore întregi, şi de fiecare când se opreau îi rugam să continue: aveam mizerie în urechi, în pliurile coatelor, între degetele de la picioare. Când au terminat, m-am apucat de cadă şi am refuzat să mai ies. „Poate mai e”, insistam, nevrând să părăsesc apa şi căldura ei. O simţeam aşa cum credeam că se simte marea în Grecia, unde plănuiam să locuim eu şi Evie.

Un fel de puf subţire îmi crescuse pe faţă şi pe umeri.

— Corpul tău ţi-a ţinut de cald, mi-a zis una dintre asistente când am întrebat-o, şi am văzut că nu stătea cu faţa la mine niciodată, mişcând capul numai când putea să iasă din cameră.

Vânătăile mi s-au estompat într-o gălbinare întinsă, iar câteva oase au început să se retragă din nou sub grăsime şi carne.

Nu-mi venea să cred că oamenilor nu le place să stea la spital, că şi-ar putea dori să plece. Aveam camera mea. Aveam trei mese pe zi. Aveam doctori răbdători, care îmi povesteau despre corpul meu şi de ce trebuiseră să-l deschidă. Toate asistentele erau blânde şi, uneori, când plecau, începeam să plâng în rezerva curată, liniştită, aşa cum plângi când cineva se poartă frumos cu tine în toiul unei zile cumplite.

Noaptea, în timp ce dormeam, strigam după Evie. Mă trezeam cu oameni deasupra mea care mă încurajau, simţindu-i numele încă în gură. Îmi spuneau că e în alt spital şi că încă nu pot s-o văd.

La o săptămână după ce m-am trezit prima oară, am deschis ochii şi am văzut în rezervă o străină. Stătea pe

scaunul de lângă patul meu şi citea dintr-un dosar cu inel. În cele câteva clipe până să-şi dea seama că m-am trezit, am studiat-o din cap până-n picioare. Nu purta uniformă de spital, ci o rochie fină, într-o culoare palidă, şi un sacou albastru, şi cei mai înalţi pantofi pe care-i văzusem vreodată. Era tunsă scurt. Ochii parcurgeau cuvintele care se aflau în faţa lor, iar o linie aflată între ei se strângea sau se netezea în funcţie de propoziţia pe care o citeau.

— Bună, a zis, fără să ridice privirea. Eu sunt Dr. K.

Multe luni mai târziu, am înţeles că se scria ca un cuvânt – Kay –, nu ca o singură literă, dar până atunci ajunseserăm să ne cunoaştem bine şi îi plăcea interpretarea mea.

— E mult mai concisă varianta asta, zisese.

A lăsat deoparte dosarul şi a întins mâna, iar eu i-am strâns-o.

— Eu sunt Alexandra, am zis. Probabil ştii deja asta.

— Aşa este, a zis, da. Dar e mai bine s-o aud de la tine. Alexandra, eu sunt unul dintre psihologii care colaborează cu spitalul şi poliţia. Ştii ce presupune asta?

— Mintea, am zis.

— Da, a spus. Aşa e. Deci, în timp ce toţi doctorii şi asistentele o să aibă grijă de corpul tău, noi putem vorbi despre mintea ta. Despre ce simţi şi ce gândeşti. Şi despre ce s-a întâmplat, şi despre ce ai vrea să se întâmple acum. Uneori e posibil să ni se alăture şi poliţia, iar alteori o să fim doar noi două. Iar când suntem aşa – când suntem doar noi două –, tot ce-mi spui e confidenţial. E secret.

S-a ridicat de pe scaun şi a îngenuncheat lângă pat.

— Uite ce e, mi-a zis. O promisiune. Pot înţelege minţile oamenilor şi pot lucra cu ele. Îmi place să cred că le pot îmbunătăţi. Dar nu pot să le citesc. Aşa că va trebui să fim deschise. Chiar şi despre lucrurile grele. Sună bine?

Vocea ei începea să sune distorsionat.

— Ok, am zis.

A mai spus ceva, dar era în mişcare, se îndepărta de mine, iar când m-am trezit era noapte, iar ea plecase.

După aceea a venit să mă viziteze în fiecare zi. Uneori era însoţită de doi detectivi; erau şi ei de faţă când mi-a

explicat că Taică-miu s-a sinucis la scurt timp după ce am fugit de acasă. Prima echipă de intervenţie l-a găsit în bucătărie. Deşi au încercat de mai multe ori, le-a fost imposibil să-l resusciteze.

S-au străduit? m-am întrebat. Apoi: Şi cât de tare?

În loc de asta, m-am interesat cum o făcuse. Detectivii s-au uitat la Dr. K, care s-a uitat la mine.

— A îngurgitat o substanţă toxică, a spus Dr. K. O otravă. Foarte multe lucruri arată că plănuise asta, o plănuise de mult timp.

— Erau cantităţi mari din substanţa asta în casă, a spus unul dintre detectivi. Bănuim că e posibil ca ăsta să fi fost planul pentru sfârşitul jocului.

S-au uitat din nou unul la celălalt. Pentru ei era o uşurare, parcă ar fi dat deoparte ceva care mersese mai bine decât se aşteptaseră.

— Ce simţi în legătură cu asta? m-a întrebat Dr. K.

— Nu ştiu, am zis.

O oră mai târziu, când am rămas singură, am găsit răspunsul, care era: deloc surprinsă.

Maică-mea, mi-au spus, era în arest. Şi ea intrase în posesia substanţei toxice, dar refuzase să o înghită. O găsiseră aşezată pe podeaua din bucătărie, ţinând în poală capul lui Taică-miu. Păzea trupul ca un câine din ăla despre care citeşti că nu vrea să plece de lângă cadavrul stăpânului.

— Şi ceilalţi? am întrebat.

— Odihneşte-te, acum, a zis Dr. K. Hai să mai vorbim mâine.

Înţeleg, acum, că existau lucruri pe care le mai aveau de rezolvat. Aveam o echipă întreagă, o familie nouă şi numeroasă: poliţiştii, psihologii noştri, doctorii. Stăteau în picioare şi se uitau la poze vechi cu feţele noastre înşirate pe o tablă, fiecare marcată cu numele sub care ne cunoştea lumea: Băieţii – de la A la D, Fetele – de la A la C. Între noi erau trasate linii, iar de-a lungul lor erau scrise nişte cuvinte: „Imediată apropiere”, „Violenţă potenţială” şi „De aflat tipul de relaţie”. Noile amănunte urmau să fie notate,

comunicate sau constatate de pe mai multe paturi de spital. Harta vieţii noastre începea să se contureze ca nişte constelaţii la asfinţit.

De multe ori, eu şi Dr. K stăteam tăcute.

— Vrei să vorbim azi? întreba ea.

Iar eu eram fie prea obosită, fie mă durea prea tare una dintre operaţii, fie uram totul: îi uram hainele superbe şi stăpânirea de sine şi eram îngrozită, prin comparaţie, de cum îmi arăta corpul când stăteam în pat, de unghiurile lui stranii, ca de pasăre, de cum nimic nu funcţiona cum trebuie la mine. Alteori, când detectivii erau şi ei cu ea, mă întreba despre tot ce puteam să-mi amintesc: nu doar despre Zilele Legăturilor şi despre Înlănţuire, ci şi despre lucruri dinainte de asta, de când eram mici. Publicul meu înregistra tot ce spuneam, chiar şi lucrurile care mi se păreau irelevante, aşa că am vorbit mai departe: despre cărţile care ne plăceau mie şi lui Evie, de exemplu, sau despre vacanţa la Blackpool.

— Când ai fost ultima oară la şcoală? m-a întrebat Dr. K.

Mi s-a făcut ruşine – nu-mi aminteam.

— Ai început gimnaziul? a întrebat.

— Da. Ăla a fost ultimul meu an. Nu-mi amintesc exact când m-am oprit, dar ştiu că eram la zi cu toate materiile – aproape cu toate.

— Cum ţi s-ar părea să te întorci la şcoală? m-a întrebat zâmbind.

După aceea, consilierul spitalului a venit să mă viziteze în fiecare după-amiază. Dr. K nu mi-a spus niciodată nimic despre asta, dar mi-am dat seama că făcuse, în linişte, o vrajă. Îmi făcuse rost de o Biblie pe care s-o citesc, pentru că îmi plăceau pasajele familiare înainte de culcare. Îşi dădea seama când începeam să mă satur de întrebările detectivilor şi îşi închidea carnetul, punând capăt discuţiei. În semn de mulţumire, am încercat să vorbesc cu ea mai mult, chiar şi atunci când o uram.

Uneori vorbeam şi despre viitor.

— Te-ai gândit vreodată ce ai vrea să faci? m-a întrebat.

— Gen, ca serviciu?

— Poate ca serviciu, poate şi alte lucruri. Unde ai vrea să locuieşti, sau ce locuri ţi-ar plăcea să vizitezi, sau ce activităţi ţi-ar plăcea să încerci.

— Îmi plăcea istoria, am zis, la şcoală. Şi mate. Îmi plăceau majoritatea materiilor.

— Ei bine, a spus ea şi s-a uitat la mine peste rama ochelarilor, asta ajută.

— Aveam o carte cu miturile Greciei antice, am zis. Deci cred că mi-ar plăcea să merg în Grecia. Eu şi Evie am stabilit să mergem împreună. Ne spuneam una alteia poveştile.

— Care e preferata ta?

— Cea cu minotaurul, bineînţeles. Dar lui Evie i se făcea frică. Îi plăcea mai mult cea cu Orfeu şi Euridice.

Dr. K şi-a lăsat deoparte carnetul şi a pus mâna pe pat, lângă a mea, cât putea de aproape fără să ne atingem.

— O să mergi în Grecia, Lex, a zis. O să înveţi istorie şi mate şi multe alte materii. Sunt cât se poate de sigură.

Echipa a tras concluzia că am fi avut cea mai bună şansă la o viaţă normală prin adopţie. După ce au cumpănit bine lucrurile, au hotărât ca fiecare dintre noi să fie adoptat de o altă familie. Aveam nevoi diferite, specifice, şi o dinamică problematică a relaţiilor dintre fraţi – în plus, eram şi foarte mulţi. Nu am nicio dovadă în sensul ăsta, dar mi-o imaginez pe Dr. K făcând lobby pentru această abordare, stând în faţa tablei cu schema şi luptând pentru ea. Mai presus de orice, credea că, prin efort, în timp, e posibil să elimini părţi din trecut, la fel cum ai scoate din garderobă o haină dintr-o colecţie mai veche pe care n-ar fi trebuit s-o cumperi.

Despre activitatea frenetică din acea perioadă am aflat pe parcurs în lunile şi anii care au urmat, împachetată în concluzii elegante. Copiii mai mici au plecat primii: erau maleabili, mai uşor de primit. Noah a fost dat unui cuplu care voia să rămână anonim, chiar şi pentru noi, ceilalţi; a fost o abordare aprobată de Dr. K şi sprijinită de o a doua şi a treia părere a unor specialişti. Noah n-avea să-şi amintească nimic din perioada de la Moor Woods Road. Primele zece luni din viaţă îi puteau fi şterse, complet, ca şi

cum nu s-ar fi petrecut niciodată. Gabriel a mers la o familie din zonă, care urmărise îndeaproape cazul şi făcuse mai multe declaraţii emoţionante, cerându-le oamenilor să le respecte intimitatea. Delilah, care era cea mai fotogenică dintre noi toţi, a fost adoptată de un cuplu din Londra care nu reuşiseră să aibă proprii copii. Iar Evie a fost cea mai norocoasă: a plecat la o familie pe coasta de sud. Nimeni nu mi-a povestit prea multe despre asta atunci, numai că o să aibă doi fraţi noi, un băiat şi o fată, şi că familia locuia în apropiere de plajă.

Îmi amintesc că Dr. K a avut misiunea să-mi comunice lucrurile astea şi îmi amintesc că am întrebat-o, absolut convinsă că n-o să fie un efort prea mare, dacă mai au loc de un copil.

— Nu cred, Lex, mi-a răspuns ea.

— Dar i-ai întrebat?

— E ceva ce ştiu, a zis ea, apoi, pe neaşteptate: Îmi pare rău.

Mai rămâneam eu şi Ethan. După multe săptămâni de nehotărâri, sora Maică-mii, Peggy Granger, a fost de acord să-l ţină pe Ethan până termina gimnaziul. Avea doi băieţi mai mari şi putea să se descurce cu încă unul. Se aştepta ca el să plece după trei ani, după ce lua examenele pe care le ratase, cu toate că Ethan, fiind Ethan, a terminat în numai doi ani. Peggy ne vizitase chiar înainte ca lucrurile să se strice, iar atunci eu îi deschisesem uşa, deci eram sigură că încă se gândea la mine. Când a fost întrebată, a negat că venise vreodată la Moor Woods Road. În plus, a adăugat, şi s-o ierte bunul Dumnezeu, dar nu era obişnuită cu adolescente.

La biroul din Londra, lumea voia să afle două lucruri: primul – cum se simţea Devlin; iar după ce le-am răspuns la asta: eu de ce mă întorsesem?

Să vă povestesc despre Devlin.

Devlin lucra mereu la câte un proiect genial – un proiect nou – care urma să-i distrugă viaţa. Îndurase săptămâni întregi fără somn şi avusese parte de clienţi care semănau

cu Lucifer („la fel de dificili”, îmi povestea, „şi la fel carismatici”) şi de tot felul de revolte din partea unor bărbaţi în vârstă, la costum, pe care le zdrobise. Uneori avea nişte momente, în mijlocul negocierilor, când se întorcea spre mine şi mă întreba cu destul de multă nonşalanţă cum mă simt. Un singur răspuns voia Devlin să audă: mă simt bine. Mă adaptez la al treilea fus orar în patruzeci şi opt de ore; un taifun mi-a tăiat internetul; mi se face rău de obosită ce sunt. Mă simt bine. Devlin cunoştea bărbaţi care furnizau (sau nu) substanţe chimice unor baroni ai drogurilor din Venezuela; îi cunoştea pe sultanii ţărilor din Orientul Mijlociu; mereu ştia exact ce să spună. Ochii ei şi depresiunile din jurul lor erau de un gri metalizat. La patruzeci şi doi de ani, inima – sătulă de două ţări pe săptămână şi când ore de somn pe noapte – s-a răsculat împotriva ei, la 10.000 de metri deasupra Pacificului şi la două ore de Aeroportul Changi.

— Mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă, mi-a povestit ea, când am refuzat şampania înainte de decolare.

Un doctor a dat fuga la ea de la clasa *economy,* iar inima lui Devlin s-a liniştit. S-a trezit înapoi în Singapore şi a cerut de băut pentru tot avionul – ca să-şi ceară scuze pentru deranj.

După aceea i-au făcut un fel de operaţie pe inimă, o mostră de chirurgie profund invazivă, iar la şedinţă am observat că dezvoltase un tic nervos: îşi atingea pieptul când era nervoasă sau iritată, ca şi cum ar fi liniştit un copil. De multe ori mi-am imaginat cicatricea de sub cămaşa ei, contrastul straniu dintre carnea şifonată şi bumbacul curat, apretat.

Devlin sugerase să inventăm o negociere care să presupună ca eu să fiu la Londra, dar s-a dovedit că a apărut una adevărată. Unul dintre prietenii lui Devlin era în comitetul director al unei companii de tehnologie care voia să cumpere un *start-up* de genomică select cu sediul la Cambridge.

— Din câte înţeleg, a zis Devlin, tu le trimiţi nişte ADN, iar ei îţi prezic viitorul.

O avalanşă de informaţii sosiseră marţi seară. La Londra era miezul nopţii. Am deschis dosarele în timp ce ea vorbea.

— Ca la ghicitoare? am întrebat.

— O ghicitoare deosebit de sofisticată, sper. Îşi spun ChromoClick.

Tot restul săptămânii am dormit sub o pătură groasă de extenuare, zvârcolindu-mă în fiecare dimineaţă ca să ies de sub ea în zgomotul alarmei hotelului. Ajungeam la lucru la timp ca să încep ziua la Londra, iar noaptea participam cu Devlin la şedinţele ei cu New York-ul. Când plecam de la birou, în timpul gol dinaintea dimineţii, oraşul era cald şi întunecat, şi coboram geamurile taxiului ca să rămân trează.

Am ignorat apeluri de la Mama şi Tata. Am ignorat cele două sute de mesaje de la Olivia şi Christopher din *chatul* nostru de grup. Pe parcursul zilei, Dr K m-a sunat la intervale menite să mă surprindă, şi am ignorat-o şi pe ea. Singura persoană pe care am contactat-o a fost Evie. Planul nostru cu casa din Moor Woods Road începea să prindă contur: un centru comunitar, populat cu lucruri cu care Maică-mea şi Taică-miu n-ar fi fost de-acord. Am proiectat o bibliotecă pentru copii, grupuri de lectură pentru bătrâni, discuţii despre metode contraceptive. Propunerile noastre deveneau tot mai ambiţioase.

— O discotecă unde să dansezi pe patine cu rotile, a zis Evie.

— Un bufet suedez unde să mănânci cât poţi.

— Primul local din ţară pentru nunţile gay.

Bill m-a sunat miercuri. Mă hotărâsem cu privire la rolul meu de executor? Pe cealaltă linie era un client şi aveam un adjunct la uşă. Bill era o anomalie: îmi era imposibil să cred că închisoarea ocupa aceeaşi lume ca biroul.

— Mai lasă-mă până-n weekend, am zis.

Vineri seara, şi tot treizeci de grade. Stăteam în trenul de 18.31 spre Paddington şi îi scriam lui Devlin pe e-mail opinia mea despre diferitele derapaje ale companiei de

genomică, care tocmai fuseseră dezvăluite. Un director lăsase odată în tren un aparat necriptat, plin ochi cu detalii despre orientarea sexuală a angajaţilor, starea de sănătate şi etnia lor. „Pe scurt”, am scris în încheiere, „există probleme.” Olivia făcuse capturi de ecran cu fotografiile de la nuntă şi mi le-a trimis mie şi lui Christopher însoţite de nişte comentarii sfâşietoare. „Gustări extrem de tari”, a scris. „Ţoale naşpa. Meniuri diferite pentru bărbaţi şi femei. CE mama dracului?” Am recitit mesajul pentru Devlin. „În măsura în care contează”, am adăugat, „sunt într-un tren. O să stau de şase.”

Cerusem adresa lui Ethan şi îi rugasem pe el şi Ana să nu mă ia de la gară. Casa lor era în Summertown şi îmi plăcea să mă plimb: JP studiase acolo şi uneori merseserăm în vizită peste weekend. Mi-am târât geanta pe roţi prin Jericho şi de-a lungul Woodstock Road: iată-ne acolo, la douăzeci şi cinci de ani, tulind-o din Ashmolean Museum, imitând măştile mortuare. La douăzeci şi şapte de ani, tăind-o spre Port Meadow cu costume de baie şi şampanie. Oare ea, m-am întrebat – iubita lui mică – se dezbrăca atunci când o ruga, îşi umplea gura cu el, cu grijă, înainte să-l guste, abia ascunsă în desişul de acolo? Dar nu era vina ei; ea venise la mult timp după aceea.

Colegiile leneveau în spatele porţilor, dormitând toată vara.

Ana m-a văzut venind pe stradă şi mi-a făcut semn cu mâna de la o fereastră de la etaj. Am văzut-o cum se mişcă asemenea unei rafale prin geamul de sticlă sablată de la uşa de la intrare, chiar înainte s-o deschidă.

Dacă Ethan şi-ar fi putut comanda o soţie, e posibil ca ea să fi fost Ana Islip. Tatăl ei predase istoria artei la universitate ani mulţi, iar mama ei era o membră neînsemnată a unei dinastii greceşti de negustori, suficient de îndepărtată încât să stea la distanţă de afacere, dar îndeajuns de apropiată încât să primească lunar o alocaţie. Ethan a dat de tatăl Anei la Art Attack, care a fost o iniţiativă a consiliului local Oxford de a reabilita victimele agresiunilor fizice prin artă şi – după ce s-a autoinvitat la

cina de la pensiunea Islip, aflată de-a lungul râului şi construită în totalitate din lemn şi sticlă – a cunoscut-o pe Ana zece zile mai târziu.

— Art Attack? am zis eu când mi-au relatat împreună povestea.

Îşi stabiliseră fiecare un rol, şi le jucau bine.

— Chiar aşa se cheamă?

— Da, a răspuns Ana.

Ethan, zâmbind, s-a uitat în altă parte.

În ziua cu masa, Ana înotase în Isis[2]. Încă se străduia să-şi usuce costumul când a ajuns Ethan. A fost o zi teribilă pentru el să ajungă mai devreme.

— O zi fortuită, a zis Ethan şi a ridicat paharul.

Ana era artistă. Mirosea discret a vopsea, iar pe braţe şi pe picioare avea dâre de culori. În fiecare încăpere a casei din Summertown, pânzele ei atârnau pe pereţi sau se sprijineau de ei. Picta apă şi felul cum cădea lumina pe ea: picta suprafaţa verde-cenuşie a râului Isis, aproape netulburată, şi oceanul, la lumina ultimei raze de soare dinaintea furtunii. Picta tremurul mâinii cuiva care lăsa jos o cană cu ceai. Aveam un tablou de Ana Islip în mansarda mea din New York, cu oceanul în lumina după-amiezei. „Grecia”, scrisese pe cartonaşul însoţitor. „A doua mea casă. Ethan mi-a zis că o să-ţi placă.”

A deschis uşa parcă gata s-o smulgă din ţâţâni şi m-a îmbrăţişat.

— Mama ta… a zis ea. Doamne, îmi pare rău.

— Serios, n-ai de ce.

— Cred că e complicat, a spus ea şi s-a luminat la faţă, bucuroasă că terminase cu aspectul acela. Ethan e în grădină. Du-te, du-te. A deschis deja vinul, chiar dacă i-am zis să mai aştepte. Of, Lex. Arăţi de parcă n-ai fi dormit de o săptămână.

Am străbătut holul cu panouri de lemn, am trecut prin studioul Anei, din living, şi apoi am intrat în bucătărie. De aici, casa se deschidea în grădină. Asfinţitul de vară intra oblic prin lucarne şi plutea înăuntru prin uşile mari, duble.

---

[2] Denumire dată râului Tamisa în Oxford *(n. trad.).*

Clădirea fusese un cadou de logodnă de la părinţii Anei. Câinele lui Ethan, Horace, a intrat împleticindu-se ca să mă salute. Ethan stătea afară, cu spatele la casă.

— Bună, Lex, a zis.

Soarele era aproape paralel cu pământul, iar preţ de o clipă n-am reuşit să-i văd decât smocul alb care era părul lui. Ar fi putut fi oricare dintre noi.

Ultima oară îl văzusem la Londra, cu şase luni înainte, când mă invitase la o dezbatere la Royal Academy. Discuţia purta titlul „Educaţie şi inspiraţie: ce şi cum îl învăţăm pe tânărul artist”, iar Ethan era moderatorul. Am ajuns târziu, după ce am băut cu Devlin – prea târziu, probabil, ca să intru în sală – şi l-am aşteptat la bar. Pe fiecare masă era un teanc de pliante care făceau reclamă evenimentului, având pe ele un tablou cu doi copii mici care intrau în ocean de pe plajă şi pe spate prezentările vorbitorilor.

Ethan Charles Grade *este directorul Wesley School din Oxford. Şcoala are un distins istoric şi palmares artistic, precum şi o serie de iniţiative artistice apreciate, pentru diferite grupuri de vârstă. La momentul numirii în funcţie, Ethan era unul dintre cei mai tineri directori de şcoală din ţară. Ethan este mandatar al mai multor organizaţii caritabile din Oxfordshire, a fost consilier guvernamental în materie de reforme ale educaţiei şi organizează prelegeri şi seminarii în toată lumea, vorbind despre cum educaţia l-a ajutat să-şi depăşească traumele personale.*

Am mai comandat o băutură. Uşile s-au deschis, iar mulţimea din auditoriu a năvălit afară pălăvrăgind. Ethan a ieşit printre ultimii, vorbind cu doi bărbaţi la costum şi o femeie care avea la brâu un şnur. Am făcut contact vizual şi pe chip i s-a înfiripat un zâmbet, pur şi simplu. Niciunul dintre ceilalţi nu s-a uitat în direcţia mea. Pe un braţ ţinea un sacou greu şi se apropia de poanta poveştii pe care o spunea. A întors palmele în sus, ca să capteze râsetele celorlalţi. A spus povestea aşa cum o zicea Taică-miu, cu aceeaşi convingere, rostirea ei îi străbătea ţesuturile şi

muşchii, întreg corpul, dar lăsându-i gura şi ochii impasibili, de parcă ar fi avut o sinapsă greşită chiar sub pielea feţei. Oamenii aşteptau să stea de vorbă cu el, zăbovind pe la marginea câmpului său vizual. Eu am stat în spate. Şi eu urma să fiu nevoită să aştept.

M-a găsit treizeci de minute mai târziu, după ce răsesem trei pahare.

— Bună, mi-a zis şi m-a pupat pe obraji. Ei bine, cum ţi se pare?

— A fost foarte interesant, am zis.

— Ţi-a plăcut sugestia despre căsuţa din copac? a întrebat.

— O, da. Era una dintre părţile tale preferate.

— Nici măcar n-ai intrat, nu-i aşa?

M-am uitat la el şi am râs. Şi el a râs.

— Am fost la birou, am zis. Dar sunt convinsă că ai fost minunat. Ce mai faci? Ce mai face Ana?

— N-a reuşit să ajungă. Îmi pare rău – speram că dacă e ea aici o să ai cu cine să vorbeşti. Nu se simte bine. Cred că are… boala aia de secol nouăşpe, aia de artişti. Din clasa cea mai de sus. Cum îi zice?

— Isterie?

— Mai puţin grav.

— Vertijuri?

— Da. Exact. O să-i treacă.

Ochii lui făceau eforturi să rămână fixaţi în ai mei; auzea conversaţii mai importante peste tot prin jurul nostru.

— Vrei să-ţi fac cunoştinţă cu cineva? Va trebui să circul.

— Mai am nişte treabă, am zis, deşi n-aveam. Circulă. Pare ceva important.

— O să fie unele şi mai importante. Dă-mi voie să te conduc afară.

Picadilly era încă aglomerat. Deasupra străzii erau luminiţe albastre şi albe, iar cumpărătorii se zgribuleau ţinând în mână sacoşe de hârtie. Era suficient de frig cât să ningă. Cuplurile purtau sacouri şi rochii de seară şi se refugiau în holurile de la hoteluri. Fiecare vitrină de magazin prezenta un basm nou, călduros. Decembrie la

Londra. Intenţionam să-mi cumpăr ceva scump şi să mă întorc pe jos la hotel, prin Mayfair. Îmi plăcea să mă uit la uniformele paznicilor de la intrarea în diversele clădiri şi la cum licăreau apartamentele aflate deasupra străzii. Ethan m-a ajutat să-mi pun sacoul. Încă ţineam pliantul.

— A, ăsta, a zis el.

— Tu ai ales imaginea şi pentru el?

— Da. Îl cunoşti? *Copiii mării?*

— Nu-l cunosc.

— Joaquin Sorolla y Bastida?

— Tot nu mă prind, Ethan.

— Mi-a amintit de tine, a spus el. Tu şi Eve, poate…

— E o biografie impresionantă, am zis. Chiar dacă ai scris-o tu cu mâna ta. Sunt mândră de tine.

Se pregătea deja să se întoarcă la Academie. Îşi pregătea un zâmbet anume pentru momentul când urma să-şi facă din nou apariţia.

— Doar trebuie să ştii să spui poveşti, nu-i aşa? a zis.

Povestea naşterii lui Ethan a făcut parte din folclorul familiei noastre cu mult înainte de a mea, care – sfârşită prin venirea lipsită de peripeţii pe lume a unei fetiţe într-un pat de spital – a fost o continuare dezamăgitoare, pe care Taică-miu o spunea numai rareori.

Maică-mea era însărcinată în luna a opta şi lucra ca recepţioneră la o companie de doi bani, aflată la o oră în afara Manchesterului, unde Taică-miu repara echipament electronic. La momentul poveştii, Maică-mii îi era greu şi să ajungă la maşina de scris. Secretarele râdeau de cum mergea ea. Taică-miu trebuia să urce de trei ori pe zi din biroul lui de la subsol ca să-i aducă mâncare în caserole de plastic şi să-i facă masaj. Existau prea puţine semne cum că bebeluşul ar fi fost pe drum, doar o stare ciudată de disconfort, anticiparea durerii. Apoi apa i-a ajuns în chiloţi şi pe scaunul de birou ieftin.

Pentru a patra oară în ziua aceea, Taică-miu a urcat pe scări. Unul dintre directorii companiei, Dl. Bedford – personajul negativ al poveştii, dacă nu era clar – era deja

lângă Maică-mea şi îi ţinea telefonul. Maică-mea îl ţinea şi ea, rugându-l pe Dl Bedford să *dea odată drumul* receptorului; ea şi soţul ei hotărâseră ca bebeluşul să se nască acasă, şi acolo voiau să meargă acum. S-a dovedit că Dl. Bedford sunase deja de două ori după un taxi care s-o ducă la spital, dar Maică-mea lovise furca telefonului înainte ca el să poată finaliza comanda.

Dl Bedford insista în continuare. Copilul era prematur, iar Maică-mea ar fi trebuit să fie la spital. Dacă nu putea suna după un taxi de la telefonul din recepţie – pe care Taică-miu îl deconectase acum, ţinând firul undeva sus, unde Dl. Bedford nu putea să ajungă – atunci putea suna la ambulanţă din biroul lui. Părinţii mei au pornit la drum, târând după ei telefonul din birou şi lichidul amniotic. Au ieşit şchiopătând din birou prin uşile care glisau încet, au traversat parcarea, iar Maică-mea s-a prăbuşit pe-o parte pe bancheta Fordului Escort pe care-l conduceau împreună la şi de la serviciu în fiecare zi. Taică-miu a învârtit cheia în contact. Chiar când să se încadreze pe stradă au auzit sirena şi o ambulanţă a trecut în viteză pe lângă ei, cu girofarul aruncându-şi lumina peste tot în jur.

— Dl. Bedford trebuie că a dat multe explicaţii, avea să zică Taică-miu.

Acasă, după douăzeci de minute, au întins păturile moi, curate, pe care Taică-miu le cumpărase cu prima de Crăciun. Au mutat pernele de pe canapea pe podea şi au tras draperiile. Maică-mea s-a chircit în patul improvizat. În semiobscuritatea familiară, chipul îi lucea de lacrimi şi salivă.

Ethan s-a născut patruzeci de ore mai târziu. La sfârşit, zicea Taică-miu, Maică-mea tot adormea; trebuia s-o atingă uşor pe cap ca s-o trezească. (Şi oare se mai gândea, din când în când, la luminile albastre şi albe dintr-o rezervă de spital?) Au cântărit copilul pe cântarul din baie. Avea trei kilograme şi jumătate şi era sănătos. Un fiu. Îşi croise drum în lume sfâşiind totul în cale, luptându-se să apară mai devreme. Au rămas cuibăriţi pe podea, însângeraţi şi goi, ca supravieţuitorii unui masacru cumplit. Ca şi cum ar fi

fost singurii oameni din lume, sau primii.

Partea din naşterea lui Ethan pe care Taică-miu de obicei evita s-o povestească era răzbunarea D-lui Bedford, care a venit câteva săptămâni mai târziu. Familia Gracie furase bunuri ale companiei şi încălcase instrucţiunile directe ale unui manager. În plus, ceilalţi angajaţi nu-l plăceau pe Taică-miu. Apăruseră tot felul de plângeri despre apetenţa lui de a-i ridiculiza în public pe alţii şi despre orele petrecute în biroul Maică-mii, în care-i frământa ei corpul. Dl. Bedford i-a felicitat pe părinţii mei pentru naşterea fiului lor şi le-a cerut să se abţină să se mai întoarcă la birou. Ultimii fluturaşi de salariu aveau să-i primească prin poştă.

Maică-mea n-a mai lucrat niciodată. În următorii şaptesprezece ani a fost plină de copii şi şi-a abordat rolul ca o martiră. Lucra întru Dumnezeu, şi avea s-o facă bine. N-am fost niciodată mai preţioşi decât în perioada cât am fost înăuntrul ei, când ne avea în limitele restrânse ale trupului ei, şi când eram tăcuţi. În toate amintirile mele de la început, Maică-mea e însărcinată. Afară poartă rochii subţiri, buricul i se profilează pe dedesubt ca un început de tumoare, iar acasă se lasă pe spătarul canapelei, în boxeri şi un tricou pătat, şi ne hrăneşte. Noi ţipăm după ea, uneori câte doi deodată, şi ne încăierăm pentru sânul mai plin. La vârsta mea, ne avea deja pe Ethan, pe mine şi pe Delilah, iar Evie era pe drum. Mirosea scârbos, a intestine. Avea scurgeri, ca o conductă. Conţinutul corpului ei era chitit să ajungă la suprafaţă.

În copilărie îşi dorise să devină ziaristă. Locuia cu părinţii ei şi sora mai mică într-un sat înconjurat de dealuri. Casa lor era ultima de pe un terasament. Era înclinată, ca turnul din Pisa. A ţinut neapărat să ia câte un interviu tuturor celor din sat, iar tatăl ei i-a adus un carnet de la chioşcul de presă ca să aibă în ce să-şi noteze descoperirile. Pe prima pagină a scris, cât de caligrafic a reuşit ea: *Depeşe de la Deborah.* În fiecare weekend, şi uneori după şcoală, tropăia din casă în casă cu bloc-notesul ei, investigând. A descoperit că oamenii sunt bucuroşi să-i comunice

speranţele lor nerostite – să câştige la loterie, poate, sau să se mute mai aproape de ocean, să meargă în Franţa sau America de Nord –, şi la fel de bucuroşi să-şi dea cu presupusul despre relaţiile din noua familie care locuia la distanţă de o stradă şi care puteau fi un cuplu, dar puteau la fel de bine, chiar *destul* de fezabil, să fie un tată şi fiica lui. Am văzut poze cu Maică-mea din vremea aceea şi nu-i pun la îndoială succesul iniţial. Avea un păr alb de blond şi o privire empatică, asemănătoare cu a unui adult. Îţi venea să-i spui ce secrete ai.

Nu luase în calcul ceea ce ea numea Parada. Primul incident a avut loc când ea avea zece ani şi se pregătea să dea admiterea la gimnaziul din oraşul învecinat. În sat era Festivalul Recoltei şi chiar se organizase o paradă: fiecare mică breaslă împodobea un car alegoric, mamele croşetau sperietori şi le lăsau să atârne molatice pe străzi, copiii se deghizau în diferite legume şi umblau prin împrejurimi ca o grădină de zarzavaturi cu picioare. În anul acela, printr-un proces democratic îndoielnic, Maică-mea a fost aleasă Prinţesa Recoltei. A mers în faţa alaiului, îmbrăcată într-o rochie aurie (o mare îmbunătăţire, a tras ea concluzia, faţă de costumul de cartof pe care-l purtase cu un an înainte), iar când cortegiul a trecut prin faţa casei ei soldaţii care conduceau carul alegoric al veteranilor au tras o salvă de sărbătoare.

De unde era, în fruntea alaiului, Maică-mea nu a văzut cum s-a petrecut accidentul. Funia care lega Biserica Creştină de la Ţară de Portul Morris a plesnit, chiar în capătul de sus al Hilly Fields Road. A auzit strigăte când carul alegoric l-a lovit pe tatăl ei, dar şi-a zis că publicul pur şi simplu se entuziasmase prea tare şi a continuat să facă bucuroasă cu mâna. Când un organizator a încercat s-o oprească, ea a zâmbit politicos şi l-a ocolit.

Timp de câteva zile, satul a fost plin de reporteri din toată ţara. Tatăl Maică-mii şi-a pierdut un picior în accident, iar un copil – un dovleac, peticit în casă – şi-a pierdut viaţa. Maică-mea era în culmea fericirii. Îi plăceau reporterii eleganţi, scunzi, care aveau bloc-notesuri ca al ei. Se afla

într-o postură privilegiată în urma tragediei, fusese şi victimă, şi participant fără voia ei. A oferit relatări la prima mână, stând într-o postură solemnă în living lângă mama ei, cu un şerveţel strâns în pumn. Încheia fiecare interviu spunând că – în contextul cumplitelor evenimente – i-ar plăcea foarte mult să devină ea însăşi jurnalist. Voia să le dea oamenilor ocazia să-şi spună poveştile. În spatele bloc-notesului strângea nume şi numere de telefon, punând între paranteze titlul ziarului la care lucra fiecare reporter. Nota cu steluţe publicaţiile naţionale, în funcţie de profesionalismul lor şi de timpul pe care i-l acordaseră ca să vorbească. Urma să ştie pe cine să contacteze când îi venea vremea.

Celelalte persoane care au vizitat-o au fost reprezentanţi ai Bisericii Creştine de la Ţară. Trei femei au bătut la uşă într-o seară, atât de uşor că prima dată Maică-mea nici n-a luat zgomotul în seamă, aşa că au bătut din nou. Au aşteptat în ploaie, ţinându-se la o distanţă temătoare faţă de uşă, cu baticuri pe cap şi figurile cufundate în umbră. Cea mai în vârstă ducea un coş de pâine caldă acoperită cu un şervet de bucătărie, iar când i l-a întins Maică-mii, ea a tresărit. Preţ de o clipă imposibil de explicat, a crezut că în coş era ascuns un copil.

— Ne rugăm pentru tine în fiecare zi, a zis una dintre femei, apoi a adăugat: Şi pentru tatăl tău.

— Da – şi pentru tatăl tău. Putem să-l vedem?

— Încă e la spital, a zis Maică-mea. Mama e acolo acum. Şi soră-mea.

— Dacă te simţi vreodată singură, a zis cea mai în vârstă, nu ezita să ni te alături.

— E important, a zis următoarea femeie, să primim copiii cu braţele deschise.

Tatăl ei s-a întors de la spital după o lună. Reporterii se întorseseră fiecare în oraşul lui, înmormântarea copilului avusese deja loc, cortegiul urmând acelaşi traseu ca la Festivalul Recoltei. Tatăl ei era tăcut şi imobil, parcă fixat în faţa televizorului. Cracul stâng al pantalonului atârna în urma lui, ca un membru-fantomă. Nu mai putea să spele

geamurile. Pentru prima oară, Maică-mea şi-a dorit ca accidentul să nu fi avut loc.

— Şi aşa a început Parada, zicea Maică-mea.

Parada nefericirilor ei.

— Ei bine, spunea ea când Taică-miu îşi pierdea locul de muncă, sau când un profesor îngrijorat suna acasă spunând că unul dintre noi nu era la şcoală, sau prima oară când Taică-miu l-a pocnit pe Ethan, n-ai ce să faci cu Parada asta.

Când n-a mai fost cunoscută drept Prinţesa Recoltei, Maică-mea a început să aibă grijă de tatăl ei, în timp ce mama ei a început să lucreze mai multe ture la magazinul din sat. Trebuia să aibă grijă ca el să mănânce micul-dejun – mama ei îl bănuia că încearcă să se înfometeze – şi să-i verifice ciotul pentru semne de infecţie. Tatăl ei stătea în fotoliu, iar Maică-mea îngenunchea pe podea în faţa lui. Era mândră de temperamentul ei. Atingea pielea netedă, cicatrizată, şi cusătura unde fusese închisă rana. Şi-a zis: poate că ar trebui să devin doctor. Doctorii erau tăcuţi în timpul consultaţiilor. Tatăl ei n-o mai întreba despre cele mai recente interviuri, iar ea nu avea nimic să-i spună.

Cealaltă răspundere era sora ei, Peggy. Peggy avea opt ani şi era un mare inconvenient.

— N-o duce mintea la fel ca pe tine, zicea mama lor. Are nevoie de tine, Deb.

Când Maică-mea îşi termina temele, o ajuta pe Peggy cu ale ei şi ofta văzând natura copilărească a cerinţelor. A hotărât să răspundă greşit la o parte din întrebări ca să evite orice bănuială, dar uneori erau extrem de simple, şi spera ca Peggy să fie chemată în faţa clasei şi rugată să explice ce se întâmplase.

Maică-mea a picat admiterea la gimnaziu. Familia n-a avut nimic de comentat, de parcă oricum n-ar fi existat nicio şansă reală să intre. Parada şi-a văzut de drum. A intrat la o şcoală care nu cerea admitere şi avea şi cursuri profesionale, unde mergeau toţi mocofanii şi viitoarele lor neveste, mirosind cu toţii a balegă de vacă. Avea o singură prietenă, Karen, a cărei familie se mutase de curând în

zonă. Karen era dureros de zveltă şi plictisită tot timpul, iar când îşi aprindea o ţigară i se vedeau cioturile însângerate ale unghiilor. Profesorii ziceau că Maică-mea nu e atentă şi nu-şi dă silinţa; dar cum ar fi putut s-o facă, când era atât de limpede că e menită să fie altundeva? A făcut psoriazis pe coate şi sub ochi, aşa că a devenit sensibilă, după cum explica mama ei situaţia în faţa sătenilor care treceau pe la magazin şi întrebau ce se alesese de ea – Deborah e o fată foarte sensibilă. Ca să înrăutăţească lucrurile, Peggy a reuşit să ia admiterea la limită şi a început să le vorbească tuturor din familie cu un accent sacadat, afectat, care străpungea fiecare încăpere din casa înclinată – Peggy, pentru care ea sacrificase totul.

Maică-mea putea fi uneori văzută mergând prin sat la vecernie la Biserica Creştină, purtând încă uniforma de şcoală. Păşea repede, cu braţele lipite de corp şi ciorapii căzuţi până la glezne, şi era mereu singură. Îi plăcea să ajungă chiar înainte să înceapă slujba şi să plece înainte să se ridice restul credincioşilor. Auzise că în sat se spunea că ea e întruchiparea iertării, deşi în mare măsură îi plăcea să petreacă seara departe de familie, şi îi plăcea să vadă zâmbetele uşurate ale celorlalţi, care credeau că le oferise iertarea.

Maică-mea a renunţat la şcoală la şaisprezece ani, obţinând câteva calificări superficiale şi un loc la un curs de secretariat în oraş. Când şi-a permis, s-a mutat din casa de la sat, peste pârloage, în suburbiile oraşului; asta a salvat-o de la a mai fi nevoită să suporte accentul lui Peggy, sau de la a mai avea grijă de tatăl ei, care începea să nu mai ştie ce e cu el. Cu timpul, el se micşorase şi aproape dispăruse în materialul fotoliului, iar când Maică-mea i-a dat sărutul de rămas-bun bătrânul a tresărit, de parcă i-ar fi tras o palmă.

Când eu şi Ethan eram foarte mici şi exista mai puţină competiţie între noi, ai mei ne dădeau voie să le cerem poveşti înainte de culcare. (Taică-miu considera cărţile inferioare poveştilor pe care le ştia el; „Pe vremea lu’

Homer n-aveau nevoie de hârtie”, zicea el, nedorind să spună ceva despre perioada în care începuse să se fabrice hârtie). Povestea preferată a lui Ethan era aceea a venirii sale dramatice pe lume, al cărei punct culminant era momentul când Maică-mea dădea deoparte covorul din living ca să arate semnul maroniu de pe spatele lui. Dar povestea mea preferată era despre seara în care s-au cunoscut părinţii mei.

Karen o convinsese pe Maică-mea s-o însoţească în oraş într-o seară de sâmbătă.

— Începi să devii plictisitoare, a zis Karen. Chiar mai plictisitoare decât erai odată.

(La momentul când se petrecea acţiunea, Maică-mea credea despre Karen că încă locuieşte cu ai ei, că e nemăritată şi că are probleme cu capul; „Acum cine e plictisitoare?” exclamase Maică-mea). S-au îmbrăcat în apartamentul Maică-mii, Maică-mea mereu în ceva negru, cu coama ei albă până la brâu, ascultând la combină un cântec trist de-al lui Elvis, indiferent de ocazie. S-au urcat în autobuzul din localitate cu o sticlă de Riesling pe care s-o împartă pe drum.

Seara a fost un dezastru. Au ajuns într-un pub din afara centrului – mese instabile; păcănele; covor lipicios – unde barman era unul dintre foştii iubiţi ai lui Karen. S-au prefăcut surprinşi să se vadă, cu toate că Maică-mea s-a prins imediat că toată seara fusese planificată dinainte. Ea era a treia roată la căruţă, era acolo numai cât să-i ţină de urât lui Karen cât timp barmanul lucra. Au băut pe gratis vodcă şi suc de portocale, iar barmanul i-a făcut Maică-mii cu ochiul cât s-a dus Karen la baie. Chiar după ora unsprezece, cineva a pus un disc – ceva dur, ce Maică-mea nu mai auzise până atunci –, iar barmanul şi Karen au început să danseze. Li s-a alăturat o femeie fără dinţi, îmbrăcată în paiete, apoi un localnic care abia se ţinea pe picioare, dar îşi rotea şoldurile în direcţia Maică-mii. După un răstimp scurt în care şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, şi-a luat haina de pe scaunul de la bar şi a plecat.

Nu ştia unde se află. A mers în direcţia staţiei de autobuz, cu lacrimi în ochi. Într-o altă viaţă, dormea deja, nepăsătoare, la căldura păturilor ei. În partea asta de oraş, clădirile erau departe una de cealaltă, iar între luminile lor se întindeau pustietăţi de umbre, atât de întunecoase că nu putea să vadă nici cu ce era încălţată. A traversat în goană zonele moarte, împiedicându-se în bălţi şi gropi. Era destul de sigură că mersese prea departe.

După jumătate de oră a ajuns la biserică.

Nu era chiar la stradă, ci puţin mai în spate, la capătul unei cărări de pietriş care trecea printre morminte. Clădirea era din cărămizi de un roşu cald, ca de teracotă, luminate slab pe timpul nopţii. Era trecut de ora douăsprezece, dar vitraliile luceau: cineva aprinsese lumânări înăuntru.

Fără să stea prea mult pe gânduri, a întredeschis uşa. Putea să aştepte înăuntru să treacă noaptea şi să plece cu mult înainte de prima liturghie de duminică. În prag, şi-a scos pantofii şi şi-a tras rochia până la genunchi. A lăsat urme umede pe piatră.

La capătul culoarului ardeau cinci lumânări. S-a apropiat tiptil de ele, uitându-se până în capătul fiecărui rând de bănci când trecea pe lângă ele. Când a ajuns la amvon s-a întors, ca şi cum ar fi vrut să se adreseze credincioşilor.

— E cineva? a întrebat ea.

— E cineva, a răspuns Taică-miu.

I-a stat inima în loc. El era la un balcon deasupra ei, sprijinit cu palmele de balustradă.

— Bună, a zis Maică-mea.

— Bună, a zis el. Nu mă aşteptam să mai intre cineva.

— Mă simt foarte prost, a zis ea, dar m-am rătăcit.

— Asta nu-i chiar aşa o prostie.

— Ce faci aici?

— E un proiect. Testez un tip nou de iluminare. Hai cu mine, dacă vrei.

I-a făcut semn să vină. Maică-mea încă tremura. Nu s-a mişcat, iar Taică-miu a râs.

— Nu-ţi fie frică.

— Nu-mi e frică. Cum ajung sus?

— Pe lângă intrare. Stai să-ţi luminez calea.

S-a făcut nevăzut, iar culoarul a fost inundat de o lumină puternică. Ea a simţit un val de uşurare: ce prostie, să-i fie teamă de întuneric! A urcat scara cât de repede a putut, incomodată de rochie şi ţinându-se de pereţi, croindu-şi drum printre fire şi bannere şi stive de scaune. Când a ajuns sus l-a căutat, bănuind că fusese o glumă şi că se ascunsese. În loc de asta, l-a găsit cu spatele la ea, aşteptând.

— Pari să fi avut o seară pe cinste, a zis el.

În mâini ţinea un panou cu siguranţe. Pe antebraţe i se vedeau muşchii reliefaţi, ca nişte creste, şi venele care se contopeau în nişte delte deschise la culoare. Relieful nou şi ciudat al fiinţei lui.

— Da. N-ar fi trebuit să accept invitaţia. Am o prietenă – o prietenă veche, cred că se poate spune. A fost ideea ei.

El încă nu catadicsise s-o privească.

— Ea unde e acum?

— Cu un tip, cred.

— Nu pare o prietenă prea bună.

— Cred că ai dreptate.

El a aprins ca din neant un reflector, al cărui fascicul luminos a alunecat de-a lungul balconului şi s-a oprit pe figura ei.

— Părul tău, a zis el. Toate luminile se aştern în el.

(Toate luminile se aştern în el: o replică excelentă. Deşi eu încerc să neg asta, au fost momente – când eram mai tânără – când aşa ceva m-ar fi impresionat şi pe mine.)

— Aşa îţi petreci de obicei nopţile de sâmbătă? a întrebat Maică-mea.

— Nu. Uneori. Îmi place tehnologia, ştii? Şi îmi place să ajut.

Maică-mea s-a sprijinit de balustradă lângă el. A lăsat părul să-i cadă pe braţul lui.

— Până acum n-a mai stat nimeni cu mine, a zis Taică-miu şi a zâmbit. Dar aşa lucrurile sunt mult mai interesante.

— Eu nu sunt interesantă deloc, a zis Maică-mea. Adică, sunt destul de plictisitoare, de fapt.

— Nu te cred. Care-i cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat?

— Ce?

— Spune-mi care-i cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat. Nimeni nu e plictisitor când îţi spune care e cel mai bun lucru care i s-a întâmplat. Zi.

Maică-mea s-a gândit la rochia ei de prinţesă, la figurile sătenilor care priveau Festivalul Recoltei. În mintea ei, se înmulţeau de mii de ori, ajungea să-şi imagineze că deschisese calea paradei printr-o mulţime de sute – mii – de spectatori.

— Bine, a zis ea.

Ştia exact cum să-i spună povestea.

— Vezi? a întrebat-o Taică-miu după aceea. N-a fost plictisitor. Dar nici n-a fost cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată.

— N-a fost?

— Normal că nu, a zis Taică-miu. S-a concentrat la panoul de siguranţe, trecându-l dintr-o palmă uriaşă în alta.

Zâmbea, era gata să izbucnească în râs.

— Cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat e seara asta.

— E o poveste plictisitoare, zicea Ethan de fiecare dată când o auzea. Nu ştiu de ce îţi place.

— Crezi că s-a întâmplat pe bune? m-a întrebat Evie când a auzit-o pentru prima oară. Sau crezi că doar s-au întâlnit la o liturghie de duminică?

M-a luat prin surprindere cinismul ei, iar apoi m-a luat prin surprindere faptul că eu însămi nu pusesem niciodată la îndoială povestea. Adevărul e că îmi doream să fie adevărată. Îi arunca pe ai mei într-o lumină difuză, sclipitoare: amanţii stând pe balconul lor chiar de la începutul basmului. Asta era versiunea lor care-mi plăcea cel mai mult.

Ethan avea propriile planuri în legătură cu casa de pe Moor Woods Road. Le-a ţinut pentru sine pe timpul mesei de vineri seara şi în timpul turului artistic prin Oxford organizat de Ana sâmbătă dimineaţă, dar până la prânz

ocaziile i se terminaseră. Ana făcuse o salată grecească şi găsise o umbrelă de grădină şi am mâncat afară, unde am vorbit despre serviciul lui Ethan.

— După prânz vrei să ne plimbăm? m-a întrebat cu subînţeles.

Mi l-am imaginat intrând ţanţoş în catedra de la Wesley şi punând aceeaşi întrebare unei colege şi cum conotaţiile propunerii ar fi rămas suspendate în aer şi după plecarea lor: o plimbare cu Dl. Gracie.

— Sigur, am zis.

Ne-am plimbat până la Parcurile Universităţii, am trecut de terenurile de cricket şi de răsadurile de flori şi am găsit o alee umbrită spre râul Cherwell. Gazonul avea o culoare ternă, un galben de deşert, dar pe sub copaci şi lângă râu era încă verde. Lumina soarelui îi răpea lui Ethan puţin din demnitate. Pielea lui mai avea doar un ton până să devină complet albă, iar ridurile mai pronunţate – de pe frunte şi dintre ochi – nu se mai retrăgeau când zâmbea, deci îi rămâneau, ferme, pe chip.

— Ţi-ai închis părul şi mai mult la culoare, a zis Ethan. Nu pricep de ce-ţi faci asta.

— Tu n-o faci? am întrebat. Serios?

— Îţi stă mai bine blondă.

Îl cunoşteam pe Ethan suficient de bine încât să-mi dau seama că ăsta era un strigăt de luptă – câteva fisuri în zidul duşmanului înainte să lanseze atacul principal.

— Chiar nu-mi doresc s-o văd pe Maică-mea în oglindă, am zis. În plus, nu e în interesul meu financiar direct.

— Vrei să spui că la mine ar fi?

— Nu cred că strică, am zis eu, din moment ce ţii prelegeri despre traume personale.

— Despre cum *depăşim* traumele personale. Şi nu încerc să te judec, Lex, chiar nu, dar ar trebui să vii şi tu. Reacţiile au fost incredibile. Toată lumea învaţă ceva din ele, îţi garantez. La toamnă sunt la New York. Chiar te-ar putea ajuta.

Simţeam că faţa îmi ia foc. Nu am zis nimic şi am înghiţit în sec, dar Ethan n-a observat. Acum era cu un pas înaintea

mea.

— E o platformă excelentă ca să vorbeşti despre educaţie, a zis el.

— Şi despre tine.

— Educaţie în *contextul* persoanei noastre. Măcar îţi mai aminteşti ce fericiţi am fost să ne întoarcem la şcoală? Vreau ca toţi copiii să simtă entuziasmul ăsta. Să-şi poată depăşi condiţia. Ar fi trebuit să-i vezi pe copiii cărora le-am predat când aveam douăzeci de ani, Lex. Erau deja nişte cochilii goale pe dinăuntru. Eu promovez genul nostru de entuziasm. Nu ştiu de ce ai o problemă cu asta.

— Te rog, Ethan, am zis. Toată lumea ştie că începi cu o planşă cu feţele noastre.

— Da. Trebuie să captezi atenţia publicului.

Ajunseserăm la râu. Printre copaci treceau alene câteva bărci. M-am aşezat în iarbă.

— Şi, apropo de asta, a zis el, vreau să vorbim despre casă. Moor Woods Road nr. 11.

Am închis ochii.

— Serios? am spus.

— Cred că e o ocazie foarte bună pentru noi. Pentru noi toţi. O ocazie unică.

— Unică e, cu siguranţă.

— Ascultă. Nu-i chiar aşa de diferit de ce propui tu. Cu câteva schimbări. Un loc pentru comunitate, da. Dar trebuie să ne punem numele pe el. Centrul Comunitar Gracie, din Hollowfield. Dacă faci asta, ţi-ai asigurat articole la ziar şi ceremonia de deschidere. Ai acces la mai multe fonduri publice. Ajuţi mai mulţi oameni. Gândeşte-te. N-ar trebui ca o parte din locul ăla să fie dedicat familiei noastre? Indiferent dacă e vorba de o serie de prelegeri sau de un soi de monument. Am putea – am putea păstra una dintre camere aşa cum era, ca să înţeleagă oamenii prin ce am trecut noi. Nu ştiu. Încă n-am o idee definitivă.

— Un muzeu.

— Nu asta am spus.

— Nimeni din comunitatea aia n-o să vrea un altar în cinstea unei poveşti fumate.

— Ba s-ar putea să vrea, dacă aduce cu el şi alte lucruri: atenţie, investiţii…

— Prima dată când am vorbit despre Hollowfield nu prea l-am ridicat în slăvi, am zis eu. Nu, Ethan. Nu e nevoie să fie şi numele nostru pe el. Mai bine să fie doar un centru comunitar, cu un scop cuviincios. Ce e rău în asta?

— E o risipă. Aş putea face multe cu locul ăla, Lex. Măcar gândeşte-te la ce ţi-am spus.

— Nu se poate.

— Nu uita că ai nevoie şi de mine să-mi dau acordul pentru planul tău. Funcţionează reciproc. Cu cine ai mai vorbit? Cu Delilah? Cu Gabriel?

— Nu. Doar cu Evie.

Ethan a râs. A făcut un gest cu mâna spre mine ca şi cum ar fi concediat o şcolăriţă deosebit de enervantă, chitită să greşească oricâte eforturi ar fi făcut el.

— Bineînţeles, a zis. Bineînţeles.

I-am spus lui Ethan că vreau să mă întorc singură, iar când el a plecat am găsit un petec însorit şi l-am sunat pe Bill. Nu mi-a răspuns. Mă aşteptam să fie la grădina zoologică sau la un grătar, cu copiii atârnându-i de mâini şi de picioare. Încă transpiram. Ethan mă lăsase turbată, şi am sunat din nou.

Mi-a răspuns din a treia încercare.

— M-am mai gândit, am zis, şi accept.

— Alexandra? Tu eşti?

Vocea lui era înconjurată de muzică, şi îl auzeam păşind, căutând, parcă, un cotlon liniştit. Am simţit un junghi de ruşine. *E fata Gracie,* probabil că îi citiseră pe buze membrii familiei extinse. Scuze.

— Mă bucur să aud că-mi spui asta, a zis, dându-şi seama de micul lui triumf. Şi mama ta – şi ea s-ar fi bucurat.

Fericirea Maică-mii: jerpelită şi găunoasă, ca o haină de funii.

— Nu prea cred, am zis. În fine, eu şi sora mea avem o idee…

I-am făcut turul centrului comunitar, încăpere cu

încăpere. Când am ajuns la grădină (narcise, în mare parte, şi nişte zarzavaturi îngrijite de copiii de la şcoala primară) el a râs şi aproape că a scăpat telefonul.

— E perfect. Perfect, Lex. Ceilalţi beneficiari sunt de acord?

— E un proces, am spus, şi, când am văzut că nu zice nimic: E în lucru.

„În lucru" era o expresie preluată din Dicţionarul Orizonturilor de Timp pentru Clienţi al lui Devlin, alături de „în curând" şi „cât de repede".

— Va trebui şi să depunem o cerere pentru fonduri, am zis. Pentru transformarea casei. E mai mult decât te-ai aştepta, Bill. Nu eşti obligat să ne ajuţi.

— Ştiu. Ştiu asta, Lex. Dar mi-ar plăcea să o fac.

Eu trebuia să obţin acordul beneficiarilor, el urma să se ocupe de acte. Mi-a spus ceva despre planificarea unor candidaturi, subvenţii de probă, înscrisuri de executor. Un limbaj complet nou al morţii şi caselor. Trebuia să găsim cel mai bun mod de a propune proiectul primăriei, a zis el, dată fiind sursa banilor. Dacă aveam chef de o aventură, poate chiar mergeam împreună la Hollowfield, să o depunem personal.

— Întoarcerea fiicei risipitoare, a zis Bill, care, deşi petrecuse atâta timp cu Maică-mea, era limpede că nu citise vreodată Evangheliile.

După cină, Ethan a ieşit. Avea o întâlnire târzie cu şefii de la Wesley la un hotel din centru şi a zis să nu-l aşteptăm.

— La început m-au detestat, a spus. Că sunt prea tânăr, că sunt prea celebru, că sunt prea – cum au zis, Ana? – prea revoluţionar. Acum vor să ies cu ei la cină în timpul nenorocitului meu de weekend.

Toată seara fusese bosumflat, criticând mâncarea Anei şi turnând vin cu mult sârg, astfel încât ajunsese să se prelingă pe picioarele paharelor şi să păteze masa de lemn.

— Slavă Domnului că a plecat, a zis Ana. Îmi pare rău, Lex.

În tăcere, am strâns masa. Ana pictase farfuriile de aşa

natură că în timp ce mâncai se dezvăluiau măsline şi chiparoşi.

— Lasă paharele, a zis Ana. Mai deschid o sticlă.

Am luat o lavetă de lângă chiuvetă şi am şters inelele roşii de pe masă.

Ne-am aşezat afară, cu picioarele încrucişate sub noi, faţă în faţă, ca nişte copii care se pregătesc să dea palma.

— Deci, am început eu, zi-mi despre nuntă.

Mai erau trei luni. Voiau să se căsătorească pe Insula Paios, în Grecia, care avea propriul aeroport, nu mult mai mult decât o cocioabă şi o pistă de beton. Ana fusese în vacanţă acolo în copilărie şi îi spusese tatălui ei, cu maximă convingere, că acolo vrea să se căsătorească. Îi plăcea bisericuţa albă din oraşul principal, aflată pe culmea unui deal despre care pe vremea aceea crezuse că e cel mai înalt punct din lume. Când se însera, puteai să vezi fiecare luminiţă de pe insulă, indiferent dacă era de la o maşină sau dintr-o casă. Îi plăcea să contemple câte o pereche care se întorcea de la cină cu maşina, certându-se, sau câte o văduvă care stătea în pat şi se întindea să stingă lumina de veghe.

— Tot timpul numai imagini triste, a zis. Eram un copil tare melancolic.

Şi-a mutat privirea de la cer, parcă amintindu-şi că eram şi eu acolo.

— Bineînţeles, a adăugat, n-aveam niciun motiv să fiu aşa.

— Deja mi-am luat bilet, am zis. Abia aştept.

— Încă eşti liberă să mai vii cu cineva – dacă vrei.

Am râs.

— O să văd dacă apare ceva. Încep să nu mai am timp.

— O să te simţi bine oricum. O să vină şi Delilah.

— Ei bine, asta o să fie o întâlnire interesantă.

Chiar şi în grădina întunecoasă mi-am dat seama cum Ana se înroşeşte, nesimţindu-se în largul ei. I-ar fi plăcut să fim cu toţii acolo, îmbrăcaţi la fel şi la fel de voioşi, pe partea lui Ethan de biserică. În loc de asta, Evie şi Gabriel nu fuseseră invitaţi, iar eu şi Delilah nu ne vorbeam.

Petrecusem mult timp cu Evie făcând speculaţii pe tema listei de invitaţi şi a felului cum Ethan o să-şi perie interesele. Am ajuns la concluzia că locul ei fusese preluat, probabil, de un parlamentar, sau de directorul unei organizaţii caritabile internaţionale.

— Cineva util, a zis ea, lângă care n-ai vrea niciodată să stai.

A făcut o pauză şi a dat din umeri.

— Nu e ca şi cum am fi fost vreodată apropiaţi.

— Lex…

Ana mângâia aerul cu degetele, parcă încercând să găsească acolo cuvintele pe care voia să le spună.

— Uneori, a început ea, mă întreb…

Se uită intens spre bucătăria goală, scăldată în lumini elegante, din celălalt capăt al grădinii. În sfârşit, era răcoare. Crengile stejarilor de deasupra noastră se răsuceau şi se loveau în bătaia vântului, mai bete decât eram noi. Ana lăsă jos paharul şi îşi şterse lacrimile care-i apăruseră la colţurile ochilor.

— Îmi pare rău, a zis.

— Stai liniştită.

— Ethan e dificil. Totul trebuie să fie un succes – şcoala, prezentările, organizaţiile caritabile. Nunta. Ştii, nu-i aşa, că doarme prost. Încă de la început, mă trezeam noaptea şi-l vedeam citind sau lucrând. Dar acum – îl aud cum umblă prin casă. În timpul zilei parcă ridică o barieră când e în starea asta. O barieră între noi. Nu reuşesc să trec de ea. Nu-l înţeleg. Dacă noi suntem fericiţi, eu sunt fericită. Dar el nu vede lucrurile aşa.

— Succesul cu orice preţ, am zis.

— Da. Exact. Iar în spatele barierei ăsteia mă tem că nu-l cunosc deloc. Uneori se uită la mine… Să zicem că-i pun o întrebare tâmpită sau îi spun că pregătirea pentru nu ştiu ce eveniment mai poate aştepta până mâine dimineaţă – parcă aş vorbi cu altă persoană, o persoană nouă, care are chipul lui. Şi nu e un individ care-mi place prea mult, a adăugat ea şi a râs.

— Vorbeşte vreodată cu tine despre copilăria noastră?

am întrebat.

— Mi-a povestit unele lucruri, dar pe altele nu. Şi pot să respect chestia asta, ştii? Am participat şi eu la prezentările lui. Ştiu cât a suferit. Doar că – dacă ar exista ceva care să mă facă să-mi dau seama dacă e bine să încerc să-l fac să vorbească… Efectiv orice sugestie…

Lasă-l în pace, mi-am zis în gând. Parcă simţeam gustul cuvintelor, ştiam exact cum ar trebui să sune când îmi pleacă de pe buze. Încearcă să înţelegi, i-aş fi explicat, care dintre cele două persoane – cea pe care ai cunoscut-o sau cea pe care o percepi ca fiind nouă – e fratele meu. M-am gândit şi la ce ar fi urmat, la Ethan păşind printre ruinele a tot ce construise.

— Aşteaptă-l, am zis. Când e aşa, cred că se duce într-un loc unde n-ai vrea să-l urmezi. Dar se va întoarce mereu la tine.

— Crezi?

— Normal.

S-a aplecat în faţă, a atins iarba cu genunchii, şi mi-a luat mâinile într-ale ei.

— Mulţumesc, a zis.

O lacrimă i-a zăbovit pe chip, dar ea zâmbea.

— O soră nouă, a adăugat.

Când am fost destul de mare să înţeleg unde mergea Ethan în fiecare dimineaţă, am început să-i aştept pe el şi pe Maică-mea lângă uşă, ţinând strâns o pernă, nerăbdătoare. Fusese doar la opt minute în susul străzii, la Şcoala primară Jasper Street, dar mie mi se părea că străbătuse lumea întreagă, şi în fiecare seară se întorcea triumfător şi dornic – chiar dacă uneori cu parcimonie – să împărtăşească tot ce învăţase.

În al treilea an de şcoală al lui Ethan, când avea şapte ani, învăţătorul lui era Dl Greggs, care instituise Informaţia Zilei, Cuvântul Zilei şi Ştirea Zilei. Pe rând, fiecare din clasă trebuia să prezinte cele trei subiecte. Astea erau primele lucruri pe care mi le spunea Ethan când se întorcea de la şcoală, în timp ce Maică-mea o hrănea pe Delilah.

Prezentările, spunea Ethan, erau de calitate diferită: Michelle, de exemplu, informase clasa că ieşise pe locul doi la un concurs de gimnastică, de parcă asta ar fi fost o *ştire.* De fiecare dată când era rândul lui, Ethan pleca la şcoală ţopăind pe vârfuri, debordând de entuziasm, iar eu strigam cele trei lucruri în urma lui. Eram destul de convinsă că e cea mai deşteaptă persoană din lume.

Încă mai ţin minte unele curiozităţi cu care se prezenta Ethan. Odată eram la un concurs de cultură generală dintr-un pub, stăteam lângă JP, şi am luat creionul şi hârtia şi am scris capitala statului Tuvalu.

— Funafuti, a zis JP. Păi, n-aveai cum să inventezi aşa ceva.

Am primit tequila gratis pentru că am fost singurii care au dat răspunsul corect, iar când am lăsat jos paharul JP a clătinat din cap.

— Funafuti, a zis. Fir-aş al naibii.

Înainte să merg şi eu la Şcoala primară Jasper Street, Dl Greggs a călătorit timp de un an în jurul lumii, iar Ethan mi-a descris obiectele din clasă la ora ceaiului, cu ochii cât cepele. Avea un set de păpuşi ruseşti, care trăiau una-n alta, şi o machetă mică, de bronz, a podului Golden Gate din San Francisco. Avea un kimono din Japonia, pe care puteai să-l probezi – şi băieţii, şi fetele, pentru că în Japonia le poate purta oricine – şi o pălărie de cowboy chiar din Vestul Sălbatic.

Taică-miu se întorsese de la serviciu şi ni s-a alăturat în bucătărie. Era o seară de vineri plictisitoare, era februarie, iar el încă purta o haină groasă care mirosea a frig. A luat patru felii de pâine din congelator şi le-a pus în prăjitor.

— Ăla nu-i un loc real, a zis.

— Ce anume?

— „Vestul Sălbatic”. Dl Greggs ăsta te duce de nas, Ethan. N-are cum să fi fost acolo, pentru că nu-i un loc real.

L-am privit pe Ethan pe deasupra mesei, dar el se uita fix la mâinile lui, pe care le ţinea lipite, ca şi cum s-ar fi rugat. Taică-miu a întins nişte unt pe felia de pâine şi a clătinat din cap.

— N-am crezut că eşti atât de înapoiat, a zis, încât să te laşi păcălit de aşa ceva.

Taică-miu ne spunea numai rareori chestiuni de cultură generală, dar ne învăţase diverse filosofii. Una dintre ele spunea că nicio persoană nu e mai bună decât alta, indiferent cât de educată sau bogată ar putea părea; mai precis, niciun om pe lume nu era mai bun decât vreun membru al familiei Gracie.

— Cine e persoana asta? a întrebat Taică-miu. Deborah?

Maică-mea a venit cu greu din sufragerie, cărând-o pe Delilah în braţe şi pe Evie în burtă.

— Ce e?

— Domnul Greggs, a zis Taică-miu. Profesorul lui Ethan.

— Ce-i cu el?

— E ciudat? a întrebat Taică-miu.

A îndoit în două ultima felie de pâine prăjită şi băgat-o în gura deschisă într-un zâmbet.

— A fost puţin cam delicat la şedinţa cu părinţii, a zis Maică-mea.

Taică-miu a pufnit. Era mulţumit. Purta un combinezon albastru care nu-i putea cuprinde râsul. Trupul lui se umfla pe sub materialul hainelor la fel ca magma sub scoarţa pământului. După ce domnul Bedford îl concediase, Taică-miu se angajase electrician la un hotel victorian din Blackpool, chiar pe faleză, şi purta uniforma pe care o aveau şi cei care se ocupau de curăţenie.

— E doar ceva temporar, zisese el. E de la sine înţeles.

Când o cunoscuse pe Maică-mea, Taică-miu spusese că e afacerist, lucru care nu era departe de adevăr. Seara şi în weekend încă ocupa un spaţiu de birouri din oraş, cu jaluzele albe, murdare, şi un afiş pe care-l comandase la o tipografie: *Biroul de consultanţă CG: Idei cu scântei.* Sfătuia lumea ce computer să-şi cumpere, repara Walkman-uri şi sâmbătă după-amiaza organiza nişte cursuri de programare care nu aveau deloc succes. Erau bineveniţi copii de toate vârstele; în zilele mai bune, doi sau trei băieţi mohorâţi intrau în încăpere în şir indian, însoţiţi de mamele lor, cărora le plăcea să apese pe tastatură şi să stea de vorbă

cu Taică-miu. Taică-miu voia să vorbească despre computere, mamele voiau ca Taică-miu să vorbească despre el însuşi.

Taică-miu nu vorbea decât atunci când era sigur că publicul îl asculta pe el, astfel că fiecare frază era atent cântărită, pregătită şi apoi rostită cu grijă. Mamele de la cursurile de programare se agăţau cu bucurie de liniştea dintre cuvintele lui. Le plăceau temperamentul lui taciturn şi barba lui şi părul lui negru, şi mâinile grele, care parcă pluteau pe deasupra tastaturii şi pe care era atât de uşor să ţi le închipui atingându-ţi pielea.

— Înapoi la luptă, a zis Taică-miu şi s-a ridicat de la masă.

Una dintre mamele de la orele de programare stabilise o întâlnire cu el ca să discute dacă să cumpere un Macintosh sau un IBM. O seară aglomerată la Biroul de consultanţă CG. Ethan a aşteptat să se închidă uşa din faţă; imediat ce s-a întâmplat asta, a trecut în fugă pe lângă mine şi Maică-mea şi s-a dus la etaj. Şi el s-a pus pe treabă.

Cina de duminică: la fiecare două săptămâni, proba de rezistenţă a plăcintei cu vită şi rinichi. Felul cum mi se spărgea în gură fiecare fâşie de organe îmi întorcea stomacul pe dos.

Ethan mersese la biblioteca oraşului sâmbătă dimineaţă şi adusese acasă în secret un rucsac întreg de cărţi pe care refuza să le împartă cu altcineva. A răsturnat conţinutul ghiozdanului în pat şi m-a dat afară din cameră ca pe-un pachet. Acum îl aşteptam la masa din bucătărie. Delilah nu mai avea răbdare, se zbătea în braţele Maică-mii. Maică-mea şi-a scos un sân din rochie şi i l-a dat copilului.

— Gata, a zis Taică-miu şi s-a ridicat. Mă duc să-l iau de sus.

N-a fost nevoie. Am auzit pe scări nişte paşi uşori, iar Ethan a apărut în pragul uşii.

— Scuze, a spus.

A rămas tăcut cât am mâncat plăcinta cu vită şi rinichi, şi tot tăcut a rămas când ne-am dus farfuriile la chiuvetă. A

rămas tăcut chiar şi când Taică-miu i-a cerut sticla de tărie, pe care a luat-o cu grijă din Dulăpiorul Interzis şi a turnat în paharul lui Taică-miu de la nuntă, aşa cum fusese învăţat.

Şi el, ca şi Taică-miu, înţelegea cât de important e să ştii exact când să vorbeşti.

Când ne-am întors la masă şi ne uitam la Taică-miu cum bea, Ethan şi-a dres glasul. Era prea emoţionat pentru un preambul, aşa că a intrat direct în subiect.

— Chiar există un loc numit Vestul Sălbatic, a zis Ethan.

Am ridicat privirea de la masă. Buzele lui Taică-miu erau umede, şi s-a lins pe ele. A rotit fundul paharului pe masă şi a privit lichidul arămiu cum se agită la lumina din bucătărie.

— Ce-i asta? a întrebat Maică-mea.

— Unde a fost domnul Greggs, a zis Ethan. Am citit despre locul ăsta. E o denumire dată Frontierei Americane când s-a ajuns prima oară în partea aia de ţară. Nu existau legi, doar cowboy şi pionieri şi oraşe construite în jurul unui salon. Azi e diferit, dar tot poţi să mergi acolo. Poţi să mergi în Texas sau în Arizona sau în Nevada, sau în New Mexico, unde a fost şi domnul Greggs.

Taică-miu a lăsat jos paharul şi s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Deci, a început el, vrei să spui că tu şi domnul Greggs sunteţi mult mai deştepţi decât mine. Am dreptate?

Am înghiţit puternic în sec; am avut senzaţia că între gât şi stomac mi se blocase o bucată de rinichi din plăcintă.

— Nu, a răspuns Ethan. Ce vreau să spun e că n-ai avut dreptate cu Vestul Sălbatic. Chiar este un loc real, iar domnul Greggs nu m-a dus de nas.

— Ce tot spui acolo, Ethan? a întrebat Maică-mea.

— Tu nu asculţi? a răspuns Taică-miu. Ne spune cât de bun e el faţă de noi, restul.

Apoi, spre Ethan:

— Şi ce ai mai vrea să-ţi înveţi familia? Te rog, mai zi-ne.

— Pot să vă povestesc despre cowboy, a zis Ethan. Şi am mai citit o chestie despre viaţa ca pionier. Primeau nişte scrisori de la alţi oameni de pe frontieră – de la prieteni şi rude – şi le ziceau să plece în vest…

Taică-miu râdea.

— Ştii care-i problema când crezi că eşti aşa deştept? a întrebat el. Devii foarte plictisitor, Ethan.

În ochii lui Ethan se zbăteau lacrimile.

— Pur şi simplu nu-ţi convine că eu am avut dreptate şi tu ai greşit, a zis el.

Felul cum s-a mişcat Taică-miu mi-a amintit de crocodilii din documentarele la care mă uitam pe atunci, care rămâneau inerţi până când prada se apropia de apă. Taică-miu s-a ridicat, s-a întins brusc peste masă şi l-a pocnit pe Ethan cu dosul palmei, atât de tare că l-a aruncat de pe scaun şi a întins o dâră de sânge pe masă. Delilah, trezită de gălăgie, a început să plângă.

— O să mi se facă rău, i-am zis Maică-mii şi am apucat să fac doar câţiva paşi.

Taică-miu a trecut pe lângă mine – care eram chircită pe covor şi aveam în faţa ochilor, din nou, plăcinta cu rinichi – şi a deschis uşa din faţă. N-a închis-o în urma lui, iar aerul umed al nopţii s-a strecurat în casă şi s-a aşternut acolo.

Maică-mea l-a şters pe faţă pe Ethan, a strâns voma mea de pe covor şi a curăţat-o pe Delilah. Deja, micile dezamăgiri începuseră să-i tragă pielea maxilarului şi sânilor. Începea să devină ursuză; ochii pătrunzători din pozele din copilărie erau acum duri şi resemnaţi. A terminat băutura rămasă în paharul lui Taică-miu, apoi l-a aşteptat să se întoarcă. Simţea loviturile noului copil din pântece. Parada mergea mai departe.

La un moment dat în timpul nopţii, Ethan s-a întors. L-am auzit jos, vorbind cu Horace, şi am adormit. Când m-am trezit din nou, stătea în pragul uşii, având în spate lumina de pe hol. Mi-am amintit de un alt prag, din Moor Woods Road, de cum îl ocupase şi pe acela. Silueta nu i se schimbase.

— Putem vorbi? a întrebat.

Cât de expus te simţi când cineva e treaz, iar tu dormi! Purtam o pijama subţire, ieftină, cumpărată din gară. Mi se adunase pe burtă şi între picioare. M-am înfăşurat în

cearşafuri până la gât şi am mijit ochii din cauza luminii.

— Acum? am zis.

— Eşti oaspetele meu. N-ar trebui să mă întreţii?

— De fapt, am zis, cred că e exact pe dos.

A închis uşa în urma lui. În cameră a intrat un miros de vin răsuflat. Preţ de o clipă, înainte să găsească întrerupătorul, am stat împreună în întuneric.

— Cum a mers? am întrebat.

Se sprijinea de perete, zâmbind de parcă ştia ceva de care eu n-aveam idee.

— Partea cea mai bună e să-i vezi cum încearcă să hotărască dacă îşi doresc să am succes sau să dau greş, mi-a răspuns.

A făcut o pauză şi s-a întors cu mintea la barul din hotel. Vedeam pe faţa lui că e încântat. Ştiuse exact ce se spună. Îşi lansase săgeţile, dar acestea nu aterizaseră încă – aveau să-i lovească pe directori în pat, în toiul nopţii.

— Mă rog. La tine cum a fost? La tine şi la Ana.

— A fost drăguţ.

— Drăguţ. Cum anume „drăguţ”?

— Ce vrei, Ethan?

— Aş vrea să ştiu despre ce aţi vorbit, a zis el. Pentru început.

— Despre nimic. Despre nuntă, rochia ei, insulă – nimic extraordinar.

— Moor Woods Road?

— Nu prea e un subiect de conversaţie pentru o seară de sâmbătă, nu crezi?

— Ţin să te anunţ că îmi merge bine, acum, a zis el. Dar nu pot să mai fac faţă şi la amestecuri din exterior, Lex. Nu pot să fac faţă poveştilor tale într-un moment ca ăsta.

— Poveştile mele? am exclamat eu.

Începea să mă pufnească râsul.

— A trebuit să fiu selectiv cu ce-i spun Anei, a zis el. Înţelegi asta. Nu vreau s-o supăr. Există lucruri – unele lucruri – pe care nu e nevoie să le ştie.

— Chiar există? am zis.

Acum începusem să râd mai tare.

— „Unele lucruri”?

— Nu mai râde, Lex, a zis el. Lex…

A traversat încăperea şi m-a apucat de gât. Îi simţeam mâna strivindu-mi aglomeraţia de tuburi şi oase. Numai o clipă; suficient de mult cât să-mi arate că poate s-o facă. Imediat ce mi-a dat drumul, m-am târât jos din pat, tuşind din pricina şocului.

— Opreşte-te, a zis. Lex. Lex, te rog.

A întins braţele spre mine, cu tot corpul într-o postură împăciuitoare. Ca de obicei, sentimentul nu i s-a reflectat şi pe figură. M-am sprijinit de perete, cât mai departe de Ethan. Simţeam cum broboanele de sudoare mi se mişcă prin păr şi apoi pe şira spinării. Parcă ar fi avut picioruşe de insectă.

— N-o trezi pe Ana, a zis. Te rog.

— Unele lucruri… am repetat.

Aşteptam ca trupul să mi se oprească din convulsii suficient cât să-mi duc ideea până la capăt.

— Care, de exemplu? Cum erai tu următorul la tron? Cu adevărat fiul Tatălui nostru?

— Nu-i corect.

— Ştii, mereu am crezut că tu o să ne salvezi, am zis. Am aşteptat. Îmi spuneam: „El nici măcar nu e legat. O să ne scoată de-aici cât de repede. Când o să facă opşpe ani. Când o să poată pleca pe proprie răspundere.

— Am încercat, Lex. Când eram mici. Mai ţii minte? Când încă mai puteam. Dar după aia mi-am pierdut curajul.

Ne-am studiat reciproc pe deasupra patului. Acum parcă se făcuse mai mic. Ethan, cu deficitul lui de curaj şi cu o faţă numai bună de stors simpatia celorlalţi.

— Eu nu aşa îmi amintesc lucrurile, am zis. Chiar deloc.

S-a aşezat pe pat şi a netezit încreţiturile cearşafului. Am ascultat dacă vine vreun zgomot de la Ana, însă nu am auzit decât liniştea etajelor tăcute ale casei: covoarele şi rafturile şi bovindourile, netulburate.

— În măsura în care contează, am zis, în seara asta am vorbit despre alte lucruri.

El a încuviinţat dând din cap.

— Du-te la culcare, Ethan.
— Ce am zis mai devreme, despre directori…
— Ce-i cu asta?
— N-o să dau greş, nu-i aşa?
— Nu mă îndoiesc.
Beat, mi-a zâmbit. A zâmbit chiar şi cu ochii. Parcă începuse deja să uite ce se întâmplase.
— Mulţumesc, a zis.
S-a ridicat cu greu în picioare şi a traversat camera de la pat până în prag. L-am auzit îndepărtându-se pe coridor spre dormitorul lui, împiedicându-se într-o pânză pe la jumătatea drumului, apoi am desluşit oftatul unei saltele, şoaptele lui şi ale Anei. M-am aşezat pe jos, cu spatele lipit de perete şi picioarele întinse, ţinând mâna pe gât unde mă apucase el, strângând şi eliberând strânsoarea, încrezătoare în controlul pe care-l am asupra degetelor, în muşchii care ascultau de cortexul motor. Am aşteptat o vreme, până a început să-mi placă, apoi m-am dus înapoi în pat.

Când ne plictiseam de rezerva de spital, Dr. K mă ajuta să mă aşez într-un scaun cu rotile şi ne plimbam pe coridoare. Îmi plăcea curtea spitalului, care era, de fapt, numai o grădină chelită dintre pavilioanele spitalului, populată de fumători şi oameni care dădeau telefoane serioase. Medicii insistau să port ochelari de soare de fiecare dată când ieşeam, dar Dr. K se arătase scârbită de ramele primite de la spital şi promisese să-mi aducă o pereche de la ea. Am ieşit în cărucior, având pe mine pijama, pături şi ochelari Wayfarer.
În ziua aceea, detectivii nu erau cu noi.
— M-au rugat să te întreb ceva în mod deosebit, a zis Dr. K. E un subiect sensibil, cred.
Am stat una lângă alta, ea pe o bancă şi eu în scaun. Uneori putea fi mai uşor să vorbeşti despre lucruri dificile, spune ea, dacă nu trebuie să te uiţi la celălalt.
— E vorba despre fratele tău, Ethan, a zis ea.
Bănuiam că urma să vină şi momentul ăsta. În întrebările

detectivilor, Ethan era prezent prin omisiune. Trecuse mai bine de o lună, mi-am zis, de când îi auzisem numele.

— Vezi tu, a spus Dr. K, el nu trăia în aceleaşi condiţii ca voi, ceilalţi. El era mai puternic. Nu avea nimic rupt. Nici măcar nu era în lanţuri.

Sub pături, mi-am încolăcit degetele între ele şi am verificat cu privirea suprafaţa acoperământului, ca să mă asigur că Dr. K nu le vede.

— Au existat mărturii – declaraţii – care sugerează că el avea voie să iasă din casă.

Mi i-am imaginat pe detectivi stând cocoşaţi în jurul unui televizor şi privind cum se scurge un an întreg pe aceeaşi stradă ternă, aşteptând să vadă silueta lui Ethan.

— Poliţiştii se întreabă dacă el a suferit măcar în toată perioada aceea, a continuat ea. Sau dacă nu cumva a avut un cu totul alt rol.

O lună întreagă de muncă detectivistică pentru momentul acela. Probabil că aşteptau cu fălcile încleştate şi actele necesare pregătite ca Dr. K să-i sune după întâlnirea noastră.

— V-a făcut vreodată rău? a întrebat ea.

Am încercat să-mi compun o figură ca a ei: ca o casă privită din exterior.

— Nu, am zis.

— Nu cred că mai e nevoie să-ţi spun că s-a terminat cu perioada în care trebuia să protejezi pe cineva, a zis ea.

— N-ar fi avut ce să facă, am spus eu. Şi nici noi, ceilalţi.

— Eşti sigură? a insistat.

Mi-am dat voie să mă uit la ea, atunci, pe deasupra ochelarilor, ca să vadă că vorbesc serios.

— Da, am zis.

Casa din Oxford era superbă dimineaţa. Razele soarelui desenau un dreptunghi lung de lumină care intra în dormitorul meu şi se odihnea pe pilotă. Tabloul de la Islip din camera de oaspeţi înfăţişa un râu în mişcare, iar Ana îl aşezase în spatele patului, îndreptat spre fereastră, astfel încât era greu să-ţi dai seama unde se termina efectul

compoziţiei şi unde începea lumina adevărată din cameră. Preţ de o clipă mi-am închipuit că întreaga casă era a mea şi că era goală. Aş fi luat o carte din birou şi mi-aş fi petrecut dimineaţa în grădină. N-aş fi avut nevoie să vorbesc cu nimeni toată ziua.

La parter, Ethan şi Ana erau în bucătărie, stând amândoi la bufet, cu trupurile atingându-se. Semn de împăcare.

— Cum a fost la întâlnire? am întrebat.

Ethan s-a întors spre mine, imperturbabil.

— Excelent, a zis.

Purta un tricou polo şi avea părul umed.

— Voiau să-i aduc la curent cu mersul lucrurilor înainte de ziua rezultatelor. E imposibil să le prezic, bineînţeles, dar sunt optimist.

Mi-a servit o cafea. Albul ochilor lui avea o tentă bolnăvicioasă şi era brăzdat de firicele fine şi roşii.

— Probabil că te-ai întors târziu, am spus eu. Nu te-am auzit când ai intrat.

— A, nu chiar aşa de târziu. Azi se face sport la şcoală, aşa că trebuie să fiu într-o formă rezonabilă. Eu şi Ana mergem într-acolo. Eşti mai mult decât binevenită să vii cu noi.

— Stai liniştit. O să iau trenul înapoi spre Londra. Trebuie să mă gândesc să vorbesc şi cu ceilalţi, cum ai zis tu.

— Păi, noi facem nişte ouă. Măcar rămâi la masă.

Am mâncat în tăcere, privind spre grădină. Când Ethan a terminat, a dat farfuria deoparte şi a luat-o de mână pe Ana.

— Înainte să uit, a început el, deşi ar fi fost imposibil să uite, eu şi Ana am discutat despre propunere. Despre ce să facem cu casa.

Aveam gura plină. Am dat din cap.

— E o idee genială, a zis. Un centru comunitar, într-o localitate ca aia... Nicio asociere cu noi. Sună bine, Lex. Spune-mi ce să semnez.

— Sunt sigură că putem dona nişte resurse, a zis Ana. Vopseluri, hârtie – anonim, desigur.

— Aha, am zis. Ok.

M-am gândit o clipă la Devlin în timpul unei negocieri, la felul în care afişa o moliciune studiată exact când adversarul ei se aştepta mai puţin; lăsa impresia că îţi încredinţează cel mai de preţ secret al ei, iar tu n-aveai încotro decât s-o placi pentru asta.

— Putem discuta despre câteva acţiuni de publicitate restrânse, am zis, dacă ţi se pare că am putea atrage mai multe fonduri.

— Sună foarte bine, a zis Ana.

A bătut din palme, s-a ridicat de la masă şi l-a sărutat pe Ethan pe creştetul capului.

— O să fie ţinute de vară? Sau ceva mai *casual?*

— Ia-ţi o rochie, a zis el, iar Ana a dat din cap şi a fugit sus.

M-am întors spre Ethan.

— Care-i problema? a întrebat el. M-am mai gândit. Nu-mi trebuie, nu tocmai. Fă ce te face pe tine fericită. În plus, Anei i-a plăcut la nebunie ideea.

— Eşti sigur?

— Aproape. Există o condiţie.

— Cred că glumeşti, Ethan.

— O să semnez tot ce vrei. Dar dacă facem cum vrei tu, tu să te ocupi. De demolare, de fonduri, de ce-o fi. Nu vreau să ştiu absolut nimic. Adică, uită-te şi tu puţin în jur. Eu aici locuiesc acum.

M-am uitat la albinele somnoroase din iarbă şi la farfuriile pictate de mână în culoarea oului, şi la Horace care trăgea un pui de somn sub floarea-soarelui pe care Ana o plantase în capătul grădinii. („Există un concurs local între bătrânele din Summertown. Dar anul ăsta o să-l câştig eu”, îmi zisese ea.)

— Chiar şi numai dacă te văd pe tine… a continuat Ethan. Uneori e prea mult.

Existau multe răspunsuri la aşa ceva, dar oricare dintre ele m-ar fi făcut să pierd târgul. Am încuviinţat dând din cap.

— Ok, am spus.

Am dat mâna ca nişte copii care pun un pariu morbid pe

capitala Tanzaniei. Amintirea m-a făcut să zâmbesc, iar numele capitalei nu mi l-am amintit, aşa că l-am întrebat pe Ethan. Asta, mai mult decât orice, reprezenta o ofertă de pace.

— Nu e Dar es Salaam, a spus el.

— Păi, evident, am zis eu.

— Dodoma.

S-a uitat la mine, triumfător şi nostalgic.

— Domnul Greggs şi capitalele lui.

— Mi le amintesc.

— Dar nu şi Dodoma.

— Nu. Nu şi Dodoma.

— Ştiai că anul trecut am ţinut o prezentare la o conferinţă pentru directori de şcoală? a început Ethan. E un eveniment mare. Vin directori din toată lumea. Când mi-am terminat discursul, când au început aplauzele şi când am putut să mă destind cu adevărat, am ridicat privirea şi am fost convins că l-am văzut în mulţime. Pe domnul Greggs. Era aproape de fundul sălii, dar aplauda, şi cred că am făcut contact vizual. Am încercat să-l găsesc după aceea, la recepţia cu băuturi, dar era prea aglomerat, era şi ultima seară din conferinţă, şi n-am dat de el. Mă rog. Am hotărât să-l caut. Am cerut lista de participanţi, dar nu apărea pe ea. Am căutat directori din toată ţara, crezând că pe listă fusese omis, cumva. Nu l-am găsit nici aşa. Aşa că mi-am extins căutările. Se pare că n-avea cum să fi participat la conferinţă, pentru că murise. Cu cinci ani înainte. Încă era învăţător, la o şcoală din Manchester – i-au plătit o indemnizaţie de deces pentru că a murit cât era încă angajat acolo.

M-am gândit cum pleca Ethan la şcoală în zilele când trebuia să prezinte o temă, debordând de cunoştinţe.

— Îmi pare rău, am zis.

— Ei, ce-mi pasă mie? Dar a fost un învăţător bun.

Am auzit-o pe Ana coborând pe scări. Am stat amândoi şi am privit-o cum intră în bucătărie. Purta o rochie galbenă, iar când a păşit în lumina soarelui şi-a desfăcut braţele, ca şi cum s-ar fi pregătit să ne îmbrăţişeze.

— Partea ciudată, a zis Ethan, chiar înainte ca ea să ajungă lângă noi, e că de fiecare dată când vorbesc mă gândesc la el. Încă îmi place să-mi imaginez că e şi el în public.

— 3 —
Delilah (Fata B)

Inspectorul-şef Greg Jameson la şaizeci şi cinci de ani: gras şi ieşit la pensie, ca un câine de concurs de care s-a ales praful. În fiecare dimineaţă soţia lui, Alice, face ceai, unge pâinea prăjită cu unt, îl aranjează cu ziarul şi cu o tavă veche de spital pe care a luat-o de la serviciu.

— Ca să mă revanşez pentru nopţile lungi de tot, spune ea.

E ora zece, iar perdelele din dormitor flutură în lumina soarelui de la mijlocul dimineţii, iar în aceste momente schimburile de noapte sunt uitate ca şi cum n-ar fi fost.

Zilele îi sunt îmbelşugate. Se bucură de grădină în timp ce ascultă la radio meciuri de cricket. Se bucură de porţia săptămânală de înot la Pells Pool, dar asta numai vara. Când se dezbracă pe iarbă, rămâne surprins de masa albă care este pântecele său, de firele de păr cenuşii încurcate ca o pânză de păianjen pe pieptul lui. Rămâne surprins că nu se scufundă. Iarna hibernează, cu biscuiţi şi biografii de sportivi. Ţine prelegeri la şcolile din zonă şi la centre comunitare din Londra, unde vorbeşte despre cum a fost în poliţie, despre vremea în care a fost detectiv, despre cum şi ei pot face la fel. În unele zile îi pun întrebări interesante, iar atunci ştie că l-au ascultat cu adevărat, că ziua a fost petrecută cu folos; alteori îl întreabă: „Aţi purtat pălărie?”

Uneori. Atunci se gândeşte la acel ceva. Uneori se întorsese acasă în creierii dimineţii, cu mintea colcăindu-i de ură pentru neamul omenesc, şi se gândise serios dacă să nu-şi facă bocceaua şi să plece în cel mai singuratic loc care-i trecea prin minte – Ben Armine[3], poate, sau Snowdonia[4] – şi să-şi petreacă restul zilelor ca pustnic. (Sau, se mai gândise el, să joace rolul excentricului local; şi-ar fi asigurat, astfel, accesul la mâncare caldă şi la cârciumă). Avusese zile când nu putea să stea de vorbă cu

[3] Deal din nordul îndepărtat al Scoției *(n. trad.).*
[4] Regiune muntoasă din nord-vestul Țării Galilor *(n. trad.).*

Alice pentru că ea era mult prea incompatibilă cu filmul lui: ea credea că oamenii sunt, fundamental, buni. Îi plăcea să cânte în bucătărie şi se întrista când primea fluturaşi de la organizaţii caritabile care denunţau cruzimea împotriva animalelor. El ce-ar fi putut să spună?

Da. Existase o vreme când purtase pălărie.

Multe cazuri erau rezolvate, şi nu se gândeşte aşa de mult la ele. Altele rămân deschise, ca o uşă pe timpul iernii, şi simte cum îl trage curentul dinspre ele.

De exemplu: un bărbat de douăzeci de ani, Freddie Kluziak, a fost la petrecerea unui prieten apropiat, organizată în sala de evenimente a unui pub. La etajul al doilea. Camera de supraveghere era îndreptată spre scările care duceau la petrecere şi l-au surprins pe Freddie urcând împreună cu două cunoştinţe, ducând un cadou. La sfârşitul serii, luminile s-au aprins iar prietenii lui Freddie l-au căutat, în zadar. Nicio problemă: probabil plecase devreme, prea beat sau prea obosit. Două zile mai târziu, iubita lui a dat alarma. Nimeni nu-l mai văzuse de la petrecere. Înregistrările de pe cameră ajunseseră pe biroul lui Jameson ca o invitaţie mult-aşteptată. Toată echipa s-a strâns în jurul lui, întinzându-şi gâtul care cum putea ca să vadă mai bine. Jameson a petrecut şaptezeci şi două de ore ţinând socoteala fiecărei persoane care urcase în ziua aceea scările, şi fiecare dintre ele coborâse la loc, mai puţin Freddie Kluziak.

Însă ce îl perturba cel mai mult pe Jameson era cadoul. Şi acesta dispăruse de la locul faptei. S-a simţit absurd când i-a spus tatălui lui Freddie că fiul său trebuie să fi ieşit pe fereastră, cu un pachet în braţe, dar la momentul acela deja excavaseră fiecare perete din sala de evenimente, iar proprietarul se săturase până peste cap de ei.

Sau: un copil de cinci ani s-a urcat pe pervazul unei ferestre de la etajul trei şi a sărit. George Casper era analfabet şi aproape mut. Nu ştia, a explicat profesorul lui, cum să întoarcă paginile unei cărţi: se uita la ele ca la nişte lucruri plate, lipsite de viaţă. Îi plăceau păsările. Asta le-a spus mama lui. Ca pe un fel de explicaţie. George

împinsese un scaun până la geam, a spus ea, ca să se apropie de ele. S-a rostogolit de pe pervaz, un Icar murdar, pe jumătate gol şi lipsit de vocabularul de care avea nevoie ca să strige. „Care scaun?” a întrebat Jameson, iar mama nu şi-a putut aminti, îl mutase ca să vadă cadavrul de jos. Jameson a ridicat toate cele trei scaune din apartament şi n-a crezut că un copil malnutrit l-ar fi putut mişca pe vreunul dintre ele. Încăperile erau o cacofonie de ADN: băiatul şezuse peste tot; în toate paturile era mizerie de la toţi locatarii; din greşeală, analizaseră un rahat de câine. Jameson nu ştia cum de ajunsese copilul să aterizeze pe ciment, dar s-a uitat la părinţi şi a bănuit că nu erau doar proşti, ci şi cruzi.

Atunci nu s-a comportat ca un profesionist. Singurele luni sordide din cariera lui. A călcat pragul îmbrăcat în blugi şi cămaşă, după serviciu, şi a ascultat ce aveau de spus membrii familiei. L-a urmat pe tatăl vitreg până într-un pub şi a băut şase pahare de whisky – şase – sperând să afle ceva înainte de ultimele comenzi. „Pe unde umbli?”, l-a întrebat Alice când s-a întors mirosind a fum, când hainele *casual* au scos alte sunete decât uniforma în timp ce s-a dezbrăcat de ele în întuneric.

Într-o seară a trecut pe lângă mama copilului prin faţa blocului. Căra nişte sacoşe de cumpărături şi avea burta umflată. Era prea târziu să schimbe direcţia, aşa că i-a zâmbit, iar ea s-a uitat într-o parte, apoi s-a întors cu privirea la el.

— Nu dumneata eşti poliţistul? a întrebat ea, cu ochii în căutarea uniformei sau a insignei.

— Ba da. Ba da. Acum patrulez în civil. Ce mai faceţi?

I-a cărat sacoşele până sus. Era încântată să fie mămică din nou, a zis ea. Ies drăguţi ca nişte căţeluşi.

— Aveţi copii? a întrebat ea.

El a spus că nu. Spera să aibă, într-o bună zi. Apoi i-a urat succes.

În noaptea aceea s-a întins în pat, îmbrăcat, iar Alice s-a trezit în plânsetele lui. Corpul îi tremura pe saltea. Se făceau cinci ani de când îşi doreau un copil. A cuprins-o în

braţe – sau poate că ea l-a cuprins pe el – şi şi-a uscat faţa pe părul ei. N-avea niciun rost să se gândească la cât de nedreaptă e viaţa, şi hotărâseră să n-o facă, dar uneori…

Mai erau şi alte lucruri pe care le puteau face. Aveau copii în familie. Fratele mai mic al lui Alice avea trei fete, iar ei se ocupau deseori de ele. Jameson şi fata cea mare erau născuţi în aceeaşi zi, iar când ea împlinise zece ani el petrecuse o zi întreagă asamblând o trambulină de grădină pentru petrecere, cu baloane legate de picioarele ei. A fost neaşteptat de obositor, iar când a terminat, Jameson s-a prăbuşit pe preş. Alice stătea în pragul uşii de la bucătărie, ţinând o cană cu ceai, şi a râs.

— E mai greu sau mai uşor decât mobila venită la pachet? a întrebat ea.

A lăsat cana în prag şi s-a strecurat pe lângă el, cocoţându-se pe trambulină. A sărit ameninţător de pe un picior pe altul.

— Cred că glumeşti, a zis el.

— Ei, hai odată!

S-au ţinut unul de celălalt, au ţipat şi au rămas fără aer în câteva secunde. Copiii erau încântaţi, iar o scurtă vreme trambulina a devenit atracţia principală a oricărei vizite la casa Jameson. Apoi fetele au devenit adolescente şi n-au mai fost interesate de compania adulţilor, iar trambulina a ruginit, îngropată sub frunzele fiecărei toamne.

Cazul Gracie i-a ajuns pe mână la cincizeci de ani. Ianuarie. Nu mai purtase chipiu de mulţi ani. El şi Alice tocmai se întorseseră de la serviciu şi strânseseră decoraţiunile de Crăciun. Ceva din activitatea asta îl făcea să se ruşineze, cu toate că se bucurase de ele în decembrie. Dezbrăcarea bradului, aranjarea cu grijă a podoabelor în cutii – pentru cine fuseseră toate astea? Se aşezaseră la masă în bucătărie – Alice vorbea despre politicile spitalului, despre noul iubit al nepoatei lor şi despre cea mai groaznică urgenţă a zilei – când telefonul a început să sune.

A fost chemat înapoi la birou pentru întâlnirea preliminară. Echipa de criminalişti trimisese fotografii din

casă, iar inspectorul-şef le-a făcut turul fiecărei încăperi: aici e cadavrul tatălui; Băiatul D a fost descoperit aici, într-un pătuţ; Fata B şi băiatul B erau în camerele de la etaj, legaţi. Arheologii criminalişti începuseră să facă săpături în grădină şi la fundaţia casei, dar era o muncă de durată. Copiii se aflau în spitale diferite, în funcţie de nevoile fiecăruia. Cu toţii erau malnutriţi şi, cu excepţia a doi dintre băieţi, erau în stare gravă.

Şapte copii. Jameson privise fotografiile de pe ecran, care se schimbau dar rămâneau, totuşi, aceleaşi. Aceleaşi covoare mizerabile, aceleaşi saltele împuţite, aceiaşi saci de putreziciuni. S-a gândit la Alice, care atunci probabil se cuibărise pe canapea, cu ochelarii pe nas ca să se uite la televizor.

— Sună rău, îi spusese ea când el se pregătea de plecare. Te aştept.

— Nu mă aştepta, Alice.

— Aşa vreau eu.

Aveau două priorităţi, a zis inspectorul-şef. Prima era să conserve probele; a doua era să înceapă interogatoriile. Cum se întâmplase aşa ceva? Când fuseseră văzuţi copiii ultima oară, cine erau prietenii lor, unde erau celelalte rude? A doua zi aveau să primească rapoarte medicale. Mama copiilor era în arest. Descoperiseră o mătuşă care părea dornică să vorbească.

— Încă nu putem vorbi cu copiii, a mai zis, iar Jameson a înţeles că acela fusese un motiv de dispută şi că inspectorul-şef pierduse partida.

Lui Jameson i s-a cerut s-o interogheze pe Peggy Granger.

— După asta, a spus inspectorul-şef, poţi să lucrezi cu Fata A. Unul dintre psihologii de copii îi studiază deja cazul. Dr. Kay. O cunoşti? E tânără. Foarte impresionantă. Am mai lucrat cu ea. O deschizătoare de drumuri, spun unii.

— Fata A, a repetat Jameson. Ea e cea care a evadat?

S-a întors acasă la miezul nopţii. Alice era întinsă pe canapea la lumina lămpii. Pe covor, lângă ea, erau două căni de ceai.

— M-au avertizat mereu să nu mă mărit cu un poliţist, a spus ea. Şi aveau dreptate.

Şi-a dat seama că se gândise la asta toată seara, calculase exact ce să-i spună ca să-l facă să zâmbească. El i-a ridicat picioarele, s-a aşezat, apoi i le-a coborât la el în poală.

— Mă simt de parcă aş avea o sută de ani, a spus el.

— Arăţi de cel puţin două sute şapte. Cum a fost?

— Cumplit, a răspuns el.

Ea a întins mâna şi i-a dat o cană.

— Iar personajul negativ a murit deja.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— Îţi mai aminteşti serile alea, foarte la început, când mă apuca uneori plânsul? Am crezut mereu că asta se întâmpla din cauză că am văzut atâtea grozăvii. Toate părţile cele mai rele ale neamului omenesc.

— Şşş, a făcut ea. Nu trebuie să…

— Dar nu era aşa, a continuat el. Cred că plângeam din recunoştinţă. Cred că pur şi simplu mă simţeam uşurat. Înţelegi? Pentru noi, şi pentru viaţa asta.

A ajuns s-o cunoască pe Dr. Kay bine în lunile care au urmat. Au petrecut multe ore la spital, ascultând poveştile copilei slabe şi rănite. În unele zile îi era greu să se uite la ea şi se concentra asupra notiţelor, sau asupra straniului limbaj digital folosit de aparatele din spital, pe care nu-l înţelegea. Fata se înzdrăvenea văzând cu ochii, iar dacă, uneori, el punea la îndoială metodele lui Dr. Kay, sau ce alegea ea să spună şi să omită, ea îi spunea exact aşa.

— Fata A face progrese. Se îndepărtează tot mai mult de casa aia – mai repede decât ceilalţi. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Ei bine, atunci lasă-mă să-mi fac treaba.

Când interogatoriile s-au terminat şi s-au strâns toate dovezile, a primit alte cazuri, cu toate că se interesa deseori de soarta copiilor şi a continuat să supravegheze cazul Gracie. Într-o seară, Dr. Kay a venit la el în vizită târziu, chiar când termina serviciul. Ultimele raze de soare

palide ale primăverii alunecau de pe jaluzele. El îşi strângea lucrurile şi se gândea la pat, la mirosul acestuia şi la cearşafurile uzate exact cât să se simtă confortabil. Se gândea şi la paturile din Moor Woods Road.

Dr. Kay aştepta pe un scaun ieftin de plastic, nepotrivită din toate punctele de vedere în locul acela: pulovărul moale, ochelarii ochi de pisică, mâinile pe care şi le ţinea în poală, cu unghiile vopsite de altcineva.

— Bună, Gregg, a zis ea şi s-a ridicat să-l îmbrăţişeze.

— O cafea? a întrebat el, iar ea a dat din cap, deşi ştiau amândoi că n-o s-o bea.

A condus-o în culise, într-una dintre camerele de interogatoriu. Scaunele fuseseră abandonate la unghiuri ciudate faţă de masă, ca şi cum ultimele persoane plecaseră în grabă.

— Ia un loc, a invitat-o el.

La tonomatul de cafea a constatat că-i e teamă. Nu se aşteptase s-o mai vadă pe Kay până la procesul lui Deborah Gracie. A luat cafeaua prea devreme, iar aparatul i-a scuipat apă fierbinte pe mână.

— Se simt bine cu toţii? a întrebat când s-a întors.

A lăsat cafelele pe masă, iar Dr. Kay a luat una dintre ele numai pentru că era caldă.

— Da, a răspuns ea. Ai văzut comunicatele de presă, desigur. „Nimeni nu ştie unde sunt copiii acum”.

— Deci sunt la familii care o să aibă grijă de ei, a zis el. Lumea n-are nevoie să ştie mai mult de-atât.

A ridicat paharul de plastic ca să ţină un toast.

— Le doresc să trăiască vieţi lungi şi fericite.

— Există o excepţie, a spus ea.

A expirat, apoi şi-a acoperit ochii cu mâinile. El s-a întins spre ea.

— Am venit la tine, a zis ea, numai pentru că mi-ai povestit mai înainte ce mi-ai povestit. Mi-ai vorbit despre ce iau unii de-a gata. Despre ce s-ar putea să vreţi tu şi soţia ta.

Îşi acoperise ochii ca să nu fie nevoită să se uite la el. La adăpostul palmelor, figura ei era obosită şi dură. Ştia exact

ce face.

Acum, la şaizeci şi cinci de ani, telefonul sună din nou.

Jameson e în grădină, îşi croieşte drum prin ziarul de duminică. Alice e întinsă pe iarbă şi citeşte secţiunea de turism.

— Tu eşti mai aproape, zice ea.

El înjură şi se ridică din şezlong, adunându-şi cu greu corpul. Numără de câte ori sună telefonul, conştient că se mişcă tot mai încet, an de an parcă apucă să sune de mai multe ori până să ajungă la el.

— Alo?

— Bună, Tata, am zis eu.

— Lex. Ne-am făcut griji.

Toată săptămâna, Delilah mi-a ignorat mesajele, până când salutul căsuţei vocale a început să pară secretos, apoi batjocoritor. Asta însemna o după-amiază de duminică lungă în Londra, cu puţine de făcut. Străzile erau încă tăcute, deşi câţiva inşi se strânseseră deja la mese, în lumina soarelui, ca să înceapă să bea din pripă. În spatele geamurilor fumurii, oamenii ştergeau mese şi podele, reticenţi să iasă. Aici, berile băute pe jumătate şi mâncarea la pachet abandonată începuseră să putrezească. Grătarele de canalizare transpirau cu mirosuri fierbinţi, umede. Pe căldură, oraşul nu-şi putea ascunde măruntaiele la fel de bine. Am cumpărat o cafea şi m-am aşezat în Piaţa Soho ca să sun acasă.

Tata voia să vin să stau la ei, măcar câteva nopţi.

— Tot contactul ăsta cu familia – nu ştiu dacă-ţi face bine, a zis el.

Era o dezbatere răsuflată, stârnită la ocazii speciale: Tata şi-a petrecut ultimul an încercând să mă convingă să nu particip la nunta lui Ethan. Când m-au adoptat, părinţii mei s-au mutat cât au putut de departe de Hollowfield, şi cu toate că Mama a zis că-şi dorise mereu să locuiască mai aproape de mare, eu bănuiam că voiau şi să mă scoată cu totul din regiune. După părerea lor, trecutul era o boală de care fraţii şi surorile mele încă sufereau; era ceva

transmisibil chiar şi numai printr-o conversaţie.

— O să vin, am zis.

În Sussex aveau timp nelimitat şi acces intermitent la internet, şi voiau să afle totul despre New York, despre weekendul la Ethan şi despre ce anume face o companie de genomică.

— Doar că nu încă.

I-am povestit Tatei despre închisoare şi despre monologul capelanei.

— Ar fi trebuit s-o trimit la tine, am zis. La complicele meu. Îţi mai aminteşti că ai ars scrisorile?

— Bineînţeles că-mi amintesc. Îmi amintesc şi că a fost numai ideea ta. Ştii, aş fi putut veni cu tine, la închisoare.

— M-am descurcat.

— Nu-mi place să ştiu că ai fost acolo singură.

— Ţi-am zis: m-am descurcat. Şi îi am şi pe ceilalţi.

— Şi ei o să fie de vreun folos?

— Nu se arată deosebit de promiţător.

— Iar ai vorbit cu Eve, Lex?

Iat-o: vechea ambiţie de a mă feri de restul.

— Şi dacă da, care-i problema? am zis eu, ştiind că n-o să răspundă.

Ne apropiam de sfârşitul conversaţiei, iar el trebuia mereu să încheie pe o notă amicală.

— Uite ce e, dacă nu poţi să vii încă acasă, măcar întâlneşte-te cu Dr. K.

— Nu cred că e nevoie.

— Poate că nu. Dar s-ar putea să fie o idee bună.

M-am gândit la ce spunea Devlin când primea un îndemn căruia nu intenţiona nicio clipă să-i dea curs: Mulţumesc pentru contribuţie. Dispreţul politicos era mai crud decât o ceartă sau o discuţie în contradictoriu, care măcar presupuneau puţin efort. Mi-am imaginat urmele umede lăsate de mâinile Tatei pe telefon şi cele câteva minute de groază pe care îşi dăduse voie să le simtă în ultima săptămână, întrebându-se de ce nu sunasem.

— O să mă gândesc, am zis. Promit.

În camera mea de la pensiunea Romilly am sunat-o pe Olivia.

— Sunt la serviciu, a zis ea. Am nişte draci cumpliţi.

— Hopa.

— Peste weekend ăştia închid aerul condiţionat. Cui i s-o fi părut că e o idee bună?

— Poţi să vii la hotelul meu, am zis. Am un cont deschis acolo.

— Şi aer condiţionat?

— Şi din ăsta.

M-am întâlnit cu Olivia în ziua în care am ajuns la universitate. Aveam baia la comun. Era genul de persoană pe care o remarci imediat, chiar dacă s-ar afla în cealaltă parte a barului şi ar vorbi cu altcineva. Am ajuns la cămin înaintea ei, iar Tata m-a ajutat să-mi car lucrurile în cameră. Părea mai în vârstă decât ceilalţi taţi.

— Eu aduc lucruri din maşină, am propus eu, iar tu du-le pe hol.

Petrecusem jumătate de zi căutând exact cuvertura potrivită, neluând în seamă sugestiile Mamei, care mi se păreau prea copilăreşti, sau prea de vârsta de mijloc, sau prea înflorate, sau prea feminine, sau pur şi simplu hidoase. M-am hotărât la una albastru-închis care avea pe ea brodate constelaţii, iar pe pernă – luna, lucru care, privind acum în urmă, mi se pare profund şi irecuperabil de jenant. Am făcut patul împreună cu Tata, iar eu am netezit aşternutul. Mâinile îmi tremurau. Patul era într-un colţ al camerei şi aveam să mă trezesc cu capul sub fereastră.

— Putem muta patul lângă celălalt perete? am întrebat. Te deranjează?

Am rearanjat camera. El s-a aşezat pe scaunul meu de la birou, cu o mână ţinându-se de spate, şi a scos din buzunar o listă.

— Mama ta, a explicat el şi a clătinat din cap. Să vedem. Genuncheră?

— Da.

— Ţi-ai luat toată mâncarea.

— Da.

— Ţi-ai luat toate chestiile sofisticate.

Fuseserăm informaţi că aveau să se organizeze diverse evenimente în primele săptămâni ale semestrului, şi aflaserăm şi vestimentaţia necesară pentru fiecare.

— Le-am luat, am zis.

— Şi chiar o să te duci?

— Să vedem cum merge, Tata. Acum poţi să pleci.

— Ok, a zis el.

M-a strâns în braţe şi m-a sărutat pe frunte.

— Petrecerea de bun-venit – promite-mi că ajungi măcar la asta, Lex, a zis el.

— Ok.

Băuturile de la petrecerea de bun-venit erau ceai şi suc concentrat, ceea ce nu mi se părea a fi vreo mare dovadă de ospitalitate. Un student dintr-un an superior, care primise sarcina să aibă grijă de noi, mi-a pus câteva întrebări politicoase – de unde eram, ce urma să studiez, cum îmi petrecusem vacanţa. În spatele lui, o fată îmbrăcată într-o jachetă de blugi tocmai spusese ceva care-i făcuse pe cei din grupul de lângă ea să râdă.

Mi-am cerut scuze, spunând că vreau să fac duş şi să mă pregătesc pentru prima săptămână de cursuri. Până atunci mai erau cinci zile întregi. În nemişcarea noii şi ciudatei încăperi, unde zgomotele de la recepţie ajungeau întinzându-se pe deasupra grădinilor, mi se părea că mai e foarte mult.

Stăteam la biroul meu şi citeam despre nişte legi vechi când cineva mi-a bătut la uşă. M-am apropiat tiptil de gaura cheii şi am văzut-o pe fata în jacheta de blugi cum se sprijină de perete şi îşi încrucişează braţele. A aşteptat o clipă – două – şi, nedumerită, s-a îndepărtat.

Am deschis uşa.

— Bună, a zis ea. Nu-i cel mai bun mod să te prezinţi cuiva, dar cred că avem baia la comun.

A întins o mână sfrijită. Avea canini de vampir şi pe faţă nişte gropiţe curbate, aşa că de fiecare dată când îţi dădeai seama că arată bine rămâneai surprins.

— Toată chestia asta de bun-venit e cam ciudată, a zis

ea.

Olivia studia economie. Anul dinainte şi-l petrecuse în Australia, ca meditatoare pentru copiii unui director din industria petrolului, lucru care o făcuse să-şi dea seama că banii chiar nu pot cumpăra fericire. Una dintre fiicele lui o confruntase încă din prima zi şi îi spusese că o să plece de acolo în cel mult o săptămână.

— Un an mai târziu, a plâns când am plecat, a zis Olivia. Deci asta a fost o adevărată victorie.

Îl cunoscuse deja pe tipul care locuia sub noi, pe care îl chema Christopher şi studia arhitectură. Mama lui îl trimisese cu o valiză burduşită de negrese, iar acum el le depozita sub pat, îngrozit. Olivia s-a uitat pe lângă mine la lucrurile mele din mijlocul camerei, strânse laolaltă de parcă ar fi vrut să spună că se simt în siguranţă cu cât sunt mai grupate.

— Hei, mişto cuvertură, a zis ea.

Olivia s-a întâlnit cu mine la barul cu şampanie de la Romilly Townhouse şi m-a îmbrăţişat cu băgare de seamă. Purta ochelari de aviator, un costum şi o eşarfă fină de mătase, cu model de furnici.

Am vorbit despre Italia şi despre nuntă şi despre *torta al testo*[5] pe care cuplul l-a servit la miezul nopţii.

— Clar e cea mai bună chestie pe care am băgat-o vreodată-n gură, a zis Olivia.

Am vorbit despre genealogii şi genomică, în sens larg; contractul lui Devlin era confidenţial, iar Olivia lucra pentru o firmă lacomă de investiţii.

— Şi tata a încercat, în timpul unui soi de crize de după pensionare, a spus Olivia. Cred că a descoperit că ne tragem din Ţara Galilor – unde locuiesc bunicii mei.

Am discutat despre vreme. Am avut o dezbatere despre shoppingul la New York faţă de shoppingul la Londra.

— Dar n-a început linguşeala asta să devină *sâcâitoare?* a întrebat Olivia.

---

[5] Pâine nedospită tipică regiunii Umbria din Italia *(n. trad.).*

Iar când am primit şi al patrulea rând de băuturi:

— Mama ta... Of, Lex. N-o să mă prefac că ştiu ce să-ţi zic. Dar ea te-a adus pe lume.

Olivia a ridicat paharul.

— Aşa că să ciocnim pentru asta.

La început, încercam să le povestesc tot timpul Oliviei şi lui Christopher despre trecutul meu. Fie că mergeam la barul facultăţii sau că beam în grădină în după-amiezile ruginii de octombrie, cuvintele îmi veneau şuvoi în gât, cu gust de fiere.

Ştiau că sunt adoptată şi că sunt mai în vârstă decât ar fi trebuit. Acum stau să mă gândesc la toate aberaţiile ciudate în legătură cu care au păstrat întrebări nerostite: fotografia cu mine şi Eric de pe măsuţa de lângă pat şi insistenţa mea de a face duş în cele mai nepotrivite momente, şi plecările mele la Londra o dată la două săptămâni, unde treceam prin Fitzrovia[6], pe lângă fostele case nobiliare şi aleile pestriţe, ca să mă întâlnesc cu Dr. K. Oare s-au gândit să-mi ceară o explicaţie? Oare au stat şi au chibzuit care să fie prima întrebare, ca să-şi asigure rezultatele cele mai bune?

Dacă au discutat vreodată despre ciudăţeniile mele, probabil au ajuns la concluzia că n-o să mă întrebe nimic despre ele. Semestrul trecea, iar istoria mea devenise asemenea numelui unei cunoştinţe: de la un punct încolo a devenit imposibil să te mai interesezi de ea. Despre Maică-mea şi Taică-miu n-am vorbit decât în ultimul an, şi atunci numai pentru am fost nevoită să o fac.

Era pe la sfârşitul lui octombrie, în săptămâna cu petrecerile şi mesele de Halloween. În fiecare seară, dinspre Fenlands se insinua ceaţa, ca un fel de mare truc al naturii. Eu şi Olivia am reciclat costumele din anul precedent, care fuseseră foarte admirate: eram gemenele moarte din *The Shining,* în rochii bleu şi exact ciorapii până la genunchi potriviţi, pe care-i găsiserăm la un târg de la

[6] District din centrul Londrei, aproape de West End *(n. trad.).*

începutul anului şcolar. Am intrat în barul facultăţii ţinându-ne de mână, cu o mină serioasă, iar Christopher s-a întors să se uite la noi. Din cap i se iţea un cuţit de plastic.

Toţi oamenii noştri preferaţi erau acolo, iar din boxe răsuna „Thriller”. Noul iubit al Oliviei venise până acolo cu bicicleta, împreună cu un prieten al lui pe care-l cunoşteam de la clubul de alergare al universităţii şi pe care-l plăceam destul de mult. Încă ne lua prin surprindere faptul că se întuneca devreme, ne dădea impresia că seara trece prea repede. În curând aveam să începem semestrul de primăvară şi să ne apropiem de sesiune, şi n-aveau să mai fie seri ca aceea. Am ieşit din bar mai târziu şi mai beţi decât intenţionaserăm, încă ţinând în mână paharele de plastic, şi am început să mergem de-a lungul grădinii, spre porţile colegiului. Ceaţa zăbovea deasupra ierbii; prin ea, reuşeam să văd luminile distorsionate ale clădirilor de vizavi de curte, dar nu şi dacă se uita cineva de la fereastră.

La jumătatea drumului până la poartă am auzit zgomot de paşi chiar înaintea noastră – gata să ne întâmpine –, iar din ceaţă a apărut un grup de personaje groteşti: Ian Brady[7], cu freza şi costumul exact la fel, cu o Myra travestită alături; O.J. Simpson, al cărui chip era o mască pe trupul subţire al unui băiat alb, cu mănuşa neagră atârnându-i pe mână, neavând măsura potrivită; Shipman, cu o barbă falsă şi halatul unui medic adevărat; şi apoi, spre spatele grupului, Maică-mea şi Taică-miu.

Surprinseseră părul extrem de alb al Maică-mii – peruca stătea strâmb pe capul băiatului – şi rochia ciudată, cenuşie, pe care o purta când a fost arestată. În poza de identificare de la poliţie, o bretea îi alunecase de pe umăr şi se vedea dunga umbroasă pe care o trasa clavicula; asta n-o nimeriseră la costum. Taică-miu era şi mai departe de realitate. Cel mai înalt băiat din grup îşi asumase rolul, dar nu era suficient de înalt pentru el. Părul era aranjat prea bine şi ochii prea blânzi. Asta, mi-am zis, nu era chiar vina impostorului.

---

[7] Criminal în serie din Scoția *(n. trad.).*

— Cât bun-gust aveţi, copii, a zis Olivia când au trecut pe lângă noi.

Paharul de plastic mi-a căzut din mână. Ceaţa se îndesea. Nu-i mai vedeam chipul nici Oliviei, nici lui Christopher, şi nu-mi mai vedeam nici propriile mâini.

— Liv, am spus, având senzaţia că pot s-o fac în şoaptă, înainte să mai observe cineva, cu toate că eram deja în genunchi şi simţeam iarba moale şi umedă între degete.

Ted Bundy, pe care l-am recunoscut de la societatea de Drept, a ajutat-o pe Olivia să mă care în camera mea. Îl trimisese acasă pe iubitul ei. A umplut două pahare cu apă şi s-a întins lângă mine pe cerul nopţii.

— A fost un fel de cină tematică, a zis ea. „Rataţi şi Infractori”. Însă al naibii de sinistră.

S-a răsucit cu faţa spre mine, dar eu am rămas pe spate, urmărind crăpăturile din tavan, încercând să călătoresc de-a lungul lor dintr-un perete al camerei în celălalt.

— Deci, a început ea, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, am zis. Poate că din cauza băuturilor.

A pufnit.

— Lasă vrăjeala, Lex. Tu? Era începutul serii.

— Atunci… Nu ştiu.

— Lex, a spus ea. N-am întrebat niciodată – au fost multe lucruri despre care n-am vrut să întreb. Cred că mi-am zis că o să mi le spui când o să fii pregătită. Poate că n-o să fii niciodată – nu ştiu. Şi nici nu prea îmi pasă. Dar trebuie să-mi spui dacă te simţi bine.

Am simţit cum cuvintele îmi gâlgâie în gât, cum făcuseră şi când ne-am cunoscut.

— Dacă-ţi spun, am început eu, îmi poţi promite că orice întrebări ai avea şi orice ai crede n-o să mai vorbim niciodată despre asta?

— Of, Lex, a zis Olivia. Bineînţeles.

— Mai ţii minte Casa Ororilor? Probabil aveai vreo treişpe ani pe atunci…

Când am plecat de la Romilly Townhouse, seara a căpătat repede amploare. Olivia era membru într-o

societate a whiskyului care avea un bar în apropiere, iar Christopher putea să se întâlnească acolo cu noi. Noul lui iubit îşi încerca mâna la stand-up comedy, iar Christopher nu suporta să-l urmărească, aşa că avea un pretext bun să rateze spectacolul din seara aceea.

— Problema nu e că nu se descurcă, a zis Christopher, ci că stau mereu ca pe ghimpi. Mă tot aştept să se ia cineva de el. Şi, fir-ar a dracului, dacă se întâmplă asta va trebui să-i plachez la podea.

— Crezi că aţi putea căuta nişte replici pe măsură? am întrebat. Ar putea fi varianta mai sigură.

— Lucrăm la asta, a răspuns el.

A oftat.

— Îmi plăcea mai mult când era cel mai amuzant contabil pe care-l cunosc.

— Nu era chiar aşa de amuzant, a zis Olivia.

— Olivia e într-o stare mizerabilă, am explicat eu. Întreab-o despre aerul condiţionat.

— Starea mea e tot mai bună. Doar că nu pot să-l văd pe scenă.

— Voi două mi-aţi luat-o înainte cam cu vreo patruzeci de pahare, a zis Christopher şi a mai comandat un rând. Habar n-aveam că-ţi place whisky-ul, Liv.

— Nu mă înnebunesc după el. Dar îmi place să am un loc unde să duc oamenii. Ar trebui să ai întotdeauna un loc unde să duci oamenii.

— Şi încă undeva cu atâta atmosferă, am zis eu.

În bar mai era o singură altă persoană, un bătrân într-un costum cu model picior de cocoş. „E mort?” întrebase Olivia când ajunseserăm.

— Ei, e obligatoriu să ştii o cârciumă unde eşti sigur că prinzi mereu loc.

— Spune-ne despre New York, Lex.

— M-am mutat într-o mansardă, am zis eu. E uriaşă. Lângă apă, în Brooklyn. Dar o împart cu cineva.

— Eu n-aş putea, a zis Olivia.

— Suntem eu şi o bătrână, bătrână care e proprietara mansardei. Între spaţiile noastre e un perete despărţitor,

dar uneori peretele despărţitor cade şi o văd cum stă în pat sau se uită la un documentar. O cheamă Edna.

— Edna te jupoaie de bani, a zis Christopher.

— Da. Cheltuie şi tu mai mulţi bani, Lex.

— Nu mă deranjează, am spus eu. M-am obişnuit. E foarte tăcută. Eu nici măcar nu prea stau pe-acolo.

— Las-o pe Edna şi întoarce-te la Londra.

— Păi, acum sunt aici.

— Şi trebuie să rămâi până la ziua mea, a spus Olivia. E cea mare. Douăzeci şi opt de ani. Fac petrecerea cu doi ani mai devreme, înainte să fiu prea obosită.

— Eu sunt epuizată, am spus.

— New York era un pretext bun, dar asta nu mai e.

Barmanul ne-a strâns paharele.

— Care v-a plăcut? a întrebat.

Aveam şi note de degustare, dar nu le citiserăm.

— Mi-au plăcut toate, a spus Olivia, iar ăsta e cel mai bun.

— Şi JP? a întrebat Christopher.

— Ce-i cu el?

Christopher s-a uitat la Olivia. Băuse un pahar prea mult ca să mai fie subtil.

— O să te vezi cu el?

— Nu cred că o să am timp, am spus. Şefa mea e o psihopată.

— Întreabă de tine de fiecare dată când ne întâlnim, a zis Olivia.

— Drăguţ.

— Eu îi spun că îţi merge minunat. Îi spun că eşti frumoasă şi bogată.

— Mersi, Liv. Dar, sinceră să fiu, nu mă gândesc la el prea mult. Doar din când în când. Sunt ok.

— Dacă vrei să ştii ceva, pot să aflu.

— Ei bine, aş vrea foarte mult să nu vorbim despre asta.

Am încercat să intrăm la Ronnie Scott pentru spectacolul de mai târziu, dar duminica nu era niciun spectacol, iar clubul era pe cale să se închidă.

— Duceţi-vă acasă, a sugerat tipul de la uşă.

Christopher trebuia să se vadă cu iubitul lui. Spectacolul de comedie nu mersese bine. Am implorat-o pe Olivia să vină cu mine să bem un ultim pahar.

— Doişpe şi-un sfert, a zis şi parcă s-a îngrozit de ceasul ei. Nu mă bag, Lex, nu mă bag.

Când a venit taxiul ei, s-a urcat înăuntru, s-a întins pe banchetă şi m-a privit de jos în sus prin geamul coborât.

— E prea cald pentru aşa ceva, a spus, apoi, râzând, a adăugat: Chiar e duminică?

— E noua zi de joi.

— Rămâi cu bine. Rămâi cu bine, amice.

Şoferul s-a plictisit de noi şi a început să se îndepărteze. Olivia s-a ridicat şi mi-a făcut cu mâna.

— Londra! a strigat. Nu-i minunată?

Eu am dat din cap: da, da, era un sentiment plăcut să fii aici. Taxiul s-a încadrat lent în traficul de noapte. Am rămas câteva minute pe bordură, gândindu-mă dacă să nu merg la un bărbat cu care am ieşit într-o vreme în Marylebone, după episodul JP. Nu era mult până acolo. Îl întâlnisem online, pentru că aşa era el, discret, şi mă gândeam des la el când mă simţeam lipsită de energie la New York. Era o idee foarte proastă. Nu mai ştiam nimic de el, poate că între timp se şi căsătorise.

În drum spre hotel, am trecut pe lângă restaurantele întunecoase şi uşile de la intrarea în clădiri. În mijlocul camerei era o cadă de baie pe care nu mă sinchisisem s-o folosesc în timpul săptămânii. Acum m-am aşezat pe podeaua caroiată şi am privit-o cum se umple. După ce apa m-a cuprins din toate părţile, m-am întins după telefon. Ethan îmi dăduse un mesaj. Wesley a câştigat meciul de cricket. M-am bucurat să te văd, ca de fiecare dată. O transmisiune dintr-o cu totul altă epocă. Am mijit ochii la ecran. Veşti excelente, am răspuns. Apoi, pentru că eram moale şi beată: Honduras?

O ultimă sarcină în ziua aceea. Am găsit numărul pe care-l căutam şi din nou am auzit mesajul înregistrat pentru căsuţa vocală, cu un glas parcă lipsit de aer, ca şi cum ai fi întrerupt-o din plâns sau din sex.

— Delilah, am zis. De ce mama dracului nu mă suni înapoi?

Maică-mea şi-a făcut, în sfârşit, un control, la mai bine de o săptămână de la naşterea lui Ethan. În primele câteva zile, bucuroasă de pe urma copilului, resimţise durerea ca pe o realizare. În a şaptea zi a fost doborâtă de febră şi s-a rugat cu ochii la Taică-miu, implorându-l. El a cedat când Ethan avea zece zile şi Maică-mea tremura prea tare ca să-l mai ţină. Nu se rugase suficient de intens.

După ce infecţiile au fost tratate şi rănile cusute, doctorul i-a informat pe părinţii mei că dacă Maică-mea hotăra să facă şi alţi copii exista un risc semnificativ să apară complicaţii şi că ar trebui să nască numai pe un pat de spital. Doctorul trebuie să fi fost genul pe care Taică-miu îl tolera: puternic, sigur pe el, greu de contrazis. Eram prea mică să-mi amintesc de naşterea lui Delilah, dar îmi amintesc că am fost la spital s-o cunoaştem pe Evie, care s-a născut târziu în ziua de Anul Nou.

Taică-miu ne lăsase cu sora Maică-mii, Peggy, care se căsătorise cu unul dintre băieţii de la şcoală. La nuntă fusese însărcinată, cu toate că-şi legase o faşă de mătase la brâu, şi nimeni nu avusese voie să vorbească despre asta până nu se întorseseră din luna de miere. Până s-a născut Evie, Peggy avea doi băieţi gălăgioşi şi bătuţi în cap, unul de vârsta lui Ethan, celălalt ceva mai mare, şi îşi petrecea zilele făcând curat în noua casă pe care o cumpărase soţul ei. Tony Granger lucra ca agent imobiliar în Manchester şi era scump la vedere. Ethan l-a poreclit Omul Fără Chip: nu reuşeam să zărim din el decât o frântură de costum bleumarin sau pantofii lustruiţi care dispăreau într-una dintre încăperile din casa vastă şi albă.

Lui Ethan îi plăcea să-i tortureze pe verii noştri, aşa cum unor copii le place să-şi tortureze animalele de companie. Le spunea poveşti aiuristice: dacă reuşeau să-şi ţină respiraţia un minut sub apă, s-ar putea să fie recrutaţi de aceeaşi societate secretă din care făcea şi el parte; că în oraş era un criminal în serie care urmărea băieţii mici când

dormeau, şi că singura cale de a-l ţine la distanţă era să stai treaz trei nopţi la rând. Îi mai lua lui Benjamin din cameră câte un obiect la care ţinea şi îl punea sub patul lui Michael, apoi aştepta scandalul inevitabil, sau dădea pe jos de pe masă ochelarii unuia dintre băieţi, nonşalant, când adulţii erau în altă cameră.

— Eşti aşa neîndemânatic, Benjamin, spunea apoi, continuând să mănânce, iar Ethan – fiind mai slab, mai mic şi bucurându-se de sprijinul meu de neclintit – era, în general, crezut pe cuvânt.

Când Taică-miu s-a întors de la spital să ne ia era ora de culcare. Eu şi Ethan ne certaserăm cine să citească povestea de culcare, iar Peggy stabilise să citim pe rând, în ordinea vârstei: întâi Michael, apoi Benjamin, apoi Ethan şi apoi eu. Delilah, care avea trei ani şi era plictisită, alerga dintr-o cameră în alta, încântată să fie trează la ora aia. Cartea era cu piraţi, semnificativ mai dramatică decât oricare dintre poveştile lui Taică-miu, chiar dacă Michael citea monoton şi poticnit, iar Ethan îşi dădea ochii peste cap („Până şi *Alexandra* citeşte mai bine de-atât") până îi venea rândul.

Eram emoţionată şi entuziasmată că aveam ocazia să citesc în faţa unui public, iar când Ethan s-a apropiat de finalul paginilor lui inima a început să-mi bată mai repede. Chiar citeam mai bine decât Benjamin – şi poate chiar decât Michael – şi aveam ocazia s-o dovedesc. Mi-am dres glasul şi tocmai smulsesem cartea de la Ethan când Taică-miu a bătut la uşă.

— Încă o fată, i-a zis Taică-miu lui Peggy, apoi a răcnit după noi.

— E târziu, a zis Peggy. E ora opt, Charles. Sunt în pijama. Pot să rămână aici.

Ethan şi Delilah se duseseră lângă Taică-miu la uşă, dar eu am rămas pe canapea, cu cartea în mâini.

— E rândul meu, am zis. E rândul meu să citesc.

— Treci încoace, Alexandra.

— Oricum s-au terminat orele de vizită, a spus Peggy. Pot s-o cunoască pe sora lor mâine.

— Eu o să hotărăsc când pot s-o cunoască pe sora lor. Hai să mergem, Alexandra.

— Mai sunt doar câteva pagini.

Ethan s-a uitat la Taică-miu.

— Vino-ncoace, Alexandra, a zis.

— Dar e *rândul meu.*

Taică-miu a întins braţul şi a dat-o pe Peggy la o parte ca pe-un fulg. A intrat în living fără să se descalţe şi m-a luat pe sus. Încă ţineam cartea. Mi-a luat-o din mână cu uşurinţă şi a aruncat-o de perete. Peste umărul lui, am văzut urmele vagi de noroi de pe covorul crem, şi pe Peggy şi copiii ei, care stăteau în holul lor luminos, deschis la culoare, cum se fac tot mai mici în noapte.

Maică-mea fusese deschisă, a zis Taică-miu când am intrat în maşină. Copilul nu se putea pune în poziţia bună. Trebuiseră s-o taie. M-am uitat la Ethan ca să-mi explice, dar şi el era nedumerit. Delilah a început să plângă.

Când am ajuns la spital n-am vrut să ies din maşină. Mi-o închipuiam pe Maică-mea întinsă pe o masă rece, argintie, cu abdomenul împrăştiat în tot salonul. Îmi imaginam că i se vedeau toate organele cum funcţionează, ca pe cadranul unui ceas scump. Noul copil se târa afară din măruntaiele alunecoase din pricina sângelui. În parcare, mă întindeam ca să-l iau de mână pe Ethan, aşteptându-mă să râdă de mine – el avea opt ani de-acum, era mai presus de astfel de gesturi –, dar el îmi lua mâna şi o strângea.

Bineînţeles, n-a fost deloc aşa. Am străbătut coridoarele întinse şi puternic luminate, încercând să pronunţăm numele aripilor. La maternitate, o asistentă ne-a vorbit cu blândeţe, aşa cum ai vorbi cu un animal rănit şi feroce şi ne-a dus la Maică-mea. Stătea întinsă în pat, adormită, cu pielea şi carnea intacte. Lângă ea, într-un pătuţ de plastic, era copila.

Taică-miu nu s-a uitat la ea. A atins-o pe Maică-mea pe cap şi pe faţă, trezind-o. Când l-a văzut, i-a zâmbit. Ethan, Delilah şi cu mine ne-am strâns în jurul pătuţului.

— N-o vreau, a zis Delilah.

— Eşti prea mică s-o vezi măcar, am spus eu.

Bebeluşul încă dormea. I-am ridicat cu degetul o mânuţă de un alb imaculat.

— Arată exact ca Alexandra, a spus Maică-mea, şi o mândrie ciudată, nejustificată, mi s-a întins în piept. Meritase să-mi pierd rândul la citit. Aveam aici o surioară nouă, care era exact ca mine, iar într-o bună zi urma să-i pot citi ei.

— Ei o să-i spunem Eve, a zis Taică-miu.

Delilah nu s-a răzgândit în legătură cu Eve. Timp de aproape patru ani ea fusese mezina, iar acum vedea bebeluşul ca pe un uzurpator: un curtean care-i pusese gând rău, deghizat în copilă. Planul fusese ca Evie să doarmă în camera lui Delilah, dar nu a fost bine; Delilah lua pătura copilei pentru sine, sau îi pregătea mici capcane. În pătuţ a strecurat o furculiţă, creioanele mele de la şcoală, penseta de pe masa de machiaj a Maică-mii.

— Un cadou pentru bebeluş, insista ea.

Casa a fost reorganizată. Eu am început să dorm în cameră cu Evie, iar Delilah s-a mutat cu Ethan.

Delilah nu scăpa de necazuri pentru că era vicleană, ca Ethan – scăpa pentru că era frumoasă, cum fusese şi Maică-mea. Era un adevăr incontestabil, ca acelea pe care le cerea Dl. Greggs, un adevăr în faţa căruia începeam să mă resemnez. În fiecare an, la şcoală, eram chemaţi să facem fotografii, inclusiv poze cu toată familia. Când Delilah ni s-a alăturat prima dată, fotograful s-a prefăcut că-şi scapă aparatul.

— Ce fetiţă frumoasă! a zis. Uite, uite – şi i-a dat un urs gras de pluş pe care-l folosise ca să-i îmbie pe elevii care n-aveau tragere de inimă –, întâi facem câteva doar cu tine.

După ce i-a făcut poze din diferite unghiuri, şi de aproape, şi de mai departe, ne-a făcut semn mie şi lui Ethan să intrăm în cadru. Delilah a lăsat deoparte ursuleţul; eu l-am ridicat de pe podeaua prăfuită a sălii de festivităţi, dar fotograful a clătinat din cap.

— Nu, e doar pentru fetiţele cele mai frumoase. Şi,

oricum, eşti prea mare pentru aşa ceva.

Părinţii mei au cerut o poză de grup. Ethan era nonşalant, Delilah nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, iar eu mă uitam la tavan, cu faţa roşie, încercând din greu să nu plâng.

Maică-mea a pus fotografia într-o ramă ieftină de la supermarket şi a atârnat-o în living, unde era imposibil să nu o vezi. Inspirată, Delilah a cerut să vadă poze cu Maică-mea când era mică.

— Suntem la fel! a exclamat ea şi, uitându-se la mine peste marginea de sus a albumului: Şi aşa diferite de Lex.

— Avem acelaşi păr, am zis.

— Da, dar altă faţă şi alţi ochi şi alte mâini şi picioare.

Când eram mici, am crezut că Delilah era proastă. Evaluările de la şcoală nu erau măgulitoare: „Delilah trebuie să-şi dea mai mult silinţa”, scria învăţătorul, sau „Delilah nu are o aplecare naturală spre această materie şi va trebui să depună mai mult efort”. Auzisem doi profesori vorbind despre ea la prânz:

— Clar nu e ca Ethan, a zis unul dintre ei, iar celălalt a adăugat:

— Şi nici ca Alexandra.

Când Delilah primea vreo temă, îşi sprijinea capul pe braţe şi se întindea peste masă la Taică-miu.

— Nu înţeleg de ce nu e de-ajuns o poveste de-a ta, zicea.

Acum, mă gândesc la atenţia întipărită pe figura ei când vorbea Taică-miu, la cum o adora pe Maică-mea când era mică, cu mult înainte să înceapă Parada, şi mă întreb dacă nu cumva Delilah a fost mai deşteaptă decât mine şi Ethan – dacă nu cumva Delilah era cea mai deşteaptă dintre noi toţi.

O vreme m-am plâns că dorm în aceeaşi cameră cu Evie. Eram supărată pe Delilah şi dezamăgită că nu mai aveam ocazia să vorbesc cu Ethan înainte de culcare, moment în care – de când împărtăşise cunoştinţele despre Vestul Sălbatic – discutam despre cum ne-a fost ziua la şcoală. Camera pentru bebeluş era ticsită de vechile proiecte ale

lui Taică-miu: un computer rezemat de masa de lângă pat, cu intestinele strălucitoare la vedere; fire strânse în role sub pătuţ. Dar Evie era o copilă sobră, tăcută, şi am început s-o plac. Cum spusese Maică-mea, arăta exact ca mine. Era uşor să stabileşti asemănările unui bebeluş, iar eu aveam nevoie disperată de cineva de partea mea.

În loc să vorbesc cu Ethan despre cum mi-a fost ziua, îi şopteam ei din partea cealaltă a camerei. Într-una dintre cutiile lui Taică-miu am găsit o lanternă; când învăţătorul ne lăsa să luăm cărţi de la şcoală înapoi acasă, aşteptam să se liniştească toată casa şi începeam să citesc cu voce tare.

— Nici măcar nu te înţelege, a zis Delilah.

Am ignorat-o. Lectura nu era doar pentru Evie – era şi pentru mine. Uneori, dacă o prindeam când scâncea şi o ridicam din pătuţ chiar înainte să înceapă să plângă cu adevărat, am descoperit că puteam s-o liniştesc de una singură. Şi în general eram prima care ajungea la ea; tot mai mult, Maică-mea şi Taică-miu erau ocupaţi cu alte lucruri.

La un moment dat, între noaptea de duminică şi dimineaţa de luni, telefonul a început să-mi sune. Când mă trezeam aşa, dezorientată, dintr-un somn profund, o clipă credeam că sunt în Moor Woods Road. Cu mulţi ani în urmă, Dr. K formulase un plan în trei puncte împotriva acestor treziri: să mă întind până la tavan; să aştept ca imaginea încăperii să se limpezească; să-mi amintesc fiecare amănunt din ziua dinainte, cât mai precis. Cartierul Soho arunca o sclipire portocalie prin perdele, iar cada şi biroul au început să capete forme solide din întuneric. Rochia de ieri zăcea pe podea deasupra pantofilor, ca şi cum posesoarea ei s-ar fi evaporat brusc. M-am gândit la Olivia stând în taxi, fluturându-şi eşarfa pe geam în timp ce maşina se îndepărta, aşa că atunci când am răspuns la telefon zâmbeam. Era puţin trecut de ora patru. Am aşteptat să vorbească persoana care sunase.

— Lex. A trecut mult timp.

— Delilah, am spus.

Bineînţeles.

— Sunt în Londra, a zis. Pot să vin să ne vedem. Unde stai?

— Strada Romilly, am spus. La Romilly Townhouse. Când vrei să ne întâlnim?

— N-am mult timp la dispoziţie. Ajung în vreo oră. Poate mai puţin.

— Ce?

— Să te văd. Vin să te văd.

— E-n creierii nopţii!

— Ne vedem curând.

Am încercat să aprind o lumină blândă, dar am atins din greşeală întrerupătorul de deasupra patului. Am dat deoparte aşternuturile cu piciorul şi am zăcut năucă pe saltea. Am blestemat-o pe Delilah, iluminatul din hoteluri, trupa de percuţie formată din începători care repeta în capul meu, societatea de whisky, înclinaţia Pământului, Londra pe timp de caniculă, distanţa de la pat la duş. Sub apa răcoritoare, curată, m-am forţat să vomit şi mi-am sprijinit capul de faianţă. Delilah.

Când m-am oprit din tremurat, am deschis fereastra, m-am aşezat la birou şi am scris o scrisoare de consimţământ scurtă, în termeni generali, cu privire la casa din Moor Woods Road şi banii aferenţi, prin care se oferea acordul pentru înfiinţarea unui centru comunitar aşa cum ne imaginaserăm eu şi Evie. Am lăsat liber spaţiul pentru executor. Nici nu mai ştiam dacă Delilah îşi schimbase numele sau nu. Primele gene de lumină s-au împrăştiat prin cameră. Am comandat două cafele la recepţie şi le-am băut pe ambele. Avea să mă facă s-o aştept.

A sosit la două ore după ce a sunat. A sunat din nou ca să întrebe de numărul camerei şi o clipă mai târziu paşii ei s-au oprit în faţa uşii. A aşteptat câteva momente înainte să bată, iar eu am rămas de partea cealaltă, gândindu-mă la cum stătea ea pe coridor şi îşi compunea figura.

Taică-miu ţinea Biblia pe măsuţa de la capul patului, şi ori de câte ori nu reuşea să inventeze o poveste de seară

ne cerea unuia dintre noi s-o aducem. Cum făceam şi cu poveştile din viaţa părinţilor noştri, ne certam să ascultăm cartea care ne plăcea cel mai mult. Mie îmi plăcea cartea lui Iona datorită balenei. Lui Ethan îi plăcea cartea lui Samuel, însă ura cartea Regilor – îl pomenea pe cel care-i purta numele, dar numai ca să explice că Solomon era mult, mult mai înţelept. Delilah era fericită să asculte orice alegea Taică-miu, adică de obicei ceva didactic. Era, îmi spuneam eu, modul ei de a ascunde faptul că nu ţinea minte cărţile.

Duminica ne îmbrăcam în ceea ce eu consideram haine incomode – gulere albe, înalte, şi talii strâmte – şi străbăteam oraşul în urma lui Taică-miu. Treceam pe lângă alte biserici, mai vechi, care se umpleau încet dar sigur – acolo, aproape de centru, era biserica austeră de piatră unde fuseserăm botezaţi –, şi ajungeam la o clădire ca o cutie pătrată, bej, chiar înainte de zona industrială. Deasupra intrării era un baldachin alb pe care cineva pictase cuvintele: „Bine aţi venit”.

Prezenţa la Gatehouse lăsa de dorit. Era acolo un grup de bărbaţi pe care era imposibil să-i deosebeşti, îmbrăcaţi în costume prea lungi, care cântau la chitară. Mai era şi un cârd de mame care ciuguleau biscuiţi şi suc de portocale şi care îi făceau cu mâna lui Taică-miu când ajungeam. Pe culoarul care ducea spre altar se rostogoleau copii mici. Câteva văduve tăcute stăteau în partea din spate şi se bucurau de muzică. Una dintre ele, Doamna Hirst, era oarbă. Ochii ei zăboveau asupra unui trecut îndepărtat care, la 1 metru 34 ai ei, se afla imediat deasupra umărului meu. Ne certam care dintre noi trebuia s-o conducă la gustări la sfârşitul slujbei. Ne era teamă de ea, ziceam noi, în felul acela în care spun copiii că le e teamă ca pretext pentru a fi cruzi.

La Gatehouse, părinţii mei căpătaseră statutul de mici vedete. Familia noastră ocupa o strană întreagă, iar bătrânele ne mângâiau pe cap când treceam pe lângă ele. Una dintre cele mai tinere mame l-a întrebat pe Ethan dacă eram albinoşi, dar el n-a învrednicit-o cu un răspuns.

Uneori, Taică-miu ţinea predici duminica, predici care erau la fel de populare ca ale pastorului David. Când pastorul David s-a îmbolnăvit de gripă, Taică-miu a condus grupul de rugăciune de marţi seara – şi l-a păstrat.

Biroul de consultanţă CG se închisese imediat după ce s-a născut Evie. Adevărul e că nimeni din oraş nu avea computer, şi în general foarte puţini oameni de la ţară aveau unul.

— Deschizătorii de drumuri sunt măcelăriţi, în timp ce toţi cei care vin după ei culeg roadele, ne-a spus Taică-miu.

Taică-miu fusese dintotdeauna un om religios, dar fusese şi om de afaceri, şi învăţător, şi un bărbat la care femeile se uitau cu plăcere. La şcoală tocmai învăţam despre grafice circulare şi mi-am imaginat viaţa lui reprezentată printr-un cerc. Pe măsură ce feliile celorlalte identităţi se micşorau, cea religioasă ajungea să le eclipseze.

S-a lăsat cu gesturi teatrale. Prima dată când o persoană a căzut în genunchi pe podeaua culoarului – copleşită, bănuiam eu, de Duhul Sfânt –, Ethan mi-a surprins privirea şi s-a întors imediat, cât de repede a putut. Îi simţeam umerii cum zguduie strana. A fost mai puţin amuzant a doua oară, la fel şi a treia oară; şi încă mai puţin când Taică-miu a îngenunchiat în faţa încăperii, cu braţele lui grele întinse spre cruce, parcă aşteptând o îmbrăţişare. Delilah a ştiut exact ce să facă. A dansat în cerc, cu faţa îndreptată spre tavanul sărăcăcios, din lemn, şi pumnişorii strânşi. Din când în când, lacrimi pioase i se rostogoleau pe faţă şi apoi în păr.

La Gateheouse ne-am întâlnit prima oară cu Thomas Jolly. Într-o duminică, Maică-mea l-a apucat pe Taică-miu de braţ în timp ce noi am intrat în şir indian şi a făcut semn din cap spre un bărbat ciudat, chel, care stătea în capătul bisericii. În timpul slujbei, am stat cu ochii pe el. Nu cânta cu acelaşi zel ca Taică-miu sau bărbaţii cu chitare, dar ştia fiecare cuvânt, iar când vorbea pastorul David el s-a aplecat în faţă, cu ochii închişi, şi a zâmbit, dezvăluind nişte dinţi mici şi neregulaţi. La sfârşitul predicii a clipit şi mi-a surprins privirea şi, cu toate că m-am uitat în altă parte, am

simţit că zâmbetul i s-a lăţit.

După slujbă, Taică-miu ne-a zorit să ieşim mai repede din strană.

— Jolly! a zis, salutându-l pe străin ca pe un prieten vechi şi drag.

I-a şoptit ceva la ureche lui Jolly, iar Jolly a pufnit. Maică-mea ne-a aranjat în spatele ei, într-un rând solemn.

— Ia te uită la familia asta, i-a zis Jolly lui Taică-miu. Ia te uită la copiii ăştia! Am auzit atâtea despre ei.

Mi-a strâns mâna şi şi-a pus palma pe capul meu. Era uscăţiv, dar pe braţe i se încolăceau muşchi ca nişte funii şi tot corpul îi fremăta cu o forţă intensă, ţinută în frâu.

— Încă unul? a întrebat Jolly şi i-a cuprins Maică-mii burta cu ambele mâini.

Ea s-a uitat la Taică-miu, ca să fie sigură că el e mândru, şi a zâmbit la rândul ei.

În drum spre casă, Taică-miu căpătase noi puteri.

— Jolly face nişte lucruri incredibile prin toată partea de nord-vest a ţării, a zis el, şi a venit aici să ne vadă *pe noi.*

A râs şi a ridicat-o pe Delilah deasupra capului. Începuse să cadă o ploaie fină, şi nu aveam umbrelă; umezeala rece mi s-a strecurat sub haine. Era toamnă şi noi ne croiam drum prin mlaştină. Am grăbit pasul, iar Ethan a alergat să mă prindă din urmă. Taică-miu încă o ţinea pe Delilah, iar acum i-a luat Maică-mii mâna de pe cărucior şi a cuprins-o cu braţul.

— Copiii mei superbi, a zis el. Familia mea.

Jolly era pastor în Blackpool, chiar lângă Central Drive şi aproape de hotelul unde lucra Taică-miu. Taică-miu îl ajutase pe Jolly să monteze aparate noi prin biserică: un ecran de proiecţie performant, pentru clipuri video şi fotografii, şi boxe ultimul răcnet, pe care Taică-miu le preluase de la hotel.

— Atmosfera de aici e ca nicăieri altundeva, zicea Taică-miu. Dacă vrei să vezi viitorul bisericii, acolo trebuie să mergi.

Vacanţa era rezervată pentru sfârşitul lui februarie, chiar

înainte să vină noul bebeluş. Jolly organiza un weekend prelungit cu slujbe şi evenimente, iar Taică-miu urma să-i ofere asistenţă tehnică şi spirituală. Ethan, Delilah şi cu mine urma să lipsim de la şcoală luni.

— Asta, a zis Taică-miu, *asta* înseamnă să înveţi.

Urma să avem două camere la hotel, a spus el. Cele mai bune, cu vedere la ocean.

Nu mai fuseserăm niciodată în vacanţă, dar imediat ce a fost aranjată Taică-miu parcă a întinerit, ca şi cum numai de promisiunea vacanţei ar fi avut nevoie. Îşi cerea tăria în fiecare seară şi ne-a descris oraşul cu lux de amănunte. Urma să putem vedea tot drumul spre casă. Maică-mea, uitându-se la el cum vorbeşte, zâmbea şi închidea ochii ca să i se alăture în tărâmul făgăduit.

Sarcina fusese grea. Apăruseră complicaţii la cicatricea din urma operaţiei de cezariană, care nu avusese destul timp să se vindece înainte ca pielea să se întindă din nou. (Oare cât a aşteptat, mă întreb, după ce s-a născut Evie, înainte s-o vrea din nou, şi oare ea s-a opus în tăcere, doar cu mâinile şi picioarele, ca să nu ne trezească, în cele câteva clipe înainte ca el s-o pătrundă?) Maică-mea ne arătase linia fină, trasată cu atenţie, prin care venise Evie, în partea de jos a burţii ei, ca o talie de pantalon imprimată direct pe piele. Acum, ţesutul cicatrizat se tensionase sub noua greutate, iar Maică-mea îşi petrecea mare parte din timp în dormitor, cu uşa închisă.

— Are nevoie de o pauză, a zis Taică-miu. De aer de la mare. O să se simtă bine.

Cu câteva zile înainte de plecare, Taică-miu a venit acasă cu un pachet învelit în hârtie maro.

— E un cadou de familie, a explicat.

Delilah a sfâşiat coletul şi a ridicat un tricou subţire, roşu, pe care era imprimat un verset din Petru: *Har vouă şi pacea să se înmulţească.* Un set de şase obiecte identice a căzut pe podea. În total erau şase tricouri, câte unul pentru fiecare dintre noi şi pentru Maică-mea şi Taică-miu. Pe spatele tricourilor erau scrise numele noastre.

— Wow, a exclamat Delilah.

Le-a împărţit pe celelalte cu mare grijă, ţinând fiecare tricou pe palme, ca pe o ofrandă.

Am pornit spre Blackpool într-o seară de vineri, când afară era deja întuneric. Maică-mea o ţinea pe Evie, care bombănea; în mod normal ar fi dormit, sau ar fi stat în braţele mele.

— De ce n-am plecat mai devreme? am întrebat, dar maşina a rămas cufundată în tăcere, iar Taică-miu m-a ignorat.

Plouase toată după-amiaza şi o lumină portocalie scânteia pe şosea. Delilah mângâia materialul noului ei tricou, degetele îi jucau neatente pe poliester. Ethan ridicase un manual de şcoală în lumina stâlpilor şi mijea ochii prin întuneric. Îmi doream să-mi fi amintit să-mi iau şi eu unul.

— Va trebui să păstrăm liniştea când ajungem, a zis Taică-miu.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Am ajuns? am întrebat.

Am cotit pe promenadă. Vidul rece al mării pornea imediat unde se termina cerul. De cealaltă parte a maşinii era un cataclism de lumini: săli de jocuri sclipicioase, bărbaţi şi femei stând la coadă în faţa sălilor de dans, cai de neon scăpaţi dintr-un carusel suspendat sus în noapte. Ethan a coborât geamul. Păcănelele ciripeau. Un grăsan îmbrăcat în costum de maestru de manej ne-a făcut semn spre o intrare ascunsă sub catifea roşie. Acolo nu era nicio coadă.

— Vezi *montagne russe*-ul? a întrebat Ethan trăgându-mă în partea cealaltă a banchetei ca să mă uit. Mă dau în el.

Înainte să ajungem la hotel, Taică-miu s-a îndepărtat de faleză şi a parcat pe o stradă lăturalnică, în spatele unei camionete de îngheţată cu geamurile fărâmate.

— Linişte, a zis el. Aţi înţeles?

Am luat bagajele şi căruciorul, clătinându-ne sub greutatea lor, şi l-am urmat pe Taică-miu în întuneric. Vântul gonea dinspre mare în josul străzii. Becurile stâlpilor erau sparte şi nu reuşeam să-mi văd nici picioarele. Am

călcat pe ceva moale, care a cedat sub încălţări, şi am grăbit pasul. Taică-miu ne-a condus până în faţa unei porţi mici de lemn şi a găsit cheia potrivită. Apoi am trecut de ea şi am ajuns în grădina hotelului.

Taică-miu lucra la Hotelul Dorchester, din Blackpool, care încă se află pe faleză şi în ziua de azi. Când părinţii Oliviei ne-au scos la ceai la Hotelul Dorchester de pe Park Lane, treisprezece ani mai târziu, mi-am privit reflexia în oglinda mare din sala de festivităţi – şampanie, rochie de catifea, o tură nouă de biscuiţi – şi m-am gândit la celălalt Dorchester, pe care odată îl considerasem cel mai tare loc din lume. Într-o vreme credeam că o să mă întorc acolo cu Evie. Aici, îmi spuneam, în locul primei noastre vacanţe. Mi-am imaginat că alergăm pe Plaja Plăcerii de la un trenuleţ la altul, că reuşim să câştigăm un animăluţ de pluş supradimensionat, că mâncăm peşte şi cartofi prăjiţi pe plajă, seara, după ce suntem acoperite de sare şi bete. Am găsit Hotelul Dorchester pe aceleaşi site-uri pe care umblam pentru delegaţii şi pentru weekendurile cu JP. Dar recenziile erau groaznice („Evitaţi Locul Ăsta Scârbos"; „Sinistru"; şi, în cel mai bun caz, „E ok, dar are nevoie de o recondiţionare zdravănă") şi mi-am dat seama, uitându-mă prin poze, că locul pe care mi-l aminteam nu mai exista. Dacă ne-am fi întors acolo, probabil aş fi descoperit că nu existase niciodată.

Din grădină puteam vedea în sala de dans goală a hotelului. Mese aranjate în jurul unui ring de dans din lemn. În lemn se reflecta un dom de sticlă, pe fundalul cerului de noapte. Într-o noapte mai limpede puteai dansa pe cel mai înalt punct al lunii. Deasupra sălii distingeam luminile mici, pătrate, ale oaspeţilor încă treji în camerele lor. Şi Taică-miu se uita la ele.

— E important să păstrăm tăcerea, a zis el. Înţelegeţi?

A deschis o uşă de incendiu şi ne-a condus pe o scară îngustă.

Camerele erau chiar în partea cea mai de sus a hotelului şi duhneau a vopsea. Radiatoarele fusese pornite la maximum.

— Vedeţi? a zis Taică-miu. Nou-nouţă şi renovată.

Ethan, Delilah şi cu mine ne-am apăsat nasurile de geam. Taică-miu se ţinuse de cuvânt. Se vedea până pe ponton şi până la roata mare, care se învârtea încet în noapte.

— Trebuie să dorm, a zis Maică-mea.

A ridicat-o pe Evie din căruţ şi a dus-o în dormitorul alăturat. Începuse să stea aplecată în faţă când mergea; îţi venea să te repezi la ea s-o ajuţi la fiecare pas, dar niciunul dintre noi n-o făcea. Taică-miu a urmat-o. Ne-am cuibărit în aşternuturi în noile noastre tricouri, încă şuşotind între paturi. Delilah, care seara se înmuia, m-a rugat s-o mângâi pe păr. Lasă perdelele date deoparte, a fost ultimul lucru pe care i l-am spus lui Ethan. Voiam să adorm la luminile promenadei, care urcau până la fereastra noastră.

Dacă aţi văzut poza de la Moor Woods Road sigur aţi văzut-o şi pe cea făcută pe pontonul de la Blackpool. Era dimineaţa devreme, într-o sâmbătă. Fuseserăm prea entuziasmaţi ca să dormim mult. Maică-mea şi Taică-miu ne-au dus pe plajă înainte să înceapă prima slujbă, fără tragere de inimă, dar binedispuşi, şi am alergat înaintea lor. Nisipul rece şi umed pleoscăia sub picioarele noastre, iar pescăruşii se revărsau pe tot întinsul mării. Cerul era de un albastru palid în care erau sculptate urme de avion şi nori. Am tachinat valurile, alergând aproape de ele, cât să ne prindă, şi apoi ţipând când se îndreptau spre noi. Evie făcea paşi nesiguri de la mine la Ethan şi înapoi.

Când am ajuns la ponton, Delilah a intrat în vorbă cu un străin ca să ne facă o fotografie.

— Tricourile, a poruncit tata. Să se vadă tricourile!

Erau puţin peste zero grade, iar când ne-am scos hainele groase şi pulovărele am ţipat când am simţit vântul direct pe piele. Dar şi râdeam – se vede asta, chiar şi sub toţi pixelii. Îţi dai seama din felul cum ne ţinem unii de alţii, şi se vede pe chipul părinţilor mei. Un artefact din ultima zi bună, şi tocmai din cauza asta cu atât mai greu de privit.

Taică-miu avusese dreptate: în biserica lui Jolly era o energie care la Gatehouse nu era prezentă. Nu era vorba de tehnologie, de stranele aglomerate sau de covorul roşu şi gros pe care se zvârcoleau credincioşii. Era vorba despre Jolly, care era hărăzit cu o charismă pătimaşă, care părea să fie la amvon, pe culoar şi lângă tine, ţinându-te de mână, toate în acelaşi timp, care legăna în braţe copii palizi, pântecoşi, ca şi cum ar fi fost ai lui. Sâsâia, transpira şi scuipa. Toată lumea era binevenită, şi chiar venise toată lumea: binefăcătorii comozi ai lui Jolly, care delapidaseră portofelele părinţilor reticenţi, femei cu obrajii supţi, care tremurau în pantofii cu toc, familii mizere, care trăgeau după ele nenumăraţi copii. Aceştia erau cei blânzi, gata să moştenească pământul.

Între slujbe, Jolly organizase sesiuni de consolidare a cunoştinţelor. Maică-mea şi Taică-miu au luat parte la grupuri de rugăciune şi întâlniri strategice şi seminarii de exegeză, iar Ethan, Delilah şi cu mine am fost trimişi la atelierele pentru copii, care se ţineau pe o verandă umedă lipită de biserică şi plină de copii mici, cu muci la nas, care aplaudau în gol. După acea primă zi, Ethan a protestat.

— Ceilalţi copii sunt atât de mici! a zis el. Nici nu ştiu să vorbească.

Ne întorceam pe jos la Hotelul Dorchester. Taică-miu a făcut repede doi paşi în faţă şi i-a pus piedică lui Ethan de la spate. Am recunoscut tehnica de la băieţii mai mari de pe Jasper Street pe care încercam să-i evit.

— Asta e problema ta şi a Alexandrei, nu-i aşa? a întrebat Taică-miu. Aveţi mereu impresia că sunteţi mai buni decât toţi ceilalţi.

Ethan s-a îndreptat şi n-a zis nimic. De pe faleză vedeam urmele scheletice de la Plaja Plăcerii cum înţeapă cerul de jos în sus. Văzusem programul de duminică şi începusem să nu mai fiu sigură că o să avem timp să ne dăm în *montaigne russe* sau în roata mare despre care Taică-miu vorbise atât de mult. Când ne-am întors în camera noastră, l-am întrebat pe Ethan dacă exista vreo şansă. Poate luni dimineaţă, dacă ne purtam bine mâine? S-a uitat la mine cu

dispreţul pe care de obicei îl păstra pentru colegii lui de clasă, sau pentru Delilah, şi mi-am dat seama că orice speranţă era pierdută.

— Nu fi proastă, a zis. Nici n-aveau de gând să ne ducă la aşa ceva. Am venit doar pentru Jolly şi biserica lui plictisitoare.

Am simţit că-mi dau lacrimile şi m-am întors cu spatele la el.

— Şi să-ţi mai spun ceva, a zis. Eu nici măcar nu cred în asta. În Jolly, în Taică-miu, în Dumnezeu – nimic din toate astea. Nimic din ce spun ei nu are sens, dacă asculţi cu atenţie.

— Nu spune asta.

— Ei bine, aşa e.

— Dar nu în faţa lui Taică-miu, Ethan, te rog.

Duminică seara, după a doua slujbă şi după ce Jolly îşi îmbrăţişase adepţii, Taică-miu l-a invitat cu noi la cină.

— Putem încerca să găsim o masă la Dustin, a zis Taică-miu.

— Ce mod minunat de a ne petrece seara! a spus Jolly.

L-a bătut pe Taică-miu pe spate, iar mâna lui a lăsat o urmă umedă pe cămaşă. Şi-a împletit degetele în părul lui Delilah şi, ca un gentleman, a întins braţul, invitând-o să meargă înainte. Ea a roşit şi şi-a acoperit faţa.

— La drum, a zis Taică-miu.

„La Dustin” însemna „Dustin’s Bar & Grill”, dincolo de Hotelul Dorchester şi lipit de un alt hotel, mai mare. Sala de mese era uriaşă şi luminată de două candelabre cam slabe. În paharele de vin fuseseră îndesate şerveţele roz şi chiflele fuseseră aranjate deja pe fiecare masă, chiar dacă numai câteva dintre ele erau ocupate. O singură altă familie venise la cină, iar când ne-au văzut îmbrăcaţi în hainele noastre identice cei doi adolescenţi au şoptit între ei şi au zâmbit răutăcios. Evie s-a aşezat pe covor şi a început să traseze nişte simboluri de neînţeles cu degetul, iar noi, ceilalţi, ne-am aşezat la masă. Maică-mea s-a uitat la meniu, tulburată, dar Taică-miu a ignorat-o – a cerut două sticle de vin şi a recomandat friptura. Era client fidel.

— Noi putem să ne luăm ceva? am întrebat, iar Taică-miu a pufnit.

— De ce nu? E o seară specială.

Mai mâncaserăm la restaurant o singură dată până atunci, de ziua Maică-mii, şi încă mă apuca panica din pricina atât de multor opţiuni. M-am holbat la meniu, sperând că o să-şi dezvăluie tainele. Cârnaţi şi cartofi prăjiţi, sau Burgerul lui Dustin? Planşa laminată îmi reflecta figura, pe care aveam întipărită o expresie îngrozită.

— Uneori mă uit la credincioşii care se adună, a spus Jolly. Unii dau din cap, alţii au lacrimi în ochi, alţii parcă sunt posedaţi. Dar ştii – în adâncul inimii ştii – că majoritatea sunt nişte laşi. Vin pentru muzică, poate. Pentru *comunitate.* Dar o să aleagă să fie exact ce spune lumea că ar trebui să fie.

Jolly şi-a lăsa capul în jos. Apoi şi-a ridicat paharul.

— Dar tu nu, Charlie, a continuat. Ştiu asta. O văd. Tu alegi să te separi de lumea asta. Cu o familie ca a ta poţi să-ţi construieşti propria împărăţie.

Chelneriţa, care debarasa masa de alături, s-a uitat la noi, pe urmă şi-a întors privirea.

Taică-miu şi Jolly au vorbit cu ochii fixaţi unul către celălalt şi dând din mâini. Aveau dinţii murdari de vin. Maică-mea stătea şi aştepta, dornică să ia parte la conversaţie, cu capul înclinat pe-o parte ca să prindă frânturi de discuţie. Eu am cules-o pe Evie de sub o altă masă şi am urcat-o la mine în poală, unde ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea cu un şerveţel până a venit mâncarea. M-am uitat cum burgerul lui Delilah călătoreşte din bucătărie până pe şervetul din faţa ei, apoi am privit posacă cei doi cârnaţi firavi de pe farfuria mea.

Taică-miu şi Jolly au băut până mai târziu, când mâncarea dispăruse şi niciunul dintre noi nu-i mai asculta. Când chelneriţa a adus nota de plată, Taică-miu a luat-o de la Jolly şi a numărat banii. Îi lipsea o bancnotă, iar Maică-mea şi-a scos poşeta.

— Nu ne-ai fi lăsat să plecăm, nu-i aşa? a întrebat-o el pe chelneriţă. Nu-i aşa?

Ea a zâmbit politicos şi a luat banii de la Maică-mea.
— Vă aduc imediat restul, a spus.
Odată cu restul a adus şi un vas mic cu dropsuri, pe care l-a aşezat pe masă, între mine şi Delilah.
— Luaţi câte vreţi, a zis. Sunt destul de bune.
— Şi dacă mai vrem ceva de băut? a spus Taică-miu. Nu ne-ai întrebat dacă mai vrem ceva de băut.
— Închidem. Vizavi e un bar, e deschis până târziu.
— Bine, bine, am înţeles mesajul.
Am ieşit din restaurant pe faleză. Taică-miu, încă având în mână un pahar cu vin, s-a plâns că seara se încheiase foarte abrupt. Promenada era tăcută, iar roata mare era întunecată şi încremenită. Tocmai începea să plouă. Un cuplu a trecut în grabă pe lângă noi, ţinându-se de mână şi încercând să deschidă o umbrelă. Mă aşteptam să ne luăm rămas-bun de la Jolly, dar ne-a însoţit înapoi la Dorchester, pe mica scară şi apoi în cele două dormitoare de la ultimul etaj. Nici Maică-mea, nici Taică-miu n-au făcut vreo încercare să se descotorosească de el. Toată seara parcă fusese îndelung repetată, iar acum nu făcea decât să se desfăşoare aşa cum plănuiseră.
— Noapte bună, micuţilor, a zis Jolly.
— Voi intraţi acolo, a spus Taică-miu şi a deschis uşa camerei noastre. Intraţi acolo şi să faceţi linişte.
— Alexandra, ia-o pe Eve, a zis Maică-mea.
— De ce? am întrebat.
— În noaptea asta stă cu tine. Las-o în căruţ – o să doarmă până dimineaţă. În noaptea asta să nu faceţi tărăboi, vă rog.
— El de ce e în camera voastră? a întrebat Ethan.
Maică-mea a zâmbit şi i-a cuprins obrazul în palma făcută căuş.
— Nu fi necioplit, Ethan, a spus ea. Hai. E ora de culcare.
Imediat ce uşa s-a închis, Delilah s-a cocoţat într-un pat şi a sărit într-un altul.
— Mie nu mi-e somn, a zis. Putem să ne jucăm cu copilul?
— Nu, Delilah, am spus.
— Hei, mai vreţi să ne dăm în *montaigne russe?* a

întrebat Ethan.

Am construit *montaigne russe*-u*l* după cum urmează: biroul forma o punte între cele două paturi; în loc de panta în coborâre am pus cu faţa în jos oglinda, care cotea de pe patul lui Ethan spre perete, şi ne-am dat pe ele aşezaţi pe o tavă pentru cafea. Trebuia să sari de pe tavă chiar înainte să te loveşti de perete, lucru care nu avea alt dar decât să facă totul mai amuzant. După câteva ture de unii singuri, ne-am aşezat toţi trei pe tavă şi ne-am prăbuşit prin oglindă direct pe covor, unde am rămas întinşi printre cioburi, gemând, chicotind şi încercând să ne potolim unii pe alţii. Alături era linişte şi nu a venit nimeni după noi.

Am prins curaj. Ethan s-a urcat în picioare în pat.

— Am o predică, a declarat el. Sună aşa: Eu sunt *Domnul Dumnezeu.*

— Taci din gură, Ethan, am zis eu.

— Ba eu sunt Domnul Dumnezeu, a strigat Delilah şi a dat să-l prindă.

El a alergat pe birou până în patul meu şi al lui Delilah, unde a ţopăit de pe un picior pe celălalt.

— Îmi pare rău, a spus. Va trebui să fii roaba mea credincioasă.

Evie s-a răsucit în căruţ şi a început să plângă.

— Potoleşte-te, Ethan, am spus eu.

— Sau poţi să fii un lepros, a zis Ethan. Tu alegi.

Delilah a sărit după el, ţipând, pe jumătate amuzată, pe jumătate în lacrimi. În clipa în care a ajuns pe acelaşi pat, Ethan a placat-o. Au căzut amândoi pe saltea, iar picioarele patului au cedat. Cadrul a lovit podeaua cu un zgomot asurzitor.

A urmat un moment prelung de tăcere când am avut impresia că o să scăpăm. Apoi s-au auzit paşi, şi pe scări, şi din camera de alături. Taică-miu şi-a făcut apariţia în prag, fără cămaşă, şi tot atunci un necunoscut a deschis uşa care dădea în hol. Purta un costum negru, iar pe buzunarul de la piept avea brodat numele hotelului. Pe ecusonul lui scria „Nigel Connell. Bine aţi venit la Blackpool."

— Charlie? a întrebat Nigel? Ce dracu' faci aici?

S-a uitat la Taică-miu, apoi la noi, restul. Privirea i s-a oprit puţin asupra patului rupt, apoi, din nou, asupra oglinzii sfărâmate.

— Ei, drăcia dracului, a zis. Asta e toată familia ta?

— Camerele nu erau folosite, a zis Taică-miu. M-am gândit că…

— Dar nu poţi să stai aici aşa, pur şi simplu. Nu poţi să vii aici pe ascuns şi să *înnoptezi* fără să spui nimănui, fără să dai vreun ban.

— Ei bine, pot. Şi am făcut-o, a zis Taică-miu.

Am traversat camera până la Evie, care încă plângea, şi am îngenuncheat lângă căruţ.

— Gata, gata, am şoptit.

— Trebuie să vorbesc cu şefii mei, a zis Nigel. După treaba cu boxele, acum asta.

— Fă ce vrei, i-a zis Taică-miu. Eşti un trepăduş conştiincios Nigel, asta eşti. Eşti un căcănar amărât.

S-a întors spre noi.

— Strângeţi-vă lucrurile, a zis. Acum.

Afară ploua de-a binelea. Nu avuseserăm timp să ne punem hainele, Delilah îşi pierduse un pantof, Maică-mea, cum stătea ea adusă de spate, parcă era o caricatură desenată cu multă cruzime. Iar Jolly – unde era Jolly? Tricourile roşii ni se agăţau de corp ca nişte mâini reci printre oase. Eu am ajuns la maşină imediat ce Taică-miu a deschis uşa, dar m-a tras înapoi în noapte. Ethan şi Delilah aşteptau deja acolo, pe trotuar. Plutonul de execuţie era pregătit.

— O să pocnesc pe unul dintre voi, a zis Taică-miu. Dar o să fiu corect. O să fiu generos. Voi hotărâţi. Ethan. Cine a rupt patul ăla?

Ethan a privit drept înainte.

— Delilah, a spus.

— Delilah. Ok. Delilah?

— Ethan a fost, a zis ea.

Plângea.

— Promit!

— Ei, bine, Alexandra – se pare că tu ai votul hotărâtor.

Când mă mai gândesc la momentul ăsta, în orele târzii din noapte când nu pot să dorm din cauza schimbării de fus orar, sau în câte o duminică singuratică din timpul iernii, când se lasă întunericul, bătrânul calmar se trezeşte şi îşi întinde tentaculele în mâinile mele, în picioare, până sus, în gât, şi jos, prin pântece. Ruşinea.

— Delilah a fost, am zis. Delilah l-a rupt.

Imediat ce am terminat de rostit cuvintele, Taică-miu a înşfăcat-o de braţ.

— Voi, ceilalţi – în maşină, a zis el.

S-a lăsat într-un genunchi în pietriş, printre pungile de chipsuri, şi a pus-o pe Delilah peste picior. I-a coborât pantalonaşii mov şi chiloţii şi a plesnit-o de cinci ori, cât a putut de tare. Până să se poată ridica în picioare, Delilah se liniştise. Şi-a dat părul umed din ochi şi şi-a aranjat hainele, apoi s-a uitat la mine printre şiroaiele de apă de pe geam, spre locul mai cald, mai luminos, unde aşteptam noi, ceilalţi. Îmi amintesc expresia de pe figura ei, şi mă gândesc la Delilah, oriunde ar fi ea – într-un alt pat, sau în mijlocul unei după-amieze de duminică – şi sunt destul de sigură că şi ea se gândeşte la momentul ăsta.

— Hai înăuntru, am zis.

După evadarea noastră, Delilah a venit la mine în poveşti. Iată care e preferata mea. Psihologul lui Delilah era un bărbat tânăr, înfumurat, pe nume Eccles, care se aşeza în mijlocul fiecărei mese şi căruia îi plăcea să-i spună lui Dr. K cât de mulţumit era de evoluţia pacientei lui. În materie de victimizare, Delilah depăşise pragul de Supravieţuire şi îl atinsese pe cel de Transcendenţă. „Eu, una, am o toleranţă limitată la astfel de împărţiri pe categorii”, spunea Dr. K. Delilah a fost un star cu declaraţia ei de la procesul Maică-mii, iar în baza acestui lucru Eccles pregătea articolul care trebuia să pună capăt tuturor articolelor, pe care intenţiona să-l vadă publicat în *Annual Review of Psychology* şi care, cel mai probabil, avea să fie citit în lumea întreagă. Cu o săptămână înainte să-l predea, Delilah a cerut ca toate referinţele la ea să fie eliminate din eseu. Credinţa ei

prinsese noi puteri, iar de-acum încolo avea să lucreze cu Dumnezeu, nu cu Eccles.

— Mişto locul, a spus Delilah. Se pare că încă faci bani dacă eşti deştept.

În continuare ar fi fost cea mai arătoasă persoană din orice cameră la care mă puteam gândi. Purta o rochie albă şi o idee de ruj, şi o cruce pe care n-aveai cum s-o ignori. Şi-a scos sacoul, l-a aruncat pe jos şi s-a întins pe canapeaua de la picioarele patului. Nişte membre lungi, delicate, îi atârnau până la covor.

— Deci, ce mai faci? a întrebat.

— Bine. Aş fi preferat să ne întâlnim mai târziu.

— Eram la *voluntariat* când m-ai sunat.

A spus la *voluntariat* pe un ton care te implora să-i ceri mai multe informaţii. În loc de asta, am zis:

— A.

— Nu păreai coerentă, a spus.

— M-am revăzut cu nişte prieteni vechi. Nu mă aşteptam să primesc vreun semn de la tine.

— Uite ce e, a spus ea, era aproape şi era convenabil. Nu-mi e mereu uşor să scap. Şi ai lăsat de înţeles că ar fi urgent.

A scrutat camera cu privirea – căutând calamitatea – şi s-a întors la mine, nedumerită.

— E vorba despre Mama noastră, am zis. Ar trebui să-ţi spun „condoleanţe”, cred. Ştiu că erai mai apropiată de ea decât eram eu.

A râs. Atunci am văzut că avea un spaţiu gol în şirul de dinţi. Pe la jumătatea lui, în partea stângă. Cu toţii avuseserăm nevoie de lucrări de amploare la dinţi după ce am evadat. Nu-mi aminteam dacă pe atunci îl mai avea.

— Ce drăguţ că te-ai gândit, a zis. Mulţumesc.

— O îngroapă pe terenul închisorii. M-am gândit că aşa e cel mai bine.

— Şi după îndelungi consultări.

A închis ochii. A oftat.

— Nici măcar n-ai vizitat-o, a spus. Nu-i aşa?

— Am avut lucruri mai bune de făcut cu weekendurile

mele.

— Nici nu mă-ndoiesc. Nu mă-ndoiesc că aveai mereu câte o conferinţă la care trebuie să participi. Sau – ce? Câte-o cină?

Acum vorbea cu tavanul, nu-i vedeam faţa.

— Întreba de tine, a spus. Intra împleticindu-se şi se uita prin cameră. Se ţinea cu o mână de burtă, ca şi cum ar fi fost încă însărcinată. Şi de fiecare dată când mă vedea parcă nu-i venea să creadă că eram acolo. Se organizau acolo nişte activităţi care-i plăceau. Cred că mai mult decât să vorbească. Se făceau nişte evenimentele speciale de Ziua Mamei sau de Crăciun sau ceva, şi îi plăcea să stăm acolo şi… nu ştiu. Eram înconjuraţi de copii. Făceam coroniţe sau felicitări. Ştii tu. Bricolaj.

— Bricolaj?

— Bricolaj. Făceam fiecare câte una şi, uneori, după asta, îi venea ideea să facem una pentru Evie, sau pentru Daniel, sau pentru unul dintre ceilalţi. Dar în general pentru tine.

— Delilah…

— Ştiu. N-ar fi fost pe gustul tău. Mai erau şi alte zile – voia doar să ştie ce faci, cum îţi merge. Voia link-ul către pagina ta de pe site-ul firmei. Chestii de genul ăsta. Nu era voie cu telefoane înăuntru. A trebuit să scriu de mână tot căcatul ăla de URL.

— De ce-mi spui chestiile astea? am întrebat.

A oftat prelung şi s-a ridicat în picioare.

— Nu oboseşti niciodată să-i urăşti?

— Nu chiar, am zis. Nu.

Declaraţia lui Delilah: marele clou din procesul Maică-mii. Declaraţia lui Ethan a fost seacă şi incriminatoare. El nu s-a uitat în ochii Maică-mii. Declaraţia mea a citit-o Tata, în timp ce eu eram la şcoală. Declaraţia lui Gabriel a fost citită de mama lui adoptivă, înarmată cu o batistă iscusit folosită. Dar Delilah – Delilah a dat oamenilor ce-şi doreau. Era flancată de doi poliţişti, lucru care o făcea să pară mai mică decât era, de fapt. Cineva îi laminase textul, iar zgomotul pe care-l scotea coala vibra prin toată sala. Îşi iubea părinţii, a zis. Îşi doriseră numai să-şi protejeze copiii – să

împlinească lucrarea lui Dumnezeu. Deşi făcuseră nişte greşeli cumplite, ea le recunoştea intenţiile bune şi îi iertase. În boxa acuzaţilor, Maică-mea s-a cocoşat sub povara părului şi a lacrimilor. Ziarele au prezentat-o pe Delilah ca fiind plină de amărăciune şi împăciuitoare, lucru care m-a făcut să zâmbesc chiar şi atunci.

M-a studiat cu o uşoară notă de dispreţ în cutele dintre sprâncene.

— Nu-ţi face bine, a zis. Nu e sănătos.

O uşoară clătinare din cap.

— Hei, a zis, ai nişte cafea?

La telefon, recepţionerul de noapte a rămas nedumerit.

— N-au ajuns? a întrebat.

— Ba au ajuns, am răspuns. Încă două.

— Cred că aveţi o noapte dificilă, domnişoară Gracie.

— Da. Aşa e. Mulţumesc.

Delilah evalua camera. A deschis dulapul şi şi-a trecut degetul arătător peste rochii şi costume. A luat loţiunea de corp oferită de hotel din baie şi şi-a turnat-o în palmă. Când a ajuns la birou, a citit scrisoarea de consimţământ şi a aşteptat să termin de vorbit la telefon.

— Un centru comunitar, a zis.

— Există două bunuri, am spus. Casa din Moor Woods Road şi douăzeci de mii lire…

— Alexandra Gracie – filantrop, a zis.

— Eşti de acord sau nu?

— A fost casa noastră şi o să mă bucur s-o văd folosită pentru o cauză atât de bună.

Îşi păstrase zâmbetul acela discret, mulţumit de sine.

— Banii sunt mai interesanţi, a continuat. Nu în ultimul rând – de unde au venit?

Turnura asta a evenimentelor îmi plăcea. Bill îmi trimisese pe e-mail documentele când eram în trenul de întoarcere la Londra şi mă sunase imediat după aceea. Banii proveneau din vânzarea câtorva acţiuni de la o corporaţie specializată în tehnologie, mi-a spus, pe care Taică-miu le cumpărase cu zeci de ani înainte.

— Dacă ar fi cumpărat vreo două sute, a zis Bill, aţi fi fost

milionari.

Un succes, după atâta timp. Probabil s-ar fi autointitulat ultimul mare profet.

— Deschizătorii de drumuri sunt cei măcelăriţi, i-am zis lui Bill.

— Poftim?

— Nu, nimic.

— Banii, a spus Delilah, ar trebui împărţiţi între noi.

— Cum văd eu situaţia, am spus, casa e cam lipsită de valoare fără nişte bani ca s-o transformăm. Consiliul local o să vrea să vadă că suntem hotărâţi – că suntem dispuşi să facem o investiţie personală.

— Nu-i pentru mine, a zis ea. Cu toate că ştiu că la asta te aştepţi. Acum sunt măritată, Lex. Soţul meu e un om bun – un om important. Dar e foarte selectiv în privinţa cauzelor pe care le susţine. Iar asta – asta e pentru o cauză apropiată de inimile noastre. Dar nu şi de a lui.

Ethan descoperise anunţul pe site-ul *Telegraph.* Soţul lui Delilah era moştenitorul Pizza Serata, un lanţ de pizzerii chitit să mărşăluiască din Maidenhead spre nord. Căsătoria fusese oficiată într-o după-amiază de vineri. Tot ce ştiam despre Pizza Serata era că se descoperise că făceau donaţii unor organizaţii caritabile antiavort de peste Atlantic, şi că pizzele lor erau mediocre.

Delilah s-a întins în pat şi şi-a acoperit ochii cu braţul.

— Cum să-ţi explic? a început ea. Eram o familie, nu-i aşa? La Moor Woods Road. Mama noastră şi Tatăl nostru – ei n-au încercat decât să ne protejeze. Şi apar consecinţe, nu-i aşa, atunci când dezmembrezi o familie. Când înlături protecţia aceea. Unii învaţă să se împace cu asta. Dar alţii nu.

Au sosit cafelele. Ne-au fost aduse de un alt chelner, îmbrăcat într-o uniformă curată, apretată. Un oaspete din tărâmul celor vii. Delilah i-a aruncat un zâmbet.

— Mi-ai salvat viaţa! a spus.

Cafeaua era prea fierbinte ca s-o bem. Am rămas în linişte câteva clipe, ţinând cu băgare de seamă ceştile şi farfuriile. Părul îi cădea lui Delilah de-o parte şi de alta a

feţei.

— Chiar şi eu m-am chinuit la început, a spus ea. Singură pentru prima dată, într-un loc pe care nu-l cunoşteam, fără familia noastră. Cu Mama noastră afară din joc, şi după ce a păţit Tatăl nostru. Au fost lucruri care mi-au ridicat şi mie semne de întrebare. Dar Dumnezeu m-a aşteptat.

Delilah era convingătoare. Dacă o ascultai suficient de mult, ajungeai să-ţi dai seama cum se convinsese pe sine.

— Ok, am zis. La ce-ţi trebuie? La bani mă refer.

— E vorba de Gabriel, a răspuns. Nu se simte bine.

— Unde e?

— Uşurel. N-ai voie să înceapă să-ţi pese tocmai acum.

Ţinea cafeaua la piept, ca pe ceva ce nu era dornică să împartă.

— E la un spital, a zis. Un spital privat. A venit la mine din disperare, cred. Ştia că o să-l ajut. Şi se simte ok. Am avut destui bani pentru prima lună şi ceva. Ştii că n-o să te implor, Lex, dar trebuie să înţelegi că-mi pasă de el. Şi trebuie să accepţi răspunderea pentru ce ai schimbat.

Creierul îmi era greoi, încărcat de rugina serii precedente, dar rotiţele începeau să se învârtă.

— Nici măcar n-ai ştiut de moştenire până azi, am zis. Ce s-ar fi întâmplat atunci?

Delilah şi-a dat deoparte părul de pe faţă. Sub el purta acelaşi zâmbeţel.

— Dumnezeu iubeşte pe cine dă cu voioşie, a zis.

— Hotărâseşi deja să-mi ceri bani, nu-i aşa? am spus.

— De ce altceva aş fi aici? E doar un bonus, cred, faptul că acum chiar îmi datorezi tu mie ceva.

Iar Ethan sigur nu l-ar fi ajutat pe Gabriel. La câteva săptămâni după ce a devenit director la Wesley, după articole şi interviuri, cineva a dat spargere la casa din Oxford în miezul zilei, când el şi Ana erau plecaţi la un prânz pentru o strângere de fonduri. Un martor văzuse un bărbat ieşind pe uşa principală cu un pick-up şi un televizor. „N-am făcut reclamaţie”, a zis martorul, „pentru că era bărbatul care locuieşte acolo.”

— Ar fi putut fi oricine, zisesem eu.

— Ei, haide, Lex, spusese Ethan. Ştii exact cine era.

Am dat din cap spre Delilah.

— Am banii, am zis. Nu e nevoie să folosim ce ne-a lăsat Mama noastră. Şi pot să plătesc, pentru o perioadă determinată, dacă semnezi formularul ăla. Dar vreau numele spitalului. Trebuie să vorbesc personal cu el.

Delilah s-a strâmbat şi s-a încruntat, într-o parodiere grotescă a îngrijorării mele. Mai făcuse figura aia, mi-am zis, în copilărie. Semănam îndeajuns de mult pentru ca jocul ei de-a mima să-i iasă – de asta şi durea.

— Eşti atât de serioasă, Lex. Mereu ai fost foarte serioasă. Arată-mi unde să semnez.

Şi-a scris numele cu litere de tipar în partea de jos a documentului, cu grijă, ca un copil care completează prima carte de exerciţii din semestru, iar eu am luat hârtia ca s-o verific.

— Nu mi-am schimbat numele, a spus ea, dar m-a surprins mereu că tu nu ţi l-ai schimbat.

— Spitalul, Delilah.

I-am întins bloc-notesul primit de la hotel, iar ea a scris numele unui spital de psihiatrie binecunoscut, aflat cam la vreo oră de Londra. Ei bine, o să fie scump, mi-am zis.

— Aş merge la el repede, în locul tău, a spus.

— Şi de ce, mă rog?

— La cercurile prin care se învârte Gabriel – nu cred că eşti singura care-i vrea partea.

S-a uitat prin cameră, şi-a recuperat sacoul şi a străbătut încăperea până în prag.

— Dar tu n-ai avea de unde să ştii asta, nu-i aşa? a mai zis.

Păşise mereu cu picioarele orientate spre interior. Când era mică, îi dădea un fel de farmec timid, dar cu timpul Taică-miu a adunat frustrări din cauza asta şi o certa ori de câte ori vedea degetele că i se întorc spre interior. Acum abia dacă mai observam lucrul ăsta; probabil făcuse eforturi să-l corecteze.

— Bănuiesc că ne vedem la nunta lui Ethan, a zis. Deci avem chestia asta preconizată.

— Înainte să pleci…

Aşteptase în întunericul de pe hol, dar acum a făcut un pas înapoi spre mine, în lumina matinală.

— Doar nu crezi pe bune, nu-i aşa, am întrebat, că ne-au iubit şi că încercau să ne protejeze, după tot ce s-a întâmplat? Ai încercat să evadezi, Delilah. Te-am auzit. Tu şi Gabriel. Am auzit ce a păţit în noaptea aia pe hol. Lucrurile care ne-au fost făcute…

Expresia feţei i se schimba.

— Fiecare credem ce vrem să credem, a zis. Nu-i aşa? Tu mai mult decât oricine.

Atunci, pe trăsături i s-a întipărit un fel de hotărâre. Avea figura pe care o are un copil pe trambulina cea mai înaltă de la o piscină când hotărăşte să sară.

— Da, a zis Delilah. Îţi place să te prefaci că tu ştii cel mai bine. Dar dă-mi voie să-ţi spun ce cred eu: cred că eşti cea mai tristă dintre noi toţi. Când eram copii aveai toate chestiile alea… *vizite supravegheate.* De cine ne tot protejau? De Fata A. Cea mai nebună dintre toţi.

— O să rezolv cu banii, am zis eu. Şi o să te anunţ cât de mult timp ne putem permite.

— Mai ţii minte ce mi-ai spus ultima oară când am vorbit? Cum de au ajuns lucrurile aşa? Pun pariu că nici măcar asta nu mai ţii minte.

— La revedere, Delilah.

— O să mă rog pentru tine, Lex. Mereu mă rog pentru tine.

— Ce să zic, mersi.

Când am fost sigură că Delilah a ieşit din hotel, am traversat holul de la intrare şi am pornit pe Harley Street. Biroul lui Dr. K nu era chiar la stradă, ci în spatele crengilor unui păr deşirat. L-am recunoscut după placa albastră şi cochilia veche de piatră de deasupra uşii. Karl Ghattas[8] locuise acolo: Filosof, Chirurg, Pictor & Poet, scria pe placă.

— Cred că ar trebui s-o dai jos, i-am zis lui Dr. K prima dată când am fost în vizită la ea. Te face să nu te simţi la

[8] Pe numele real Khaled Ghattas, a fost, cum spune și textul, un filosof, chirurg, pictor și poet britanic de origine egipteană *(n. trad.).*

locul tău. Strada era îngropată în umbră şi m-am oprit pe treptele clădirii ca să-mi trag suflul. Am găsit ferestrele de la biroul lui Dr. K, cu perdelele trase. Mai erau ore întregi până să ajungă, şi poate că era în delegaţie, sau în concediu. În plus, era luni. Era momentul să plec la serviciu.

Iată încă o poveste. Maică-mea a fost condamnată la douăzeci şi cinci de ani de închisoare, în faţa unui tribunal întreg. Când judecătorul a pronunţat sentinţa, a explicat că una dintre victimele Maică-mii ceruse în mod expres să se apropie de ea înainte să fie luată din boxă. Şi apoi iat-o pe Delilah, cu braţele larg deschise. Ethan m-a strigat de pe treptele tribunalului ca să critice tot procesul isteric, iar a doua zi, în ciuda protestelor Mamei şi Tatei, am cumpărat fiecare ziar şi am citit relatările. Un artist angajat de tribunal surprinsese momentul îmbrăţişării. Judecătorul are o figură gravă. Trăsăturile Maică-mii sunt pătate de suferinţă şi de tuşe rapide. Dar din Delilah nu vezi decât ceafa. Poate că plânge pentru părinţii pe care i-a iertat. Poate că zâmbeşte pentru viitorul ei nobil, fără Maică-mea.

Am petrecut multe şedinţe la fereastra de deasupra plăcii, cu desenul acela între noi. Dr. K părea plictisită de exerciţiu.

— Nu există niciun răspuns, zicea, cu excepţia celui pe care ţi-ar fi de folos să-l crezi.

Însă am fost obsedată de el, o vreme. Tot răsuceam bucata de hârtie, ca şi cum m-aş fi aşteptat să-i găsesc chipul lui Delilah pe cealaltă faţă a paginii.

— 4 —
Gabriel (Băiatul B)

Intraserăm în anotimpul viespilor. În taxi, una dintre ele tot naviga dintr-o parte în alta, până când Devlin s-a întins peste mine şi a strivit-o între telefon şi geamul maşinii.

— Întrebarea este, a început ea, dacă o s-o faci sau nu.

Pe banchetă, între noi, erau două kituri de testare genomică. Le primiserăm la sfârşitul şedinţelor din ziua aceea.

— Închipuie-ţi dacă mi-ar fi spus cineva despre slăbiciunea pe care o am la inimă, a spus Devlin. Oare aş fi lucrat altfel? Poate că aş fi fost instructor de yoga. Sau grădinar.

— Nu cred că ai fi schimbat absolut nimic. Dar e o găselniţă mişto.

— Au fost plini de găselniţe.

Jake, directorul şi fondatorul ChromoClick, condusese prezentarea. Relatase deja povestea din spate: cu şase ani înainte, când era doctorand la MIT, a fost chemat din laboratorul în care lucra de către unul dintre doctorii cu vechime de la Facultatea de Biologie. Începuse deja de două ore observarea unei tulpini de drojdie, pe care voia s-o urmărească toată ziua în aşteptarea unei posibile mutaţii, şi nu prea îl trăgea inima să plece din cameră. Şi-a dat seama că era ceva în neregulă atunci când doctorul i-a pus o mână pe umăr şi a zis:

— Dă-mi voie să-ţi stric surpriza, puştiule: mutaţia nu are loc niciodată. Dă-i pace drojdiei.

Veştile – la care Jake se aştepta, cumva – erau că fratele lui se împuşcase în faţă, iar Jake aproape că se aştepta la veştile astea pentru că tatăl lui se împuşcase înainte de episodul acela, şi la fel şi tatăl tatălui său. Jake era excepţia – mutaţia care, împotriva tuturor probabilităţilor, avusese loc în cele din urmă. S-a întors în laborator.

ChromoClick era acum compania de servicii genetice cu cea mai rapidă creştere din Europa. Oferea o evaluare

completă a stării de sănătate şi genealogiei clienţilor şi finanţa o ramură de cercetare care punea ceea ce Jake numea „marea întrebare”: cum se pot elimina erorile fundamentale din arborele genealogic şi cât de fundamentale trebuie să fie acele erori ca să se justifice eliminarea lor.

— Oamenii au o curiozitate naturală faţă de ei înşişi, a zis Jake, iar noi avem o curiozitate naturală faţă de a-i ajuta pe oameni.

— Au spus o poveste bună, am zis.

— Vor un preţ bun.

Autostrada se derula în spatele geamurilor fumurii. Era genul de zi toridă, ternă, când totul arată mai urât decât este. Devlin a luat unul dintre kituri în lumină şi a studiat ambalajul de parcă şi-ar fi căutat reflexia.

— Demenţă, a zis. Câteva bypassuri cardiace.

M-am gândit la propria mea listă.

— Cred că trebuie să se fi terminat vremea când îmi scuipam în sân, a zis ea. Dacă am într-adevăr în ADN ceva care stă la pândă, o să se arate cât de curând.

În faţa noastră, cerul era aglomerat de clădiri şi macarale.

— Ar trebui să vorbim despre prima variantă a contractului înainte să ajungem la Londra, am spus.

Devlin nu mă asculta. Încă se zgâia la kitul de testare.

— Dar tu nu, a zis. Tu încă ai timp să te apuci de grădinărit.

Până la urmă JP m-a sunat. Recepţionera de noapte, care aborda fiecare apel cu aceeaşi indignare înţepată, a sunat la mine în cameră şi m-a informat că pe linia cealaltă mă caută un domn.

— Cine? am întrebat.

Tocmai derulam a doua pagină de feluri de sushi care nu pricepeam prin ce se deosebesc între ele, aproape gata să comand cina.

— Nu aştept niciun telefon.

— Nu mi-a dat un nume, a spus ea. Doar nişte iniţiale.

— A. Ok. Da, preiau apelul.

S-a făcut legătura, iar JP şi-a dres glasul.

— Lex? a zis după un moment de tăcere.

— Bună, am zis.

— Bun. În sfârşit. Ai nevoie de o recepţioneră mai amabilă.

— Nu ne interesează amabilitatea. Ne interesează rezistenţa şi să câştigăm.

— Cam aşa ceva. Ei bine, Olivia mi-a spus că eşti în oraş. Voiam să te salut. Am auzit de mama ta.

— Mă simt bine, am zis, cu toate că nu întrebase.

— Bun. Când pleci înapoi?

— Depinde. Am de încheiat un contract aici şi nişte chestiuni de familie de care să mă ocup. Poate peste câteva săptămâni.

— Vrei să ieşim să bem ceva, Lex? Mi-ar plăcea să mai povestim.

— Nu ştiu. Weekendul ăsta merg să-l văd pe fratele meu. La începutul săptămânii viitoare?

— Luni?

— Da, luni seara. Sunt în Soho.

— Ok. O să găsesc un loc bun.

Simţeam cum în glas mi se strecoară vechea moliciune. Încă voiam să-l amuz.

— În ultima vreme am aşteptări mai mari, am spus.

— Bănuiesc că New York poate avea efectul ăsta. O să-mi dau toată silinţa.

— Ok.

— Ok.

Aşadar saga urma să continue. I-am trimis Oliviei un mesaj în care mi-am exprimat nemulţumirea, apoi am comandat sushi Sănătate şi Fericire.

Nu am fost niciodată bogaţi, nici măcar nu am avut cât să ne simţim bine, dar nici săraci n-am fost. Sărăcia s-a strecurat tiptil în vieţile noastre, cum se întinde iedera pe o fereastră, atât de încet încât n-o vezi că înaintează, iar apoi, nici nu ştii când, se îndeseşte cât să nu mai vezi nimic

afară.

Taică-miu dezvolta fixaţii ciudate. Veneau ca nişte accese de febră, deşi unele nu-l părăseau niciodată. A hotărât că risipeam apă – apa era o necesitate, spunea el, nu o jucărie, aşa că a conceput un program al duşurilor noastre săptămânale. Când masa era gata, îi plăcea s-o servească el, şi o făcea cu mare aplecare. Porţiile noastre erau perfect egale, asta dacă nu cumva unul dintre noi nu fusese cuminte şi îl provocase în ziua aceea, caz în care respectivul vinovat mânca mai puţin. A recitit Corinteni şi a hotărât că e mai bine să-l cinstim pe Dumnezeu cu trupurile noastre, aşa că ne petreceam serile mărşăluind în sus şi-n jos pe scări, încercând să nu râdem. Se plictisea. Stăpânea livingul, plănuindu-şi viitorul ilustru: avea să înfiinţeze un site unde să prezinte adevărul Bibliei copiilor de pe tot Globul; avea să devină el însuşi pastor şi să-i uzurpe tronul lui David de la Gatehouse; el şi Jolly aveau să călătorească în America, să vorbească în faţa unor congregaţii numeroase acolo.

Petrecea mult timp cu Jolly în bucătăria casei noastre, cu tăria între ei, pe masă, şi cărnuri aburind în farfurii. Mergea cu maşina la Blackpool ca să asculte predicile de duminică ale lui Jolly, iar seara ne punea să stăm în salon în timp ce el repeta lecţiile. Maică-mea dădea din cap când îi auzea inflexiunile vocii şi îşi întindea palmele crăpate în semn de rugăciune. Lângă ea, Delilah zâmbea. În nopţile mai lungi, încercam să fac contact vizual cu Ethan, dar el se uita la Taică-miu, cu maxilarul încleştat mai tare decât cu un an înainte, şi nu mă observa.

Ethan terminase gimnaziul. Gata cu suvenirurile din călătorii şi cu Curiozitatea Zilei. Mergea la liceul dintre oraşul nostru şi cel de lângă, unde opt clase pentru fiecare an erau înghesuite în cinci blocuri de beton. Apăruse o problemă la cumpărarea uniformei de şcoală, aşa că el şi Maică-mea au ajuns acasă separat, fără să-şi vorbească. L-am privit pe Ethan plecând spre liceu în prima zi, în timp ce Delilah, Evie şi cu mine încă mâncam micul-dejun.

— Sacoul lui Ethan de ce n-are emblema şcolii? a întrebat

Delilah în timp ce el ieşea din bucătărie.

Uşa din faţă s-a trântit în urma lui.

Ethan pierdea lucruri: textele de la literatură engleză, şortul de sport şi, târziu în noiembrie, sacoul.

— Va trebui să te descurci fără ele, a zis Taică-miu, care trona pe canapea cu un mănunchi de cabluri şi un pahar arămiu.

— Dar ştii că asta nu prea e o variantă, nu? a răspuns Ethan. Trebuie să ai sacou. Trebuie să ai sacou ca să mergi.

— Tu l-ai pierdut. Nu veni să plângi la noi.

— Există vreun coş cu haine la mâna a doua, ceva de genul ăsta? a întrebat Maică-mea.

În seara aceea, înainte de culcare, m-am gândit la adolescenţii care se uitaseră la noi când am mâncat la Dustin, la expresia pe care o avuseseră amândoi pe chip. Imaginea aceea îmi revenea în minte deseori şi, ori de câte ori se întâmpla asta, mă apuca durerea de stomac. Mă întrebam dacă alţii făcuseră alte feţe, pe care eu nu le observasem.

— A fost bine la şcoală? am întrebat-o pe Evie, ca să mă gândesc la altceva.

— Dap, a spus ea.

Gabriel îi ocupa acum vechiul pătuţ. Avea mâinile şi picioarele suficient de lungi cât să se lovească de bare. Ea stătea în patul meu. Era o organizare bună pentru peste iarnă, când ajungeam să nu mai simt mare lucru de la genunchi în jos.

— Facem animalele din diferite ţări.

— Care a fost animalul tău preferat? am întrebat.

Începea să adoarmă, dar nu voiam să mă întorc cu mintea la Dustin. Voiam să rămân acolo, cu ea.

— Morsele, a zis. De la Polul Nord.

— De ce morsele?

N-a mai răspuns. Am împuns-o în coaste, iar ea a pufnit.

— Lex.

A fost prima persoană care mi-a spus aşa. Avusese nevoie să mă cheme înainte ca gura ei să poată cuprinde patru silabe. Porecla a prins. Era mai simplu la catalog, iar

părinţilor mei le era mai uşor să o arunce în sus pe scări decât să mă strige pe numele complet. În plus, nici măcar familia mea nu era chiar lipsită de sentimente.

— Nu putem să vorbim despre morse mâine?

— Mâine? Păi, ok.

Un alt junghi în stomac. M-am rostogolit de lângă Evie şi am pornit tiptil pe hol. Uşa băii era încuiată, iar prin ea am auzit suspinele cuiva care încerca să nu plângă.

— Ethan? am şoptit.

M-am luat cu mâinile de burtă, apoi am bătut la uşă.

— Ethan? Ethan, am nevoie la baie.

A deschis uşa şi m-a dat la o parte ca să treacă. Ţinea o mână pe faţă.

— Du-te dracului, Lex, a spus.

M-am aşezat pe closetul din încăperea mică şi rece, privind cu interes dungile de mucegai de-a lungul căzii, săpunurile coagulate, covoraşul de baie strâmb, pe care încă se vedeau urmele picioarelor goale, murdare de noroi, din zilele de vară. Adolescenţii de la Dustin avuseseră dreptate. Eram ciudaţi şi necuraţi. Arătam ca de la bâlci. Dacă te uitai la noi, nu te mai simţeai în largul tău.

Am încercat să lupt cu murdăria. Plecam la şcoală cu câteva minute înainte de Delilah şi Evie şi mă duceam direct la toaleta pentru persoane cu dizabilităţi, care era departe de celelalte, imediat după cancelarie. Încuiam uşa şi îmi scoteam pulovărul de şcoală şi tricoul cu guler. Mă aplecam deasupra chiuvetei, îmi aruncam apă rece la subraţ şi pe gât, apoi mă dădeam cu săpun de mâini de un roz aprins. Apoi rupeam câteva bucăţi de hârtie igienică şi mă uscam, cu grijă, ca să nu mi se lipească de piele. Deasupra chiuvetei era o oglindă pătată, şi încercam să evit să-mi surprind privirea. Au fost câteva dimineţi când profesoara de la clasa a cincea, Domnişoara Glade, m-a văzut deschizând uşa toaletei. Era mereu ultima care pleca din cancelarie, încărcată cu caiete de exerciţii, o cafea şi o geantă cu imprimeu leopard.

— Simţi că ai dizabilităţi în dimineaţa asta, domnişoară Gracie? m-a întrebat odată.

Sau:

— Ai cumva la îndemână cardul de parcare pentru persoanele cu dizabilităţi?

Dar nu m-a reclamat niciodată, iar când îi spuneam scuza mea – că celelalte toalete pentru fete erau ocupate, sau că nu mă simţeam bine – îmi zâmbea de fiecare dată şi îmi făcea semn cu mâna să-mi văd de treabă.

Ciclul a însemnat o problemă mai complicată. Mi-a venit când aveam zece ani. Mă aşteptasem să mai am câţiva ani în care să mă pregătesc. Fuseserăm informate, printr-un videoclip de la şcoală, despre amănuntele practice: sângele, crampele, produsele sanitare. Atunci totul mi se păruse steril şi simplu. Acum stăteam în picioare în baie, pe jumătate dezbrăcată, şi năucă. Nimeni nu spusese nimic despre miros, sau despre cheaguri, sau despre cum ar fi trebuit să te descurci cu un duş pe săptămână. Am încercat să mă încurajez cu acelaşi ton grav pe care-l avea actriţa din clipul de la şcoală. Era o problemă şi, ca oricare altă problemă, avea o soluţie. Pentru moment, mi-am tapetat chiloţii cu hârtie igienică şi m-am rugat. Nu eram convinsă de priceperea lui Dumnezeu în direcţia asta. Aveam nevoie de un plan mai bun.

Capitalul meu social nu fusese niciodată deosebit de ridicat, dar erau câteva lucruri pe care le puteam obţine în schimbul prieteniei. Eram suficient de rapidă să fiu aleasă la sport între cei mai buni 25%. Eram inteligentă, dar nu făceam paradă de asta. Nu ridicam mâna la ore, nici nu spuneam altora ce note am. Îmi dădusem seama că, dacă tot voiam să fiu deşteaptă, trebuia să gestionez situaţia mai inteligent decât Ethan. Pluteam la periferia unui grup de fete studioase care se pregăteau de examene de admitere la şcoli mai bune, şi suportam câte-o batjocură din când în când, ca un câine dispus să accepte câte o lovitură cu piciorul. Poţi îndura foarte multe lucruri când ştii că la sfârşit o să primeşti de mâncare.

— Tu de ce nu faci petreceri cu stat peste noapte, Lex? întrebau Amy sau Jessica sau Caroline (la care eu răspundeam că părinţii mei simt prea stricţi, deci oricum ar

fi plictisitor).

Sau:

— Sora mea e în clasă cu fratele tău mai mare. El e foarte ciudat. (Da, spuneam eu, chiar e; şi apoi, simţindu-mă prost: Totuşi, e foarte deştept.)

Sau – cel mai rău, pentru că mă dădusem de gol:

— Când te-ai spălat pe cap ultima oară?

Înţepăturile îmi făceau planul mult mai uşor de pus în aplicare. Amy făcea zece ani şi organiza o petrecere sâmbătă după-amiaza. Am străbătut pe jos tot oraşul ca să ajung. O zi de vară grea, înţesată de muşte. În spate îmi duceam ghiozdanul de şcoală şi purtam o fustă neagră, de biserică, şi o bluză veche de-a Maică-mii. Blugii şi tricourile mele îmi rămăseseră mici, iar acum atârnau ca pe gard pe Delilah. Am stat în grădină, am băut sirop şi m-am uitat cum fetele celelalte îşi fac una alteia unghiile. Oaspeţii erau în număr impar, a zis mama lui Amy, aşa că trebuia să aştept. M-am gândit ce faţă ar face Taică-miu dacă m-aş întoarce acasă cu unghii roşii – cu sclipici – şi am zâmbit.

— Mulţumesc, am spus, dar mă tem că sunt alergică.

Când mama lui Amy a venit cu tortul şi celelalte fete au început să cânte, m-am strecurat înăuntru, apoi la etaj şi am încuiat uşa băii în urma mea. Am studiat porţelanul curat şi soluţiile din jurul căzii. O clipă m-am gândit să intru cu totul şi s-o umplu, s-o umplu atât de mult încât să dea pe-afară, să inunde baia, să treacă pe sub uşă şi să scufunde toată casa aia tâmpită. Nu. Nu de asta eram aici. Am deschis dulăpioarele din spatele oglinzii şi de sub chiuvetă. Pansamente, pastile, produse de curăţare. Afară, ceilalţi tăiau tortul şi am auzit că mă strigă. În colţul încăperii era un coş rigid din cânepă, sigilat cu nişte panglici. Le-am desfăcut, am ridicat capacul şi am deschis o comoară de tampoane şi şerveţele sanitare, aşezate în ambalajele lor de carton, rânduri-rânduri de cutii lila, bleu şi roz intens. Mi le-am imaginat pe Amy şi mama ei în magazinul Boots, alegându-şi cutiile potrivite, iar resentimentele mi-au dat curaj. Am luat o broşură cu instrucţiuni şi jumătate din produsele din fiecare cutie şi le-

am pitit în bocceluţa mea, apoi am tras apa şi m-am întors la petrecere.

Sâmbătă dimineaţă am luat metroul cât am putut de mult spre nord, afară din tuneluri şi departe de oraş. Până să ajungem la capătul magistralei, am rămas singura persoană din vagon, clipind încă din cauza trecerii bruşte la lumină. Chioşcul de cafea din staţie era închis. „Ne vedem luni!” anunţa un semn scris cu Comic Sans şi prins în vitrină.

Vorbisem cu Bill în seara dinainte. Parcă mereu suna într-o perioadă când şi Devlin voia ceva, aşa că ori de câte ori vorbeam lăsam impresia că sunt mai puţin recunoscătoare decât eram, de fapt. Mi-a zis că vorbise cu consiliul local despre planurile noastre iniţiale. Am încetat să mai derulez raportul ChromoClick şi m-am desprins de ecrane.

— Ok. Cum a mers?

— N-au fost convinşi.

— N-au fost convinşi?

— Dacă mă întrebi pe mine, a zis Bill, eu cred că vor să vadă casa demolată. Când spui Hollowfield la ce se gândeşte lumea? Se gândeşte la voi şapte în grădina aia. Imediat ce a murit mama ta au apărut diverşi oameni care amuşinau după firmituri. Care făceau poze casei pentru câte un articol. Au zis ceva şi despre un text scris de fratele tău, chiar acum câteva zile. Cred că s-au săturat de toată povestea asta.

Asta puteam s-o înţeleg. Ethan îmi trimisese eseul. Era intitulat „Memento mori: ce te face moartea să-ţi aminteşti” şi tocmai apăruse în T[9]. În poza alb-negru care însoţea articolul, Ethan stătea în casa din Summertown, privind spre grădină, cu Horace în poală. N-am citit eseul, dar i-am răspuns la mesaj: Bucătăria ta arată fantastic.

— Trebuie să venim personal cu oferta, a zis Bill. Asta cred. O să faci impresie bună, Lex. Ştii ce faci. O să vadă că

[9] Supliment al ziarului New York Times, dedicat în exclusivitate subiectelor precum modă, lifestyle, vacanțe, călătorii, design interior *(n. trad.).*

nu e… că nu e un moft. O să vadă ce încerci să faci.

Mi-am apăsat fruntea de fereastră. De aici, de la clădirile care-şi pierdeau din contur în bătaia luminilor, puteam să mă întorc la New York, unde m-ar fi aşteptat un weekend liber.

— Între timp, ce-ţi mai face familia? s-a interesat Bill.

Am închiriat o maşină şi am plecat spre Chiltrens. Toată vara, soarele scăldase câmpurile, iar acum erau arse şi păreau peticite, ca o bucată de metal ieftină. Spitalul fusese construit între două oraşe-târg şi am ajuns să le vizitez pe ambele; la un moment dat era o bifurcaţie discretă, pe care am ratat-o din ambele sensuri. Înapoi în primul oraş, am descoperit o cafenea la marginea drumului şi am oprit acolo, deja plictisită de ziua aceea.

— Ai ajuns prea departe, mi-a zis precaut chelneriţa.

Era genul care urma să exagereze întâlnirea asta pentru următorul client şi pentru ieşirea cu fetele – până la ora opt seara aveam să devin o psihotică bâjbâind să se interneze din nou.

— E un semn verde. N-ai cum să-l ratezi.

Aleea spitalului trecea prin umbrele pădurii înainte să se deschidă într-o curte goală. Palatul alb, alb de tot aştepta la capătul ei, de parcă ar fi fost destinaţia finală dintr-un basm. Clădirea fusese vila de la ţară a unui scriitor romantic, Robert Wyndham, şi îmi petrecusem noaptea de vineri în pat, online, citind relatări despre seratele din grădină. Veniseră în vizită feţe încoronate şi ambasadori, şi Byron. La marginea pădurii erau statui ale unor nimfe, concepute să se mişte în lumina amurgului. Umbla vorba că se oficiaseră acolo rituri păgâne şi că mâncarea şi vinul erau din belşug. Genul acesta de ironii nu erau luate în seamă pe site-ul spitalului, iar statuile fuseseră îndepărtate.

La intrare era un grup de fumători, care se aplecau în umbră ca nişte flori de-a-ndoaselea. O înştiinţare înrămată explica faptul că interiorul fusese împrospătat cu un an în urmă şi că fusese zugrăvit în culori care promovau starea de bine. Starea de bine, s-a dovedit, era albă, cu o tentă de pastel, şi cămăşi roz la biroul de la recepţie.

— Bună ziua, am zis. Am venit în vizită la fratele meu, Gabriel.

— Numele de familie?

— Gabriel Gracie.

— Mă tem că Gabriel e ocupat, a spus femeia de la recepţie.

— Ocupat?

— Are un alt musafir.

— Cine?

— Nu pot să vă dau această informaţie.

A zâmbit plăcut.

— N-aş putea să-i însoţesc? am întrebat. Am venit de departe.

— Politica noastră e să permitem accesul unui singur grup de vizitatori odată.

— Serios? am spus, iar ea a continuat să zâmbească.

— Sunteţi binevenită să aşteptaţi.

Am aşteptat. Fumătorii au trecut agale pe lângă noi, fără un scop, trăgând după ei mirosul de fum. Am dat paginile unei reviste plictisitoare, care părea să fie despre case şi chirurgie estetică. În spatele biroului a pornit un ventilator vechi, care i-a mişcat părul persoanei de la recepţie.

După o jumătate de oră a trecut un bărbat care mergea ca şi cum s-ar fi îndreptat spre un loc mai important. În lumina de la recepţie, pielea îi era palidă, cu o tentă de carne crudă. Avea hainele pătate la guler şi manşete. Când a ajuns lângă mine a zâmbit, ca şi cum m-ar fi cunoscut bine. Ca şi cum s-ar fi aşteptat să fiu acolo. Avea dinţi imaculaţi: un ultim petec de sănătate, ferit de descompunerea generală a restului.

— Vă mulţumesc, i-a spus recepţionerei. Ca întotdeauna.

Apoi a ieşit, punându-şi mâna streaşină la ochi ca să se ferească de soarele după-amiezii.

— E rândul dumneavoastră, a zis femeia de la recepţie. O să vă întâlniţi aici.

Gabriel a venit spre mine pe coridor, parcă sfidând orice logică. Avea chipul curat, palid şi conservat, ca şi cum ar fi trecut prin mâinile unui antreprenor de pompe funebre.

Purta pantaloni de bumbac şi şosete desperecheate, şi o cămaşă, lungă, lungă de tot, cu nasturii încheiaţi până la gât. Se agăţase de manşetele cămăşii de parcă ar fi stat să-i cadă. Când a ajuns lângă mine şi-a scos ochelarii şi a zâmbit spre un loc aflat în apropierea ochilor mei. Pupilele lui căutau frenetic punctul potrivit.

— M-ai găsit, a zis.

— Cu puţin ajutor de la Delilah, am zis. Da. Cum te simţi?

— Pe aici asta e o întrebare periculoasă. Putem merge afară?

— Nu ştiu. Putem?

— Nu te rog să mă ajuţi să evadez, dacă de asta eşti îngrijorată.

Ne-am ridicat amândoi, iar eu i-am oferit braţul. Am rămas surprinsă când l-a acceptat şi s-a sprijinit de mine. Ne-am mişcat pe coridor ca o singură fiinţă greoaie, spre lumina soarelui.

— Nu mai departe de capătul grădinii, vă rog, a zis recepţionera, iar Gabriel a chicotit.

— Chiar evadează cineva de-aici? am întrebat.

— Se pare că da. Umblă zvonuri că toată pădurea ar fi plină de cadavre – toate sufletele triste şi rătăcite, ştii –, dar eu cred că de obicei cheamă un taxi.

— Vrei să stăm jos?

— Nu. Hai să ne plimbăm.

— O tură?

— Hai să ne propunem aşa.

Îşi pierduse aproape tot părul. Ultimele smocuri fuseseră rase până la piele. Şi-a scos ochelarii de soare groşi dintr-un buzunar şi o lamă de gumă dintr-un altul.

— Nu te uita la mine prea mult, Lex, a zis. E de la medicamente. Sunt praf.

M-am întrebat dacă avea aceeaşi părere despre ochelarii de soare pe care o aveam şi eu – impresia de copil că odată ce ţi-i pui pe nas devii invizibil. Pe ai mei îi lăsasem în maşină; trebuia să-l las să mă vadă, pentru moment.

— Ai venit aici pentru nunta lui Ethan? a întrebat.

— Nu. Din cauza Mamei noastre. Nunta e abia peste

câteva luni.

— E frumos, nu-i aşa, a zis Gabriel, că e atât de fericit.

A râs, dar fără prea multă cruzime. Mereu când râdea, Gabriel parcă se lua singur peste picior, lucru care nu prea te îmbia să râzi împreună cu el.

— Ai mai avut un musafir, am zis.

— Da. Un prieten. Vine destul de des. La fel şi Delilah.

— Mă bucur că aţi păstrat legătura.

— De-a lungul timpului, când da, când nu. A încercat să mă ţină pe un făgaş strict. În ultimele câteva săptămâni – a fost bună cu mine, Lex. După ce treci de vrăjeala cu Iisus, pot să spun că a fost bună cu mine. La spital – spitalul adevărat, adică – ea a fost singura persoană la care m-am putut gândi s-o sun. Eram făcut bucăţi, iar ea nici n-a clipit.

— E greu s-o iei prin surprindere pe Delilah.

— Soţul ei a venit cu ea de câteva ori, a spus Gabriel. Dar aşteaptă întotdeauna la maşină. Mă rog. Ştii cum a poreclit-o? „Gândacul” – singurul lucru rămas pe pământ.

A râs.

— Ea mi-a spus-o ca şi cum ar fi fost cel mai mare compliment din lume.

— Gândacul, am repetat eu.

— Da. Şi are dreptate. O să trăiască mai mult decât noi toţi.

Ne-am oprit la o bancă, prima din grădină, iar el s-a aşezat cum fac bătrânii, verificând dacă scaunul mai e încă sub ei în timp ce se aşază. Ultima oară când îl văzusem era adolescent, instalat în faţa panoramei Londrei, la televizor.

Adevărul este că Gabriel a fost triumful cel mai rapid. A fost primit într-o casă modestă, cu părinţi cum trebuie şi o soră nouă. Finalul lui fericit încă e disponibil pe YouTube, pentru consum public. Iată-l, începe gimnaziul la BBC News; vorbeşte cu ochii la cameră într-un episod din *I Survived;* primeşte un cadou de ziua lui de la un fotbalist mediocru la emisiunea *Children in Need.* Gabriel, cu zâmbetul lui strâmb, intră nonşalant în studiourile emisiunilor de dimineaţă şi ca să i se ia un interviu amplu, prin care renunţă la anonimat, şi în postura de artefact prăfuit, scos

de la naftalină pentru o emisiune numită *The Big Debate* al cărei subiect, în dimineaţa aceea, era „Abuzul asupra copiilor: putem vorbi despre rasă?”

— Ai de gând să-mi spui cum te simţi? am întrebat.

A oftat, exagerat, ca un pantomim.

— Problema cu locul ăsta, a zis, e că m-am plictisit înfiorător să tot vorbesc despre mine.

Noii părinţi ai lui Gabriel, domnul şi doamna Coulson-Browne, declaraseră foarte limpede că era un copil special, aşa că şcoala, atunci când în cele din urmă a venit momentul să meargă – după aproape doi ani de pregătire particulară şi după cel puţin trei apariţii la televizor – a fost o dezamăgire. Psihologul lui, Mandy, îi avertizase pe părinţii lui adoptivi că e posibil să aibă nevoi suplimentare, sau dificultăţi în a se adapta la rutina vieţii de elev. Mandy avea un întreg arsenal de tehnici de distragere atent construite pe care profesorii nu aveau timp să le pună în aplicare.

— O să fie bine, cred, a zis noua mamă a lui Gabriel. Asta dacă v-aţi făcut treaba.

— Ce e important, a spus Mandy la ultima lor şedinţă înainte de începerea şcolii, e să-ţi aminteşti ce am învăţat despre comunicare. Dacă simţi că vine o Furie, te ridici şi ieşi din camera aia. Îi spui unui profesor, sau mă suni pe mine.

Furiile începuseră la Moor Woods Road, cu toate că au devenit cu adevărat Furii abia după aceea, când Gabriel a început să lucreze cu Mandy. Putea să fie prins cu lanţuri de pat, sau să facă sport în grădină, şi un incident minor – o muscă în cameră, sau Evie care se abătea stângace în calea lui – îi declanşa o presiune tot mai puternică în cap. Nu era ceva ce putea stăpâni sau ignora; presiunea continua să crească până o elibera. Se zvârcolea în lanţuri atât de mult că îi lăsau urme în carne vie, care plângeau cu lacrimi de sânge. Sau se trântea cu totul pe pământ şi dădea cu capul în el. Odată l-a muşcat pe Taică-miu de mână, cât de tare a putut, sperând că dinţii o să i se întâlnească. Cu toate că a fost pedepsit cumplit, ştia că ar

face-o din nou.

Crezuse că Furiile o să se termine după ce a plecat din Moor Woods Road, dar n-a fost aşa. Uneori aveau loc în casa Coulson-Browne, unde exista un număr nefericit de mare de obiecte fragile. Doamna Coulson-Browne avea o colecţie de animale de cristal, iar pe un bufet de epocă era expus un set de porţelanuri de la nuntă (false, a declarat Gabriel mai târziu, când a cercetat dacă aveau vreo valoare reală). Odată, de neiertat, o Furie îl apucase în culisele de la *Britain This Morning,* când un tehnician insistase să-i ia lui Gabriel din mâini relicvele din Casa Ororilor, ca să fie curăţate înainte să apară în studio.

Dar el şi Mandy lucraseră la asta. În colţul noului dormitor era un cort în stil amerindian, unde se retrăgea el când se apropia o Furie. Înăuntru ţinea o lampă de veghe cu proiector şi ursuleţul primit de la familia Coulson-Browne când venise în casa lor şi care purta un tricou cu înscrisul *Supravieţuitor.* Dacă nu era acasă, trebuia să găsească un loc liniştit când presiunea începea să crească. Trebuia să-şi imagineze cortul şi mişcarea lentă a mamiferelor marine pe pânza din interior.

— N-o să fie uşor, Gabe, a zis Mandy. Câţiva paşi înainte, câţiva paşi înapoi. Dacă mergi în direcţia bună, nu-i nicio ruşine dacă te mai împiedici.

Dar la şcoală nu doar că s-a mai împiedicat. În prima zi, trebuia să te prezinţi celorlalţi din clasă printr-o anecdotă amuzantă sau interesantă, iar el a pornit bine: fusese la televizor. A început să enumere emisiunile la care apăruse, apoi a dat nişte informaţii esenţiale despre familia lui – acum captivase atenţia întregii încăperi –, dar profesoara l-a întrerupt.

— Mulţumim pentru intervenţie Gabriel, i-a spus, dar el şi-a dat seama după expresia ei că spusese ceva greşit, şi s-a întors la loc într-un vârtej de ruşine.

Furiile au devenit tot mai frecvente. Uneori, la scoală, hotăra să nu se mai gândească la cort şi la lampa copilărească din el, în schimb se gândea la ce-i făcuse Taică-miu, sau la faptul că Mandy se căsătorea cu cineva

din Scoţia şi trebuiau să pună capăt şedinţelor, sau la faptul că doamna Coulson-Browne nu-i citise prima pagină din memorii. Când îşi revenea, se uita în jur şi vedea un cerc format din chipurile copiilor şi se desfăta în groaza lor.

Desfătare – era şi asta bună la ceva. Prin Furii, a căpătat un fel de notorietate, ceea ce a însemnat că în anul lui, un grup select – cei fără părinţi; cei stingheri; cei rebeli, şi fetele plăpânde care se agăţau de ei – îi acceptau tovărăşia. Şi-au spus Clanul. Şeful Clanului era Jimmy Delaney, care avea trei tatuaje şi despre care se zvonea că i-o trăsese unei profesoare-suplinitor în excursia de geografie din anul precedent (cu toate că nimeni, cu atât mai puţin Gabriel, nu ştia dacă povestea era adevărată). În weekenduri se strângeau în parcuri, sau în dormitorul oricui se întâmpla să nu aibă familia acasă, şi fumau jointuri firave sau le pipăiau pe rând pe fetele care veneau acolo. Gabriel nu era îndeajuns de mişto sau de util ca să fie în centrul atenţiei, dar îi plăcea să aibă oameni cu care să mănânce la prânz, şi îi plăcea că sunt interesaţi de povestea lui. Când era beat, le spunea tot ce reuşea să adune din el, însă orice ar fi zis, Jimmy îl incita la mai mult. „De ce nu l-ai omorât, pur şi simplu?” a întrebat despre Taică-miu şi „E adevărat că babacu’ era pervers?” Erau genul de copii pe care familia Coulson-Browne îi detesta, iar lui Gabriel îi plăcea şi asta.

Acasă, cariera lui se poticnea. Doamna Coulson-Browne insista pe lângă editori şi studiouri de televiziune, contacta vedete locale, întrebându-i pe toţi dacă sunt interesaţi să-i cunoască fiul. Interesul crescuse puţin cu ocazia aniversării evadării, la fel şi în timpul procesului Maică-mii, dar povestea părea să fi ajuns la sfârşit. Pe Gabriel nu-l ajuta nici faptul că nu mai semăna cu băiatul scheletic luat din Moor Woods Road, surprins în braţele unui poliţist într-o fotografie care a fost nominalizată la „World Press Photo of the Year (Breaking News)”. Acum era un adolescent deşirat, ochelarist, cu pielea şi părul Maică-mii, care se închideau la culoare pe zi ce trece.

Simţea că familia Coulson-Browne îşi pierde interesul pentru el. Nu era o cruzime, ci o detaşare treptată, la fel cum laşi deoparte o jucărie de când erai mic. Când fusese adoptat, soţilor Coulson-Browne le plăcuse să-l aibă la petreceri, care nu erau tocmai petreceri, ci un fel de adunări ale vecinilor, organizate pe rând la fiecare, ca să-şi vadă interiorul caselor fiecăruia. Gabriel era trimis în hol, înarmat cu bucăţele de brânză înfipte în scobitori şi un castron de chipsuri, şi primea instrucţiunea de a Servi în Cameră. Însă de când venise la cină familia Lawson, se sugerase că ar fi mai bine să rămână în camera lui.

Familia Lawson locuia în singura casă cu cinci camere de pe stradă şi aveau o maşină cu motor de 2,5 litri. Gabriel, care stătea într-un echilibru precar pe scaunul de rezervă şi mânca de două ori mai mult decât oricine, rezistase timp de nouăzeci de minute la discuţii despre alei de lângă casă, la cocktailuri de creveţi, la cum a crescut traficul spre noua proprietate, la vită Wellington, la poveşti despre copiii altora. În cele din urmă, când s-a servit crema de zahăr ars, conversaţia a devenit interesantă. Familia Lawson a început să povestească despre fiul lor, marele amator de riscuri, care era îngreunat într-un spital din Geneva de o placă de douăzeci şi cinci de centimetri prinsă cu şuruburi în tibia stângă.

— Ce i-am tot spus? a zis domnul Lawson. „Stai pe pistă!” Şi acum unde suntem? Petrecem Crăciunul la ortopedie, în nenorocita de Elveţie.

— Preţul hotelurilor de-acolo, a zis doamna Lawson, şi încă aşa, deodată…

— Şi eu am o placă de metal, a spus Gabriel, iar discuţia a fost curmată brusc.

Şi-a atins maxilarul. A întors capul ca să le arate.

— Aici, a spus.

Ajunsese la spital cu malocluzie gravă, a explicat el. Îi plăcea că ştie un cuvânt pe care ei nu-l cunoşteau. Centrul creşterii din partea stângă a maxilarului era vătămat, aşa că o parte a feţei ajunsese diferită de cealaltă. Gabriel şi Mandy fuseseră invitaţi să se uite şi ei la radiografie, şi au

stat împreună la un birou în timp ce un chirurg maxilofacial – adică unul care se ocupa de gură – le-a explicat totul despre craniul lui Gabriel. Era amuzant să te vezi sub formă de schelet. Dinţii sunt mult mai lungi decât ai impresia. La sfârşit, Gabriel a întrebat dacă se poate întoarce după operaţie, ca să vadă cum arată metalul din maxilar.

— Avem un medic, aici, a spus chirurgul, iar într-o săptămână toată lumea din aripa spitalului îl poreclise „doctor Gracie”.

— Sărbătorile la spital erau chiar destul de ok, a zis Gabriel. Organizau o mare căutare de ouă de ciocolată, de Paşti. Crăciunul probabil că e destul de mişto.

Acum nu mai mânca nimeni. Soţii Lawson au plecat ochii. Domnul Coulson-Browne a râs scurt, fără bunăvoinţă, şi a ridicat lingura.

— Hotelurile astea – despre ce sumă vorbim? a întrebat.

În disperarea ei, doamna Coulson-Browne a sugerat să-i găsească lui Gabriel un impresar, cu toate că nu ştia pe nimeni în mod deosebit.

— În plus, a zis ea, trebuie să te gândeşti la direcţia pe care vrei s-o urmezi, Gabriel: dacă vrei să faci televiziune, sau dacă vrei să publici o autobiografie, sau ceva ca Matilda.

Matilda era fiica naturală a soţilor Coulson-Browne, care fusese la un moment dat menită să fie balerină; apoi, când s-a dezvoltat prea mult, actriţă principală în West End; iar când n-a putut să cânte pe tot ambitusul vocal necesar, dansatoare de rezervă pentru o trupă care dădea spectacole pe stadioane. În cele din urmă a devenit coregraf pe vase de croazieră, cât mai departe de casă cu putinţă. Ori de câte ori stătea cu soţii Coulson-Browne, îl privea pe Gabriel cu un amestec de nelinişte şi milă, şi încerca să evite să rămână singură cu el în cameră. Pe atunci, el credea că fata e speriată, cu toate că acum, ajuns la vârsta pe care o avea ea atunci, înţelesese ce se întâmpla, de fapt: fetei îi era ruşine.

— Ce propui să facă? a întrebat domnul Coulson-Browne când Matilda s-a întors din Caraibe de Crăciun şi se

aşezaseră să mănânce de seară.

Matilda s-a uitat la Gabriel, apoi la masă şi a dat din umeri.

— Nu cred că eu sunt specialista, a zis ea.

— Sigur ai măcar câteva sfaturi, din experienţele tale.

— În cazul ăsta, cred că ar trebui să încerce să fie fericit.

— Dar povestea lui! a exclamat doamna Coulson-Browne. E o poveste care trebuie spusă!

— Cunosc pe cineva la Londra, a zis Matilda. E impresar pentru nişte vedete. Nu dintre cele mari, însă. Şi nu e cel mai plăcut personaj, din câte am auzit.

— Vezi? a spus doamna Coulson-Browne. Cred că ar putea fi foarte folositor.

— Îţi dau numărul lui, i-a zis Matilda lui Gabriel. Dacă îl vrei cu adevărat.

A scris numele şi numărul de telefon într-un bloc-notes de la CocoCruises, iar el l-a repetat în minte: Oliver Alvin.

— Ai grijă de tine, Gabe, a zis şi l-a strâns de umăr.

Când a plecat în St. Lucia de Anul Nou, preţ de o secundă stupidă s-a gândit s-o întrebe dacă nu-l ia şi pe el.

Prima dată când Clanul l-a rugat să mimeze o Furie a fost în timpul unei simulări, în ianuarie.

— Avem nevoie de circumstanţe extenuante, s-a pronunţat Jimmy în timp ce aşteptau în faţa uşilor amfiteatrului.

Şi-a studiat acoliţii, zâmbind.

— De ceva traumatic, a spus.

— Are cineva o armă? a întrebat Gabriel.

Nimeni n-a râs, dar s-au uitat cu toţii la el şi apoi unii la ceilalţi, iar Gabriel şi-a dat seama că avusese loc o discuţie – o glumă înţeleasă numai de ei – pe care el o ratase.

— Cum te simţi, Gabe? a întrebat Jimmy. Te simţi furios?

A râs şi l-a lovit cu palma peste umăr.

— Chiar mă pot lipsi de căcaturile astea, a zis el.

Uşile s-au deschis. Studenţii au intrat târşâindu-şi picioarele, ţinând în mâini penare de plastic transparent. Ceasul trona ameninţător în partea din faţă a amfiteatrului.

Locul lui Gabriel era în partea din spate. Şi-a sprijinit

bărbia pe braţe şi s-a uitat la rândurile de capete. Creierele curate, funcţionale, dinăuntrul lor aşteptau noi instrucţiuni. Mai aproape de partea din faţă, Jimmy s-a întors ca să-l găsească din priviri şi i-a făcut cu ochiul. Subiectele erau deja pe masă. Supraveghetorul le-a spus studenţilor să înceapă. Când ar fi momentul potrivit, s-a întrebat Gabriel, şi oare chiar o să reuşească să facă aici, din proprie iniţiativă, acest lucru intim pe care el şi Mandy petrecuseră multe luni încercând să-l subjuge?

Examenul era de două ore. A aşteptat să treacă o jumătate de oră. A răspuns la nimereală la câteva întrebări simple, reticent să se angajeze la mai mult. Cu fiecare mişcare a acului, fereastra i se închidea; dacă trecea prea mult timp, poate că foile de răspuns ar fi fost luate în seamă oricum. Când s-au scurs patruzeci de minute, s-a ridicat atât de repede că scaunul i-a căzut pe spate. Apoi, când toate capetele din sală s-au întors spre el în tăcerea aceea, a început.

S-a aruncat pe banca din spatele lui, iar ocupantul ei a ţipat şi a fugit din calea lui. Cu limba atârnându-i, s-a lăsat pe vine şi a început s-o lovească cu pumnii, ca şi cum pământul avea să se despice şi – în sfârşit – să-l înghită. A sâsâit şi a urlat toate cuvintele cumplite pe care le ştia şi, văzând că profesorii se apropiau, a ţâşnit de lângă ei, ca un peşte pe puntea vasului, apucând lacom şi rozând şi înşfăcând tot ce-i venea la mână: picioarele băncilor şi scaunelor şi elevilor care fugeau şi, la un moment dat, un penar cu Hello Kitty, pe care l-a aruncat spre atacatori, împrăştiind prin amfiteatru un curcubeu de pixuri BIC Magic Felt.

A fost nevoie de patru persoane să-l prindă şi, în timp ce el se clătina ameţit şi pe jumătate turbat, să-l ducă pe sus la director. Elevii se aliniaseră pe culoar ca să-l vadă când trece, iar în mulţime au fremătat câteva aplauze răzleţe.

— Incredibil, i-a citit Gabriel pe buze lui Jimmy şi a zâmbit.

După examen, a început s-o facă la cerere. S-a dat în spectacol la centrul de recreere şi la cinema; la

supermarket, în vreme ce Clanul şterpelea câteva pachete de şase beri; la intrarea într-un restaurant scump, unde soţii Coulson-Browne rezervau mese la ocazii speciale. Existau momente, în timpul episodului, când nu-şi dădea seama dacă îl lovise o Furie sau doar se prefăcea, când nu-şi dădea seama unde se termina boala lui şi unde începea voinţa lui Jimmy. Soţii Coulson-Browne au refuzat vehement insinuarea şcolii, cum că pe Gabriel îl apucau furiile în momente deosebit de oportune şi au ameninţat şcoala cu ceea ce avocatul domnului Coulson-Browne numea duble represalii: cu un proces în instanţă şi cu presa. Şcoala, conştientă că Gabriel urma să plece la sfârşitul anului, a căzut de acord să-l mai tolereze câteva luni.

Examenele adevărate le-a dat în izolare. N-a ştiut majoritatea răspunsurilor. Când şcoala s-a terminat, Clanul s-a adunat la o masă pe terasa unuia dintre puburile mai indulgente din oraş, şi a băut până când nu i-a mai văzut decât figura lui Jimmy, plutind înmulţită la capătul mai important al mesei.

Le promisese soţilor Coulson-Browne că o să-şi caute de lucru, dar timp de câteva luni a plecat din casă în fiecare dimineaţă şi a umblat aiurea pe străzi, fără să candideze la vreun post undeva. Se oprea acasă la diverşi membri ai Clanului, dintre care majoritatea începuseră facultatea sau ucenicia şi rareori îl pofteau înăuntru. Jimmy, care tocise în ultima clipă pentru examene, hotărâse că până la urmă s-ar putea să vrea să meargă la universitate. Studia materii serioase, care-i ocupau tot timpul, şi ori de câte ori Gabriel suna la uşă, el nu era acasă. Gabriel s-a angajat de noapte la supermarketul cel mare din oraş, ceea ce însemna că putea să doarmă mare parte din zi; asta îl scutea de la a se gândi cum să-şi umple timpul.

A împlinit nouăsprezece ani la cină, la soţii Coulson-Browne, doi ani mai târziu, având în faţă somon în aluat şi un tort Victoria cumpărat de la magazin.

— Îmi pare rău că aduc asta în discuţie chiar astă-seară, a zis doamna Coulson-Browne, dar trebuie să ştim ce planuri ai, Gabriel.

S-a întors spre soţul ei, încurajatoare, iar el a dat aprobator din cap.

— După cum ştii, a spus domnul Coulson-Browne, am fost foarte generoşi.

Un punct de vedere rezonabil, şi-a zis Gabriel. Intrase în casa aceea acum o jumătate de viaţă, într-un weekend în care făcuseră cunoştinţă. Stătuse aşezat pe canapelele dolofane de piele şi ascultase cât de binevenit avea să fie. Se uitase la suporturile de farfurii din lemn, cu peisaje englezeşti de la ţară, şi la animalele de cristal şi la pianul la care nimeni nu ştia să cânte. N-avea să ducă dorul niciunui lucru. În noaptea aceea, a găsit bloc-notesul Matildei, s-a aşezat în cortul lui de indian şi l-a sunat pe Oliver Alvin.

Biroul lui Oliver Alvin nu era cum se aşteptase Gabriel. Era în East London, deasupra unui magazin care vindea materiale textile angro, iar în camera de aşteptare era o femeie care purta ochelari de soare negri, pătraţi, şi care îşi strecura un şerveţel între plasticul ochelarilor şi pielea feţei ca să se şteargă la ochi. Secretara lui Oliver, care avea şaptesprezece ani şi încă îşi dădea cu pastă corectoare pe unghii, l-a rugat pe Gabriel să aştepte. Nu exista nimic de citit, aşa că Gabriel a studiat încăperea. Poze cu Oliver şi clienţii lui îi întorceau privirile. N-a recunoscut pe nimeni.

La patruzeci de minute după ora programării, secretara l-a rugat să intre: Oliver era pregătit să-l primească. Părea că nimeni nu ieşise din birou. S-a ridicat, şi-a aranjat cravata (care era cravata domnului Coulson-Browne şi pe care o înnodase şi desfăcuse timp de jumătate de oră în dimineaţa aceea) şi şi-a luat portofoliul pe care îl alcătuise în săptămâna dinainte şi care începea cu poza lui, de sub cuvintele: „Bună ziua. Sunt Gabriel Gracie, supravieţuitor.”

Oliver arăta bine într-un mod nememorabil, ca un actor dintr-o telenovelă sau o persoană dintr-o imagine-tip. Biroul îi mirosea a colonie scumpă.

— Există lucruri care se pot face ieftin, avea Oliver să-i spună lui Gabriel în pat, câţiva ani mai târziu. Dar nu costumele, şi nu aftershave-ul.

Gabriel n-a aflat niciodată care sunt lucrurile ieftine, pentru că la Oliver totul era scump. Purta un Rolex original, pe care-l cumpărase de la dealerul lui de ceasuri; pantofii şi portofelul fuseseră făcute la Milano; îşi comanda cel mai vechi vin pe care-l găsea în meniu. Când Gabriel a intrat în încăpere, el stătea la birou într-un costum de culoarea prunei şi scria ceva la un MacBook. N-a ridicat privirea.

— Cred că avem o programare, a zis Gabriel, iar Oliver a clipit.

— Gabriel, a spus Gabriel. Gabriel Gracie.

— Desigur, a răspuns Oliver. Ok! Gabriel. Bun. Spune-mi despre tine.

Cu ambele mâini, Gabriel i-a întins portofoliul. Oliver l-a luat, a dat câteva pagini, apoi l-a trântit pe birou.

— După cum am zis: spune-mi despre tine.

Ce avea de pierdut? A început cu Moor Woods Road. A constatat că Oliver îl asculta – uneori dădea aprobator din cap, alteori se îngrozea – şi, căpătând curaj, s-a aşezat la birou şi a continuat. Şi-a amintit toate amănuntele pe care Jimmy ceruse să le audă, carnea de pe scheletul poveştii, şi i-a oferit şi asta. Când a terminat de vorbit s-a simţit învigorat, apoi expus. A coborât privirea în poală şi a aşteptat verdictul lui Oliver.

— Cu siguranţă eşti mai interesant decât fata Coulson-Browne, a zis Oliver. Asta clar. Şi e în domeniul meu. Am fost reprezentant pentru mai multe victime – terorism, persoane care au scăpat la mustaţă, chestii traumatice – şi le-a mers bine.

Oliver s-a încruntat, calculând ceva crucial pe degete.

— O să fiu cinstit cu tine, a zis. Ar fi fost mai bine dacă tu ai fi fost cel care i-a scăpat pe ceilalţi. Cel care a evadat. Dar nu prea avem ce face în sensul ăsta. Şi mai sunt câteva oportunităţi la care să mă pot gândi. Lasă-mă să văd ce pot face.

Au discutat afaceri. Iată-l: Gabriel Gracie, în vârstă de nouăsprezece ani, vorbind cu impresarul lui din marele oraş. Au vorbit despre evenimente la care Gabriel era sau nu era dispus să participe („Ce părere ai despre genul

grunge?” a întrebat Oliver), dacă exista vreo cale de a o contacta pe Fata A (nu exista) şi despre partea la care avea dreptul Oliver (care lui Gabriel i s-a părut – chiar şi atunci – o nenorocită de hemoragie de bani).

A sărbătorit cu soţii Coulson-Browne, cu quiche Lorraine şi şampanie din Franţa.

Mare parte din muncă presupunea conferinţe despre infracţiuni şi crime adevărate. În primul an în care s-a înscris în circuit, mergea să vorbească pe scenă, dar mai târziu în majoritatea cazurilor primea o masă în holul de recepţie al unui hotel de trei stele, stătea în spatele unui semn cu numele lui şi semna pe tot soiul de lucruri. A fost deopotrivă impresionat şi tulburat de cunoştinţele pe care le aveau participanţii despre familia lui. Într-o seară, o femeie i-a adus un tricou mic, murdar, despre care susţinea că fusese al lui Eve. El s-a tras imediat în spate, dar şi-a revenit repede. Oliver n-ar fi fost impresionat de sensibilitatea lui, iar el nu avea de unde să ştie dacă obiectul era veritabil. S-a gândit la cutia de carton cu obiectele lui din copilărie, depozitate şi ţinute sub cheie în podul soţilor Coulson-Browne, şi s-a întrebat, în treacăt, cât valorau.

Toamna Gabriel era la mai mare căutare, când lumea începea să se gândească la Halloween. Evenimentele erau mai dificile. La întâlnirile despre infracţiuni adevărate simţea că oamenii îl aşteaptă pe el: când începea să vorbească, în toată încăperea se aşternea liniştea. Evenimentele de Halloween erau mai zgomotoase, şi puţini oameni ştiau cine e. Apărea la universităţi şi la cluburi de noapte din oraşe mici, mohorâte. Se uita la oamenii din mulţime, dezordonaţi în hainele sofisticate, şi îşi dădea seama că majoritatea participanţilor erau de-o vârstă cu el. Şi ei, ca şi el, aveau cam nouă ani când poliţia a intrat în casa din Moor Woods Road, şi era puţin probabil să-şi amintească mare lucru din povestea de atunci. De obicei avea misiunea să vorbească cinci minute şi să prezinte următoarea trupă, dar numai rareori reuşea să umple timpul care-i fusese alocat.

— Trebuie s-o faci să sune mai înfricoşător, l-a instruit un reprezentant al studenţilor. Ceva mai puţin deprimant.

Se aşteptase ca genul acela de viaţă să fie mai sofisticată. În cea mai mare parte a timpului, hotelurile erau obosite şi berea era caldă, iar de regulă ploua. Anticipase că o să petreacă timp la Londra, sau poate în străinătate, vorbind cu ziarişti sau în faţa unor amfiteatre aglomerate. Crezuse că povestea lui va putea fi o sursă de inspiraţie. În cele din urmă ajunsese la Londra, dar nu ca să inspire masele. Se mutase la Londra pentru că se îndrăgostise de Oliver.

A început în decembrie, când Gabriel nu prea mai avea de lucru. Un e-mail gol de Oliver. Subiectul: TREBUIE SĂ VORBIM. S-au întâlnit la cină în Londra, la restaurantul unui bucătar celebru de care Gabriel nu auzise niciodată. Oliver nu părea să se simtă bine. Perciunii îi erau umezi, iar sub colonie mai era un miros, ceva ce aducea a mâncare veche, pe care Gabriel nu l-a recunoscut. Chiar la începutul mesei, imediat ce le-au fost aduse băuturile, Oliver a intrat în subiect.

— Trebuie să diversifici, a zis.

— Poftim?

— Să mai adaugi o coardă arcuşului tău, a spus Oliver, iar când Gabriel a continuat să se uite la el cu o privire goală şi neliniştită a lăsat jos paharul şi a oftat. Hai să punem problema aşa, a continuat el. E decembrie. Nimeni nu vrea la petrecerea de Crăciun pe cineva care a supravieţuit abuzurilor în copilărie.

Oliver i-a propus lui Gabriel să accepte ceea ce i-a descris drept o muncă mai „standard”. Mulţi dintre clienţii lui, a zis el, trebuiau să fie flexibili ca să poată trece anul. Oliver era dispus să accepte încă o plată cu banii jos ca să facă lucrul ăsta să se întâmple.

— M-am gândit că aş putea fi, gen, motivaţional, a spus Gabriel, iar Oliver a pufnit.

— Eşti un copil mişto, Gabe, a zis, dar nu motivezi pe nimeni.

Părea să existe un număr infinit de feluri de mâncare,

servite cu o grijă sobră. Când au ieşit, în sfârşit, din restaurant, Gabriel i-a explicat că trebuie să plece. Ultimul tren spre casă pleca în jumătate de oră şi nu era sigur cum să ajungă înapoi la Euston. Petrecuse mare parte din cină încercând să nu plângă şi tânjea după momentul – acel moment umilitor, intim, care trebuia, în sfârşit, să se apropie – în care putea s-o facă.

— Nu e nevoie să faci asta, a spus Oliver.

Prevăzător, ca şi cum ar fi cerut voie, Oliver i-a luat lui Gabriel degetul arătător, apoi mijlociul şi cel mare, şi în cele din urmă toată mâna. Degetele li s-au întrepătruns. Oliver s-a împleticit cu faţa spre el – avea deja două sticle de vin la bord – şi şi-a aplecat capul în faţă, până când a fost prea aproape ca Gabriel să-l mai vadă.

Gabriel nu mai sărutase decât şcolăriţe lipsite de interes prin dormitoarele prietenilor lui, iar forţa lui Oliver l-a uluit. Era o hotărâre încrâncenată în mâinile, care se aflau acum pe obrajii lui Gabriel, în limba lui, care îi despărţea lui Gabriel buzele şi – mai târziu, în dormitorul lui Oliver, de unde spre sud se vedea Tower Bridge şi care arăta exact cum şi l-ar fi imaginat Gabriel, până la aşternuturile negre şi sistemul de iluminat cu atingere – în ritmul gurii sale, care se mişca de-a lungul penisului lui Gabriel. Când Oliver a adormit, Gabriel s-a apropiat de geam – nu ştia să manevreze jaluzelele automate şi a trebuit să le despartă cu mâna ca să vadă afară – şi a privit oraşul de deasupra, şi s-a gândit compătimitor la Jimmy Delaney, care dormea în căminul universităţii şi avea eseuri de scris.

Gabriel s-a întors la soţii Coulson-Browne o singură dată după episodul acela. Acolo, şi-a cules lucrurile pe care le recuperase din Moor Woods Road şi a luat ce a poftit din camera lui. Cortul l-a lăsat. Soţii Coulson-Browne i-au plătit chiria pe câteva luni pentru un apartament din Camden, la schimb, bănuia el, pentru faptul că nu mai era nevoie să locuiască vreodată cu ei.

— Asta e, a spus domnul Coulson-Browne, *chiar* asta e, Gabriel, iar Gabriel s-a gândit, triumfător: Da, chiar e.

Acum era obosit, stătea cocoşat pe bancă, nu mai avea energie să se întoarcă în spital. Am alergat până la recepţie, am luat un scaun cu rotile şi l-am ajutat să urce în el. Umbrele pădurii cădeau pe alee mai apropiate unele de altele.

N-a mai vorbit până am ajuns în rezerva lui. A făcut o manevră ca să se ridice din scaun, iar eu l-am scos pe hol, ca să nu fie nevoit să se uite la el peste noapte.

— O să mai vii? a întrebat.

— Pot să stau în apropiere, am zis. Pot să vin mâine.

Nu ştiam cum să vorbesc cu el despre casa din Moor Woods Road. Mi se părea imposibil să cer ceva de la el când îl vedeam aşezat în pat, încercând să se descalţe.

— Ţi-a spus Delilah despre moştenire? am întrebat.

— A zis ceva în treacăt. A spus că au rămas casa şi nişte bani.

S-a întins şi şi-a căutat păturile pe bâjbâite.

— Mi-a spus despre ideea ta, a continuat. Despre centrul comunitar.

— Şi ce crezi?

— Am nevoie de nişte timp. Nişte timp în care să-mi cântăresc variantele.

Am rămas pe loc, prinsă între pat şi uşă. Gabriel, care fusese mereu atât de ascultător.

— Vizitatorul de mai devreme, am zis. Povestea asta are vreo legătură cu el?

M-am apropiat de pat şi i-am luat mâna. Voiam să-l încurajez, am hotărât, dar în acelaşi timp voiam să rămână treaz.

— Era Oliver? am întrebat.

Şi:

— Gabe, ce ţi-a făcut?

El a rămas întins pe spate, cu mâinile tremurându-i pe pături. Adormise, sau mă ignora.

M-am aşezat în grădină şi mi-am rearanjat weekendul. Pensiuni erau în toată ţara – toate purtau nume de plante, şi toate erau ocupate. Am găsit o cameră liberă într-un

cătun care nu avea decât o biserică şi un pub şi am mers acolo cu maşina prin după-amiaza toridă. Mama şi Tata intenţionaseră să vină la Londra duminică; trebuiau să mai aştepte. *Mai greu decât mă aşteptam,* le-am zis printr-un sms. Încă o zi la azil.

Gazda m-a condus într-o cameră lipită de casa familiei ei şi mi-a pus în faţă o farfurie cu biscuiţi şi un bileţel scris de mână cu parola de la wi-fi. Trebuia să-l folosesc cu simţul răspunderii.

— Mulţumesc, am zis. E perfect.

M-am gândit la Romilly Townhouse. La confortul pe care-l găseai în spaţiile ei curate, întinse, şi la portarii instruiţi să fie discreţi.

— O să fiu afară cu cei mici, a zis ea, şi eşti binevenită să ni te alături.

Am zâmbit amândouă, politicos, perfect conştiente că n-o s-o fac.

Mi-am deschis laptopul. Din birou se vedea o grădină luminoasă, sclipitoare. Razele soarelui se strecurau printre stejari şi se mişcau cu repeziciune printre firele de iarbă. Am mâncat biscuiţii şi am lucrat, şi m-am uitat cum gazda mea se juca împreună cu copiii. Era actriţă: din dinozaur se preschimba în prinţesă, apoi într-un pod sub care cei mici se încăierau. Grădina era ticsită cu piese de decor nefolosite. Delilah avusese dreptate într-o privinţă – am fost un copil extrem de serios. Până şi jocurile mele presupuneau o implicare absolută. Am încercat să-mi imaginez că mă alătur copiilor în jurul rondurilor de flori, acceptând rolurile care mi se dădeau. Mi s-a părut de neconceput. Ar fi văzut prin mine şi m-ar fi scos din distribuţie.

Unele lucruri sunt mai bune aşa cum se întâmplă.

I-am mai privit puţin, apoi am închis laptopul şi am plecat pe jos la pub.

În noaptea aceea, zăpăcită după o după-amiază de vin şi aflându-mă în camera stranie şi caldă, am visat una dintre petrecerile lui Robert Wyndham. Mese lungi şi albe

împodobeau gazonul. Toată lumea era acolo: Delilah, Gabriel, Evie, Ethan şi Ana. Toată lumea se simţea bine. Eu stăteam lângă JP, care spunea o anecdotă genială, şi m-am sprijinit pe el. Era o zarvă de nedescris; îmi era greu să-i urmăresc povestea. Paharele clincheteau, iar de la masa din spatele nostru s-a auzit un hohot ascuţit de râs. Le-am spus să facă linişte, vrând să aud povestea, dar îmi era imposibil să mă concentrez la ea, iar după o vreme nici nu m-am mai chinuit. Vizavi de mine, Evie rânjea şi era plictisită. S-a strecurat de la masă prin grădină, acolo unde iarba întâlnea pădurea. M-am ridicat şi eu. Până să plec de la masă, ea se întorcea deja spre pădure. Am strigat-o, dar nu m-a auzit, şi treptat s-a făcut nevăzută printre copaci.

Ne-am mutat în Hollowfield şi Moor Woods Road când eu aveam zece ani şi eram în clasa domnişoarei Glade. Gabriel avea nevoie de un pat; Ethan începuse să facă lobby pentru propria cameră; Taică-miu îşi pierduse interesul în Gatehouse şi descoperise un loc unde să-şi înfiinţeze propria lui congregaţie. Avea să-i spună Lifehouse.[10] De fiecare dată când vorbea despre ea, îşi construia amvonul cu pumnii şi trasa culoarul până la altar cu degetele.

Eu şi Delilah am fost singurele care am protestat.

— Am prieteni! a zis Delilah. Nu mă face să-mi las prietenii, Tati!

— Nu putem aştepta măcar până la vară, când se termină şcoala? am întrebat.

Dintre toţi profesorii de la Jasper Street, domnişoara Glade îmi plăcea cel mai mult. Nu mă încuraja să citesc în clasă şi nu mă lăuda în public. Pe la începutul anului, în octombrie, m-a rugat să vin la catedră la prânz şi mi-a zis că fusese impresionată de fişele mele săptămânale de lectură. M-a întrebat dacă vreau să-mi dea de citit în plus – pe sub radar, fără presiune, etcaetera –, în caz că mă plictiseam. Vinerea, la prânz, stăteam în camera de întâlniri

[10] Joc de cuvinte: Gatehouse înseamnă „casa porții” sau „ghereta portarului”, iar Lifehouse înseamnă „casa vieții” *(n. trad.).*

lipsită de geamuri, de lângă catedră, şi discutam ce îmi recomandase ea. Domnişoara Glade venea de obicei cu vreun fel de gustare şi mă ruga s-o ajut să mănânce în timp ce stăteam de vorbă: un platou de fructe, de exemplu, sau o tavă de batoane de cereale pe care le gătise ea. Mi s-a părut mereu că era mult prea mult pentru o singură persoană şi mă întrebam cum de se aştepta să termine singură porţia.

Problemele au apărut când domnişoara Glade a vorbit cu Maică-mea. Maică-mea le culegea pe Delilah şi pe Evie, stând în picioare pe terenul de joacă cu Gabriel şi ghiozdanele lor şi îmbrăcată în rochia ei albă îngălbenită, iar domnişoara Glade a întrebat dacă îi poate acorda un minut. Ceilalţi s-au apropiat şi ei, iar Gabriel a hoinărit printre mese şi scaune. A ridicat creioanele cerate din suporturile lor şi a luat cărţile de pe rafturi, chicotind. Avea o figură ascuţită, neastâmpărată, şi un zâmbet ştirb. Obişnuia să le ia străinilor produsele din cărucior la supermarket, iar ei râdeau şi îl iertau.

— Nu e minunat? a zis domnişoara Glade.

Maică-mea a dat din cap, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— Chiar trebuie să fie doar un minut, a zis ea. Trebuie să ne întoarcem.

— Sunt veşti bune, a zis domnişoara Glade, aşa că n-o să dureze mult. Voiam doar să vă spun cât de bine se descurcă Alexandra anul acesta. Face treabă extrem de bună, în toate direcţiile: engleză, matematică, ştiinţe – iar la alte câteva materii a făcut şi primele cursuri introductive pentru facultate. A fost un an excelent, până acum.

Delilah şi-a dat ochii peste cap. Evie mi-a aruncat un zâmbet. Maică-mea a dat din cap parcă vrând să se scuture de laude, nerăbdătoare, aşteptând marea dezvăluire.

— Recomandarea mea, a spus domnişoara Glade, e ca dumneavoastră şi domnul Gracie să luaţi în calcul ideea de burse pentru şcolile mai bune din zonă. Mai e un an şi jumătate până atunci, ştiu, dar nu strică să începeţi să vă gândiţi la această variantă. Multe dintre burse depind de

posibilităţile financiare ale familiei – şi bineînţeles că nu pot să spun nimic în această direcţie –, însă aş putea alcătui o listă orientativă, sau să vorbesc cu dumneavoastră şi soţul dumneavoastră despre câteva opţiuni. Cum preferaţi.

— Aşa, deci, a zis Maică-mea.

S-a uitat la mine, ca şi cum aş fi ştiut ceva ce refuzam să dezvălui.

— Vorbiţi despre Alexandra? a întrebat-o pe domnişoara Glade.

— Exact.

— Ok. Bine. Mulţumesc.

— Să stabilim o întâlnire într-un moment mai potrivit? a întrebat domnişoara Glade.

— Nu ştiu dacă va fi posibil, a zis Maică-mea. În următoarele câteva luni ne mutăm. În Hollowfield.

— A! Nu ştiam asta, a spus domnişoara Glade.

S-a uitat şi ea la mine.

— Dacă vă ajută, a spus, unele opţiuni încă ar fi…

Gabriel învârtise globul de pe biroul domnişoarei Glade atât de repede încât Pământul s-a prăbuşit pe podeaua clasei. A îngheţat, ca un vinovat din desene animate, iar când adulţii s-au apropiat de el, s-a făcut mic.

— Nu-i nicio problemă, a zis domnişoara Glade, dar Maică-mea traversase deja încăperea.

L-a plesnit de câteva ori peste mână şi l-a luat în braţe.

— Vedeţi? a zis. Chiar nu e un moment bun.

Ne-am întors acasă împreună. Era începutul lui decembrie, dar pe unele case fuseseră deja montate decoraţiunile. Delilah şi Evie alergau în faţă, arătând cu degetul brazii de Crăciun care le plăceau cel mai mult. Respiraţia mea se amesteca în aer cu a Maică-mii.

— După cum ştii, a început ea, eu n-am fost la şcoală. Iar lucrurile au mers bine până la urmă.

M-am uitat la scociul maro de pe căruţ şi la părul Maică-mii la lumina stâlpilor – un alb fragil, tras cu putere în spate. Acum i se aşternea în el mai puţină lumină.

— Nu i-aş povesti asta tatălui tău, în locul tău, a zis Maică-mea. El are alte planuri. Planuri mult mai mari,

Alexandra.

— Dar n-ar costa nimic să încercaţi, am zis.

Delilah şi Evie se opriseră în faţa celei mai mari case de pe stradă. La fereastră era o casă de păpuşi împodobită, iar în ea se sărbătorea Crăciunul. Copii miniaturali alergau spre cadourile de sub brad. Tatăl era cufundat în fotoliu. Am căutat-o pe mamă în dormitoare şi în bucătărie, dar figurina lipsea.

— E foarte frumoasă, a spus Evie. Nu-i aşa?

— Haide, a zis Maică-mea.

Trecuse de noi şi lovea uşor cu pumnul în mânerul căruţului. Am prins-o din urmă înainte să pornească mai departe, astfel că n-a avut de ales şi s-a uitat la mine.

— Măcar lasă-mă să încerc, am zis.

Şi-a ferit privirea, de parcă i-ar fi fost ruşine în locul meu. Zâmbea, numai puţin, iar atunci am bănuit că toată povestea n-avea nicio legătură cu Taică-miu.

— Am zis nu, a spus ea, nu-i aşa?

Domnişoara Glade nu s-a dat bătută, deşi a renunţat la ideea de a apela la sprijinul Maică-mii. Întâlnirile de vineri au devenit mai febrile. Trebuie să te gândeşti cum ar putea interpreta alţii ce facem aici, a zis. Nu spune doar că-ţi place – nu e suficient: spune-mi de ce. Recomandările au devenit mai variate. A adus cărţi despre istorie, religii, despre romani şi vechii greci. Într-o oră puteam urmări firul prin Labirint, puteam aluneca prin hipocamp, puteam scotoci în corali după un căluţ de mare mascul care să ţină ouă în marsupiu.

— Cât timp avem la dispoziţie? mă întreba când ne întorceam în micuţa încăpere pentru depozitare.

Îi spuneam ora uitându-mă la ceasul de deasupra capului ei, cu toate că nu părea niciodată deosebit de interesată de răspunsul meu. Nu cred că la asta se referea întrebarea ei.

— Alexandra, a zis Taică-miu. Ai un musafir.

Stătea în picioare la baza scării. Traversasem palierul ca să mă spăl pe dinţi, ţinând în mână *Fantastic Mr Fox.* Tabietul era să-mi vâr periuţa în gură şi să citesc trei

pagini, indiferent de carte.

— Ce? am zis. Cine?

— De ce nu vii să vezi?

A făcut un semn amplu cu braţul spre living, ca un director de circ care prezintă un număr nou, exotic. Mi-am lăsat cartea pe marginea chiuvetei şi am coborât la musafir, în luminile de la parter şi în mirosul tocanei pe care tocmai o mâncaserăm.

Domnişoara Glade stătea în mijlocul camerei, purtând un fes şi un palton imposibil de curate. Era prima oară când îmi dădeam seama că ea exista şi în afara şcolii. Avea şi ea seri, şi un pat, şi lucruri la care se gândea când intra într-o stare proastă. Era mai scundă decât la clasă, dar Taică-miu avea capacitatea asta: micşora oamenii din jurul lui. Mi-am încrucişat braţele peste bluza de pijama, care era străvezie, atât de subţire că mi se vedeau sfârcurile prin materialul ei.

— Nu e nevoie ca Lex să fie aici, a zis domnişoara Glade. Am venit să vorbesc cu dumneavoastră.

— Ei, dar noi suntem o familie foarte deschisă.

Încerca să se uite printre noi, dar privirea îi aluneca la colţurile camerei şi la sacii de gunoi de acolo, la revărsarea de haine şi încălţări vechi şi la câteva jucării de pluş uzate. Păturile maică-mii erau îngrămădite pe canapea, ţepene de murdare ce erau.

— Bună, Lex, mi-a zis.

— Bună seara, am zis.

Iar apoi, neavând încredere în varianta aceea a ei, versiunea de noapte, care nu voia să stea de vorbă cu mine:

— Ce faceţi aici?

S-a uitat la Taică-miu, care deja zâmbea.

— Îţi aminteşti de bursă, a spus domnişoara Glade.

— Da.

— Voiam să vorbesc cu tatăl tău despre asta – şi despre alte câteva amănunte. Nimic foarte important. Fără îndoială nimic de care să te îngrijorezi.

Taică-miu s-a aşezat pe canapea ocupând cât mai mult spaţiu şi i-a făcut semn spre perna liberă. Domnişoara

Glade s-a aşezat chiar la marginea ei, ca şi cum n-ar fi vrut să se atingă de casa noastră. Cât a fost acolo, şi-a frânt mâinile încă albicioase şi purpurii din pricina frigului.

— Dacă nu vreţi să audă şi ea, eu n-am nimic împotrivă, a zis Taică-miu.

Domnişoara Glade s-a uitat la mine cu o expresie în care se vedea ceva trist şi resemnat. Ceva ca un mesaj, în legătură cu care era conştientă că n-o să-l pot citi.

— Îmi pare rău, Lex, a spus. Trebuie să vorbesc cu tatăl tău între patru ochi.

— Bine, atunci.

— Bine. Ne vedem mâine, Lex.

Evie dormea deja. M-am întins deasupra păturilor, cu lumina pornită, ţinând de veghe, încercând să nu adorm. Domnişoara Glade e una dintre cele mai deştepte persoane pe care le cunosc, mi-am zis, dar şi una dintre cele mai proaste. S-a uitat la mine de parcă i-ar fi fost teamă pentru mine, când s-a aşezat să stea de vorbă cu Taică-miu, şi nu-i era frică pentru ea însăşi.

N-am aflat niciodată ce au discutat domnişoara Glade şi Taică-miu, dar am plecat la Hollowfield o săptămână mai târziu. Am ajuns acasă de la şcoală şi i-am găsit pe toţi în bucătărie, Taică-miu sprijinit cu palmele de masă şi Maică-mea alături de el.

— Avem o casă, a zis. O casă a noastră.

Un mic cutremur a trecut peste chipul lui Delilah. A început printr-o uşoară vibraţie a buzelor şi la colţul ochilor.

— Te urăsc, a zis, iar trăsăturile i s-au mototolit.

— Deja? am întrebat eu.

— A devenit necesar, a zis Taică-miu. Toţi marinarii pe punte.

Uneori, exerciţiul facerii bagajelor părea o autopsie a casei şi copilăriei petrecute acolo. Aici, sub patul părinţilor mei, erau păturile pe care Maică-mea îl născuse pe Ethan. Aici era o carte despre Frontiera americană, nereturnată vreodată la bibliotecă. Aici erau sticlele nespălate de tărie, care găzduiau familii de musculiţe subţiri, negre. Când am

ridicat mobila de la locul ei, am descoperit afecţiunile cele mai grave de care suferea casa. Covorul de sub patul meu era moale şi încâlcit, iar tumorile de mucegai se întinseseră până la saltea. Sub pătuţ erau nişte compleuri de dormit putrede, purtate de fiecare dintre noi şi nespălate vreodată. Pereţii din camera Maică-mii şi a lui Taică-miu erau ciuruiţi, iar când am pus mâna pe rănile acelea am simţit aerul de afară scurgându-se în casă.

Pe fundul dulapului Maică-mii am descoperit un caiet, scorojit de soare şi gata să se dezintegreze. L-am deschis la mijloc. Caligrafia era obositoare. *Depeşa 17,* scria. *Merg la casa de la ţară a d-nei Brompton într-o după-amiază de sâmbătă. E în grădină, şi cu chef de vorbă.* Am zâmbit. Depeşe de la Deborah. Contactele Maică-mii din lumea jurnalismului erau notate pe ultima pagină. De-acum trebuie că ieşiseră la pensie, mi-am zis. Unii probabil erau morţi. Oare îi sunase vreodată? Mi se părea greu de crezut. Caietul fusese uitat, mai degrabă decât ascuns. L-am pus şi pe el în grămada de gunoi.

În ultima zi la Jasper Street, le-am îmbrăţişat pe Amy, pe Jessica şi pe Caroline.

— O să ne fie *foarte* dor de tine, au zis ele şi s-au şters la ochii uscaţi.

(Le oferisem o anecdotă excelentă pentru viitoarele şedinţe de terapie – o poveste despre vină, naivitate şi groază –, iar când fiecare sursă apropiată de familie avea să iasă la înaintare, mulţi ani mai târziu, aveam să mă întreb dacă nu cumva sursa de la momentul respectiv era una dintre ele.)

Domnişoara Glade a făcut un tort pe care să-l împartă toţi din clasă – glazurat cu o carte deschisă şi cu mesajul *Multă baftă, Lex!* –, iar când l-am tăiat am descoperit că fiecare strat avea o altă culoare. M-am gândit la domnişoara Glade în bucătăria unei căsuţe călduroase, cu mănuşile de cuptor, îmbrăcată în pijama, şi mi-am dat voie să rămân acolo o clipă, în mirosul de prăjitură la cuptor şi o viaţă întreagă de mese de prânz de vineri. Nu o iertasem

pentru vizita surpriză de acasă de la mine, dar după tort am hotărât că ar trebui să încerc.

La sfârşitul zilei, m-a ajutat să-mi golesc banca într-o pungă de plastic. Am luat toate cărţile de exerciţii pe care le puteam căra şi mi-am aruncat bocceaua pe umăr.

— Încă ceva, a zis în pragul clasei şi mi-a dat un cadou învelit în hârtie de ziar.

— Să-l deschid acum? am întrebat, iar ea a râs.

— Lex, deschide-l oricând vrei tu.

Am tras de scoci şi am dat hârtia deoparte. Înăuntru era o carte cartonată, ilustrată, cu legendele greceşti.

— Sunt preferatele tale, nu-i aşa? a întrebat.

Nu ştiam ce să spun. Am dat aprobator din cap şi am deschis cartea la mijloc. Am dat peste o poză cu Lumea de Dincolo, şi cu luntraşul Charon care o poartă în josul râului Styx pe Persefona, care se uita la cititor dintre acuarelele întunecate.

— Vă mulţumesc, am zis.

Mi-am făcut cât de mult loc am putut în rucsac şi am strecurat cartea înăuntru.

Domnişoara Glade a dat din cap, apoi s-a aplecat şi m-a luat în braţe, scurt şi puternic. Când mi-a dat drumul, a părut luată prin surprindere, ca şi cum nu intenţionase să facă asta.

— Să ai grijă de tine, a zis. Ok?

— Ok.

— Fugi. Te aşteaptă mama ta.

Am pornit pe holul şcolii, am trecut de vitrinele luminoase şi de pozele cu clasa; de poveştile scrise de mână despre excursii şi familii şi despre ce am făcut în vacanţa de vară. La sfârşit, chiar înainte de uşa care dădea în terenul de joacă, m-am întors. Domnişoara Glade încă stătea lângă uşa clasei, cu braţele strânse în jurul corpului, şi mă privea. I-am făcut cu mâna, şi mi-a făcut la rândul ei cu mâna.

Hollowfield era înfipt la poalele a trei vârfuri stâncoase şi nu era deloc un oraş. Era mai degrabă locul unde se

scurgeau toate mlaştinile din jur. Semnul de întâmpinare anunţa că are un oraş-geamăn, Lienz, în Austria, despre care îmi puneam întrebări de fiecare dată când treceam pe lângă semn. Cum fuseseră făcute aranjamentele? Oare chiar ne vizitase cineva de la Lienz, ca să înţeleagă ce anume primesc cu braţele deschise în familia lor?

Ne-am mutat într-o sâmbătă, cu o dubă a uneia dintre cunoştinţele lui Jolly. Maică-mea nu se simţea bine, aşa că Taică-miu, Ethan şi cu mine am dus bagajele la maşină.

— Faceţi o ultimă verificare, a zis Taică-miu înainte să ne lase să urcăm, iar eu şi Ethan am mers dintr-o încăpere goală în alta, aproape fără să schimbăm vreo vorbă.

Nu lăsaserăm în urmă decât gunoaiele noastre, mizeria. Proprietarul şi-a scos banii pe curăţenie cinci ani mai târziu, când a vândut presei poze de la sfârşitul perioadei în care am stat acolo în chirie. Spaţii triste, pătate. Aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori cu pozele la rezoluţie mică ale unor încăperi goale, era uşor să-ţi închipui că se întâmplase ceva cumplit în ele.

Am mers la Hollowfield cu maşina, în lumina amurgului. Am trecut pe lângă fabrici vechi, cu coşuri filiforme şi cu fiecare a doua fereastră spartă. Am văzut o stradă principală animată, cu un anticariat şi o cafenea care tocmai se închidea. La uşa pubului stăteau nişte bărbaţi grizonaţi, cu gulerele ridicate.

— Casa noastră e aproape? a întrebat Evie.

— La cinci minute, a zis Taică-miu. Poate zece.

Ne-a arătat cu degetul locul unde urma să construiască noua biserică. Era un magazin de haine rămas în paragină, care încă avea manechinele împrăştiate în vitrină, dar înăuntru puteau intra multe persoane, iar Taică-miu putea oricând să dea din nou viaţă manechinelor folosindu-le ca statui – ca parte din spectacol. Acum ieşeam din oraş şi am cotit peste pod, am trecut de o moară de apă putrezită şi de un garaj şi am intrat pe Moor Woods Road. Primele câteva proprietăţi erau case ţărăneşti, îngrijite şi strânse laolaltă, dar pe măsură ce drumul începea să urce casele deveneau tot mai risipite şi parcă sufereau mutaţii. Am

văzut un şopron întunecat şi un bungalou păzit de utilaje ruginite. Evie a deschis geamul dubei şi a luat la rând numerele.

— Următoarea! a strigat.

Numărul 11 nu era chiar la stradă. Avea o faţadă bej, murdară, şi un garaj, iar în spate o grădină. Era – după cum avea să se spună mai târziu – o casă cu o înfăţişare cât se poate de obişnuită.

Taică-miu cumpărase casa din Moor Woods Road de la o bătrână enoriaşă a lui Jolly. Ea nu mai putea să îngrijească grădina, nici să urce scările fără să facă pauză la jumătatea lor. Jolly condusese negocierile. Era o casă potrivită pentru o familie, spusese el, iar ea se bucurase să ne-o dea.

Mobilierul ei încă ocupa casa. Sub cearşafuri, scaunele şi mesele şi paturile căpătau forme ciudate, monstruoase. Am mers după Taică-miu dintr-o cameră în alta, încercând să ghicim obiectele înainte să le descopere el. O barcă, o caroserie. O morsă. Înainte de prima cină la Moor Woods Road, Taică-miu şi-a pus în cap un cearşaf dintre cele cu care fusese acoperită mobila şi a intrat în bucătărie şchiopătând şi scoţând nişte vaiete. A spus rugăciunea cu un zâmbet larg pe buze, ţinând mâna pe coapsa Maică-mii şi cu cearşaful încă atârnându-i pe umeri.

După cină, eu şi Evie am despachetat. În cutii, lucrurile noastre se amestecaseră cu alte tuturor celorlalţi. Am dat peste o serie de costume sobre, care aveau măsura potrivită şi pe care le înduraserăm amândouă, şi le-am modelat pe rând una pentru cealaltă. Am făcut schimb de tricouri cu Gabriel şi Delilah, aruncându-le dintr-o parte în alta a holului. Învelisem cartea cu legendele greceşti într-un pulovăr, parţial ca s-o ascund de Taică-miu – erau poveşti cu zei păgâni, deci, practic, blasfemii – şi parţial ca s-o ascund de Delilah, care ar fi găsit o metodă s-o distrugă sau să şi-o însuşească. După ce casa s-a liniştit, am strecurat pachetul în camera lui Ethan.

Ethan avea propriul său spaţiu, dar nu îndeajuns de multe lucruri cu care să-l ocupe. Diverse obiecte uzate

căpătaseră o importanţă ciudată. Pe pervaz era un pâlc de apostoli de plastic. Pe perete atârnase un poster cu scheletul omenesc, primit la Ştiinţe în clasa a şasea. Taică-miu confiscase deja un colţ de podea pentru notiţele de predică.

— Cred că speră că o să le citesc, a spus Ethan şi le-a dat deoparte cu degetul de la picior.

— Hai să-ţi arăt ceva foarte mişto, am zis şi am despachetat cartea. Domnişoara Glade mi-a luat-o mie, am explicat, dar putem citi împreună.

Ethan a atins coperta, dar nu a întors-o.

— E o carte pentru copii, a zis. De ce aş vrea să citesc aşa ceva?

L-am privit intens, aşteptând ca expresia feţei să i se descompună într-una de amuzament. El n-a făcut decât să se uite sec la mine.

— Îţi plac poveştile astea, am spus eu. Le ştiu numai datorită ţie.

— Şi cu ce m-au ajutat? Eu aş arunca-o, Lex, în locul tău.

Evie a fost mai impresionată. A trebuit să aşteptăm încă o lună până să mai vină un pat, aşa că în noaptea aceea, prima pe care o petreceam împreună în camera noastră, am stat una lângă alta pe salteaua unui străin şi am ţinut cartea între noi. Tresăream la zgomotele din casă: apa care curgea cu putere prin pereţi, copacii care trosneau în partea din spate a grădinii, scândurile podelei care se frecau între ele sub o greutate nouă, persistentă.

— „La început”, am citit, „nu era nimic”.

Am crezut că lucrurile o să fie diferite în Hollowfield. Considerasem în mod greşit că, dacă nimeni nu ne cunoaşte încă, o să putem fi oricine voiam noi să fim.

Jolly era de multe ori în casă, neanunţat, mânuind o unealtă sau mâncând cu Taică-miu la masa din bucătărie. La început, discuţiile erau discrete – când intram în cameră, ei doi îşi aruncau câte o privire cu subînţeles. Dar seara glasurile lor ajungeau până în dormitorul nostru. Foloseau cuvinte ca „ocazie” şi „început”. Maică-mea făcea pe

amfitrioana, aducându-le farfurii delicate şi umplându-le la loc paharele şi curăţându-şi unghiile de foietaj. În unele nopţi auzeam o a treia voce la masă: mai domoală, mai puţin sigură. Ethan începuse să-l salute pe Jolly strângându-i ferm mâna şi spunându-i „domnule”.

Ethan a început şi să ia parte la păcălelile pe care Taică-miu şi Jolly i le făceau lui Gabriel. L-au luat să-i ajute cu treburi fictive sau misiuni secrete, care de fiecare dată se terminau prin confuzia lui.

— Ţine cuiul ăsta, îi spunea Jolly la jumătatea scărilor. Să nu-l scapi – el ţine casa în picioare.

Iar o oră mai târziu Gabriel era tot acolo, ţinând strâns cuiul în pumn. Iarna, Ethan îl trimitea în grădină să caute o comoară îngropată acolo de fostul proprietar. El, Taică-miu şi Jolly se întâlneau ca nişte vrăjitoare la un sabat, lângă fereastra din bucătărie.

— Ia uite, Lex, spunea Ethan şi îmi făcea semn să mă apropii.

Îl ignoram. La asfinţit, Gabriel se întorcea alb ca varul şi posomorât, cu noroi până şi în crăpăturile din palme. Când ei râdeau, râdea şi el. Râdea de parcă ar fi fost şi el părtaş la glumă de la bun început.

Când puteam să-i evit pe Jolly şi Taică-miu, o făceam. Tot plecam devreme la şcoală, cât să mă spăl, şi la sfârşitul orelor nu mă grăbeam să-mi fac bagajul. Îi luam pe Delilah şi Evie şi Gabriel şi mergeam agale spre casă, oprindu-ne la anticariat şi la moara de apă, şi la doi cai sfrijiţi de la capătul de jos al Moor Woods Road, care ne studiau cu o mare suspiciune. Maică-mea nu venea la şcoala nouă. Ea şi Taică-miu discutaseră despre un copil nou şi îşi conserva energia.

Iar zilele la scoală nu erau chiar atât de rele. Cea mai surprinzătoare consecinţă a mutării în Hollowfield a fost că mi-am făcut o prietenă – o prietenă adevărată – care ajunsese în Hollowfield cu câteva luni înainte, cu tot cu aparat dentar şi accent din partea de sud, şi care era aproape la fel de stângace ca şi mine. Carei îi plăceau cărţile şi să vorbească despre ele, şi cânta la vioară în sala

de festivităţi, stând timidă şi emoţionată în partea din faţă a încăperii până când îşi lua instrumentul. Cânta clătinându-se uşor, lucru care era motiv de batjocură pentru ceilalţi copii, iar când termina avea expresia cuiva tocmai trezit din somn. Cara nu chicotea niciodată când vorbeam eu şi nu avea pe nimeni cu care să schimbe măcar o privire piezişă. Nu părea s-o deranjeze că eram tăcută în clasă, că nu răspundeam decât la întrebările pe care profesorii mi le adresau în mod direct. Chiar şi aşa, aveam grijă ce-i spuneam. Părinţii mei lucrau în altă parte, am zis, iar când am descris casa din Moor Woods Road am făcut-o vag.

— O ştiu! am spus. Cea de aproape de jos, cea cu cai?

Am dat neutru din cap. Cara a oftat.

— Mi-e frică de mor de cai, a spus, iar eu am zâmbit.

Îmi pria la Hollowfield mai mult decât lui Delilah, care nu înţelegea de ce nu mai e cea mai populară fată din clasă, şi încă şi mai mult decât lui Gabriel. Auzisem veşti din clasele mai mici cum că Gabriel era prost şi uşor de păcălit. Anii mai mici învăţau să citească povestind cutii de cuvinte, iar majoritatea celor din clasa lui Gabriel erau la Cutia 6, unde apăreau cuvinte ca DELFIN şi PINGUIN. Gabriel se blocase la PISICĂ şi CÂINE, în domesticitatea temă a Cutiei 2. Când i-a venit rândul să citească, a ţinut hârtia la câţiva centimetri de ochi. Lucrul ăsta deschidea multe posibilităţi care puteau fi exploatate. Îl puteai împunge de la distanţă, ca un taur în arenă, şi exista şansa să nu-şi poată da seama cine a făcut-o. Puteai scrie ceva despre el pe o foaie de lucru şi n-ar fi ştiut să citească, nici dacă i-o fluturai prin faţa ochilor.

— Nu pricep, a zis Cara privindu-l din cealaltă parte a terenului de joacă.

Gabriel orbita în jurul uneia dintre bucătărese, parcă anticipând un atac.

— Tu cam eşti cea mai deşteaptă fată din şcoală.

Tocmai de asta, am tras eu concluzia, nu puteam interveni. La Şcoala Primară Hollowfield îmi făurisem o treaptă nesigură pe scara socială, temperată printr-o

prietenă şi prin respectul pe care colegii mi-l acordau fără tragere de inimă. Seara, îi citeam lui Evie sau îl ascultam pe Ethan, iar în weekenduri ne adunam la Lifehouse ca să şmirgheluim stranele, sau să zugrăvim pereţii, sau să ne rugăm să reuşim. Abia dacă aveam timp să fiu eu însămi. Mă linişteam când îl vedeam pe Gabriel singur la prânz, sau stând în bucătărie cu aceeaşi cutie de cuvinte, urmărind literele cu degetul. Când stăteam singură noaptea într-un dormitor străin, asta nu mă liniştea deloc.

Pe la sfârşitul trimestrului de primăvară, eu şi Evie îi aşteptam pe iarba din faţa şcolii pe Delilah şi Gabriel. Trecuse de mult ora de plecat acasă; ultimii părinţi se risipeau, ţinând în mâini ghiozdane şi mânuţe mici.

— Poate că au plecat, am zis.

— De ce? a întrebat Evie. Ne aşteaptă mereu.

— Ce zici, mergem să-i căutăm?

Stătea tolănită în iarbă, cu mâinile şi picioarele întinse, şi se uita cu ochii mijiţi la soare.

— Tu eşti mai aproape.

— Tu eşti mai mică.

A aruncat o mână de iarbă spre mine.

— Tu eşti mai bosumflată.

Şi-a mutat privirea de la mine, apoi s-a uitat peste umărul meu şi a făcut o figură serioasă.

— Lexy, a spus.

Directoarea traversa terenul de joacă. S-a oprit la marginea ierbii, pusă în dificultate de pantofii ei cu toc, şi ne-a făcut semn să venim.

— S-a întâmplat ceva grav, a spus.

Întâmplarea era asta: cu o noapte înainte, Delilah îşi pusese în ghiozdanul de şcoală Biblia Cartonată Autorizată a lui Taică-miu, cu Trimiteri şi Adnotări, în ghiozdanul de şcoală. În timpul pauzei de după-amiază, recuperase volumul de la locul ei din garderobă şi îl abordase pe cel mai crud dintre călăii lui Gabriel.

— Citeşte asta, spusese ea şi îl lovise pe băiat în figură cu cartea.

Un colţ îi spărsese globul ocular. Câţiva dinţi se slăbiseră. Taică-miu era pe drum.

L-am aşteptat stând pe scaunele din faţa biroului directoarei, care de obicei erau populate de cei mai răi copii din şcoală. Gabriel ţinea mâinile împreunate a rugăciune. Era un credincios cu muci la nas. Delilah stătea cu fruntea sus şi umerii traşi în spate, aşa cum îi plăcea lui Taică-miu să stăm.

— Ce ai făcut? am întrebat eu imediat ce directoarea a închis uşa, iar ea a sărit în picioare ca să stea cu faţa la mine.

— Alungă pe cel batjocoritor şi cearta va lua sfârşit[11], a spus ea.

M-am întrebat dacă acelaşi lucru i-l spusese şi directoarei.

Pe Taică-miu îl auzeai înainte să-l vezi. Paşii lui erau greoi, lipsiţi de grabă, şi fiecare dintre ei îl aducea mai aproape decât te aşteptai auzindu-l pe cel dinainte. Când a ajuns în prag, Delilah s-a ridicat în picioare să-l înfrunte, oferindu-se oricărei pedepse ar fi inventat pe drum. Nici în privinţa asta nu avea să se grăbească. A ocolit-o şi mi-a dat mie cheile, apoi a bătut uşor în uşa biroului.

— Ieşiţi afară, a zis.

Am pornit într-o procesiune tăcută spre dubă şi ne-am aşezat în ea în tăcere. Câteva minute mai târziu, uşa de la intrarea în şcoală s-a deschis. Taică-miu a traversat terenul de joacă, croindu-şi drum pe lângă barele de gimnastică şi băncile copiilor mici. A închis portiera în urma lui şi a apucat volanul, dar nu a pornit motorul.

— Data viitoare, a spus el, lasă răzbunarea pe seama lui Dumnezeu.

Şi zicând asta, a început să râdă. A râs în hohote. A plesnit volanul şi s-a cutremurat toată maşina. Delilah a zâmbit, mai întâi nesigură, apoi mai larg. Fusese exmatriculată o săptămână şi trebuia să scrie o scrisoare formală în care îşi cerea scuze, dar prin casă umbla ca un mic înger triumfător al dreptăţii. Raguel în miniatură. În

---

[11] Pildele lui Solomon, 22:10 *(n. trad.).*

zilele libere, a avut voie să dea cu lac crucea de la Lifehouse, în timp ce Taică-miu stătea lângă ea şi o domina cu înălţimea lui, spunându-i lui Jolly povestea.

Copiii m-au trezit când au dat buzna în grădină şi am ajuns la spital devreme. Gabriel era la micul dejun, vizitatorii nu aveau voie acolo, aşa că am aşteptat pe scaun, lângă fereastră. Rezerva lui arăta ca o parcare şi era lipsită de orice fel de decoraţiune. Micile măsuri de protecţie dădeau locului un caracter şi mai tern. Fiecare colţ era rotunjit, iar mobila era prinsă de podea cu şuruburi. O mică formaţie de copii a trecut pe sub fereastră, escortată de câteva asistente. Una dintre fete ţinea un ursuleţ într-o mână, iar cu cealaltă împingea un suport de perfuzie.

— Există şi un pavilion pentru copii, a zis Gabriel.

A lăsat uşa deschisă şi s-a aşezat pe pat.

— Ăsta era locul potrivit pentru noi, a spus, încă de la început. Aşa, poate am fi avut o şansă.

— Nu eram nebuni, am zis.

— Ei, haide, Lex – cum altfel crezi că am fi putut fi?

— Oliver vine azi? am întrebat.

— Nu ştiu. De ce?

— Vine în fiecare zi?

— Are nevoie de mine. Nu înţelegi, Lex.

— Bun, în regulă. Nu înţeleg. Explică-mi.

Aşa au început cei mai fericiţi din viaţa lui Gabriel. Chiar şi acum – chiar ştiind cum aveau să se încheie – era recunoscător pentru ei. Oliver îl prezentase pe Gabriel prietenilor lui, o trupă de paria pestriţi care locuiau prin oraş în apartamente întunecoase şi în comunităţi industriale. Blake avea un studio de fotografie în Soho. Kris era fata care plânsese în camera de aşteptare a lui Oliver atunci când Gabriel venise pentru prima dată la Londra.

— Doamne, a zis ea când li s-a făcut cunoştinţă din nou, aia a fost o zi cumplită.

Pippa apăruse la *Big Brother.*

— Sezonul şase, a zis, ceea ce lui Gabriel nu-i spunea multe.

Mulţi dintre ei lucraseră în trecut cu Oliver, a observat Gabriel, dar niciunul nu mai lucra cu el acum.

Dădeau unii de alţii în nopţi care au devenit repede propriul lor folclor. Odată au ajuns în studioul lui Blake dimineaţa devreme, scălâmbăindu-se în faţa aparatului său de fotografiat în costume pregătite pentru un pictorial pentru o revistă despre haine de piele pe care trebuia să-l facă mai târziu în ziua aceea. Altă dată Gabriel s-a ciocnit de Delilah când cluburile îi dădeau afară, cât se poate de lucizi şi bând, ce să vezi, sticle cu apă. Îşi amintea vag că încercase să discute cu ea despre ce li se întâmplase – toate amintirile lui din vremea aceea erau vagi – dar de fiecare dată ea îi punea un deget pe buze şi îl ruga să tacă:

— Hai să nu vorbim acum despre asta, i-a zis şi i-a lăsat numărul ei de telefon.

Altă dată, încă treji la prânz, într-o duminică, au mers pe M40 cu Audiul lui Oliver şi i-au jefuit casa lui Ethan. Văzându-l pe Gabriel afară – care ţinea în braţe televizorul lui Ethan şi avea părul alb, caracteristic familiei Gracie, în lumina soarelui de vară –, un vecin i-a făcut cu mâna, iar Gabriel l-a salutat dând din cap. În drum spre casă, fiecare a povestit episodul din propriul punct de vedere, râzând în hohote.

(— Se mai poate spune că e furt, a întrebat Gabriel, dacă furi de la un psihopat?

— Da, am răspuns eu.)

Diversificarea nu a fost ce se aşteptase el să fie. Oliver îi explicase asta de prima dată când fuseseră în apartamentul lui Gabriel. Pe atunci nu avea decât o saltea, un prăjitor de pâine, un televizor şi un fotoliu, şi au făcut dragoste pe podea, lângă pragul uşii de la intrare; nu reuşise să mai aştepte.

— Am tot lucrat la plan, a zis Oliver, şi o parte a lui n-o să fie uşoară.

O mână o avea pe capul lui Gabriel, cu cealaltă urmărea

liniile de la şolduri la vintre, în jos şi în sus şi înapoi în jos.

— Unele părţi e posibil să fie lipsite de demnitate, a spus. Gabriel, vrând să-i facă pe plac, a zâmbit.

— Demnitatea e supralicitată, a spus el.

Avea să fie doar ceva temporar, i-a promis Oliver.

— Iar apoi, a spus, cariera ta o să-şi poată lua zborul.

Nu. Munca nu a fost deloc cum se aşteptase.

În mare măsură presupunea să aştepte. Ducea cu maşina fete mici de înălţime, tăcute, la nişte adrese de hoteluri, apoi le aştepta să iasă. A fost abandonat prin case lipsite de mobilă ca să aştepte câte un curier care trebuia să lase ceva acolo. Într-un apartament prăpădit din Croydon i-a livrat un rucsac unui bărbat care arăta ca o pisică tunsă şi care l-a poftit înăuntru şi a încuiat uşa.

— Vreau să dansezi pentru mine, a spus bărbatul.

— Pardon?

— Un dans mic, acolo. Pe urmă poţi să pleci.

Apoi a apărut un al doilea bărbat, care i-a zâmbit primului. Gabriel şi-a dat seama după zâmbet că se cunoşteau bine. Ceva la al doilea bărbat îl înspăimânta pe Gabriel mai mult decât la primul, o autoritate în felul în care se mişca prin cameră. A verificat rucsacul, a scos o bere de la frigider şi s-a întins pe canapea.

— Ăsta-i trepăduşu’ lu’ Oliver? a întrebat.

— Da. O să danseze pentru noi.

Al doilea bărbat a început să râdă.

— Prietenu’ nostru Oliver, a spus el. Să-i zici că abia aşteptăm să mai stăm de vorbă cu el.

Gabriel a fugit din cameră şi a descuiat uşa, auzind în urma lui râsete. S-a năpustit de-a lungul unui hol slab luminat şi a ieşit în aerul serii. Când, în cele din urmă, l-a sunat pe Oliver, după ce se întorsese la apartament şi mâinile încă îi tremurau, Oliver şi-a cerut scuze şi a spus că tipii ăia puteau fi dificili. Nu, nu era nevoie să-i mai vadă vreodată. La telefon, Oliver avea vocea răguşită şi spunea lucruri vagi, de parcă tocmai s-ar fi trezit, iar Gabriel a simţit atunci că ceva se trezeşte şi în interiorul lui, ceva ce ar fi trebuit să dispară dar, de fapt, nu făcuse decât să

doarmă.

Aşa că nu mai putea continua în felul ăsta.

Gabriel auzise zvonuri despre problemele financiare ale lui Oliver. Oliver îl întreba de multe ori pe Gabriel dacă nu cumva soţii Coulson-Browne puteau să mai scoată de undeva câteva mii. „Fă-i să se simtă al dracului de vinovaţi”, spunea el, cu toate că Gabriel ştia că nu trebuie să ceară. Odată, când se plângea lui Kris şi Pippei de starea apartamentului din Camden – începutul de igrasie din spatele patului, zgomotele de trafic de afară şi jetul singuratic de apă care reprezenta duşul, şi care însemna că nu te poţi spăla decât pe rând, câte un braţ sau câte un picior – şi-a exprimat invidia pentru apartamentul lui Oliver de lângă Tamisa, iar cele două femei îşi aruncaseră reciproc o privire, cu sprâncenele ridicate.

— Din câte ştiu, a zis Pippa, Oliver e pur şi simplu falit. Totul e pe credit.

— Drămuieşte-ţi banii cu grijă, a spus Kris. Vorbesc serios, Gabe.

Chiar şi aşa, Gabriel a fost surprins când Oliver s-a înfiinţat în pragul uşii sale la şapte dimineaţa într-o zi, trăgând după el două valize TUMI şi zâmbind larg.

— Ar fi prea mult dacă te-aş ruga să stau aici, doar o perioadă scurtă? a întrebat Oliver.

— Normal că nu, a zis Gabriel şi a sărit din prag în braţele lui Oliver.

— Proprietarii dracului, a zis Oliver strângându-l mai tare decât se aşteptase.

S-au retras în pat, iar o lună mai târziu, când costumele lui Oliver ocupau tot dulapul şi obiectele de toaletă se întindeau din ce în ce mai mult pe pervaz, Gabriel a ajuns la fericita concluzie că Oliver nu avea de gând ca perioada aceea scurtă să se termine prea curând.

Era un moment dificil pentru afacerea lui Oliver.

— E de la social media, a spus Oliver. Oamenii cred că pot să facă singuri totul.

Renunţase la biroul din Aldgate şi lucra pe un laptop într-

un colţ al apartamentului lui Gabriel. Ori de câte ori Gabriel trecea pe lângă el, Oliver părea să fie pe YouPorn sau Mr Porter, lucru care, după aprecierea lui Gabriel, putea face parte din procesul de cercetare. În plus, dificultăţile lui Oliver au oferit o importanţă cu totul nouă rolului lui Gabriel în relaţie. Nu mai era doar însoţitorul care-i era dator lui Oliver pentru contactele şi charisma lui – acum îl putea sprijini pe Oliver aşa cum Oliver îl sprijinise odată pe el.

Iar Gabriel putea s-o recunoască: Oliver avea nevoie de mult sprijin. Oliver, s-a dovedit, era dependent de alcool şi cocaină, iar Gabriel era dependent în principal de Oliver; apoi, ca acompaniament inevitabil, a devenit dependent de dependenţele lui Oliver, mai întâi ca să obţină aprobarea lui Oliver, iar mai târziu – cum se întâmplă de obicei – pentru că nu se mai putea opri din ele.

Zilele erau foarte lungi. Se trezea la ora unsprezece, cu senzaţie de vomă, şi înainte să deschidă ochii simţea groaza de a nu face nimic până la opt. În dimineţile urâte, odată ce se ridica în capul oaselor, un firicel de sânge îi cădea din nări în poală. El şi Oliver întâmpinau ziua cu câteva Şurubelniţe – „Cum se fac la New York”, zicea Oliver – şi se împleticeau până la puburile de pe canal ca să ia prânzul, sau, dacă nu făceau asta, mergeau până în Regent’ Park şi strângeau pe drum câteva sticle de vin. Oliver cumpăra cocaină de la o veche cunoştinţă din Barnsbury, iar când au simţit că e necesar – că e singurul lucru care mai funcţionează – au început să urmeze cursul şerpuitor al apei până la cartierul rezidenţial, ferindu-şi ochii de turnurile de sticlă şi de spaţiile largi, luminoase de la King’s Cross. Se trezeau înapoi în apartament, sau în locul lor preferat de lângă grădină, când seara se năpustea asupra lor. Pe Gabriel asta nu-l deranja în timpul verii, când afară era încă lumină, dar iarna se speria de întuneric şi de faptul că nu conştientiza trecerea timpului. A ratat în felul ăsta mai multe joburi şi a ştiut că acei clienţi n-o să mai lucreze niciodată cu el şi Oliver.

În apartament era mereu zgomot, care se arunca năprasnic asupra pereţilor. În orice moment se auzeau

strigăte din stradă, sirene, zgomot de tocuri pe caldarâm sau autobuzele care se urneau greu spre City. Gabriel vedea figurile pasagerilor de la etaj când treceau prin dreptul ferestrelor, cu trăsăturile schimbate de graffiti sau abur. Când era mahmur stătea pe braţul canapelei şi se uita la ei, calculând câte ore rămăseseră din ziua aflată pe terminate. Aşteptând ca ea să se sfârşească.

Cel mai rău a fost că s-au întors Furiile. Prima dată s-a întâmplat în apartament: soneria s-a auzit în timp ce dormeau, iar un curier l-a salutat pe Gabriel din prag.

— Domnul Alvin? a întrebat.

Avea cu sine un număr impresionant de pachete – Gabriel a trebuit să facă două drumuri pe scări – pe care Gabriel şi Oliver le-au deschis împreună. Erau pline cu haine superbe, eşarfe cu imprimeu şi cămăşi moi, albe, şi mai multe cravate de mătase, iar Oliver a scos din ambalaj o geacă de piele şi a început să râdă.

— Îmi amintesc, cred, că le-am comandat când eram praf şi pulbere, a zis el.

Lui Gabriel i s-a tăiat răsuflarea.

— Mi-am zis: de ce altceva ar avea nevoie eul meu treaz decât de cadouri?

Furia l-a cuprins pe Gabriel atât de repede că nici n-a avut timp să-şi amintească metoda prin care s-o domolească. Nu-şi mai amintea decât că era pe podea, izbindu-se cu capul de covor şi uitându-se deasupra lui la faţa lui Oliver. Buna-dispoziţie se preschimbase într-o stare de panică, iar Gabriel a simţit o satisfacţie ciudată sub mânia lui, senzaţie care a durat mult timp după ce Furia a trecut. Coletele au fost returnate.

Gabriel nu-şi permitea să plătească şi chiria, şi obiceiurile lui Oliver, aşa că a intrat în insolvenţă. A venit un moment când Oliver şi-a vândut ceasul; apoi costumele; apoi jumătăţile de sticlă de colonie. Până şi electrocasnicele din apartament dispăruseră, deşi nici nu fuseseră vreodată ale lor. Singurele lucruri de valoare rămase erau artefactele din Moor Woods Road.

Lui Gabriel îi plăcea să creadă că rezistase multe

săptămâni sugestiei lui Oliver de a le vinde, dar era puţin probabil să fie aşa: alcoolul îl făcea maleabil, uşor de convins – iar el era beat mort tot timpul. Oliver îşi crease deja un cont pe un site specializat în suveniruri de la locurile crimelor. Au folosit un computer de la biblioteca locală ca să pună la vânzare obiectele – laptopul lui Oliver fusese vândut şi el – şi au lucrat împreună la textul anunţului.

Obiecte UNICE din ADEVĂRATA Casă a Ororilor:

Cumpăraţi acum un suvenir din Casa Ororilor Gracie! Alegeţi dintre:

Pătură deţinută de Gabriel Gracie (după cum se vede în această fotografie realizată de Isaac Brachmann, nominalizată la mai multe premii importante)

Jurnalul lui Gabriel Gracie (texte de la 7-8 ani) – circa 20 pagini

Scrisoare de la Delilah Gracie către Gabriel Gracie DIN TIMPUL CAPTIVITĂŢII, 2 pagini

Fotografii de familie inedite x 5

Biblia Familiei, deţinută de Charles şi Deborah Gracie

Este posibilă verificarea autenticităţii bunurilor, dacă se doreşte. Preţul este negociabil dacă achiziţionaţi tot setul de obiecte.

Dormeau împreună, cu gleznele încrucişate, iar dimineaţa, când Oliver se putea mişca, se întorceau la bibliotecă să verifice sumele licitate.

— Iisuse Hristoase, a zis Oliver şi şi-a aruncat braţele pe după umerii lui Gabriel.

Erau câteva licitaţii substanţiale pentru obiectele individuale – câteva sute de lire pentru jurnal, de exemplu – dar un licitator anonim oferise două mii cinci sute de lire pentru tot setul.

— „Ţi-am urmărit povestea cu mult interes”, a citit Oliver din notiţa însoţitoare, „şi încă mă gândesc des la tine”.

A pufnit, radiind de fericire.

— Se pare că încă ai nişte fani.

Când licitaţia s-a încheiat, şase zile mai târziu, obiectele îi fuseseră vândute aceluiaşi licitator pentru puţin peste trei mii de lire. Oliver a mers de la librărie la traficantul lui, iar Gabriel s-a întors în apartament cu mai multe plicuri şi a descuiat sertarul noptierei sale. Aici depozitase micul set de obiecte, aproape de locul unde dormea el şi departe de privirile lui Oliver. Acum aveau să fie păstrate într-o altă casă, una pe care nu şi-o putea imagina. Şi-a citit propria relatare anevoioasă a zilelor petrecute în Moor Woods Road. Literele se prăbuşeau de pe rândurile lor şi aterizau, claie peste grămadă, în partea de jos a paginii. *Nu a fost o zi fericită,* scrisese el, şi *Delilah e foarte drăguţă,* şi *Multă alergare azi.* Nu se exprimase niciodată deosebit de elocvent, nici atunci, nici acum; nimeni nu-l învăţase s-o facă, aşa cum fraţii şi surorile lui se învăţaseră unii pe ceilalţi. S-a pomenit că-l apucă plânsul şi a vârât jurnalul într-un plic. Stricăciunile provocate de apă ar fi putut tăia câteva sute de lire din preţ. Era momentul să sărbătorească.

În seara aia s-a îmbătat mai rău ca niciodată. A cumpărat o jumătate de litru de vodcă în drum spre Oliver, iar până să ajungă la pub era deja zâmbăreţ şi molatec. Nu l-a văzut pe Oliver la bar şi nici la vreuna dintre mese şi s-a plimbat prin grădină. A fost un moment – tocmai coborâse treptele, sub orizontul soarelui de după-amiază – când toată seara i s-a desfăşurat înaintea ochilor. Iată-l pe Oliver, cuprinzând cu braţul o femeie pe care Gabriel nu o cunoştea. Iată-i ochii, deja sălbatici. Iată-i zâmbetul. Gabriel şi-a dat seama că urma să consume orice s-ar fi aşternut pe suprafeţele dinaintea lui şi că orice gând la plicurile de pe pat – sau la vreun alt lucru în general – se opreau acolo.

S-a trezit multe ore mai târziu, într-un dormitor pe care nu-l recunoştea.

Şi-a căutat pe bâjbâite ochelarii. Lumea din faţa ochiului drept era crăpată în trei.

Pe pat era o pătură de blană, acoperită de broboane de sudoare, iar în prag stătea o pisică.

— Salut, a spus el, iar animalul s-a întors şi a plecat

lipăind.

Hainele îi erau aruncate pe podea: asta era ceva. Era ziuă – asta era altceva. Trei uşi erau închise, dar una era întredeschisă şi ducea într-o bucătărie mică şi murdară. Înăuntru era un tort de aniversare pe jumătate mâncat, aşezat pe-o parte, şi câteva muşte muribunde lângă fereastră. A băut apă din palmele făcute căuş şi a încercat să-şi amintească seara dinainte. Mintea îl chinuia de obicei cu amintiri fără trup, care îşi găseau forma abia după câteva zile – uneori chiar săptămâni întregi. De exemplu, o dezvăluire făcută pe nepusă masă unui străin despre ce îi făcuse tatăl lui, sau un gest de generozitate din partea lui Oliver la bar care se încheiase prin respingerea cardului şi cu Gabriel, căruia îi părea rău de el, intervenind să plătească. Astăzi, însă – nimic. A auzit un foşnet în spatele uneia dintre uşile închise şi l-a cuprins o groază imediată, dându-i o senzaţie de rău. S-a grăbit spre singura uşă care avea lanţ şi s-a împleticit pe o scară întunecoasă până afară, în stradă.

Umbra îi era lungă. Probabil că era după-amiază. A văzut case în stil victorian – perdele transparente şi faţade albe ciobite –, dar pe nimeni primprejur. Semnele stradale spuneau că se află pe SW2. Nu avea la el nici portofelul, nici telefonul, iar cheile erau încă înfipte în buzunar. Le-a luat ca pe o amuletă norocoasă şi a început lungul drum spre casă.

A mers pe jos aproape trei ore, luptându-se cu lacrimile şi simţindu-şi limba uscată şi umflată în gât. Când a ajuns la apartament în amurgul torid de vară a început să plângă şi apoi să se înece. S-a ghemuit, lipit de uşă, întorcându-şi faţa de la petrecăreţii care se îndreptau spre Camden şi a încercat să se gândească la ce să-i spună lui Oliver, care putea fi în oricare dintre următoarele stări: furibund, pentru că Gabriel se făcuse de râs; nonşalant, pentru că era încă îmbrăcat în halat şi îşi revenea în simţiri; sau, aşa cum şi-l închipuise Gabriel când trecuse Podul Lambeth şi traversase Westminster – speriat, iar apoi uşurat imediat: urma să-l ia pe Gabriel în braţe şi aveau să tragă amândoi

un pui de somn până ar fi venit momentul să iasă din nou.

Dar în apartament era linişte.

Erau numai trei încăperi – dormitorul, baia şi spaţiul de locuit, cu cele două ochiuri de aragaz ruginite – deci nu era greu de observat că Oliver nu era acolo. Îi dispăruseră hainele de pe suportul din dormitor, cosmeticele pe care începuseră să le folosească amândoi nu se vedeau nicăieri, şi nici ultimele raţii din dulăpioarele din bucătărie. Dispăruseră şi plicurile pe care Gabriel le pregătise în ziua dinainte, pline cu obiectele din Moor Woods Road. A simţit primul junghi de panică şi a încercat să-l ţină în frâu. Trebuiau să fie pe acolo, pe undeva. Le-a căutat sub pat. A deschis frigiderul. Ba chiar a tras şi perdeaua de la duş şi s-a holbat neajutorat la cada care se înnegrea. Vorbea cu sine însuşi, scoţând sunetele pe care le-ar produce o mamă pentru un copil bolnav. Pe canapea a descoperit un bilet scris pe spatele unui bon de la Tesco Express: *Îmi pare rău. Te iubesc.*

Când Furia a venit, nu s-a gândit la Mandy sau la mamiferele marine, nici la nenorocitul de cort de indian. A întâmpinat-o ca pe un vechi prieten, singurul rămas, şi a început să distrugă complet orice îi venea la mână. A sfâşiat covorul şi a spart tencuiala cu pumnii. A întors cu susul în jos patul în care dormiseră împreună. A spart singura fereastră orientată spre stradă. Când apartamentul a fost ruinat, a luat ce mai lăsase Oliver în bucătărie – numai foarfece şi un cuţit de cojit; insulta finală, poate – şi a trecut la treabă pe el însuşi.

— Iar acum, am zis eu, s-a întors.

— A venit să-şi ceară scuze, Lex. Nu era într-o stare bună, atunci.

— Dar e o coincidenţă ciudată, am zis. Nu ţi se pare? Să apară acum – la câteva săptămâni după ce ai fost internat – după ce a auzit de Mama noastră?

Şi-a întors capul de la mine, pe pernă.

— Nu-l cunoşti, a zis. Nu ştii nimic.

— A apărut în ziare, am spus. Online. Poate să fi văzut

oriunde.

— Ne-ar putea fi bine împreună. Asta a zis. E gata să încerce. Iar când o să ne fie bine, banii ăia… Banii ne-ar putea ajuta, Lex. Ne-am putea lua un loc unde să stăm. Un loc liniştit. Undeva la ţară, zicea el. Doar noi doi.

— Gabe, chestia asta – cred că trebuie s-o faci singur.

Am luat documentele din geantă şi le-am lăsat pe măsuţa de lângă pat, ca să le vadă când se trezea.

— Las astea aici, am zis.

Am aşteptat.

Am spus:

— Gândeşte-te.

Oliver aştepta sprijinit de o maşină, purtând aceleaşi haine de ieri şi afişând zâmbetul cuiva care urmează să câştige. A trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre uşi, iar eu m-am gândit la călătoria spre casă cu trenul; la povara de a nu face nimic pe care o amânasem. Mi-am imaginat că o văd pe Delilah, bătând uşor în Biblie în timp ce traversa terenul de joacă.

— Hei, am zis. Hei…

El s-a oprit şi s-a întors spre mine. De atât de aproape, corpul lui era sfrijit, parcă topit pe sub haine. Avea broboane de transpiraţie pe frunte şi la vârfurile firelor de păr. Arăta ca o fiinţă a nopţii, care nu rezistă prea mult la soare.

— Eu sunt Lex. Sora lui Gabriel.

— Ştiu cine eşti, a zis.

A oftat prelung, teatral.

— Cu toţii arătaţi la fel, a spus. Ca şi cum o parte din voi încă ar muri de foame.

— Cum poţi face asta? am întrebat.

— Ce să fac? Să-mi vizitez un prieten tulburat?

S-a îndepărtat câţiva paşi, înapoi spre spital.

— Te-ai folosit de el, am zis. Dar pot să fiu mai precisă de atât. Mai exact: l-ai escrocat. Încă îl escrochezi.

— Uite ce e, dacă n-aş fi făcut-o eu, tot ar fi făcut-o altcineva. Gabriel… Gabriel are mereu nevoie de cineva.

Şi-a amintit de ceva – de cine ştie ce scenă degradantă – şi a chicotit.

— Aşa e el, special.

— Chiar e special. A supravieţuit. Aproape că a evadat şi el.

Aveam un tremur în glas. Furia îmi ieşea la suprafaţă sub formă de lacrimi. Nu aici. În tren, poate, într-o baie care se clătina, unde să nu mă vadă nimeni.

— Închisoarea n-o să fie chiar aşa diferită, am spus. Crezi că o să fii special, când vine momentul?

L-am apucat de încheietură. Aşa se simte, mi-am zis. E mai strânsă pe carne decât ţi-ar plăcea. Iar tu – cu mâinile tale curate şi cu dinţii tăi îngrijiţi, şi cu înclinaţia asta a ta de a fi îngâmfat – n-o să supravieţuieşti.

— Mai e ceva interesant la procedurile tribunalului, am spus. Până şi cele mai mici speţe sunt consemnate într-un registru public. Chiar şi cele care nu au succes. E o metodă bună de a descoperi oameni.

A rânjit larg, cumva mândru.

— Acum înţeleg cum ai reuşit să evadezi, a zis.

A dat din cap, de acord cu sine însuşi.

— Noi doi am fi putut face nişte bani frumoşi împreună.

A scotocit în buzunarul interior şi a scos un petec de hârtie. Cartea de vizită era caldă, avea colţurile uzate, dar i-am descifrat numele, urmate de cuvântul Impresar, tipărit în relief. Apoi a trecut pe lângă mine şi a intrat în spital. Am aşteptat pe asfalt, uitându-mă la el cum se îndepărtează, iar când am privit spre fereastra lui Gabriel i-am văzut chipul obosit, ca o semilună, atârnând acolo, privind la rândul lui.

Pe drumul cu maşina până la gară, m-am întrebat ce avea să se întâmple cu Gabriel, iar apoi, aşa cum făceam deseori, cum i-ar fi fost viaţa dacă Dr. K ar fi fost desemnată să aibă grijă de el – sau de oricare dintre ceilalţi – şi nu de mine. Abordarea ei era diferită. Anunţase lucrul ăsta de la bun început. Devenise celebră în domeniul ei după evadarea noastră: participase la speţe judecate la

Curtea Supremă, iar conferinţa ei TED strânsese aproape două milioane de vizualizări. Mă pomenea şi pe mine, bineînţeles, dar întotdeauna drept Fata A. Prelegerea era intitulată „Adevărul, şi cum să-l spunem”.

Întrerupsese tratamentul meu în urmă cu şase ani. În iulie. Absolvisem facultatea cu o săptămână înainte, cu o diplomă de excelenţă. Postul meu la firma lui Devlin era sigur. Luna aceea fusese presărată cu raze de soare şi momente de rămas-bun, iar acum restul verii se deschidea în faţa mea. Urma să mă întorc acasă, să stau cu Mama şi Tata, şi să citesc în grădina lor, întinsă pe trambulină. Am plecat spre Londra după-amiaza târziu, fără tragere de inimă când mă gândeam la căldură şi la câtă bătaie de cap era. O simţeam ca pe un ultim obstacol înainte de câteva săptămâni de libertate. Programarea mea era ultima din zi.

Camera de aşteptare era la baza unei scări impresionante, acoperită cu covor, iar Dr. K chema personal fiecare pacient, încă purta pantofi excelenţi şi făcea mereu impresie când intra. De data asta, a coborât pe scări cu o sticlă de şampanie într-o mână şi cu ochelarii în cealaltă, ţinând braţele deschise. M-am ridicat ca s-o întâmpin.

— Felicitări! mi-a spus şi m-a îmbrăţişat. O, Lex! Felicitări!

În loc să urcăm în biroul ei, cum făceam de obicei, m-a condus printr-o ieşire de incendiu şi am coborât într-o grădină mică, pavată, la umbra clădirii. Ne-am aşezat pe nişte navete de lapte împrăştiate pe-acolo, iar ea a scos dopul sticlei.

— Îmi place să cred, a spus ea, că aici a lucrat Karl la tabloul lui.

— Teritoriu neutru, am zis eu. E ceva nou.

M-a întrebat cum a fost la festivitatea de absolvire, m-a întrebat despre Christopher şi Olivia, m-a întrebat ce planuri aveam peste vară. Apoi, fără să se uite la mine, privind casele amestecate în dezordine şi fâşiile de cer dintre ele, a zâmbit.

— Nu cred că e nevoie să te mai consult, Lex, a spus.

— Poftim?

— Au trecut nouă ani, a zis, mai mult de nouă ani, de fapt, de la prima zi la spital. Mai ţii minte? Îmi pare rău. Normal că ţii minte. Dar ce e posibil să nu ştii e că aveam emoţii. Eram tânără şi aveam emoţii. Eram îngrijorată de fiecare lucru pe care-l spuneam. O să înţelegi la ce mă refer când o să începi să lucrezi. La început, îţi faci griji despre fiecare prostie. Iar acum – iată-ne. E un fel de răzbunare, cred. Pentru amândouă.

— N-ai părut niciodată să ai emoţii, am zis.

— Bine.

— Dar eşti sigură? Adică – asta-i tot, gata?

— Da, a spus. Sunt. Ai reuşit, Lex. Tu, şi eu, şi familia Jameson. Şi ştiu că ai avut zile cumplite şi că au fost lucruri pe care ţi-a fost foarte greu să le auzi. Dar uite că am ajuns aici. Iar restul vieţii te aşteaptă.

Băuse deja în după-amiaza aceea. Bucuria ei avea o notă de manie pe care n-o mai văzusem. Toamna, când am început Dreptul, am citit că fusese numită profesor invitat la Harvard şi m-am întrebat dacă tot în ziua aceea aflase şi despre asta. În cazul acela, nu doar că îşi încheiase datoria faţă de mine, dar şi eu îmi încheiasem datoria faţă de ea.

— Tu hotărăşti, bineînţeles, a spus ea. Ne putem vedea oricât de mult vrei. Nu vreau să spun decât că nu mai e neapărat necesar.

— Pare momentul potrivit, cred, am spus.

Am vorbit în întuneric, chiar şi după ce şampania s-a terminat. I-am spus că Tata se gândea să iasă la pensie.

— Şi eu pe cine mai sun când îmi pierd încrederea în omenire? a întrebat ea.

I-am povestit că Tata plânsese la festivitatea de absolvire, că rămăsese în urma Mamei când au traversat grădina după eveniment şi folosise cele câteva clipe ca să se şteargă la ochi.

— Asta, a zis ea, nu mă surprinde deloc.

Aveam o dorinţă stranie să-i ofer un final fericit din toate punctele de vedere, aşa că i-am spus şi despre bărbatul pe care-l întâlnisem cu două săptămâni înainte la un bal universitar. Era patru dimineaţa, iar micul-dejun şi ziarele

erau aduse în grădină. El stătea în spatele meu şi al Oliviei la coada pentru sandviciuri cu bacon şi, când ne-am apropiat, a fost clar că erau pe terminate. Am încercat să calculez dacă o să-mi mai rămână şi mie, dar eram prea beată şi prea obosită.

— Chestia asta o să se-nchidă, a spus el.

Ospătând mi-a întins ultimul sandvici, iar lui i-a dat o chiftea vegetală.

— Bănuiesc că n-ai chef să împarţi, a zis el.

Avea nasul lung rupt şi mânca de parcă ar fi avut o foame de lup. Se descheiase la guler şi îşi pierduse sacoul de seară, şi vedeam cum umerii îi apasă în materialul cămăşii.

— Nu prea, am zis şi am muşcat.

— Groaznică ospitalitate, a spus el. Şi când te gândeşti că am venit de la Londra pentru asta.

— Ca să ne onorezi cu prezenţa? am întrebat şi mi-a părut rău imediat.

Înţelegeam că există o diferenţă între a fi jucăuş şi a fi răutăcios, dar nu-mi dădeam seama de ea decât după ce rosteam cuvintele. A mestecat o îmbucătură din chifteaua lui, încă zâmbind, şi a dat din umeri.

— Nu pari să fii din Londra, am zis ca să mă revanşez.

— E o chestie recentă. Dar ai grijă: când pleci din locul ăsta, trebuie să devii serioasă. Eu te sfătuiesc să n-o faci.

— Îl cheamă Jean Paul, i-am spus lui Dr. K. Dar nu e francez. Nu ţi se pare că e ciudat?

— Cred că părinţii lui s-ar putea să fie ciudaţi, a zis ea. N-am niciun dubiu.

Existau lucruri pe care nu i le spuneam. Următoarea după-amiază, după ce dormiserăm separat, l-am dus la cafeneaua din oraş care servea micul-dejun toată ziua. Asta a fost prima noastră glumă: sandviciul cu bacon. În noaptea aceea, în camera mea, m-a întrebat dacă tot timpul mă pricep atât de rău la împărţit.

— Patul mi-l împart, am zis, aşa că poate ar trebui să fii mai atent.

— Lasă-mă să ghicesc: eşti singură la părinţi.

La asta nu mă aşteptasem.

— Da, am spus, amintindu-mi că e mai în vârstă decât mine şi că era deja avocat pledant.

Probabil n-aveam să-l mai văd niciodată, şi n-ar fi fost nevoie nici să păstrez, nici să rectific minciuna. A râs.

— Şi eu, a zis. Şi sub nicio formă nu l-aş fi împărţit.

Dr. K mi-a receptat dezvăluirile ca pe o ofertă, a simţit că-mi datora ceva la schimb. S-a aplecat spre mine, suficient de aproape cât să-i văd porii pielii şi ridurile de sub fondul de ten şi să simt un râgâit uşor, cald, de şampanie, care i s-a ridicat din gât. Nu mă aşteptasem niciodată s-o văd într-o stare atât de dezordonată, şi nici n-am mai văzut-o aşa de-atunci.

— Dă-mi voie să-ţi spun un secret despre seara în care ai evadat, a zis. Când se întâmplă ceva de genul ăsta, poliţia întocmeşte o listă. E ca un fel de top al psihologilor practicanţi. Cei mai buni cu care au lucrat ei până atunci. Iar pentru ceva ca Moor Woods Road, toată lumea vrea ca numele să-i apară pe lista aia. Au nevoie doar de câţiva dintre noi, bineînţeles, şi înţeleg că eu am fost ultima deasupra liniei. Lucrasem cu inspectorul de câteva ori şi mi-a spus aşa: „Tu ai fost jokerul”. Dar când au început să ne sune – pe la miezul nopţii, ora unu –, eu am fost singura care a răspuns. Lucram, cred – nu mai ţin minte. În fine. Când m-au sunat, am cerut – destul de ferm – să-mi fie repartizat cazul tău.

— Cazul meu? De ce?

— Fata A, a spus ea. Fata care a scăpat. Dacă era cineva care să reuşească până la capăt, tu erai aceea.

Nu mai pleca niciun tren spre Londra preţ de încă douăzeci de minute. O gară de sat într-o seară de duminică: era cel mai singuratic loc din lume. Am aşteptat în maşină, nevrând să stau singură pe peron. Mi se părea important să vorbesc cu cineva înainte să sosească trenul. Evie mi-a răspuns imediat, cum făcea mereu.

— Lex, a zis. Nu mi se pare că te simţi bine.

— Nu, am spus. Nu chiar.

— O clipă, a zis, iar zgomotele din jurul ei s-au estompat.

— Îmi pare rău, doar că…

— Nu fi caraghioasă – n-are de ce să-ţi pară rău. Ce-ai păţit?

— L-am găsit pe Gabriel, am spus. Dar e atât de bolnav, Evie. Nu ştiu dacă o să semneze hârtiile.

— N-o să le semneze?

— Nu ştiu. E confuz.

— Nu renunţa la el, Lex. Ethan, Delilah – ei ştiu mereu ce vor. Şi sigur există ceva ce să vrea şi Gabe.

— Dar nu e numai asta. Mi-a fost greu să-l privesc. Şi apoi m-am gândit – după ce am plecat de la el – la când era mic. Era un copil aşa de bun. Atât de multă vreme nu l-a deranjat nimic.

— Opreşte-te, Lex. E ok.

— Nu ştiu dacă e. Când îl vezi în halul ăsta pur şi simplu îţi aminteşti lucruri, nu-i aşa? Lucruri la care nu te-ai putea gândi în mod obişnuit.

— O să vin, a zis Evie. Pot să vin să ne vedem şi putem rezolva lucrurile. Putem merge împreună la casă. Pot să vin oricând luna asta. Oricând se încheie contractul.

— Nu poţi, am zis.

— Dă-mi voie să vin, Lex. A trecut prea mult timp.

— Nu, Evie. Sunt ok.

— Încetează, a spus ea. O să vin cu tine. O să vin acasă.

Când a plecat, mi-am surprins imaginea în oglinda retrovizoare şi am văzut că zâmbeam. Era gândul la ea, s-o ştiu înapoi în ţară. În scaunul pasagerului. O şedere în Hollowfield, spusese atunci. Nu e chiar genul de excursie pe care-l plănuiserăm. Am privit trenul cum intră în gară, se opreşte, apoi pleacă mai departe. Nu era nimeni care să se urce în el. Fără semnătura lui Gabriel, exerciţiul era zadarnic. Casa avea să fie vândută, să cadă în paragină sau să fie înghiţită de pârloaga care o înconjura. Am pornit motorul şi am întors maşina.

Lifehouse a fost terminată în vara în care am început clasa a şaptea. Timp de două săptămâni, Taică-miu a

patrulat pe strada principală şi a împărţit pliante care anunţau marea deschidere şi vorbea cu oricine voia să asculte despre iubirea lui Dumnezeu. Noaptea se plimba pe străzile rezidenţiale şi lăsa pliante în cutia poştală. Lăsase, a spus, grămezi de pliante ascunse în stranele celorlalte biserici din oraş, sperând că enoriaşii o să simtă că Dumnezeu îi îndreaptă în altă parte. În ajunul deschiderii, ne-a ordonat să purtăm tricourile roşii din vacanţa de la Blackpool. Al meu era jenant de strâns pe piept, iar al lui Ethan îl zgâria pe umeri. Când ne-am strâns în bucătărie, Taică-miu ne-a studiat cu o privire plină de dezgust.

— Ce v-a apucat? a întrebat el.

Ni s-a dat voie să purtăm ceva alb şi modest.

Jolly a venit de la Blackpool. Evie a decupat ghirlande de îngeraşi de hârtie pe care să le atârne la ferestre. Maică-mea a coborât din dormitorul ei şi a gătit până târziu în noapte. Trecuse mult timp de când fusese însărcinată, iar Taică-miu îi prescrisese odihnă, cu o siguranţă ca de doctor. Când a apărut, era albă şi diformă, de parcă ar fi făcut parte din aşternuturi.

Înainte să merg la culcare, m-am aventurat în bucătărie şi m-am oferit s-o ajut. Era înconjurată de checuri şi frişcă şi se uita fix la lingura din castron.

— Parcă erai prea deşteaptă pentru aşa ceva, a spus, dar nu m-a refuzat.

Becurile din bucătărie erau puternice; încă nu fuseseră acoperite. Îi vedeam psoriazisul de la coate şi de pe gât. Imediat ce am luat castronul, ea s-a îndepărtat de mine şi şi-a apucat mânecile.

— Mai e ceva de făcut? am întrebat. După asta?

— Celălalt trebuie glazurat.

— Lasă-l pentru Evie. Eu probabil că l-aş distruge.

Reflexiile noastre pluteau în geamul bucătăriei, lipsite de expresie şi apropiate.

— Noua şcoală, a început ea. Cum e?

— E ok. Am făcut deja multe dintre lucruri la Jasper Street. Sau, dacă nu acolo, mi le-a spus Ethan.

— Eşti tot în vârf?

Am ridicat privirea. Stătea cu spatele la mine, îşi făcea de lucru cu hârtia de copt.

— Nu ştiu, am zis. Probabil.

— Asigură-te că eşti acolo.

Am întins crema pe blat, iar Maică-mea a aşezat cu grijă încă un blat pe deasupra. Şi-a îndepărtat mâinile încetişor, tremurând, şi şi-a acoperit ochii.

— Dă, Doamne, să fie un succes, a zis, şi mi-am dat seama că nu o auzisem niciodată să se roage aşa, ca şi cum Dumnezeu ar fi fost în bucătărie.

Eram la Lifehouse la ora opt a doua zi de dimineaţă, cu decoraţiunile şi prăjiturile după noi. Eu mersesem acolo şi cu un weekend înainte, ca să finisez zugrăveala, şi îmi plăcuse mirosul de lemn proaspăt. Îmi dădeam seama, în timp ce legam baloane de amvon, că Taică-miu crease ceva simplu, de o frumuseţe stranie, din scheletul magazinului. Lumina intra prin vechile geamuri de sticlă şi cădea pe-o parte pe culoarul care ducea la altar. În partea din spate a încăperii era un bufet ordonat, de lemn, pe care Maică-mea desfăşurase torturile.

Slujba trebuia să înceapă la ora unsprezece („Ca să se acomodeze treptat”, zicea Taică-miu), dar cu cinci minute rămase pe ceas încă nu venisem nimeni. Ne răspândiserăm, tactic, pe primele două rânduri. Ethan se întorcea împrejur la fiecare câteva secunde ca să verifice uşa; după o vreme s-a ridicat, şi-a netezit cămaşa şi i s-a alăturat lui Taică-miu afară. Auzeam frânturi din conversaţia cu trecătorii, unii politicoşi şi alţii pufnind. Două adolescente s-au strecurat înăuntru, chicotind, şi au luat fiecare câte o mână de batoane de cereale făcute de Maică-mea. S-au aşezat în ultimul rând din spate, aproape de uşă. Li s-a alăturat o pensionară şi unul dintre beţivii de la pubul de vizavi. Cumva, acest public – martor la ruşinea lui Taică-miu – era mai rău decât dacă n-ar fi existat niciun public.

La unsprezece şi un sfert, Taică-miu a urcat la amvonul improvizat şi şi-a dres glasul. Nu avusese niciodată nevoie de microfon. L-am auzit pe Ethan strecurându-se în strană

lângă mine, dar nu m-am uitat la el. Când Taică-miu a făcut contact vizual cu noi, am ştiut că o să fie important pentru el să ştie că are atenţia noastră nestrămutată.

— Bine a ţi venit la Lifehouse, a zis el.

Târziu în noaptea aceea, când n-am putut să dorm, am auzit pe cineva în bucătărie. Mi-am despletit corpul dintre aşternuturi şi am străbătut holul, apoi am coborât scările, cunoscându-le acum, întinzându-mi picioarele spre scândurile mai tăcute. Speram să fie Ethan, speram că o să putem discuta despre ziua aceea. Când am ajuns la parter, am stat în picioare în întuneric şi l-am privit pe Taică-miu la masa din bucătărie. Ţinea paharul de tărie într-o mână; cu cealaltă gesticula. Buzele i se mişcau, dar pe gură nu-i ieşea niciun sunet. Ultima slujbă tristă a zilei. Acum ştiu exact versetele care l-ar fi putut alina. Dar atunci, în loc de asta, m-am întors în dormitor. În noaptea aceea, la unsprezece ani şi fiind confuză, n-am ştiut ce să-i zic.

Clădirea impunătoare a spitalului era portocalie şi roz sub cerul serii. De data asta, nu am parcat între linii, şi nici nu am vorbit cu persoana de la recepţie, şi nici nu am aşteptat să fiu chemată. Am ajuns în camera lui Gabriel lipsită de suflare, cu o asistentă pe urmele mele.

— Va exista ceva pentru dependenţă, am zis. La centrul comunitar. Va fi o condiţie a propunerii.

Gabriel era în pijamalele spitalului, aşezat în scaunul de la fereastră.

— M-am gândit eu că o să te întorci, a zis.

Iar apoi către asistentă:

— E ok. O cunosc.

— S-ar putea organiza întâlniri, am zis. Sesiuni la care să participe oricine mai vrea. Orice – orice crezi că ar fi putut ajuta.

— Mi-ar plăcea asta, a zis.

Degetele lui au desenat în aer conturul unei plăcuţe.

— „Finanţat de Gabriel Gracie”, a zis el.

— Exact.

— Şi o să pot lua parte, crezi? Aş putea vorbi acolo – dacă

ar fi de folos.

— Poate. Când te simţi mai bine, când ieşi de-aici, o să poţi face orice vrei.

— Crezi?

— Ştiu sigur.

— Orice ai făcut, a zis Gabriel, a funcţionat.

— Poftim?

— N-a venit, a spus Gabriel. După ce ai plecat. A lăsat un mesaj unei asistente – numai ca să-şi ia rămas-bun. Chiar m-a iubit, Lex. În felul lui.

Poate, mi-am zis. În felul lui.

Gabriel s-a ridicat ca să se preumble prin încăperea de mici dimensiuni, atingând în mers mobilierul, ca şi cum ar fi fost pe întuneric. A luat hârtiile de pe măsuţa de lângă pat şi mi le-a înmânat, şi am văzut că erau deja semnate.

— Afară, în după-amiaza asta, a zis el. Mi-ai amintit de Delilah.

— Nu sunt nici pe departe atât de feroce, Gabe.

— Ce i-ai spus?

— Nimic interesant. I-am citat din lege, în mare parte.

— Delilah foloseşte cărţile în felul ei, a zis Gabriel. Şi bănuiesc că tu le foloseşti în al tău.

— 5 —
Noah (Băiatul D)

Târziu în seară, în timp ce aşteptam să sune Devlin, mi-am deschis pagina preferată şi am verificat rezultatele weekendului. Duminică, echipa de juniori Cragforth de sub 17 ani se străduise din plin şi obţinuse nouăzeci şi şapte de puncte, fiind învinsă. Nu fusese o săptămână prea bună.

Am rămas cu cursorul deasupra filei de lângă „Rezultate”, care era „Cum să ne găsiţi”.

— Haide, mi-am zis mie însămi şi am mers până în bucătărie.

Printr-un fel de magie cotidiană, luminile de pe hol pâlpâiau înaintea mea. Era ora trei treizeci dimineaţa. Am asamblat un bol de cereale şi o cafea neagră şi m-am întors la birou. Devlin nu sunase. Cursorul încă zăbovea pe „Cum să ne găsiţi”.

Auzisem despre Cragforth o singură dată, cu mulţi ani înainte. Aveam douăzeci de ani şi tocmai îmi asigurasem locul la universitate. Părinţii mei şi cu mine luaserăm cina, iar Mama era la etaj şi se pregătea de culcare. Eu şi Tata stăteam la câte un capăt al canapelei, cu picioarele atingându-ni-se la mijloc, citind secţiuni diferite ale ziarului. El ţinea în echilibru pe piept un pahar de whisky.

Nu reuşeam să mă concentrez la ce citeam. În mintea mea, formulam şi reformulam o întrebare la care mă gândisem de ceva vreme. Pusesem cap la cap diverse trasee până la ea, renunţând la unele şi aşteptând vremea potrivită pentru altele. Aceea, hotărâsem, era ziua încercării.

— Mă întreb dacă ceilalţi o să meargă la universitate, am zis, fără să ridic privirea din ziar. În afară de Ethan, adică.

— Nu ştiu, a zis Tata. Sperăm că da. Dar uită-te la tine – nu e ca şi cum ar fi fost uşor. Ai avut mult de recuperat.

Am dat pagina.

— Asta ar fi valabil şi pentru Delilah, cred, am spus. Dar

ceilalţi erau mai mici. Crezi că Noah o să meargă la facultate, Tata?

— Noah e diferit. De la el nu se aşteaptă nimeni să mai ţină minte ceva. Iar el a dus-o mai uşor decât voi, ceilalţi. Păstrând proporţiile, în casa aceea, el a fost norocos.

— Unde e? am întrebat, iar Tata s-a oprit din citit şi s-a uitat lung la mine.

— Lex. Ştii că…

— Aş vrea doar să mă pot gândi la el, atâta tot.

La etaj a fost trasă apa la toaletă, şi mi-am dat seama că Mama urma să coboare în curând, venind să ne ureze „noapte bună” şi altele. Era de un profesionalism feroce – proteja confidenţialitatea pacienţilor ca pe nişte secrete de stat – şi n-ar fi încurajat întrebările pe care le puneam.

— Nu ştiu prea multe, a zis Tata. Numai că se simte bine. Familia care l-a adoptat locuia într-un oraş mic – Cragforth, parcă.

M-am întors la ziar. Tata stătea ciudat de nemişcat, şi nu mai citea.

— Ce e? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nimic.

În săptămânile care au urmat, a fost limpede că Tata regreta profund ce-mi dezvăluise. În dimineaţa următoare, a intrat în camera mea îmbrăcat în halat, aducând un chec.

— Pare o mită, am zis şi m-am ridicat în capul oaselor.

— Am adormit greu azi-noapte, a zis. N-ar fi trebuit să-ţi spun asta, Lex. Trebuie să-mi promiţi că n-o să foloseşti la nimic informaţia asta.

Nu a fost capabil să-i rostească numele lui Noah. Mi-a dat farfuria şi a rămas la picioarele patului.

— Dacă ai fi oricine altcineva, a zis, aş spera că o să uiţi, pur şi simplu.

— N-o să fac nimic, am zis. Serios. Doar voiam să ştiu unde a ajuns.

— Fără e-mailuri şi mesaje?

În opinia tatălui meu, atât internetul, cât şi intelectul meu erau atotputernice. Avea impresia că aş fi fost în stare să

intru într-o videoconferinţă cu Noah chiar în după-amiaza aceea.

— Da.

Începea să zâmbească.

— Şi fără porumbei voiajori.

— Nimic, Tata.

Iar o vreme aşa a şi fost. La universitate îl căutam de multe ori pe Noah online, la fel şi Cragforth, dar cu o curiozitate datorată obişnuinţei, la fel cum verificam vremea sau actualizările legilor. Mă obişnuisem cu trei rezultate care mi se întorceau de fiecare dată: un eseu teologic scris de Bradley Cragforth de la Universitatea de Stat din Wisconsin, care implica o analiză profundă a Genezei (şi care, mi-am zis, era destul de bună); detalii despre programa orelor din clasa 0 de la Şcoala Cragforth, care presupunea „audierea şi discutarea poveştilor atât din Biblie, cât şi din alte religii (de ex. Noe şi Arca); şi un afiş pentru spectacolul de teatru amator *Fructele mâniei,* organizat în Parcul Cragforth în vara lui 2004, cu Gary Harrison în rolul lui Noah Joad.

Mi-am cântărit opţiunile. Poate că familia lui se mutase în alt oraş, sau în străinătate. Poate că-si schimbaseră numele.

Am împlinit douăzeci şi opt de ani şi am ajuns la New York înainte să apară un al patrulea rezultat. Era trecut de miezul-nopţii şi aşteptam nişte documente de la biroul din Los Angeles. Pe culoar mai rămăseseră doar puţini oameni. Am scris vechea combinaţie în bara de căutare şi am apăsat pe „Enter”. În partea de sus a paginii a apărut un link nou, unde erau enumeraţi membrii echipei de cricket de sub 15 ani de la Cragforth. Vicecăpitanul era Noah Kirby.

M-am lăsat pe spate în scaunul de birou şi mi-am încrucişat braţele. Noah Kirby, din Cragforth. Am dat click prin rezultatele obţinute până acum în sezon. Nu fuseseră actualizate de câteva săptămâni, însă de la mijlocul lui iulie echipa câştigase două meciuri, pierduse cinci şi unul fusese amânat din pricina ploii. Un sezon solicitant. Dacă ar fi apărut cineva la uşa biroului şi m-ar fi întrebat de ce

plângeam, nu i-aş fi putut răspunde. Nu ştiam.

În vara dinainte să încep liceul trăiam sub regimul lui Taică-miu. În prima zi de vacanţă, când ne-am grăbit să coborâm la micul-dejun, pe masa din bucătărie era un pachet auriu, strălucitor.

— Ce-i înăuntru? a întrebat Delilah.

Pachetul era legat cu o fundă. Era cât un televizor mic, sau cât un teanc de cărţi.

— Şase săptămâni de bună purtare, a zis Taică-miu.

— Şi pe urmă putem să-l deschidem?

— Nu cer prea mult, nu-i aşa? a întrebat Taică-miu.

Era o vară leneşă, umedă. În faţa Lifehouse, Taică-miu se străduia din răsputeri pentru stranele goale. O congregaţie de muşte se istoveau la geamuri, incapabile să-şi găsească drumul la uşă. Grădina din Moor Woods Road era inundată de ploaie, iar majoritatea jocurilor noastre presupuneau să navigăm prin pârloagă. Când Taică-miu era plecat, săream gardul şi ne împrăştiam peste pârloagă, scotocind după oase de oaie şi năpârci. În zilele în care eram mai cutezători, organizam o misiune până la râul aflat la poalele Moor Woods Road, mişcându-ne în şir indian, aproape de perete, cu iscoada nominalizată – de obicei Gabriel – care ne anunţa la curbe dacă drumul e liber. Ne spălam la umbra morii, în apa ca un ceai negru din apropierea malurilor, iar când ne întorceam acasă cadoul ne privea de pe masa din bucătărie.

Pântecele Maică-mii era încă gol. Aşa spunea Taică-miu. Când mă uitam la ea îmi imaginam că sub haine are o cavernă, rece şi întunecoasă. Devenise o apariţie ciudată, rară: un crâmpei de cămaşă albă de noapte în pragul unei uşi întredeschise, sau nişte picioare cu pielea crăpată care se retrăgeau pe scări la culcare. În fiecare seară intram în şir indian în camera părinţilor noştri şi o sărutam de noapte bună, în timp ce Taică-miu ne privea. Îşi atingea oasele care ieşiseră din nou la vedere, ca pietrele din mare la reflux.

— Din nou mică, a zis. Ca atunci când eraţi mici.

Avea să mai apară un copil, zicea Taică-miu. Dar trebuia să fim pregătiţi. Trebuia să fim merituoşi. Săptămână după săptămână ajusta regulile casei, comutând pe o frecvenţă pe care noi, ceilalţi, n-o puteam auzi. Nu ne mai spălam decât pe mâini, şi numai până la încheieturi. La Lifehouse aveau să fie trei slujbe duminica, în loc de două. Aveam să arătăm că suntem disciplinaţi.

Copilul avea să apară.

Pe braţe aveam nişte dungi acolo unde începea mizeria, ca un fel de bronz inversat. Marginea stranei îmi imprimase o vânătaie în partea de sus a coloanei. Porţiile de mâncare ni se micşoraseră, iar în alte zile, când lua masa cu Jolly, Taică-miu nu gătea nimic. Când mă gândeam că o să încep şcoala la Five Fields Academy în toamnă, lucioasă din pricina transpiraţiei amestecate cu mizerie şi fiind cea mai mică din an, mă apuca durerea de burtă. La bibliotecă nu găsisem decât jumătate din bibliografie. Nici măcar nu-mi luasem o uniformă. Şi îi văzusem pe elevii de la Hollowfield şi înainte, când mă întorceam de la şcoala elementară. Fetele aveau chipuri îngrijite şi purtau uniforma în aşa fel încât să te gândeşti ce se ascunde dedesubt. Se deplasau în grupuri strânse, sclipitoare, de parcă ar fi făcut parte dintr-o cu totul altă specie.

În septembrie ne transformaserăm deja în hoitari. Adulmecam pachetul, sperând să simţim un iz de mâncare. Cotrobăiam prin dulăpioare şi scotoceam după resturi rămase în partea din spate a frigiderului. Cum Taică-miu refuza să arunce orice, asta însemna că exista mereu ceva acolo, mucegăit sau imposibil de recunoscut. Întrebarea era dacă îţi era îndeajuns de foame încât să guşti.

Pentru noi a devenit un joc, pe care l-am numit Supa Misterioasă. Denumirea a provenit de la prima noastră descoperire: o substanţă închisă la culoare, învelită în folie de plastic, într-un sertar din partea de jos a frigiderului. Evie a muiat un deget în ea, l-a lins, şi a dat din cap.

— E chiar destul de bun, a zis.

— Dar ce e? am întrebat.

Ea a dat din umeri şi şi-a adus o lingură.

— Supă misterioasă, a spus.

Orice putea fi Supă Misterioasă: brânză, învelită într-o blană de culoarea smaraldului, care lâncezea pe bufet; câteva firmituri de pui prăjit, încă în hârtia de la fast food-ul de pe strada principală şi pe care Taică-miu îl abandonase pe masa din bucătărie; o cutie de cereale veche de-un an, nedespachetată niciodată după mutare. Am amintiri enciclopedice despre mesele de la Moor Woods Road; erau atât de nepreţuite că le înmagazinam în memorie, ca să pot mânca din nou.

La o săptămână după începerea şcolii, Taică-miu fiind la Blackpool, ne-am răspândit prin bucătărie şi am căutat în dulapuri. Gabriel, care cotrobăia în sertarul unde Maică-mea ţinuse cândva legumele, a strigat şi a scos o mână plină de pulpă de legume, pe care a trântit-o pe masa din bucătărie ca s-o inspectăm.

— Asta nu-i Supă Misterioasă, a zis Delilah. Asta-i doar dezgustător.

Gabriel şi-a fluturat mâna prin faţa ochilor ei, iar Delilah s-a ferit, ţipând.

Arăta de parcă ar fi putut fi cândva un cartof. Avea forma unui pumn, mici pete negre şi smocuri verzi care i se iţeau din piele.

— Arunc-o la gunoi, am zis.

— Arunc-o *tu,* a zis Delilah, iar în clipa aceea, cu noi toţi strânşi ciorchine în jurul mesei, Taică-miu a deschis uşa bucătăriei.

— Ce-i asta? a întrebat.

Se întorsese imposibil de devreme. Primiserăm instrucţiuni să facem în dormitoarele noastre colaje cu fragmente de texte despre hotărâre. S-a aşezat la masă şi a început să-şi dezlege bocancii.

— Cine l-a găsit? a întrebat, iar Gabriel, cu o expresie care oscila între teamă şi mândrie, a răspuns:

— Eu l-am găsit.

— Şi unde l-ai găsit?

— Nicăieri. În dulapul pentru legume.

— Şi ce căutai în dulapul pentru legume?

— Noi… Noi doar… verificam.

Acum Taică-miu s-a ridicat ca să-şi scoată cămaşa, după care s-a aşezat la loc într-un maieu alb, strâns pe umeri şi în jurul burţii. Braţele îi atârnau în spatele scaunului şi a început să studieze tabloul pe care-l avea înaintea ochilor, încă nemulţumit.

— Dacă ţi-e atât de foame, a zis el, de ce nu-l mănânci?

În jurul mesei, spinările şi maxilarele ni s-au tensionat. Gabriel a chicotit, apoi a văzut că niciunul dintre noi nu râdea. Chicotele i s-au preschimbat într-un gâfâit. S-a uitat la fiecare în parte cu nişte ochi mari, implorându-ne. Eu mă uitam fix la picioarele mele, şi la Delilah, care şi le privea pe ale ei.

— Nu vreau, a zis Gabriel.

— Deci, de fapt, nu ţi-e foame.

— Eu… Nu ştiu.

— Dacă nu vrei să mori de foame, a zis Taică-miu, o să-l mănânci.

A rămas pe scaun, aşteptând.

Gabriel a întins o mână şi a strâns pumnul în jurul cartofului. Pulpa i s-a scurs printre degete. L-a ridicat de pe masă şi s-a uitat lung la el. Apoi, încruntat, în timp ce noi ne uitam cu nişte ochi cât roata carului, l-a ridicat la gură.

Taică-miu a sărit în picioare, a ocolit masa şi l-a plesnit pe Gabriel peste spate. Supa Misterioasă i-a căzut din mână pe podeaua bucătăriei.

— Doar nu credeai că o să te pun să-l mănânci? a zis Taică-miu.

A luat pachetul auriu de pe masă şi l-a scos din încăpere.

În noaptea dinainte să înceapă noul trimestru, m-am trezit când am auzit pe cineva în uşa dormitorului. În primele câteva clipe de nedumerire, am crezut că era Taică-miu. Stătea pe vine şi aranja ceva în prag. Dar când a făcut un pas înapoi, în luminile de pe hol, am văzut că era Ethan.

De când veniserăm la Hollowfield, nu-l auzisem plângând

în timpul nopţii. Se răsese în cap şi era la fel de înalt ca Taică-miu. Nu părea să-şi mai piardă lucrurile. Când li se alătura lui Taică-miu şi lui Jolly noaptea în bucătărie, auzeam un pufnet inedit, afectat, urcând printre scândurile podelei. Vorbise chiar şi la Lifehouse, când la slujbă participase numai familia. Ţinuse o predică pătimaşă, sinceră, despre datoria filială, şi mă gândisem la băiatul de la Blackpool, din urmă cu cinci ani, care nu credea în nimic.

Am crăpat uşa dormitorului, ca să văd ce lăsase în prag. Era o uniformă de liceu. Sacoul şi fusta standard. Erau decolorate, dar curate. Mi se potriveau.

În dimineaţa următoare, m-am oprit în faţa dormitorului lui.

— Mulţumesc, am zis.

Stătea aplecat deasupra unei oglinzi de buzunar, studiindu-şi pielea de pe gât, şi nu s-a uitat la mine.

— De unde ai făcut rost de ea? am întrebat.

Atunci a ridicat privirea. Pe chip avea întipărit un amestec de dispreţ şi curiozitate. Îl văzusem pe feţele atât de multor străini, dar pe faţa lui Ethan căpăta o sălbăticie aparte.

— Nu ştiu la ce te referi, a zis.

Five Fields accepta elevi din Hollowfield şi din cele patru sate dimprejur. Trei dintre ele aveau la rândul lor sufixul „field” în nume; doar ultimul dintre ele, Dodd Bridge, nu reuşise performanţa asta. Şcoala era alcătuită dintr-un teren de joacă de beton, înconjurat din trei părţi de pereţii claselor, iar din a patra de o sală de sport din lemn. Sala fusese inaugurată de o faţă regală de mică importanţă, şi cândva trebuie să fi fost o sursă de mândrie, dar acum era înnegrită de ploaia venită dinspre pârlogi şi mirosea a polietilenă. În prima zi din clasa a şaptea, am stat lângă Cara – o fată dintre cei două sute de copii de unşpe ani cărora li se promiteau următorii cei mai buni şapte ani din viaţă – şi am tras concluzia că n-ar fi trebuit să-mi fac griji în privinţa părului sau a pantofilor găuriţi. Era un loc în care mă puteam face nevăzută uşor.

— Uau! a zis Cara imediat ce s-a terminat discursul de bun-venit.

M-a luat de mâini şi mi-a desfăcut braţele.

— Ai slăbit mult!

Arăta puţin înspăimântată, dar mai mult impresionată.

— Iar tu te-ai bronzat! am spus eu. Cum a fost în Franţa? Ne-am comparat orarele. Aveam în comun trei ore, lucru care speram să fie destul ca să rămânem împreună. La începutul toamnei, aşa a fost: în fiecare pauză şi în fiecare oră de prânz ne întâlneam în acelaşi loc în afara clădirii şcolii şi ne mâncam sandviciurile, lipite de pereţii de lemn. Nu aveam destule să ne spunem cât să umplem ora pe care o aveam la dispoziţie pentru masa de prânz, dar Cara aducea cărţi de acasă – orice citea ea, şi una de rezervă pentru mine.

Erau zile când vedeam că aruncă priviri pe deasupra paginilor spre cutia mea cu mâncarea de prânz şi că ridică o sprânceană. Cine putea să supravieţuiască peste zi cu numai două felii de pâine cu o peliculă de gem, sau cu supă rece gătită în seara dinainte? La rândul meu, şi eu îi examinam conţinutul cutiei. Erau multe componente diferite: o salată sau un sandvici cu multă umplutură; fructe sau legume, păstrate într-o caserolă separată; o tăviţă cilindrică plină cu biscuiţi cu ciocolată. Gura mi s-a deschis înainte să-mi dau seama dacă să întreb sau nu:

— Ai putea să-mi dai şi mie unul?

Cara a fost generoasă prima dată şi tot mai puţin generoasă de fiecare dată după aceea. După câteva săptămâni de la începutul trimestrului, când a deschis o tăviţă cu trei *jaffa cakes* – mirosul ăla, de ciocolată neagră plină de portocale – s-a întors ca să mă privească şi a retras tăviţa mai aproape de piept.

— Trebuie să încetezi să te mai uiţi la mâncarea mea, a zis. Mă sperii.

O săptămână mai târziu, când mă apropiam de sală, am văzut-o pe Cara stând cu o altă fată, Annie Müller. Cara a bătut uşor cu mâna pe pământul de lângă ea, iar eu m-am aşezat alături de ele, deşi simţeam deja cum mă dezumflu.

Annie era în mijlocul unui monolog când am ajuns eu şi, cu toate că mi-a făcut cu mâna, nu s-a oprit să mă salute. Prânzul ei era format din sandviciuri cu unt de arahide, Dorito (Cool Blue), şi o banană într-o cutie în formă de banană.

— Efectiv nu vor să priceapă, a încheiat ea. Nu pricep deloc.

— Părinţii lui Annie s-au supărat pe ea că vrea să-şi facă găuri în urechi, a zis Cara.

— Tu nu ţi le-ai făcut, nu? a întrebat Annie.

S-a aplecat spre Cara, mestecând furios.

— Deci şi ai tăi sunt la fel de nebuni ca ai mei?

Am scos la iveală două felii de pâine – doar cu margarină, azi – şi am dezlipit coaja uneia dintre ele ca s-o mănânc pe ea mai întâi.

— Aşa cred, am zis.

Annie ne-a părăsit chiar înainte să se sune, iar după ce a fugit la dulapuri m-am uitat la Cara, aşteptând o explicaţie. Îşi scotocea în rucsac după manualele de după-amiază şi au trecut câteva secunde lente înainte să se uite în ochii mei.

— Ce e? a întrebat. Doar pentru că tu urăşti pe toată lumea nu înseamnă că şi eu trebuie să fac la fel.

Am simţit o căldură surdă cum mi se ridică din guler şi îmi invadează obrajii, făcându-mă răutăcioasă.

— Dar eu sunt la Istorie în clasă cu Annie, am spus. Şi e proastă.

— Puţin, a zis Cara, dar măcar mă invită la ea acasă.

Disciplina de peste vară a meritat. Pe la sfârşitul toamnei, Maică-mea era însărcinată. Taică-miu a început s-o atingă din nou. La cină, stăteau unul lângă celălalt, recitând Psalmul 127 şi zâmbind în timp ce ne ascultau discuţiile. Tot trebuiau să lase deoparte tacâmurile ca să se ţină de mâini. Când m-am uitat în jurul mesei la fraţii şi surorile mele, aşa slăbiţi cum erau, am avut impresia că părinţii mei luaseră puţină carne de la fiecare dintre noi şi făcuseră ceva nou.

JP a ales o enotecă numită Graves, la două străzi de hotelul meu.

— E un nume cam morbid[12], am zis când a venit cu propunerea.

— E o zonă din Bordeaux, Lex.

— De parcă tu ştiai asta.

— De când le-am vizitat site-ul, bineînţeles că ştiu.

Eu am ajuns prima. Petrecusem ora dinainte în baie la Romilly, cu o carafă de vin roşu, citind din ghidul lui Bill despre planificarea candidaturilor. Aveam o tavă de lemn care se fixa deasupra căzii, special în sensul ăsta.

O seară liberă.

Graves era la capătul de jos al unei scări negre de metal, sub pământ. În mijlocul fiecărei mese era aşezată câte o lampă verde, de bancher. Am ţinut meniul în lumina slabă, verzuie şi am comandat coniac şi şampanie. Eram la jumătatea primului pahar când a intrat JP. La început l-am recunoscut după mers – adus de spate, aplecat în faţă – şi apoi după trendul pe care şi-l cumpărase pentru că îl făcea să arate ca un agent secret.

Îl iubisem pe JP în toate felurile în care nu e înţelept să iubeşti pe cineva. Ca Didona pe rug. Ca Antoniu la Alexandria. Ca o căţea în călduri. Înainte să plec la facultate, Mama s-a aşezat pe patul meu şi a încercat să-mi explice unele chestiuni ale inimii, mângâind cu o mână pătura care-mi acoperea picioarele. Părea încrezătoare că ştiam deja despre partea sexuală a lucrurilor. Iubirea, hotărâse ea, putea fi o cu totul altă chestiune. Îmi era cald sub pătură şi eram conştientă că n-o puteam da la o parte fără ca ea să creadă că mă jenez.

— Esenţialul, a zis ea, e să nu-ţi pierzi niciodată stima de sine.

Dacă mă gândesc mai bine, a fost un sfat dulce, şi util pentru o vreme. Fusesem prea ciudată în timpul liceului ca să atrag prea multă atenţie – arătam ok, dar aveam creierii

[12] Graves înseamnă „morminte” în limba engleză *(n. trad.).*

varză –, însă la universitate eram îndeajuns de interesantă. Stăpâneam orice discuţie despre literatură sau, graţie domnului Greggs, despre ţări în care nu fusesem niciodată. I-am studiat umorul Oliviei şi optimismul lui Christopher. Am studiat The Sartorialist[13]. Am purtat haine strâmte, închise la culoare, şi afişam un zâmbet pe care-l exersasem, în ciuda duşurilor şi a parfumului CK One, duhneam a femeie care s-ar putea să aibă nevoie să fie salvată, iar bărbaţilor le plăcea asta mai mult decât orice.

Uneori îmi amintesc alaiul straniu de bărbaţi care au încercat să mă salveze. Au încercat să mă salveze făcând dragoste cu mine, sau făcându-mi cina sau – într-o ultimă şi forţată întâlnire – făcându-mi un ursuleţ de pluş. Bărbaţi inteligenţi, de la şcoli de prestigiu, destinaţi să facă lucruri măreţe (sau măcar lucruri bune). Îmi trec ca o procesiune prin minte, cu mâinile lor nesigure şi încruntările îngrijorate. Mă întreabă de ce sunt reticentă să vorbesc despre familia mea. Îmi ating cicatricile operaţiilor, în mod deliberat, ca să demonstreze că nu se tem. Vin cu scrisori scrise de mână, sau cu cătuşe cu blană – cu blană! – la ocazii speciale. Ling părţile greşite ale pielii mele şi îşi vâră degetele în mine ca şi cum ar vrea să-mi ia temperatura. Încearcă să mă convertească. Întinde-te, îmi spun, cu mine o să fie altfel. Se înşală de fiecare dată. În cele din urmă ajung furioşi şi dezamăgiţi. Poate că nu sunt chiar atât de misterioasă, până la urmă. De ce trebuie să ceri lucruri atât de ciudate; de ce îmi ceri să-ţi fac rău, de ce nu-mi spui ce s-a întâmplat, de fapt, cu tine? Poate că sunt doar o jigodie.

Şi apoi a apărut JP, iar eu mi-am luat stima de sine şi i-am servit-o, delicat, pe o tipsie.

Am petrecut cea mai mare parte din vacanţa de vară de după facultate la Londra. Tata mă lăsa la gară vineri după-amiaza, iar eu mă aşezam pe acelaşi loc din tren – o oră şi şaptesprezece minute –, cu fluturii care mi se loveau cu putere de pereţii stomacului. Aveau gheare; aveau colţi. Vagonul prea cald, care scârţâia, iar apoi umbra peronului. JP aştepta în spatele barierelor de la Podul Londrei, dincolo

[13] Renumit blog de modă *(n. trad.).*

de mulţimea iniţială, şi îmi plăcea să-l văd înainte să mă vadă el pe mine, măturând cu privirea diferitele chipuri, căutându-l pe al meu. De fiecare dată când ne întâlneam parcă am fi luat-o de a capăt: timp de douăzeci de minute eram timizi, vorbeam unul peste celălalt, amândoi având prea multe şi prea puţine să ne spunem. Am luat metroul până la apartamentul lui din De Beauvoir, mergeam pe jos de la Angel şi ne ţineam de mână, iar în timp ce el vorbea despre cum i-a fost săptămâna şi despre prietenii lui şi ideile pentru weekend, pe fluturi îi apuca toropeala şi se cufundau în somn. Apartamentul lui avea ferestre lungi orientate spre vest, aşa că lumina serii cădea în dungi ordonate pe scândurile podelei, pe rafturile de cărţi, pe pat. Se opunea oricărui fel de decoraţiune. Pe podea nu era niciodată nimic.

Încercam să-mi amintesc să urinez în tren, chiar înainte să ajungă la Londra, aşa că imediat ce intram în apartament el să mă poată pune unde voia: pe canapea sau pe birou, sau prin şi în dormitor. Sexul ăsta era mereu neelegant, pe jumătate îmbrăcaţi şi grăbiţi, şi nu dura niciodată mult.

— Trebuie să fiu în tine, zicea el, iar mie-mi plăcea că „trebuie” să fie în mine, ca şi cum ar fi fost ceva ce eram nevoiţi să facem, indiferent dacă mie-mi plăcea sau nu.

Imediat ce termina, ne scoteam resturile de haine – o şosetă rătăcită, sau sutienul meu împins deasupra sânilor – şi ne întindeam împreună, goi, pe pat sau pe covor. El se ridica într-un cot şi se întindea după mine, cu ochii mijiţi a zâmbet, abia deschişi.

— Spune-mi, a zis el într-unul dintre primele weekenduri, începând să mă atingă. Spune-mi ce vrei.

M-am întors pe burtă şi mi-am sprijinit capul pe braţe.

— Vreau să-mi faci rău, am spus.

— Mai zi o dată.

M-am conformat, supusă. Un zâmbet i-a răsărit pe figură, cu aceeaşi lentoare cu care se înalţă şi soarele.

— Ce noroc, a spus.

Când îl întâlnisem pe JP în ultimele săptămâni de universitate, îmi zisesem că familia lui o să fie la fel de naturală şi ordonată ca şi el. Că o să existe o mamă şi un tată, şi o casă în comitatele din jurul Londrei. Că el o să ştie să schieze şi să cânte la un instrument clasic. Vorbea cu un accent moale, care nu provenea dintr-un loc anume, şi era nesfârşit de generos: insista să plătească pentru băuturile în plus, şi pentru cinele în oraş şi pentru biletul meu de întoarcere acasă. Când refuzam, găseam exact suma respectivă ascunsă în încălţări, sau fluturând dintr-o carte când despachetam.

După câteva luni mi-am dat seama că mă înşelasem, cu toate că ştiam că JP aprecia ipoteza de la care plecasem. La urma urmei, era o mărturie pentru munca lui de-o viaţă. Mama lui locuia la Leeds, şi o vizita de trei ori pe an, întorcându-se de acolo posac şi retras. Casa ei era ticsită de ornamente kitsch şi accesorii de bucătărie, iar el nu putea suporta asta. I se impusese să se uite la tot ce apărea la televizor. Îi muriseră părţi din creier. Dar era uşor să-l îmbunez. Îl aşteptam pe canapea sau la birou, uneori în poziţia pe care o cerea, alteori cu intenţia să-l surprind, iar când intra în apartament zâmbea, îşi lăsa geanta să cadă cu zgomot pe podea şi îşi desfăcea cureaua.

— Nicăieri nu-i ca acasă, zicea.

Când vedeam că JP se uită la mine – în timp ce se întorcea la masa noastră de la barul pubului local, sau când rânjea peste umăr de la birou – mă întrebam care or fi fost propriile lui ipoteze greşite. Îi spusesem totul despre Mama şi Tata. Cunoştea planul casei lor, ştia cele mai bune poveşti ale Tatei, aflase toate supărările mele adolescentine pe ei. Altcuiva poate că i s-ar fi părut ciudat că amintirile mele începeau la cincisprezece ani, însă reticenţa lui JP de a discuta despre propria lui copilărie făcea ca omisiunile să-mi vină mult mai uşor. Aveam cazurile lui, relaţia Oliviei cu colegul lui mai în vârstă – care când era, când nu era –, şi începutul iminent al serviciului meu, şi ce cărţi să luăm cu noi în Croaţia, ca să fim amândoi fericiţi şi să le putem citi pe oricare dintre ele, şi

noul iubit al lui Christopher, care era foarte sincer, lucru asupra căruia am căzut amândoi de acord că e una dintre cele mai rele trăsături. Trecutul era una dintre puţinele ţări străine în care niciunul dintre noi nu voia să călătorească. Aveam mereu atât de multe alte lucruri despre care să vorbim.

Minciunile mi s-au terminat când mi-am dat seama că va trebui să-i cunoască pe ai mei. Trecuse mai bine de un an şi plănuiam să renunţăm la apartamentele noastre separate ca să ne mutăm împreună, într-un loc nou. Eram convinsă că Mama şi Tata ar fi minţit pentru mine, dacă i-aş fi rugat, dar când mi i-am imaginat în grădina din Sussex, dându-şi coate ca să-şi amintească de faţada care trebuia afişată, mi-am dat seama că nu vreau să-i pun în postura aceea.

— Dacă vrei s-o faci, a zis Olivia, fă-o şi gata, înainte să te înnebuneşti singură.

— Dar chestia asta n-ar trebui să vină la momentul potrivit?

— Haide, Lex, nu există un moment potrivit pentru aşa ceva.

Acum, că hotărârea fusese luată, gândul la ea plutea ameninţător deasupra biroului meu de la serviciu, şi stătea lângă mine în taxiul din drum spre casă. Stătea lângă patul nostru în timpul nopţii, uitându-se la ceas.

Am aşteptat până la o sărbătoare legală din vară. Un tren de vineri seara spre Districtul Lacurilor, cu doze de gin tonic. Am ajuns la pensiune după miezul nopţii, iar până dimineaţa peisajul îşi făcuse apariţia, luminos şi texturat de siluete negre, ca şi cum ar fi fost finisat peste noapte.

Am aşteptat să străbatem vreo doi kilometri din prima plimbare, după ce am ieşit de pe drum şi am început urcarea. Mi-am amintit de vorba lui Dr. K, despre cum lucrurile grele sunt mai uşor de zis când nu eşti nevoit să te uiţi la cineva, şi am aşteptat până la o potecă îngustă printre ferigi, pe care nu puteam merge decât pe rând.

— Cred că am ceva ce probabil ar trebui să-ţi spun, am zis.

— Sună ca un mod bun de a începe weekendul.
— Sunt adoptată.
— Ok. De părinţii tăi din Sussex?
— Da.
— Câţi ani aveai când te-au adoptat?
— Mai mulţi decât ai crede. Cinşpe.
— Dumnezeule, Lex! Şi ştii cine sunt părinţii tăi naturali?
— Da, am spus, şi am simţit o schimbare în confortul dintre noi; ajunseserăm pe marginea prăpastiei.

I-am povestit numai ce ar fi putut să citească şi el în ştirile de atunci. Când am terminat, a rămas tăcut o clipă, iar în sinea mea l-am implorat să se întoarcă spre mine, ca să-i văd chipul.

— Doamne, a zis. Lex. Lex, îmi pare rău.

Şi, fiind ora zece dimineaţa şi el nereuşind niciodată să rămână serios prea mult timp:

— Ar fi trebuit să-mi zici mai târziu. Când o să fim mai aproape de o băutură.

S-a întors spre mine, m-a luat în braţe şi m-a tras spre el.

— Putem vorbi despre asta oricând vrei tu, a spus. Dar nu mă deranjează dacă n-o să vrei.

Ne-am mai împleticit o vreme pe poteca mică, până când a devenit prea îngustă pentru doi oameni şi a trecut iar în faţa mea. Ăsta era JP: se îndepărta de mine, adus de spate şi cu un bagaj uşor, spre linia orizontului. După lunile mele de nehotărâre, a reuşit să-mi dea la o parte dezvăluirea de pe cărare ca pe coaja unui fruct, sau ca pe un sâmbure. Până să ajungem în vârf, începuse să vorbească despre masa de prânz.

În noaptea aceea, după sex, am rămas întinşi pe cearşaful de la pensiune, cât puteam de departe unul de celălalt. Numai mâinile ni se atingeau. Tăcerea s-a întins în toate direcţiile, astfel că puţinele zgomote omeneşti din camera noastră – apa trasă la toaletă, sau muzica de pe telefon – ni se păreau puternice şi jenante. Am închis ochii şi m-am trezit brusc, având sentimentul că lipseşte ceva.

— Uite, am zis şi am strâns păturile de pe podea.

După ce ne-am învelit, el s-a întors spre mine.

— Mă simt mai prost pentru lucrurile pe care ţi le fac, mi-a zis. Pe care le facem împreună. După tot ce mi-ai spus.

— De ce? E ceea ce vreau.

— Da. Dar totuşi.

— Să ştii că, în măsura în care contează, n-au nicio legătură. Şi chiar dacă ar fi avut…

— Da?

— Ar conta?

— Nu ştiu, a zis.

Era prea întuneric ca să-l pot citi. Am întins mâna să-l ating pe faţă şi am dat de păr, apoi de un vârf de ureche. S-a tras mai aproape.

— Când sunt plecat, a zis, şi am nevoie de ceva la care să mă gândesc, ştii?, mă gândesc la tine încă de pe la începutul plecării. Eram amândoi în apartamentul meu, te-ai uitat la mine şi mi-ai zis ce vrei. Felul cum ai zis-o – era mai mult decât aş fi putut spera. Şi am fost îngrozit, bineînţeles.

— Bine, am zis eu.

Mai aveam doar câteva clipe până să adormim.

— Sunt multe lucruri de care mi-e ruşine, am spus. Dar de asta nu.

Pornisem de la premisa că JP nu era sincer; că în timp o să devină curios şi o să înceapă să pună întrebări. Mă înşelam. JP – care avea o fascinaţie neţărmurită pentru chestiuni de moralitate, sau de Drept – nu era interesat deloc de vechi suferinţe. Felul în care îmi acceptase confesiunea, fără vreo urmă de nelinişte sau de judecată, m-a adormit şi mi-a creat un sentiment de siguranţă absolută – nu doar că mă iubea, lucru pe care-l spusese deja, ci era posibil şi să depăşesc trecutul pe cât de deplin îmi promisese Dr. K. Şi eu puteam fi fericită.

Am trăit cum numai în secret mai trăsesem nădejde că aş putea trăi. În timpul săptămânii lucram, ajungeam acasă la zece, la unşpe, la miezul nopţii şi vorbeam în pat, în preţioasele minute rămase din acea zi, iar uneori chiar

trecând în cealaltă. O oră de somn pierdută – buimăceala mai puternică din dimineaţa următoare – păreau un preţ relativ mic. În weekend ne vedeam cu prietenii sau plecam prin Europa vineri seara târziu, aterizând obosiţi şi entuziasmaţi în Porto sau Granada sau Oslo. Cumpăram ilustrate pentru Evie şi le scriam la birou când mă întorceam. De obicei era ceva tern sau hidos, ales special ca s-o fac să râdă. Şoselele din Norvegia, sau o lamă bând vin de Porto. Alteori mă lovea sentimentalismul. Am ales odată o imagine cu Alhambra la asfinţit, chiar când lumina începea să lovească zidurile. Mai ţii minte, am scris, când am văzut-o în atlas?

A fost o prostie să cred că puteam trăi aşa pentru totdeauna. După doi ani, mama lui JP ne-a vizitat la Londra, ca o încarnare a întregii lui istorii, stând în pragul uşii, purtând un ruj corai şi tocuri medii. JP a făcut rezervare la cină pentru toţi trei într-un bar mişto, de la demisol, din Mayfair. Aveau o listă de sake şi farfurii mici. Imediat ce am cunoscut-o pe mama lui JP mi-am dat seama că era o alegere foarte proastă. Când am ajuns înăuntru, s-a plâns că scaunul nu e comod, că meniul e complicat şi că lumina de la masă e prea slabă.

— E foarte greu, i-a spus chelnerului, să-mi dau seama ce aş vrea să mănânc. Chelnerul s-a întors cu o mică lanternă care putea fi prinsă pe meniu cu un cleştişor, iar JP s-a strâmbat.

Când a sosit mâncarea, a luat afectată două linguriţe mici din fiecare preparat, apoi a început să le plimbe prin farfurie. JP mânca în tăcere, fără să-i priască nimic.

— Ce bun e, am zis şi am cerut încă o porţie.

— Îţi place să mănânci mult, a spus mama lui JP, iar eu am dat din umeri.

Mama lui stătea la o pensiune de lângă Euston, aşa că am făcut semn unui taxi şi ne-am oprit la adresă. Eu şi JP am coborât din taxi ca să ne luăm rămas-bun. Plouase cât am mâncat. Sub stâlpii de iluminat se formaseră băltoace de lumină. Clădirea era de un crem murdar, iar de o parte şi alta a intrării atârnau coşuri de flori.

— E foarte în regulă, a zis mama lui JP, cu toate că în cameră e puţin cam cald.

— La mulţi ani! am spus eu.

Am privit-o cum traversează strada şontâcăind. Ajunsă în faţa uşii hotelului, a călcat într-o piatră de pavaj slăbită şi un ochi de apă i-a sărit pe picior.

Noi am intrat înapoi în taxi, iar JP s-a întins pe banchetă, cu capul în poala mea.

— Fir-ar a dracului, a zis el.

— Ei, haide, am spus. Nu-i chiar aşa de rea.

— E cumplită, a zis. N-ai fi prima persoană care o spune.

— E-n regulă, am spus. Să ştii că era o vreme în care cel mai stresant lucru la care mă puteam gândi era să aleg ceva dintr-un meniu.

— Dar acum nu.

— Păi, nu. Nu mai.

JP s-a ridicat în capul oaselor.

— Şi te iubesc şi mai mult pentru asta, a spus.

A întins o mână şi m-a aplecat spre el.

— Să ştii că, într-o bună zi, o să avem familia pe care o merităm amândoi.

Iat-o: lovitura în plex. Mai dură decât orice cerusem vreodată. Cuvintele lui mi s-au întins pe sub piele şi mi s-au înfipt în ţesuturi, astfel că mai târziu, când m-a privit cum mă dezbrac, am rămas surprinsă că nu a văzut semnele pe care mi le lăsaseră. Că, în ochii lui, eram neschimbată.

Iată un vechi principiu din Drept: *caveat emptor.* „Cumpărătorule, ai grijă!” Vinzi o proprietate. Pereţii sunt rezistenţi, acoperişul e nou, fundaţia e puternică. Ştii toate astea – tu însuţi ai construit casa.

În fiecare dimineaţă, nişte rădăcini cărnoase îţi invadează grădina. Cresc cu repeziciune. Apar nişte tulpini umflate şi mov. Frunzele lor au formă de inimă. Peste vară, tulpinile cresc zece centimetri în fiecare zi. Încerci să tai planta de la tulpini. Într-o zi, planta se întoarce. Încerci s-o tai de la rădăcini. Într-o săptămână, se întoarce. Ceri sfatul unui specialist.

E vorba despre troscot japonez. Până acum, rădăcinile vor fi străpuns fundaţia casei. Îşi vor fi găsit culcuş la trei metri sub pământ. În timp, îţi vor distruge casa. Şi o singură rădăcină dacă rămâne în pământ, infestarea se va declanşa din nou. Preţul îndepărtării e unul prohibitiv.

Oare ar trebui să-i spui clientului despre această invazie? Dacă te întreabă – da, bineînţeles. Dar cât de precis trebuie clientul să întrebe? Dacă, de pildă, întreabă despre probleme de mediu, sau materiale contaminante, ce faci? N-ar fi trebuit să fie clientul mai explicit? Cum ar trebui să răspunzi? Cum te vei simţi la gândul că-şi despachetează viaţa în încăperile tale goale, în timp ce planta se agită sub el?

Preţ de o clipă, JP s-a uitat la mine ca la o străină. Apoi mi-a făcut cu mâna, iar expresia i s-a înmuiat.

Îmi alesesem hainele cu mare grijă, după ce m-am consultat de două ori cu Christopher.

(— Promite-mi, mi-a spus, că n-o să fim niciodată mai presus de astfel de lucruri.)

Purtam un veston auriu, de mătase (singurul obiect din valiza mea despre care îmi aminteam că îi plăcuse lui JP – mă gândeam la el), o fustă de piele cu o cataramă grea (oare îşi amintea cum se simte materialul între degete şi de rezistenţa pe care o opunea când mi-o ridica până la mijloc, când nu voia să se mai obosească să scoată cureaua?), şi pantofi de la Chanel tricotaţi (eram mai bogată decât ultima oară când îl văzusem şi, în general, o duceam bine).

— Bună, a zis. Şi scuze că am întârziat. Clientul ăsta… Mă rog. Mai bine-ţi povestesc la un pahar.

Conversaţia a fost mai civilizată decât mă aşteptasem, deşi n-ar fi trebuit să mă mire.

Niciunuia dintre noi nu-i plăceau dezvăluirile profunde şi pline de înţeles şi ne bucuram de avantajul de a avea multe în comun. Era genul de discuţie pe care o ai cu un fost coleg, cu întrebări sincere şi îndeajuns de multe subiecte de bârfă din trecut cât să fie amuzant. A vorbit despre clientul lui, care avea boala să toace documentele, şi despre

întâlnirile din ape internaţionale. A întrebat politicos despre Devlin, pe care o considerase tot timpul rudimentară şi nu atât de deşteaptă pe cât se credea. Unul dintre foştii lui profesori de la Drept murise. JP se întorsese la universitate pentru slujba de înmormântare şi, la cina de după aceea, când fusese întrebat despre carieră, cineva îi spusese: Ştii, mereu mi s-a părut că arăţi mai degrabă a paznic de club decât a avocat.

— Îmi pare rău, a zis. Te plictisesc.

— Că veni vorba de plictiseală, am zis, am o întrebare de Drept. Pentru tine.

— O întrebare de Drept?

— Nu glumesc.

— Sunt convins. Îţi poţi permite tariful meu?

— Nu ştiu. Ai un preţ exagerat.

Am întins mâna după băutură, dar era deja terminată.

— Să zicem că ai fi executorul unui testament, am zis.

— Testamentul mamei tale? De exemplu.

— De exemplu. Şi o casă a fost lăsată moştenire copiilor persoanei respective. Însă unul dintre copii a fost adoptat când era foarte mic. Cu mulţi ani în urmă. Era prea mic ca să-şi amintească acum ceva. Teoretic, e un copil care a supravieţuit persoanei. Dar copilul nici măcar nu ştie asta.

— Lex, a zis şi a clătinat din cap.

— Ai fi obligat să-i spui?

— Nu ştiu răspunsul la această întrebare.

— Haide, am spus. Tu ce ai face?

— Vrei să n-aibă nimeni ce să-ţi reproşeze pe urmă? Atunci da. Îi spui.

— Dar.

— Dar ce?

— Dar nu asta crezi că ar trebui să fac.

Şi-a luat ochelarii şi s-a îndreptat de spate. Avea corpul răsucit spre bar şi faţa întoarsă spre mine.

— Asta, a zis, depăşeşte serviciile asigurate prin onorariu.

Îl văzusem pe JP în tribunal o singură dată, deşi nu-i spusesem. Se opusese mereu oricărei propuneri de a-l

însoţi la vreo audiere. Era un caz minor, după standardele lui, acceptat pro bono: reprezenta o tânără mamă al cărei avocat de la divorţ nu-i explicase nici măcar cele mai fundamentale drepturi pe care le are. Femeia rămăsese fără nimic, dar i se cerea să achite costurile. La birou nu prea aveam nimic de făcut în ziua aceea, aşa că am luat un autobuz din City până la tribunalul mizerabil din East London. Îmi adusesem un caiet ca să mă prefac că venisem în interes de cercetare, dar acum că ajunsesem acolo mi se părea că mai tare mă făcea să ies în evidenţă. Însă JP nici nu s-a uitat în galerie. Era tăios şi concis, politicos cu judecătorul şi cu celălalt avocat. Îi aşteptam fiecare frază cu o groază febrilă. Credeam că trebuie să-ţi pese foarte mult de cineva ca să ai energia să speri că n-o să i se împleticească limba. Mi-am zis că era genul de grijă pe care majoritatea oamenilor o păstrează pentru copiii lor.

A pus pe masă încă un rând de băuturi. Am atins paharele.

— Povesteşte-mi despre New York, a zis.

Fusesem selectivă cu ce le relatasem colegilor mei, şi chiar şi Oliviei şi lui Christopher. Însă JP chiar voia să audă despre New York. I-am spus despre cum alerg în Battery Park, lucru care trebuia să se întâmple devreme – la New York, toată lumea merge la lucru atât de al naibii de devreme! Aveam propriul meu birou, cu vedere la Statuia Libertăţii – „Deci chiar eşti o şmecheră”, a zis JP – şi locurile mele preferate de unde îmi luam cafea, ramen, cărţi, tacos, pastramă. Examenele de barou de la New York fuseseră mai uşoare decât mă aşteptasem. Am petrecut multe weekenduri în Long Island, unde Devlin avea o casă. În unele seri de vară, o lumină intensă, ca de bronz, se întindea de la orizontul dintre ocean şi cer şi lovea masa lungă, de metal, din bucătăria lui Devlin, unde lucram noi. „E lumina de şampanie”, spunea Devlin şi cobora până în beci să aducă o sticlă. Uneori, dacă fusese o săptămână lungă şi lumina de şampanie era nesigură, Devlin decreta că în curând avea să apară oricum şi cobora în beci mai devreme.

— Ai mulţi prieteni acolo?
— Nu mulţi, am zis. Nişte oameni de la birou, cred.
M-am gândit la weekendurile de la început, când luni dimineaţa vocea mi se bloca în gât după două zile de în care n-o folosisem. M-am gândit la weekendurile recente. Există un *boutique hotel,* mi-am zis, în Midtown. Cunosc mirosul covoarelor. Ştiu unde să îngenunchez, dacă vor să ne privească în oglindă. Mă întâlnesc cu prieteni, acolo.
— Devlin şi cu mine bem împreună, am zis. Şi am o colegă de apartament în vârstă, pe nume Edna.
— Edna?
— E o companie bună.
— Of, Lex.
A afişat un rânjet, dar i-a dispărut repede de pe chip.
— Voiam să mergem acolo, nu-i aşa? a întrebat. Chiar înainte de…
— Hotelul era ocupat. Dar măcar ne-am primit banii de garanţie înapoi.
Mi-am amintit de cum am stat la masa din apartamentul nostru, cu laptopurile deschise, amândoi pe Lonely Planet. El a plănuit un traseu clar pentru vacanţa acolo. Williamsburg; Harlem; Beacon, pe Hudson. Locuri pe care plănuiserăm să le vedem împreună şi care au ajuns să-mi placă de una singură.
— Poate o să venim în vizită într-o bună zi, a spus.
Am simţit un junghi auzind pluralul.
— Trebuie să-ţi spun… a început el. Ceva…
Şi-a slăbit şi mai mult nodul de la cravată. Mi-am aplecat capul în faţă, căutându-i privirea, dar se uita spre bar. Lămpile din jurul nostru se stinseseră pe măsură ce ocupanţii meselor plecau, şi era foarte întunecos.
— Am veşti, a spus, pe care nu voiam să ţi le dau la telefon. Dar ştiu că o să te întorci la New York din clipă-n clipă, şi bănuiesc că s-ar putea… s-ar putea să treacă destul de mult timp până ne mai vedem.
Chiar şi beată, ştiam să mă arăt impasibilă. Mi-am echilibrat privirea şi am aşteptat.
— Eu şi Eleanor o să avem un copil, a spus. O să fiu

sincer cu tine în ideea că nu ne-am plănuit neapărat – cred că amândoi am fi preferat să ne căsătorim întâi –, dar ea s-a entuziasmat şi am fost suficient de norocoşi să fim în postura în care să ne descurcăm, credem noi. Deşi, bănuiesc că nu ştii niciodată, nu-i aşa, până nu eşti pus în faţa faptului…

Mă uitasem la clipuri cu discursuri de obstrucţionare a semnării legilor în Senat – îmi plăcea chiar şi numai îndărătnicia din spatele noţiunii – şi m-am întrebat dacă asta încerca să facă şi JP; poate că, având la bord băuturile şi groaza pe care o simţea, avea să reziste până de dimineaţă.

— Deci, vezi tu, a încheiat el, sper că înţelegi.

— Da, am spus. Da. Normal că înţeleg.

Mi-am adunat forţele şi am zâmbit.

— E o veste minunată, am zis. Dar mi-aş dori să-mi fi spus la început. Acum s-ar putea să fie prea târziu pentru un toast.

A părut confuz. Arăta, am hotărât, dezamăgit.

— Deci, am reluat eu, când vine copilul?

— În două luni.

— Doamne! Ar trebui să fii acasă, să faci pregătiri. De-aici n-o să te alegi decât cu vin şi dezbateri.

S-a întins spre mijlocul mesei ca să-şi împletească mâinile cu ale mele. M-am uitat la palmele lui ridate şi la denivelările venelor şi la părul dintre falange şi m-am gândit la numeroasele şi diferitele ocazii în care luasem una dintre mâinile acelea într-a mea. În avioane şi după cine, în camera mea de la cămin în ziua de după cea în care ne-am cunoscut, când intram într-un restaurant sau la o petrecere, şi în taxiurile pe care uneori le împărţeam în drum spre casă. Îl ţineam de mână când noaptea era prea cald ca să stăm îmbrăţişaţi, şi ca să-l ghidez spre locul potrivit – chiar acolo – dintre picioarele mele. Când eram afară pe timp de iarnă, îmi cuprindea pumnul cu palma ca să-mi ţină de cald. Copilul lui probabil că urma să aibă mânuţe minuscule, care abia puteau cuprinde un deget.

— De ce eşti atât de trist, JP? am întrebat. De ce eşti atât

de trist, când ai tot ce ţi-ai dorit vreodată?

Ne-am terminat băuturile şi m-a însoţit cale de cele două străzi până la Romilly Townhouse. Nu mai aveam nimic de spus, aşa că ne-am scos amândoi telefoanele de birou şi am început să derulăm prin mesajele pe care nu le citiserăm. Îmi scrisese Devlin: clientul nostru era mulţumit de termenii comerciali pentru achiziţionarea ChromoClick şi avea să-l cumpere în două săptămâni. *Cu toată puterea înainte!* zicea Devlin. Băuserăm deja de ceva vreme şi nu aveam încredere că pot răspunde cu vioiciunea pe care o cerea mesajul ei.

La intrarea în hotel, JP a desfăcut braţele.

— Mă bucur mult că te-am văzut, a spus, iar eu, în acelaşi timp, am zis:

— Felicitări din nou.

Şi aşa, cu braţele lui cuprinzându-mă, cu buzele mele apăsate pe maxilarul lui şi cu vinul care mă îmbrâncea spre cele mai proaste idei, am spus:

— Trebuie să ştii că încă mă gândesc la noi când mă masturbez.

M-a apucat de umeri şi m-a ţinut la o lungime de braţ distanţă, iar eu am zâmbit prosteşte. Avea trei capete, şi fiecare cap se clătina. Cerberul în dezacord.

— Mereu o să am inima frântă din cauza a ce ţi s-a întâmplat, a spus JP, dar nu face asta, Lex. N-o face.

A doua oară când m-am întâlnit cu mama lui JP a fost în preajma Crăciunului, şi cu o săptămână înainte ca el să se despartă de mine.

Crăciunul invadase casa copilăriei lui JP. Mama lui avea un brad natural, care arăta ca şi cum locul lui ar fi fost într-o casă mai mare; în drum spre bucătărie luai nişte ace de pin peste faţă. În bucătărie era un Moş Crăciun pe bază de senzor, care cânta şi mă speria de fiecare când treceam pe lângă el. Cumpărase un spiriduş de pluş, genul pe care părinţii îl mută altundeva când copiii dorm.

— E un spiriduş de pe raft[14], a explicat ea. Dar spiriduşul ăsta a fost peste tot: în cuptor, în maşina de spălat, pe televizor…

Mi-am imaginat-o când venea ora de culcare, cum căra spiriduşul prin încăperile din casă.

— Cine ştie, a zis, unde o să ajungă la noapte.

— Cine ştie, a spus şi JP.

Cumpărase *Financial Times* de la o benzinărie şi îl parcurgea cuvânt cu cuvânt.

— N-am reuşit niciodată să-l fac să creadă în Crăciun, mi-a spus mama lui JP. Şi chiar m-am străduit. Avea cinci ani – patru sau cinci – când a început să pună la îndoială logica din spate. „Dar nu poate ajunge la toate casele din toată lumea.” Am încercat cu nişte poveşti, dar nu l-au convins. Iar un an mai târziu am primit o listă de dorinţe pentru şoseta lui.

— Înseamnă că ar fi trebuit să fii mai convingătoare, a zis JP.

— Povesteşte-mi despre Crăciunurile tale, Lex, a spus mama lui JP.

În noaptea aceea, într-un pat mic pentru oaspeţi, cu model floral, JP s-a aşezat cu genunchii pe umerii mei şi m-a sugrumat. Preţ de cinci secunde – zece secunde – sau mai mult. Mama lui încă trebăluia în bucătăria de sub noi, pregătind mâncarea de a doua zi. Sau mutându-şi nenorocitul de spiriduş. Prin întuneric, ceva era schimbat pe chipul lui JP, o umbră de pasivitate şi de lipsă a plăcerii, aşa că i-am făcut semn să se oprească.

— Dar îţi place.

— Da. Dar nu aşa.

— Aşa cum?

— Eşti nervos.

Asta se întâmpla în Ajunul Crăciunului. În ziua de Crăciun, înainte să se trezească JP, am ieşit la o alergare lungă, în frig, prin oraş, aşteptând clipa când oboseala o să şteargă

[14] În engleză „elf on a shelf”, care se referă la tradiţia conform căreia în fiecare casă, înainte de Crăciun, e trimis un spiriduş care îi încurajează pe copii să fie cuminţi *(n. trad.)*.

orice altceva. Majoritatea caselor erau întunecoase, dar în unele dormitoare lumina era aprinsă. Luminiţe colorate desenau conturul ferestrelor şi uşilor.

Am deschis cadourile după ce ne-am făcut câte o cană cu ceai. Mama lui JP era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte. Mie mi-a luat un pulovăr de Crăciun şi o carte despre meditaţie.

— Mi-a schimbat viaţa, a zis.

— La fel ca şi cărţile de colorat pentru adulţi? a întrebat JP. La fel ca Zumba?

S-au certat şi la cină. Am dat cu pocnitori[15] şi am purtat fesurile subţiri, obligatorii. Am mâncat în linişte, privindu-mi mâncarea şi monitorizând conţinutul farfuriilor de alături. Pe geam, stratul de condens se îngroşa, parcă blocându-ne înăuntru. JP vorbea despre familia noastră – familia pe care urma s-o avem împreună.

— Vezi asta la oamenii care au locuit la Londra toată viaţa, a spus. Oameni pe care eu şi Lex îi cunoaştem. Cred că e… cred că e o încredere în sine. Creşti înconjurat de cultură, de sport, de comerţ. Nimic nu ţi se pare o surpriză. E singurul loc unde am vrea să avem copii, cred.

— Chiar în centru? Unde locuiţi acum?

— Chiar în centru.

— Nu pricep de ce aţi face asta. E *de neconceput.* Numai voi doi, fără rude prin împrejurimi, cu noxele şi toţi oamenii ăia…

— Prin comparaţie cu aici? O hazna?

— JP… am spus eu.

— Vă sfătuiesc să *nu* faceţi copii, dacă ăsta-i genul de recunoştinţă pe care o să-l primiţi.

— De fapt, am zis, chestia asta e stabilită deja.

JP s-a oprit din băut. Ne-am uitat unul la celălalt. S-a ridicat atât de repede că scaunul s-a balansat pe picioarele din spate şi a căzut pe podea.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, a spus, uitându-se încă la mine.

---

[15] Sunt pocnitori care arată ca niște bomboane de Crăciun, care pocnesc când sunt desfăcute și conțin confetti sau surprize *(n. trad.).*

Mama lui a chicotit.
— Nu-ţi face griji, a spus ea. Dintotdeauna a avut talentul să-i sară muştarul.
— Mulţumesc din nou, am zis. A fost o cină grozavă.
A zâmbit.
— E ceva ce merită învăţat, a spus.
Se juca cu ineluşul de la pocnitoare, lăsându-l să-i atârne de deget. Eram sigură că urma să-l păstreze.
— Ar trebui să văd ce face, am zis.
Am deschis uşile glisante ca să ajung lângă el în grădină. O mică insulă de beton, înconjurată de iarbă umedă. Am stat amândoi în picioare pe dale, niciunul nefiind îmbrăcat potrivit pentru vremea de afară. Mi-am scos fesul de Crăciun. Cerul era un alb murdar, ca zăpada veche de-o zi. Într-o oră avea să se întunece. Aveam senzaţia că e duminică seara, sau că mă întorc de la aeroport după o vacanţă. Sentimentul că ceva s-a sfârşit.
— De ce ai spus aşa ceva? a întrebat el. De unde ţi-a venit, Lex?
— Nu ştiu, am zis. Ea pur şi simplu… Erai răutăcios cu ea.
— Dacă spune numai tâmpenii, la ce te-aştepţi?
— Nu ştiu.
— M-ai umilit. Înţelegi chestia asta? Aici, se presupune că eşti de partea mea.
— Sunt mereu de partea ta.
— Dar atunci n-ai fost, nu-i aşa? Mereu trebuie să apară obiectivitatea asta a ta. Şi, vorbind din poziţia cuiva care trebuie să fie obiectiv mare parte din timp, chestia asta nu e mereu apreciată. Am nevoie să faci parte din echipa mea.
— Parcă ai fi un copil, am zis. Care echipe?
— Nu înţelegi cum a fost, a spus. Cum a fost să creşti în casa asta. A fost o jale, Lex.
— Serios? am spus. Chiar aşa al dracului de nasol a fost?
A tresărit. Sunt doar cuvinte, JP, am gândit, iar apoi, ştiind că puteam gândi aşa ceva: Ei bine, bănuiesc că asta a fost.
— Ce ai vrut să spui, a întrebat el, despre copii? Despre ce s-a hotărât?

— Vrei adevărul? am întrebat. E ceva ce trebuie să ştii. Despre viitoarea noastră familie.

Bineînţeles, nu acolo s-a terminat totul. Mai era drumul de întoarcere la Londra de Ziua Cadourilor[16], suspendat în trafic cu o listă de melodii de Crăciun, pe care JP a tăiat-o la jumătate. Mai erau mesajele schimbate la lucru, pline de ură şi triste, în timp ce stăteam la birourile noastre cu feţe pe care nu era schiţat nimic. Era faptul că încă ne-o trăgeam, urându-ne reciproc câte puţin în plus de fiecare dată. A fost şi ultima oară, atunci când ura a depăşit plăcerea. A fost conversaţia când JP a spus – şi citez –

— Ar fi trebuit să-mi spui că eşti…

— Haide! Spune-o!

— Că eşti… Fie. Distrusă.

Pentru prima oară în mulţi ani, m-am gândit să merg la Dr. K. Doar sărbătorise începutul poveştii – să-i compătimească şi sfârşitul. Recunoscusem uşurarea din expresia ei în seara aceea din grădina biroului. Că era posibil să fi găsit pe cineva care să-mi ofere normalitate, ambiţie, uitare. Se aşteptase ca JP să mă tragă după el, iar eu sperasem acelaşi lucru. Însă trecutul meu nu era ceva ce putea fi lăsat în urmă pe o potecă, sau într-o casă plină de nimicuri dintr-un oraş îndepărtat. Întâmplările trecutului trăiau înăuntrul meu, iar dacă voia să mă ia cu el ar fi trebuit să le ducă în cârcă şi pe ele.

În loc de asta, Evie a venit la mine. A luat trenul de la Gatwick şi a ajuns înainte de răsărit. Am găsit-o ghemuită la uşă, într-o geacă subţire, cu mâinile vârâte sub ea ca să se încălzească.

— Surpriză! a spus, cu toate că sunase de la aeroport ca să verifice dacă sunt trează.

— Nu era nevoie să vii, am zis, şi era adevărat: aveam ochii uscaţi, făcusem duş şi mă îmbrăcasem de serviciu.

— Ştiu, a zis ea.

---

[16] Boxing Day, a doua zi de Crăciun, zi care în Marea Britanie e dedicată cumpărăturilor *(n. trad.).*

A gătit cinele, a pus emisiuni groaznice la televizor, mi-a purtat pulovărele, până când totul a prins mirosul ei. N-am mai vorbit niciodată despre JP.

— Ascultă, a zis ea după ce i-am explicat. Dă-l în mă-sa.

În weekend ne-am îmbrăcat frumos şi am mers într-un bar şi am dansat fără simţul răspunderii pe un ring gol, ignorând lumea care se uita la noi. Am mers acasă împreună, am traversat râul sub o ploicică uşoară, fină, oprindu-ne amândouă să vomităm în Tamisa. Am dormit până sâmbătă după-amiază, cu membrele împreunate. Pe sub senzaţia de durere mă simţeam mai bine. Reputaţia lui Devlin plutise peste Atlantic şi deja programasem un apel telefonic. Am anulat zborul lui JP la New York şi l-am îmbunătăţit pe al meu. Altă evadare.

În Soho, m-am trezit brusc în noapte, de parcă amintirea despărţirii m-ar fi făcut să tresar. Nu era chiar aşa de rău. Spusesem adevărul. În mare parte, în orice caz. Şi existau lucruri mult mai jenante pe care le-aş fi putut spune. Despre singurătate, de exemplu. În confruntarea cu bălmăjelile lui – toată nenorocita aia de melancolie – îmi păstrasem atât de bine cumpătul. Nu fusese niciodată prea probabil să dureze.

M-am întins după întrerupător şi am străbătut cumva camera până la baie. Fusesem prea obosită să mai fac duş când ajunsesem, iar acum mă simţeam murdară şi gata să mi se facă rău. Seara mă gândisem că pe chipul lui JP văzusem o expresie de dor, însă, lucidă şi singură în noapte, am tras concluzia că probabil fusese vorba despre milă. Am dat duşul cât am putut de fierbinte şi am păşit sub el. Părul mi s-a prăbuşit peste faţă, iar pielea a prins o culoare roz fierbinte, porcină, unde o lovea apa. Mi-am curăţat trupul, cutele lui, vechile cicatrici, cu aceeaşi băgare de seamă cu care l-aş fi curăţat pe al altcuiva, iar după aceea mi-am ţinut cu mâna pielea de deasupra pântecelui, încercând să mi-o imaginez tensionată de un copil aflat în interior. Uneori visam la asta, nişte vise vii, banale, dar când mă trezeam totul era degeaba. Până şi

imaginaţia era imposibilă.

Două evenimente au marcat sfârşitul perioadei petrecute la Five Fields. Primul a fost dispariţia lui Taică-miu. Al doilea a fost deschiderea magazinului de computere din Hollowfield, cu toate că nu mi-am dat seama decât mai târziu de importanţa ei – s-a întâmplat abia după mulţi ani, şi numai cu ajutorul lui Dr. K.

Taică-miu a dispărut în ultima mea zi la Five Fields. Tocmai ieşisem de la engleză, una dintre puţinele ore pe care le aveam în comun cu Cara. Primiserăm înapoi temele – primul nostru eseu despre *Podul către Terabithia* – iar ea era prost-dispusă şi distantă. Eu primisem un 10, iar ea – un 9+.

— Cum se face, a întrebat ea, că eu sunt cea care trebuie să-ţi aducă toate cărţile de citit, dar tot tu reuşeşti cumva să mă întreci?

Nu aveam nimic ce să-i răspund. Am mers în tăcere, îndreptându-ne spre ultima oră din zi. Toată lumea din anul nostru termina joi după-amiază cu matematică, iar pe coridorul de la mate aşteptau îmbulziţi o mulţime de elevi. Cara era în grupa de sub mine, şi am fost uşurată; în seara aceea, Evie urma să mă felicite pentru nota 10, iar până la recreaţia de vineri Cara avea să fie îmbunată de apropierea weekendului.

La început, femeia de pe coridor a fost numai o fărâmă de alb între pulovărele albastre. Mergea în direcţia noastră, cu un cap mai înaltă decât elevii din jurul ei. Când ne-am apropiat de ea, Cara m-a oprit şi m-a apucat de braţ.

Femeia purta o rochie albă, lungă până la pământ, cu petice îngălbenite la gât şi subraţ şi un aspect şifonat care lăsa impresia că nu se mai schimbase de multe zile. Părul îi atârna lipit de spate, iar apoi se legăna până jos, la genunchi. Nu părea să se simtă în largul ei cum mergea pe hol, întorcându-se într-o parte şi-n alta şi tresărind când vreun elev se apropia prea mult de ea. Pe unde trecea, hărmălaia se topea într-un zumzet încetişor. Avea sonoritatea şoaptelor de pe scenă şi trăda groaza tuturor.

Femeia era uscăţivă, cu excepţia guşei, a vălătucilor de pe burtă şi a sânilor.

— Dumnezeule, a zis Cara. Se simte bine?

Mi-am dat seama, în timp ce mă cuprindea lent o senzaţie fierbinte de umilinţă, că femeia de pe coridor era Maică-mea.

— Nu-ţi face griji, am zis. O cunosc.

Cara s-a întors spre mine, nevenindu-i să creadă.

— E maică-mea, am zis. Trebuie să se fi întâmplat ceva.

M-am gândit la invizibilitatea pe care o obţinusem cu greu. Mantia ei începea să-mi alunece de pe umeri, iar în câteva clipe avea să cadă pe jos.

— Ar trebui să aflu, am zis. Ne vedem mâine în pauză?

Cara se îndepărta de mine, cu spatele lipit de peretele coridorului. A făcut câţiva paşi mici, timizi, în pantofii ei de şcoală, ca şi cum ar fi încercat să mă facă să nu-mi dau seama că pleacă. Mi-am dat seama că deja se gândea cine o să-i fie noua prietenă cea mai bună.

— Îmi pare rău, Lex, a zis. Îmi pare foarte rău.

Rămasă singură, m-am apropiat de Maică-mea. Tremura.

— A păţit Evie ceva? am întrebat, iar Maică-mea a clătinat din cap.

N-o mai văzusem în afara casei de atât de mult timp că uitasem cât de agitată era. Fără Taică-miu lângă ea, se mişca la fel ca o oaie încolţită, răsucindu-se în toate părţile în căutarea unei căi de scăpare. Mi-a pus o mână pe încheietură şi i-am văzut unghiile aşa cum le vedeau ceilalţi copii. Nu odihnindu-se inofensive pe pilota ei când ne spuneam noapte bună, ci crescute prea mult şi pătate de icter, cu umbre de mizerie prinsă sub ele.

— Putem merge altundeva? a întrebat. La birou sunt nişte incompetenţi – n-am ştiut unde să te găsesc.

— Sigur.

Şi-a vârât braţul prin cotul meu, iar marea de copii s-a despărţit ca să ne lase să trecem. Carei avea să-i meargă bine după asta, mi-am zis: putea depune mărturie pentru discreţia mea, pentru obiceiurile mele ciudate. Declaraţiile ei aveau să fie la mare căutare. Chiar înainte ca uşa spre

terenul de joacă să se închidă, am auzit erupţia din spatele nostru.

Cara m-a contactat o dată, când locuiam la Londra cu JP. Mă găsise pe LinkedIn şi voia să reluăm legătura. Nu mi-a pomenit nimic de Five Fields şi n-a făcut vreo aluzie la întâmplările din Moor Woods Road. Era şi ea avocat, a zis. Nu auzisem de firmă şi nu i-am răspuns Carei, dar nu din pricina vreunui resentiment. Nu avuseserăm niciodată prea multe în comun, în afară de faptul că eram puţin mai deştepte decât cei de vârsta noastră. De atunci cunoscusem mulţi oameni deştepţi şi ştiam că inteligenţa nu era o bază îndeajuns de bună pe care să construieşti o prietenie. Dacă aş fi fost mai amabilă, poate că i-aş fi spus că nu-i port pică pentru ziua aceea de pe coridor. Lumea a făcut lucruri mult mai rele ca să supravieţuiască în adolescenţă.

Maică-mea şi cu mine stăteam în picioare pe terenul de joacă în semiobscuritate. Pârloagele erau deja negre în contrast cu cerul. Prin geamurile claselor vedeam crâmpeie de lecţii. Vizavi, nişte băieţi mai mari alergau pe terenurile de fotbal, portocalii la lumina nocturnelor.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Tatăl tău, a zis Maică-mea. Nu s-a întors acasă.

În dimineaţa aceea, înainte de răsărit, plecase cu maşina la una dintre slujbele lui Jolly. O sărutase pe Maică-mea când era încă jumătate adormită şi îi atinsese burta, ca pe o amuletă. Spusese că o să fie acasă până la prânz. Am încercat să nu mă gândesc la cum i se lungeau zilele Maică-mii, acum că noi eram la şcoală şi nu mai avea pe cine să aline. Toată dimineaţa se pregătise de întoarcerea lui Taică-miu, cu degetele unse de aluat şi carne. Lăsase plăcinta să se răcească şi adormise pe canapea, printre păturile ei. S-a trezit pe la mijlocul după-amiezii şi a rămas şocată de casa goală.

— Unde e? a întrebat.

Trecuse pe la Lifehouse. Ferestrele erau întunecate.

— Să-i luăm pe ceilalţi, am zis. Să ducem pe toată lumea

acasă.

Biroul şcolii era decorat pentru Crăciun. În jurul biroului secretarei atârna beteală roz, iar un brad de plastic fusese montat în faţa uşii directorului. Am întrebat unde puteam să-l găsesc pe Ethan, iar secretara m-a informat că fusese trecut absent în dimineaţa aceea şi în fiecare dimineaţă din săptămână.

— Nu cumva eşti sora lui? a întrebat.

— Cred că e o încurcătură, am spus. Era aici de dimineaţă. Vreau să zic – am venit pe jos aici. Împreună.

— Ei bine, nu asta zice în catalog.

Secretara avea un radiator sub birou şi şi-a sprijinit picioarele goale printre zăbrelele lui. S-a uitat fix la mine, parcă aşteptând să plec. Prin uşile întredeschise o vedeam pe Maică-mea zgribulindu-se în bătaia vântului la marginea terenului de joacă. Ca un copil pe care părinţii au uitat să-l ia acasă după şcoală.

— Mulţumesc oricum, am zis.

Când am ajuns acasă, Ethan ne aştepta, nerăbdător şi confuz.

— N-ar trebui să fii în pat? a întrebat-o pe Maică-mea.

A ascultat povestea dispariţiei lui Taică-miu făcând ochii tot mai mari, iar când Maică-mea a terminat de vorbit el s-a aşezat la masa din bucătărie şi a pus stăpânire pe telefon. La biserica din Blackpool nu era nimeni. Telefonul lui Jolly a sunat până a intrat robotul. Maică-mea stătea în picioare lângă el, tremurând, cu degetele pe gât. Delilah a strigat-o de pe canapea, rugând s-o îmbrăţişeze, şi imediat ce Maică-mea a plecat în cealaltă cameră Ethan a început să sune pe la spitale.

În absenţa lui Taică-miu, a fost o seară ciudată, tăcută. Am împărţit plăcinta în şase felii egale şi am mâncat în living, strânşi la picioarele Maică-mii. Evie mi s-a cuibărit în poală, mulţumită ca o pisică. Ne-am rugat până noaptea târziu, cu burţile pline şi capetele plecate. Simţeam cum pe figură îmi joacă un zâmbet neastâmpărat. Nu ştiam pentru ce să mă rog. Aveam genul de idei care ştiam că te aruncă în iad. Duba lui Taică-miu răsturnată într-o mlaştină, având

în parbriz o gaură de forma lui Taică-miu. Taică-miu zăcând printre ferigi. Aveam să mâncăm bine în vecii vecilor.

Amin.

La ceva timp după miezul-nopţii, pe fereastră a intrat lumina unor faruri.

Taică-miu a intrat pe uşă fără suflu şi cuprins de dureri, ca ultimul supravieţuitor al cine ştie cărei cruciade sângeroase. A strigat-o pe Maică-mea, iar ea s-a dus la el. S-au împleticit amândoi în bucătărie, iar ea l-a servit cu ceai şi chipsuri, cu blândeţe, la lumina intensă a becurilor electrice. În timp ce-l aşteptam să vorbească, am curăţat farfuria goală de resturile de plăcintă şi am pus-o la loc în dulap.

— Am fost la poliţie, a zis Taică-miu.

Îi luaseră pe el şi Jolly de la Dustin, în timpul micului-dejun. Mâncarea tocmai sosise. Mic-dejun englezesc complet, cu extra caltaboş. Când agenţii se apropiaseră de masă, Jolly lăsase joc cuţitul şi furculiţa şi oftase. Taică-miu a povestit partea asta cu teama discretă pe care de obicei o păstra pentru Dumnezeul din Vechiul Testament.

— Măcar lăsaţi-ne să ne terminăm dracului micul-dejun! a zis Jolly.

Interogatoriul a avut loc la secţie. L-au acuzat pe Jolly de spălare de bani şi fraudă. Frauda avea legătură cu folosirea de către Jolly a donaţiilor religioase de la rezidenţii din Blackpool şi era, bineînţeles, o făcătură ordinară, băga-mi-aş. M-am gândit la enoriaşii lui care stăteau cu feţele ridicate ca să prindă o fărâmă din lumina lui. Probabil că lăsau exact cât îşi puteau permite şi îi apăsau bancnotele în mâinile calde, umede. Poliţia l-a întrebat pe Taică-miu cum îşi cheltuia Jolly banii, unde-şi ţinea Jolly contabilitatea, de ce Jolly nu împărtăşise câştigurile, dacă tot erau prieteni aşa de apropiaţi. Odată ce Taică-miu se rugase pentru ei, a ştiut exact cum să răspundă.

— Nu comentez, a zis.

Nu a comentat toată după-amiaza.

I-au dat drumul seara târziu. Când i-au dat înapoi lucrurile, agentul a dat pe jos câteva monede subţiri, astfel

că Taică-miu a fost nevoit să se aplece ca să le strângă.

— Nu-i cheltui pe toţi deodată, a zis poliţistul.

Apoi Taică-miu ne-a strâns pe toţi lângă el.

— Lumea de-acolo, de-afară, îi persecută, a zis, pe cei care-şi doresc viaţa pe care ne-o dorim noi.

M-am gândit la râsetele de pe holul şcolii când eu şi Maică-mea ieşiserăm. Taică-miu mi-a pus pe gât o mână încă rece de la drumul cu maşina spre casă, iar eu i-am încălzit-o cu a mea.

În noaptea aceea, pentru prima dată în multe luni, Ethan a vrut să stea de vorbă cu mine. M-a chemat din camera lui când am trecut pe acolo în drum spre pat, atât de încet că am crezut că numai am sperat. M-a chemat din nou, iar de data asta am bătut la uşă şi am intrat. Stătea întins în pat în pantalonii de şcoală, cu Biblia deasupra lui. Imediat ce am intrat în cameră, a aruncat-o spre mine, prea repede ca s-o prind. M-a lovit în piept şi m-a usturat.

— Deci, a zis el şi a râs. „Să nu furi”?

— Nu ştim încă nimic, am zis, iar el a râs din nou.

— Pe ce crezi c-a dat banii? Fac pariu că pe ceva sinistru. Bătrânul Jolly. A fost mereu ţăcănit, dar la asta nu mă aşteptam.

— Crezi că Tatăl nostru a avut vreo legătură cu asta?

— Mă îndoiesc. Nu-l văd pe Jolly să fie omul care să-şi împartă câştigurile. Dar ia-o aşa: nu cred că asta o să-l ajute pe Tatăl nostru cu starea de spirit.

— Ce vrei să spui? am întrebat, iar apoi, pentru că nu m-am putut abţine: Zici c-ai fi marele lui confident.

— Eu măcar am un loc la masă.

Ethan s-a ridicat. Fusese mereu mai înalt decât mine – până şi Delilah era mai înaltă decât mine –, dar în ultimul an corpul lui căpătase o putere nouă. Avea fuioare de muşchi pe braţe şi pe piept. Îl auzeam cum face sport seara, zgomotul fiecărei mişcări ciudate repetându-se iar şi iar, însoţit de respiraţia lui. Începea să se rafineze. S-a oprit la 30 de centimetri de mine. Mi-am tras umerii spre spate, cum ne învăţase Taică-miu să facem, şi mi-am compus

expresia ca să nu par speriată.

— Am senzaţia că o ia razna, a spus Ethan.

A vorbit atât de încet că m-am apropiat şi mai mult de el.

— Deja i se pare că lumea conspiră împotriva lui. Vorbeşte despre cum o să-şi creeze propria lui împărăţie, chiar aici în casa asta. Chestia asta cu poliţia nu face decât să-i confirme ceea ce bănuia de mult.

Pe Ethan încă îl desfăta să transmită cunoaştere. Parte din şmecherie era recunoştinţa pe care i-o arătai şi pe care el o căuta ca să-şi confirme că e mai deştept decât toţi ceilalţi. Am dat din cap, de parcă aş fi avut nevoie de timp să procesez informaţia, şi am pus singura întrebare care mi se părea să aibă vreo valoare:

— Şi-atunci ce facem?

— Tu ai grijă de tine, Lex. N-o să pot avea eu în locul tău.

Am bănuit că Ethan îmi solicitase prezenţa având concluzia asta deja în minte. Se resemnase cu soarta noastră şi nu era interesat de vreo alianţă. Când m-am întors să plec, mi-am amintit de singurul lucru pe care eu îl ştiam şi el nu.

— De ce n-ai fost azi la şcoală?

— Am fost.

— N-ai fost. A venit Mama noastră să ne ia şi nu te-am găsit. N-ai fost toată săptămâna.

— Poate că nu mai e nimic de învăţat.

— Nu fi prost.

— Bine, atunci. Îmi petrec vremea făcând lucruri care au puţin mai multă valoare. Uneori mă duc la bibliotecă. Acolo nu te deranjează nimeni. Iar alteori…

— Da?

— Uneori le cer oamenilor bani.

— Ce faci?

Şi-a contorsionat faţa într-un zâmbet tulburat.

— N-aveţi cumva o liră? Maică-mea a uitat să-mi pună sandviciuri la pachet.

Zâmbetul a tremurat şi s-a destrămat într-un hohot de râs. După câteva clipe, văzând că nu-l însoţesc, s-a şters la ochi şi s-a întins la loc în pat.

— Nu cred că şcoala o să mai fie motiv de îngrijorare, a zis el, în parohia din Moor Woods Road.

N-am vrut să-i dau dreptate, dar Ethan nu s-a înşelat în privinţa şcolii: nu m-am mai întors niciodată la Five Fields Academy. În ziua de după arestarea lui Jolly l-am auzit pe Taică-miu mişcându-se prin casă dimineaţa devreme. Afară era încă întuneric, iar eu stăteam confortabil şi-mi era cald. Nici măcar nu-mi era foame. Am închis ochii şi am tras perdelele, iar când m-am trezit a doua oară era lumină. Deşteptătorul lipsea de la locul lui pe podea.

— Am dormit prea mult? a întrebat Evie, iţindu-se ca o broască ţestoasă de sub pătură.

— Nu ştiu.

Încă în pat, mi-am tras pulovărul peste pijama şi m-am pregătit să înfrunt frigul. În bucătărie, ai mei stăteau aşezaţi ţinându-se de mână, Maică-mea mângâindu-i lui Taică-miu părul de la tâmplă. Pe masa din faţa lor era o întreagă colecţie de ceasuri, nu numai deşteptătoare, ci şi ceasurile din hol şi din living, şi ceasul de mână de plastic pe care-l primise Delilah când făcuse nouă ani. Maică-mea şi Taică-miu s-au foit când am intrat în cameră, iar Taică-miu a zâmbit când a văzut cu ce mă îmbrăcasem, aşa cum zâmbeşti la pozna făcută de un copil.

— N-o să ai nevoie de asta, a zis.

În locul ceasului din bucătărie atârnase crucea de la Lifehouse. Era suspendată jenant deasupra ochiurilor de aragaz.

— Trezeşte-i pe ceilalţi, a spus Maică-mea. Să le dăm şi lor vestea.

Când ne-am adunat în bucătărie, Taică-miu a început să vorbească. Ce i se întâmplase lui Jolly, a zis, era monstruos. Era de mult suspicios cu privire la atitudinea autorităţilor faţă de grupurile religioase, oricât de paşnice ar fi fost acele grupuri. Văzuse influenţa acelor atitudini în deznădejdea şi stânjeneala noastră, în păcatele noastre şi – aici s-a uitat la mine – în cinismul nostru. Hotărâse să începem un stil de viaţă mai liber, mai concentrat, scăpat

de cătuşele sistemului de educaţie publică. Avea să ne înveţe el însuşi.

Numai Gabriel s-a bucurat de veste.

— Deci nu trebuie să mergem la şcoală? a întrebat.

Când Taică-miu a dat din cap, Gabriel a tras aer în piept şi şi-a lipit pumnişorii de piept.

Taică-miu avea idei despre cum o să ne structurăm zilele. Timpul era o distragere nenecesară şi avea să-l monitorizeze el. Vorbea despre o lume care nu era dictată de sonerie sau de ora plecării acasă. Studiaserăm nişte cărţi la care acum trebuia să renunţăm şi pe care urma să le strângă el mai târziu. Depindea de noi să renunţăm la ideile pe care le dobândiserăm din ele.

— Există lucruri pe care n-o să le uitaţi niciodată, a zis Taică-miu. Dar aveţi foarte multe de învăţat.

În dimineaţa aceea, Taică-miu a scris două scrisori: una directorului de la Five Fields Academy, iar cealaltă directoarei şcolii la care mergeau Evie, Gabriel şi Delilah. Tonul scrisorilor era politicos şi lipsit de entuziasm. Taică-miu dorea să-şi exercite dreptul de a-şi educa acasă copiii. Verificase curriculumul („curricula”, am citit pe buzele lui Ethan, care n-a reuşit să se abţină) şi avea încredere că el şi soţia lui puteau să le acopere. Era dispus să primească inspecţii din partea consiliului.

— Ştii unde suntem noi pe lista lor cu lucruri de făcut? a întrebat Taică-miu.

Maică-mea a ridicat privirea spre el, cu ochii mari, şi a clătinat din cap.

— Sub capătul de jos, a zis Taică-miu. Suntem ultimii.

A semnat, cu o înfloritură.

În timpul prânzului, am cerut voie să mă duc la toaletă. În camera noastră, am studiat micul teanc de cărţi de pe podea, pe care le împrumutasem de la biblioteca şcolii cu o săptămână înainte. Deja le citisem pe toate; lucrurile se întâmplaseră prea repede ca să mai apuc să le returnez. M-am gândit la dezamăgirea bibliotecarei, care mă lăudase că nu am luat niciodată amendă şi care îmi spusese odată că

erau zile când prefera de nenumărate ori cărţile în locul oamenilor. Am îngenuncheat şi am examinat cotoarele. Erau romane *fantasy,* şi un R.L. Stine, şi ceva de Judy Blume. Nu le puteam ascunde pe toate. Trebuiau să dispară. Am luat cartea cu legende greceşti şi am despăturit pulovărul în care o învelisem, atingând coperta şi marginile aurii ale paginilor. Era, mi-am zis, cel mai frumos lucru care fusese vreodată al meu. Am pitit-o sub saltea, unde Taică-miu nu putea s-o găsească şi de unde puteam s-o mai scoatem noaptea. În baie, m-am uitat o vreme la reflexia mea.

— Gândeşte, am zis.

Mi-am văzut buzele cum acoperă la loc cuvântul. Pentru prima oară, m-am văzut aranjând un rucsac de lucruri care-mi aparţineau şi plecând de la Moor Woods Road în miezul nopţii. Puteam face ce făcuse Ethan, să cer bani de la oameni. Puteam să ajung până la Manchester, sau chiar la Londra. Puteam s-o găsesc pe Domnişoara Glade şi s-o implor să locuiesc la ea. M-am îndreptat de spate. Era un gând ridicol şi, în plus, nu puteam s-o părăsesc pe Evie. Exageram. Mi-am tras colţurile gurii în sus cu degetele şi m-am întors în bucătărie zâmbind.

Magazinul de calculatoare s-a deschis la două uşi de Lifehouse, mai în josul străzii, chiar înainte ca biserica să se închidă. Se chema *Bit by Bit*[17]*.*

— Impostorii dracului, a zis Taică-miu când a văzut prima oară firma, făcându-ne semn să ne grăbim.

Ori de câte ori treceam pe acolo – în drum spre slujbele de duminică sau spre câte o sesiune de rugăciuni seara –, magazinul era plin de activitate. La cârmă era o tânără cu capul ras şi o junglă de tatuaje. În vitrină era un afiş care făcea reclamă unor cursuri gratuite de lucru pe computer pentru persoanele în vârstă. Noi aveam orele de Tehnologia Informaţiei la şcoală, la care în mare parte nu se întâmpla altceva decât că băieţii încercau să spargă sistemul de

[17] „Bit cu bit” sau „Bucățică cu bucățică” *(n. trad.).*

securitate al şcolii ca să găsească pornografie, dar eu ştiam să trimit un e-mail şi să formatez un document. Taică-miu îl învăţase pe Ethan mai mult, însă lecţiile nu fuseseră extinse spre restul familiei.

I-am spus lui Dr. K în trecere despre *Bit by Bit.* Vorbeam despre Hollowfield şi despre cât de puţine îmi aminteam de acolo, iar ea a ridicat mâna şi s-a încruntat.

— Hai să vorbim despre magazin, a spus. Despre ce a însemnat pentru tatăl tău.

— Nu i-a plăcut, am zis. Cred că atâta lucru e clar.

— Şi de ce crezi că nu i-a plăcut?

— Afacerea lui nu avusese succes. Era invidios, cred.

— Nu cumva reprezenta pentru el apogeul eşecurilor lui? a întrebat Dr. K. Apogeu pe care tocmai încercase – mutându-se – să-l uite?

— Era doar un magazin.

S-a ridicat în picioare, cuprinsă brusc de energie, şi s-a apropiat de fereastră. Nu era fereastra lungă din Harley Street. Aici eram la începuturile noastre, când ne întâlneam la un spital din South London. Biroul ei era la parter şi era nevoită să ţină jaluzelele trase; doctorilor le plăcea să fumeze chiar lângă geam.

— Fă-mi pe plac, Lex. Strecoară-te în mintea lui – da, ştiu, e un loc tare neplăcut – şi gândeşte-te la litania de eşecuri de care a avut parte. Orele în care voia să predea programare. Angajarea în IT. Lifehouse. Prăbuşirea idolului. Eşec după eşec. Bărbaţii ca Tatăl tău sunt lucruri ciudate, delicate. Se crapă uşor – o fractură cât un vas capilar în porţelanul de la exterior.

S-a întors din nou spre mine şi a zâmbit.

— Îţi dai seama că i-ai spart abia când tot rahatul iese în şuvoaie.

— Mulţi oameni au parte de eşecuri, am zis. În fiecare zi. Tot timpul.

— Şi mintea fiecăruia e alcătuită puţin altfel.

A dat din umeri, apoi s-a întors la locul ei.

— N-o să-ţi cer niciodată să-ţi fie milă de el, a zis. Doar să-l înţelegi.

Am rămas cum rămâneam deseori, într-un punct mort, fiecare aşteptând-o pe cealaltă să vorbească.

— Te întreb, a zis, pentru că am impresia că te-ar putea ajuta.

Era o seară din timpul săptămânii, în primul an în care mă întorsesem la şcoală. Mai trebuia să ajung la şedinţa de fizioterapie şi să-mi termin temele.

— Am terminat? am întrebat.

A mai încercat o ultimă oară.

— Îţi aminteşti când s-a deschis magazinul faţă de momentul când au început Zilele Legăturilor?

Deja eram în picioare şi îmi puneam haina.

— Chiar trebuie să plec, am zis. Mă aşteaptă Tata.

Nu mă aştepta. Am stat în recepţia spitalului, privind gama ciudată de personaje care trecea prin uşile glisante, ascunsă după dozatorul de apă, ca nu cumva Dr K să iasă din birou şi să vadă că o minţisem. Când mă gândeam la Taică-miu nu vedeam decât o colecţie de fotografii publicate în presă după evadare. Taică-miu la amvon (Predicatorul Morţii); Taică-miu la Central Pier (Au fost odată o familie normală). Adevăratul lui chip, împreună cu ticurile lui de plăcere şi nemulţumire, nu-mi veneau în minte. I-ar fi plăcut asta, mi-am zis. Gândul că nu poate fi capturat.

Bineînţeles, Dr K avea dreptate. *Bit by Bit* se deschisese cu câteva luni înainte să înceapă Zilele Legăturilor. Ultima oară când am trecut pe lângă el, în zilele când încă ieşeam, vitrina era spartă. Gaura fusese acoperită cu carton prins cu scoci şi apăruse un anunţ vesel: „Încă suntem deschişi”.

Timp de două săptămâni, lumea mea s-a redus la birou şi hotel. Taxiurile negre mă transportau între cele două locuri, aprinzând farurile când mă apropiam de ele. Dormeam îndeajuns de puţin încât sfârşitul şi începutul zilelor să nu fie foarte clar. Numerele din partea de jos a ecranelor mele parcă ar fi clipit de la o dată calendaristică la alta.

Am păstrat documentele de validare a testamentului în seiful din cameră, ca să atenuez teama ciudată că o să mă

întorc şi o să constat că dispăruseră. I-am cerut lui Bill să reprogrameze vizita la Hollowfield şi s-a lăsat tăcerea; preţ de o clipă, m-am gândit că o să refuze. Într-un tabloid apăruse un articol cu titlul: „Casa Ororilor din Hollowfield: unde sunt ei acum?” Mi i-am imaginat pe membrii consiliului local adunaţi în jurul ziarului, întrebându-se care dintre noi plătise pentru material. Articolul se întindea pe două pagini faţă-n faţă şi avea celebra poză cu grădina în mijloc. Formele noastre fuseseră îndepărtate, lăsând în loc şapte siluete negre şi literele pseudonimelor. Pe margine, autorul ne caracterizase succint pe fiecare dintre noi. Ethan era „o inspiraţie”. Surse apropiate de Gabriel spuneau că era „tulburat”. Fata A era „de negăsit”. Bill a oftat. Putea să-mi mai dea o săptămână.

Jake a semnat documentele în numele ChromoClick la 11:47, cu treisprezece minute înainte de termenul clientului nostru. A fost o adunare discretă. Devlin era la New York. Avocaţii ChromoClick s-au împrăştiat. Când am rugat-o să ne aducă o sticlă de şampanie şi două pahare, secretara de noapte a oftat şi a pornit cu lentoare spre bucătăria firmei. Când mi-a înmânat sticla, s-a încruntat la mine.

— Felicitări, a zis.

Jake stătea în picioare la fereastra din camera de şedinţe. Când s-a întors spre mine, rânjea.

— Nu există multe momente de genul ăsta în viaţă, a zis. Nu-i aşa?

Ştiam foarte bine cu cât se îmbogăţise.

— Cred că o duci bine dacă ai parte şi măcar de unul singur, am zis. Noroc.

— Acum îţi primeşti viaţa înapoi?

Am râs.

— Asta e viaţa mea.

— Şi nu oboseşti?

— Ba da. Dar nu mă deranjează. Mereu am ceva la care să mă gândesc. Am mereu un alt loc unde să mă duc. În trecut am ştiut cum e să fii plictisit – chiar foarte plictisit. Şi… Mă rog. Nu-i aşa de rău.

— Şefa ta pare foarte exigentă.

— E în firmă de treizeci şi cinci de ani, am spus. Nu cred că a prea avut de ales.

Ne-am uitat înapoi la fereastră. Mai rămăseseră câteva persoane în biroul de alături. Lucrul ăsta îţi dădea o oarecare senzaţie de confort; în City, mereu se găsea cineva care să aibă o noapte mai rea decât aveam eu.

— Jucam un joc cu soră-mea, „ce ai face cu un milion de lire?”, am zis. Am voie să te întreb ce planuri ai?

A râs.

— Şi tot restul, a spus el.

— Nu voiam să fiu nepoliticoasă.

— O să construiesc o casă, a spus. E un anumit gen de casă la care mă gândesc încă din copilărie. Foarte diferită de casa în care am crescut. Nu sunt răspunsurile tuturor o variaţiune pe aceeaşi temă?

— Ei bine, noi eram copii. Eu îmi doream o bibliotecă. Ea voia o decapotabilă.

— Sigur şi-a schimbat părerea.

A tăcut o clipă.

— N-am niciun dubiu că o să ai parte de biblioteca aia.

Am dat mâna în faţa lifturilor, când el pleca. Adrenalina se scurgea afară din mine. Simţeam cum mă micşorez şi mă turtesc.

— Hey, a mai zis. Tocmai mi-a trecut prin minte – l-ai făcut vreodată? Testul de la ChromoClick?

Am râs.

— Nu, am răspuns.

— Să-ţi spun un secret.

Liftul ajunsese pe etaj şi, printre uşile care se închideau, a zis:

— Nici eu.

Am trecut pe lângă birourile goale până m-am aşezat la masa mea. Mă aştepta un mesaj de la Devlin: „Sună-mă când poţi”, mă ruga. Îmi trimisese şi un mesaj vocal, care zicea: „Ţi-am lăsat un mesaj vocal”.

— Felicitări! a spus imediat ce a primit apelul.

— Mersi. A fost un contract bun.

— Ai fost extraordinară! Toată lumea e fericită. O să se

organizeze o cină la New York.

— Exact ce voiam să aud.

— O să mai dureze. Vine şi Jake la New York. La fel şi unii dintre ceilalţi parteneri. Sper să ajungi şi tu până atunci.

— Aproape am terminat. Mai am de făcut un singur lucru. Iar sora mea vine încoace să mă ajute peste weekend. O să fie mai uşor când ajunge şi ea.

— Bine. Ia-ţi câteva zile libere. Mai e mult pe ţeavă, dar nimic săptămâna asta.

— Sunt dispusă să vorbim acum despre asta.

— Eu nu. Du-te acasă, Lex.

Am început să comand un taxi, apoi m-am răzgândit. Petrecusem fiecare oră de lumină în birou deja de douăsprezece zile, la fel şi mare parte din orele de noapte. Mi-am inaugurat pantofii. Aveam să merg pe jos.

Am trecut prin holul întunecos şi am ieşit în City. Nopţile deveniseră mai reci. Vântul sufla pe trotuarele pustii şi prin spatiile dintre clădirile înalte, întunecate. M-am plimbat de-a lungul zidurilor Băncii Angliei, dincolo de coloanele ei pompoase şi de sculpturile care trudeau deasupra uşilor ei. De pe cal, Wellington prezida traficul târziu. Am trecut de vechile hale comerciale de pe Cheapside şi am străbătut grădina Catedralei St. Paul, sub domul cenuşiu, strălucitor. Mi-am amintit de cât de promiţătoare fusese Londra când ajunsesem prima oară acolo, mai plină de speranţă ca oricând, eliberată de Dr. K şi îndrăgostită. Era greu să suprim amintirea senzaţiei aceleia, nu foarte diferită de senzaţia propriu-zisă. Londra încă mai păstra câteva speranţe modeste. Speram să mai închei câteva contracte. Speram s-o ţin fericită pe Devlin. Speram să câştig suficienţi bani ca să nu-mi mai fac griji că plătesc pentru micul-dejun sau că-mi cumpăr un pachet de tampoane. Am trecut de Millennium Bridge şi de curţile pătrate, acoperite, din jurul Temple Church. JP putea fi încă la serviciu, aplecat în întunericul unui iatac labirintic; odată, în biroul lui avusese loc o invazie de molii, care-i lăsaseră găuri în robă şi în perucă. La Aldwych am luat-o spre nord, înapoi spre tărâmurile celor vii. Aşa cum făcea în fiecare seară, portarul

de la Romilly m-a salutat şi mi-a urat noapte bună.

Am plecat din Londra joi dimineaţa devreme. În Soho vulpile încă adulmecau sacii de gunoi, iar soarele nu urcase pe cer. Am condus drept prin Leicester şi am luat micul-dejun pe marginea şoselei, la o benzinărie, privind cum traficul începe să se congestioneze. Un mesaj de la Bill ca să-mi confirme programarea de a doua zi. Un şofer de TIR s-a oprit lângă mine ca să-şi termine cafeaua. M-a întrebat încotro mă îndrept.

— În locul tău, i-aş da bice, a zis.

Mai aveam şapte ore până trebuia s-o iau pe Evie de la aeroport şi să pornim spre Hollowfield, dar intenţionam să mă mai opresc undeva pe drum.

— Mersi, am zis, iar el a făcut cu mâna.

M-am întors la terciul meu de ovăz.

Am aşteptat să se mai domolească traficul şi am plecat mai departe spre Sheffield, iar apoi în Peak District. Fuseserăm împrăştiaţi aşa de departe unii de alţii, dacă stăteai bine să te gândeşti. Nu exista niciun motiv pentru locurile în care ne aflam altul decât dorinţa oamenilor de a ne adopta. Fusese unul dintre motivele pentru care întâlnirile propuse dintre noi avuseseră numai rareori loc. Termenii în care fusese adoptat Noah însemnau că el n-avea să poată participa niciodată la ele; Evie era ezitantă şi prefera discuţiile noastre lungi la telefon, sau să mă viziteze singură; Ethan îşi asigurase locul la universitate şi îşi pierduse interesul faţă de realitatea noastră: nişte copii ciudaţi, adunaţi într-o încăpere concepută de un comitet. Soţii Coulson-Browne îl aduseseră mereu cu ei pe Gabriel – probabil că stăteau cu urechile ciulite după încă un grăunte de groază pe care să-l dea mai departe presei –, iar Delilah venise fără tragere de inimă, mestecând gumă şi lăsându-se distrasă de un gadget nou, până la ultima noastră ceartă. Nu-mi aminteam să fi existat vreo întâlnire după aceea. Dr. K recomandase că era mai bine aşa, şi nu era ca şi cum le dusesem dorul.

Când am ajuns la Clubul de Cricket Cragforth, am parcat

pe iarbă şi mi-am ridicat ochelarii de soare pe nas. Imediat ce m-am dat jos din maşină am văzut că un bătrânel îmbrăcat complet în alb se îndrepta spre mine. Într-o mână ţinea un baston, în cealaltă o găleată, şi preţ de o clipă imposibilă am crezut că fusesem prinsă, că întreaga localitate îmi aşteptase sosirea şi că o să-l apere pe Noah oricum ar fi crezut de cuviinţă.

— Donaţia pentru parcare e de cincizeci de pence, a zis.

— A. Da, sigur.

Capătul bastonului fusese sculptat în formă de bilă de cricket. Avea până şi cusături, gravate în lemn.

— Îmi place, i-am zis, iar el a chicotit.

Am scos o bancnotă de zece lire – era o sumă jenant mai mare decât ceruse, dar atât aveam – şi i-am dat drumul în găleată.

— Nu-mi trebuie rest, am zis.

— Mai bine vă păstraţi nişte bani. La barul clubului au ofertă de două băuturi la preţ de una, asta dacă le comandaţi înainte de ora şase.

— Mersi. Sună bine.

Plecase deja să caute altă maşină, dar mi-a făcut cu mâna peste umăr, iar eu i-am făcut semn la rândul meu.

Am înconjurat pavilionul şi am intrat pe teren. Oraşul era împrejmuit de dealuri verzi, moi, iar pe culmea cea mai apropiată vedeam nişte oameni care se plimbau. Siluetele lor erau minuscule pe fundalul cerului. La umbra clădirilor erau câteva bănci, chiar sub tabela de scor, dar spectatorii se adunaseră la marginea terenului, la soare. Am rămas în picioare la câţiva metri de mica mulţime şi am studiat scorul. JP fusese pasionat de cricket şi ajunsesem să înţeleg destul de bine regulamentul. Vara, în weekendurile când trebuia să lucreze, sunetul emisiunii *Test Match Special*[18] ne umplea apartamentul. Era ca o toropeală călduţă. Taică-miu zicea despre cricket că e un joc de poponari.

Echipa din Cragforth era la rând să bată mingea. Cincizeci şi doi cu trei. Unul dintre jucătorii care bătea tocmai intrase pe teren. Lovea timid, lăsând majoritatea

---

[18] Emisiune de analiză sportivă despre crichet *(n. trad.).*

mingilor să treacă de el. M-am uitat la băieţii care aşteptau în tribune, fără să ştiu ce mă aşteptam să văd. Unul dintre bărbaţii din public a pornit de-a lungul liniei terenului şi a venit lângă mine. Purta o şapcă pe care scria Cragforth Cricket Club.

— Bună, a zis. Nu-i un început rău.

— Nu.

— Eşti una dintre mame?

— Nu. M-am oprit puţin pe-aici.

— E un mod plăcut să-ţi petreci după-amiaza.

— Da.

Deja transpiram. Mi-am potrivit ochelarii de soare pe nas şi mi-am scuturat părul de pe faţă.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut, am zis.

— O, da. Cred că au nişte oferte de sfârşit de vară.

— Sunt cu maşina. Păcat.

Înăuntrul clubului era răcoros şi întunecos. Am văzut un covor de culoarea muşchiului şi un perete întreg cu fotografii ale echipei. Bărbatul din parcare stătea la bar, cu o halbă nouă în mână.

— N-a fost nevoie de prea multă muncă de convingere, a zis.

Am râs.

— O Cola Zero, am spus.

Fata de la bar a dat din cap.

— E din partea casei, a zis bătrânul, apoi, către fată: Şi-a spart toate economiile pe parcare.

— Mersi.

— Vii de departe? a întrebat fata, aşteptând să se umple paharul.

— De la Londra.

— Nici nu-i de mirare că arăţi aşa plouată, a spus bătrânul iar eu am rânjit şi am plecat cu băutura înapoi la soare.

Amicul meu cu şapca era tot singur şi mi s-a părut ciudat să nu mă întorc lângă el. Jucătorul timid ieşise de pe teren şi discuta grav cu tatăl lui.

— N-ai ratat mare lucru, a zis amicul meu.

— Vii în fiecare săptămână?

— Încerc. Vezi tu, fi-miu juca la echipa asta. Era o perioadă fericită.

— A.

A zâmbit.

— E o comunitate frumoasă, a spus. Oamenii au grijă unii de alţii. Nu găseşti asta peste tot.

— Nu. Bănuiesc că nu.

Pe teren a intrat un alt jucător la bătaie. A lovit cu uşurinţă mingea, de jos în sus, şi a trimis-o în afara terenului de joc. Mi-am terminat băutura şi am supt cuburile de gheaţă. Perechea asta era mai interesantă: erau nechibzuiţi şi agresivi şi îşi strigau unul altuia instrucţiuni imposibil de auzit dintr-un capăt în celălalt al terenului. Îmi era cald şi lene. Îmi venea să-mi petrec după-amiaza acolo, mi-am zis, şi să comand gin tonic o dată la câteva serii.

— Urmăreşti crichet? m-a întrebat amicul meu.

— Puţin. Am avut un iubit căruia-i plăcea. Dar asta a fost acum ceva vreme.

— Măcar ai avut ceva de câştigat din relaţie.

— Adevărat.

După câteva mingi, jucătorul care la început fusese la bătaie şi-a greşit aruncarea, iar mingea a făcut un ocol şi a ajuns în mâinile unui jucător de câmp. Amicul meu s-a strâmbat şi a fost primul care a izbucnit în aplauze. Jucătorul care bătea a dat din umeri. Singur, a pornit pe drumul lung înapoi spre pavilion. Era îmbrăcat în echipamentul crem, apretat, care ieşea în evidenţă pe fundalul verde-electric al ierbii. În timp ce mergea, şi-a scos casca.

Mi-am împins ochelarii pe nas.

Noah Gracie.

Era cu un cap mai înalt decât mine. Avea părul nostru palid, albit de soare. Singur pe teren, părea foarte mic, dar când s-a apropiat de clădirea clubului mi-am dat seama că nu arăta mai mic decât ceilalţi băiaţi care-şi aşteptau rândul să fie la bătaie. În copilărie, cu toţii păruserăm mai

în vârstă decât eram. La marginea terenului s-a întâlnit cu două femei, pregătite cu două scaune pliante şi o cutie frigorifică la umbra clădirii. Eram prea departe să-i aud ce-şi vorbeau. Una dintre ele i-a dat o banană, iar el a pornit în alergare uşoară să se alăture echipei.

Noah Kirby.

Băieţii l-au primit în mijlocul lor. Unul dintre ei i-a dat nişte apă. Altul i-a ciufulit părul. Bărbatul de lângă mine încă aplauda.

— A avut un sezon bun până acum, a spus.

Am aprobat dând din cap, nereuşind să vorbesc, şi am început la rândul meu să aplaud. Mă uitam la femeile de la marginea terenului. Una dintre ele deschisese o bere şi un ziar, dar partenera ei îşi strângea scaunul şi făcea semne spre sat. Până să ajungă la parcare, pornisem pe urmele ei.

Lifehouse a avut o existenţă scurtă, deloc glorioasă. Şi-a închis uşile cam în aceeaşi perioadă când s-a născut noul copil, aşa că locuinţa din Moor Woods Road parcă a devenit deodată mult mai plină. Pe de-o parte era bebeluşul, care avea pătuţul înghesuit într-un colţ în dormitorul părinţilor mei şi ale cărui urlete reverberau de la un etaj la celălalt. Pe de altă parte era Taică-miu, care umbla dintr-o cameră în alta mormăind pentru sine, acum nemaiavând pe nimeni căruia să-i predice în afară de noi. Şi în cele din urmă era Maică-mea, care-i potolea pe amândoi; când o auzeam că încearcă să liniştească pe cineva sau că gângureşte, nu mai ştiam sigur care dintre cei doi era în braţele ei.

Lifehouse fusese populată, în mare măsură, de fraţii mei şi de mine. În eforturile sale de a-i converti pe locuitorii din Hollowfield, mi-am dat seama că farmecul lui Taică-miu se tocise. Vechii lui adepţi – mamele neliniştite şi fetele plictisite care sperau că mântuirea va fi o aventură – nu mai ridicau privirea când trecea pe lângă ei. Corpul lui era tensionat şi nu-şi găsea astâmpărul, iar venele i se vedeau tot mai clar sub piele. Muţenia lui, odinioară seducătoare, devenise înspăimântătoare: mamele îşi dădeau politicos copiii deoparte din calea lui. Făcuse burtă şi avea hainele

găurite. Nu arăta ca un om care să te poată salva.

Speram ca noul copil să-l îmbuneze pe Taică-miu. Să-i amintească puţin de vitalitatea lui. Adevărul e că noul nostru frate era un copil dificil şi bolnăvicios. S-a născut cu o lună mai devreme decât în mod normal şi avea gălbinare. La început a trebuit să stea în spital, la lumină artificială. Timp de două săptămâni Maică-mea a lipsit din casă, iar Taică-miu a stat morocănos la masa din bucătărie şi ne-a criticat întruna caligrafia, atitudinea şi postura. Am mâncat puţin atunci, şi am fost uşurată când copilul a venit acasă. Evie i-a dăruit Maică-mii o felicitare cu un desen cu Iisus, nemişcat şi liniştit în iesle, iar Maică-mea a dat la o parte păturile ca să vedem faţa copilului. Era roşiatic şi costeliv şi se zvârcolea încercând să-i scape din braţe. Evie a luat înapoi felicitarea.

— Poate că o să arate aşa când o să fie mai mare, a zis ea.

Am observat că Maică-mea încerca să ferească bebeluşul de Taică-miu. Îl îmbrăca într-o hăinuţă cu fermoar şi îl scotea să se plimbe îndelung prin pârloagă, chiar dacă încă era adusă de spate din pricina naşterii. În timpul lecţiilor noastre, ei stăteau în grădină, înfofoliţi în pături, sub razele timide ale soarelui de iarnă. Ţipetele bebeluşului erau estompate puţin de uşa bucătăriei. Într-o noapte, când strângeam nişte pahare de apă, i-am găsit stând acolo după miezul-nopţii, ca o creatură cocoşată, cu două guri pe care ieşea respiraţia aburindă. Era martie, iar pe jos era zăpadă.

Taică-miu credea că e ceva în neregulă cu bebeluşul.

— Plânsetele! zicea el. Ce copil plânge în halul ăsta?

A inventat teorii ciudate despre cele două săptămâni petrecute la spital.

— Ai stat cu ochii pe el? o întreba pe Maică-mea. Tot timpul?

Iar când ţipetele ajungeau la apogeu:

— Eşti sigură că-i al nostru?

Întâi plecaseră cărţile, apoi mofturile: haine colorate,

şampon, vechile noastre cadouri de la zilele de naştere… Taică-miu a sigilat ferestrele cu bucăţi de carton, astfel încât autorităţile să nu poată vedea înăuntru. Nu era vorba că nu aveam voie să ieşim pe afară – nu la început –, ci că nu voiam să ieşim. Aveam trei tricouri pe care le purtam prin rotaţie, care miroseau a ceva cald şi putrezit, şi pantaloni de trening cu găuri între picioare. Mi-am imaginat cum ar fi fost să mă întâlnesc cu Annie şi Cara pe strada principală. În minte, regizam scene întregi în care eram umilită: o dată fugeau de mine ţipând, altă dată mimau o oarecare politeţe, schimbau o privire lungă şi siderată, apoi se întorceau şi plecau. Numai Gabriel îl însoţea pe Taică-miu la supermarket şi se întorcea trăgându-şi nasul său învineţit. Văzuse lucruri pe care şi le dorea şi uitase că nu avea voie să le ceară.

Imaginea mintală a spaţiului din afara casei noastre şi-a pierdut din claritate până când a devenit o pată difuză. Îmi aminteam în ce direcţie era Moor Woods Road – panta care cobora, la început uşor, apoi devenea mai abruptă la intersecţie –, dar nu şi înfăţişarea caselor, nu şi amănuntele din Hollowfield. Visam că mă plimb printre magazinele de pe strada principală. Treceam pe lângă ele în ordine: librăria, Bit by Bit, magazinele caritabile, magazinul Cooperative, cabinetul doctorului. Obloanele din locul unde fusese Lifehouse. Cumpăram pungi de hârtie maro pline cu mâncare, pe îndelete, vorbind cu vânzătorii. Erau vise îndeajuns de obişnuite încât să fie adevărate.

Se aştepta de la noi să învăţăm împreună. Taică-miu ne preda doar puţine lucruri pe care eu nu le ştiam deja, aşa că îmi priveam fraţii şi surorile. Delilah ofta la nesfârşit, dramatic; uneori cădea cu faţa drept în caiet, epuizată. Gabriel ţinea cărţile la câţiva centimetri de faţă şi ţintuia cuvintele cu o privire nervoasă, implorându-le să-şi împărtăşească tainele cu el. Evie era serioasă şi studioasă, nota fiecare cuvânt pe care-l rostea Taică-miu.

O dată sau de două ori pe săptămână, Ethan se oferea să mă ia de pe capul lui Taică-miu câteva ore. Făcea asta fără tragere de inimă, cu o exasperare disimulată, numai în

momentele când se gândise la ceva despre care voia să discute. Reuşise să-şi păstreze mai multe lucruri decât noi, ceilalţi, iar când intram în camera lui se cocoţa pe pat, cu spatele lipit de perete, şi deschidea *Mathematics of Economists* sau *Poveştile din Canterbury.*

— Vino aici, zicea, fără să ridice privirea, iar după ce mă aşezam lângă el începea să vorbească în propoziţii rapide, concise, aşteptând de la mine să-i pun punct înainte să treacă la următoarea.

Tânjeam să vină seara, momentele de după plictiseala lecţiilor şi a exerciţiilor, de după jocurile de la cină ale lui Taică-miu. Eu şi Evie rămăseserăm cu trei cărţi: un atlas, un dicţionar ilustrat şi legendele de sub saltea. Când în casă se aşternea liniştea, Evie traversa tiptil mizeria de pe podeaua dormitorului şi îmi ridica pilota. Întâi simţeam frigul camerei, apoi căldura corpului ei, care-i lua locul.

— Ce să fie în seara asta? întrebam.

Mi se părea important să raţionalizăm cărţile, ca să nu ne plictisim de ele.

— Nu contează.

— Haide. Alege.

— Serios. Îmi plac toate.

Îi simţeam zâmbetul în întuneric. Aveam impresia că-l pot auzi. Ea aprindea lumina de la capul patului.

Cuvântul ei preferat era „maşină”, însoţit de o imagine cu un Mustang pe o şosea de lângă ocean. Cuvântul meu preferat era „defenestrare”. Ţara noastră preferată era Grecia, bineînţeles. Descoperiserăm pe atlas drumurile străbătute de eroi, le urmăream cu degetul şi ne planificam propria călătorie.

În prima zi caldă de primăvară, am stat în semicerc în grădină, cu faţa la Taică-miu. În ziua aceea a fost blând şi carismatic. Maică-mea era înăuntru cu copilul, iar după-amiaza era liniştită. Taică-miu a schimbat programa şi am învăţat despre apostolat.

— Ascultaţi de conducătorii voştri şi fiţi supuşi lor, a zis Taică-miu, căci ei vă ocrotesc sufletele.

A închis ochii şi a ridicat faţa la soare.

— La masa mea nu e nicio iudă, a zis el.

Mie mi se părea evident că Iuda e cel mai interesant personaj din Biblie. Îmi plăcea tentativa lui amărâtă de a da înapoi arginţii care-i fuseseră plătiţi pentru trădare. De parcă l-ar fi ajutat cu ceva. Eu şi Ethan discutaserăm îndelung despre diferitele versiuni ale morţii lui şi am căzut de acord că demonstrau suficient de bine că Biblia nu poate fi luată ca adevăr istoric. Dacă eşti o persoană reală, mori o singură dată.

După lecţii ne-a rămas timp de joacă şi ne-am învârtit prin grădină jucând leapşa. Taică-miu ne privea din uşa bucătăriei. Eu „eram”. Am ţâşnit spre Delilah şi am apucat-o de tibii şi ne-am rostogolit amândouă pe pământul unde încercau să crească legumele Maică-mii. În lumina tot mai slabă a soarelui, am ridicat privirea şi i-am văzut pe ceilalţi cum se risipesc care încotro, ţinându-ne cu mâinile de burtă, pe jumătate râzând şi pe jumătate speriaţi, şi mi-am dat seama că dacă ar fi trecut cineva pe lângă casă ne-ar fi văzut minunata familie în toată splendoarea ei, cu părul nostru la fel şi hainele noastre ciudate, învechite. Nimeni nu ar fi avut vreun motiv de îngrijorare.

Şi mai erau şi după-amiezile.

A fost după-amiaza când Gabriel a spart sticla de tărie a lui Taică-miu. Nu mai era nevoie ca vreunul dintre noi s-o aducă de undeva – stătea în mijlocul mesei, ca un condiment. Taică-miu băuse la prânz, iar sticla ajunsese pe margine. Nu e ca şi cum Gabriel ar fi gesticulat sau s-ar fi atins de ea în trecere – a vrut să-şi pună mâinile pe masă ca să se ridice şi a pus una dintre palme direct pe sticlă. A urmat o clipă ciudată, înainte să vadă băutură sau sânge, când am crezut că sticla a supravieţuit; dar în clipa următoare s-a sfărâmat şi s-a împrăştiat în toată încăperea.

Taică-miu era pe altundeva prin casă. La etaj se auzeau ţipetele înfundate ale copilului. Am aşteptat, fără ca vreunul dintre noi să se uite la Gabriel. Pe încheietură îi lucea sângele. Stătea singur în picioare în mijlocul cercului nostru şi a început să plângă.

— Doamne, Gabe, opreşte-te! a zis Ethan.

Uşor, fără grabă, Taică-miu a venit la bucătărie. Nu era nevoie să întrebe ce se întâmplase. Şi-a trecut un deget peste faţa de masă umedă şi l-a supt.

— Of, Gabriel, a spus el. Mereu a fost greu cu tine.

Şi-a pus palma căuş pe obrazul micuţului şi l-a mângâiat.

— Ce ne facem noi cu tine? a întrebat, iar mângâierea s-a transformat într-o atingere, la început uşoară, ca atunci când vrei să trezeşti pe cineva, iar apoi mai tare.

O plesnitură.

— Ai idee cât costă asta? a întrebat Taică-miu, iar degetele i s-au strâns iar, de astă dată în pumn. M-am pus între Evie şi masă, să nu fie nevoită să privească.

— Nu, a zis Taică-miu. Habar n-ai ce-i aia valoare.

— Opreşte-te, a zis Delilah, iar Taică-miu a râs şi a maimuţărit-o.

„Opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te.” Câte una pentru fiecare lovitură. Delilah s-a desprins din cercul nostru. Nu mă uitasem la ea – nu o privisem cu adevărat – de ceva timp. Era mult mai slabă decât îmi aminteam. Avea ochii căzuţi şi obrajii supţi. L-a prins pe tata de braţ cu nişte mâini cadaverice.

— Nu pricepi? ţipa ea. Nu vede!

I-a cuprins cu mâinile pumnul lui Taică-miu ca pe un animal pe care voia să-l liniştească. Feţele li se apropiaseră la numai câţiva centimetri. Genul de apropiere în care aproape că simţi gustul gurii celuilalt.

— Nu vede, a zis ea din nou.

Gabriel s-a aşezat înapoi pe scaun. Deasupra buzei de sus, în arcul lui Cupidon, i se adunase sânge. Se oprise din plâns.

— Facem noi curat, a zis Delilah.

— Toţi copiii mei pot să vadă, a zis Taică-miu şi a ieşit din încăpere.

Apoi a fost după-amiaza în care ne-a vizitat Peggy. Episodul fusese omis din cartea ei, lucru care m-a surprins mai mult decât ar fi trebuit. Dacă l-ar fi pomenit, ar fi picat ea într-o lumină proastă. Când am terminat de citit cartea –

Faptele surorii: o tragedie sub lentilă –, supravegheată de Dr. K, am început s-o răsfoiesc de la capăt ca să fiu sigură, cu un sentiment amestecat de frenezie şi greaţă. Nici din după-amiaza aia n-aveam să ies cu bine.

Fusese o zi grea. Copilul plânsese din zori. Insistenţa jalnică a ţipetelor se insinua în toate încăperile din casă. L-am auzit pe Ethan gemând, apoi aruncând ceva în peretele dintre noi. M-am agăţat de somn cât de tare am putut, punându-mi pătura în cap ca să mă adăpostesc de prima geană firavă de lumină. Evie stătea întinsă pe spate. I se mişcau buzele. Îşi spunea singură o poveste. Chiar şi când copilul se oprea din plâns eu tot îi auzeam ţipetele, care trăiau între pereţii casei.

Din nou toamnă, şi genul de vreme care nu se încumetă niciodată să facă lumină. Taică-miu ne-a pus să scriem în jurnale. Stăteam la masa din bucătărie şi mă uitam la pagina goală. Mă gândeam ce să scriu, dacă nu cumva textul o să fie supus inspecţiei. Aşa, însemnările mele erau caraghios de banale. *Astăzi am petrecut mult timp gândindu-ne la faptul că Iisus nu a ridicat niciodată problema homosexualităţii. Sunt de acord cu Tatăl Nostru că această omisiune nu poate fi interpretată drept permisiune de a ne deda la comportamente homosexuale.* Am aruncat o privire la pagina lui Evie. Ea desena o grădină, trasa vinişoarele fiecărei frunze şi punea umbre sub fiecare dintre ele.

— Edenul? am întrebat.

— Nu ştiu. E doar un loc la care mă gândesc.

Eu nu ştiam să desenez – nu aveam decât lumea asta. *Am avut o noapte obositoare,* am scris. *Întreaga familie s-a trezit devreme. Îmi place mult să am un nou frate, dar sper că va începe să doarmă puţin mai mult.*

În zile ca aceea mă gândeam la coduri şi mesaje. Cum să surprind – în tăcere – halul în care ne plictiseam? Cum să consemnez fiecare mică agresiune fizică? La masă, Gabriel s-a cocoşat ca să se apropie cu ochii la numai câţiva centimetri de pagina din caiet. Dar şi fiecare agresiune profundă. Cum să traduc golul foametei în vreun limbaj,

cum să traduc sentimentul că ceva se înfruptă din pereţii stomacului meu, că îi mestecă pe dinăuntrul meu?

Mama Noastră se înzdrăveneşte pe zi ce trece, am scris, jalnic.

În grădina lui Evie erau două personaje care se plimbau ţinându-se de mână. Li se vedeau numai siluetele. Capetele le erau apropiate, de parcă ar fi fost cufundaţi într-o discuţie.

— Eşti sigură că nu-i Edenul? am întrebat.

— Dap.

Şi-a lipit buzele de urechea mea.

— Suntem noi două.

Şi-a dus degetul la buze şi a zâmbit. Mi-am dat ochii peste cap şi am zâmbit şi eu.

Iar apoi a venit bătaia în uşă.

Pixul mi-a tresărit pe pagină.

— Cine e? a întrebat Evie.

Pe sub masă, am prins-o de mână.

Încă o bătaie.

Taică-miu a intrat încet în bucătărie.

— Avem un musafir, a spus.

Ţinea mâinile împreunate, de parcă tocmai s-ar fi pregătit să înceapă o predică.

— Haideţi să facem foarte, foarte multă linişte, a zis Taică-miu. Şi să fim foarte calmi.

Şi-a pus mâinile pe umerii mei.

— Lex, vino cu mine, a zis.

În hol, a îngenuncheat în faţa mea. Multă vreme evitasem să mă uit în ochii lui, iar acum am văzut cât de obosit şi sălbăticit era. Avea smocuri de păr cenuşiu lipite de frunte. Gura îi era curbată în jos, spre maxilar. Emana un miros, nu doar din gură, parcă de sub piele, ca şi cum ceva s-ar fi ascuns acolo ca să moară.

— Vreau să deschizi uşa, Lex, a spus. Dar mai ai ceva de făcut. Vezi tu, asta e şansa ta să-ţi arăţi devotamentul faţă de familie.

M-a apucat de păr – acum îl aveam la fel de lung ca Maică-mea – şi mi-a întors faţa spre el.

— E mătuşa Peggy, a zis. Ştii cât îi place să-şi bage nasul în treburile noastre. Ştii cât de mult i-ar plăcea să ne vadă că suferim. Tot ce trebuie să spui – tot ce trebuie să faci – e să-i spui că eu şi mama ta suntem plecaţi de-acasă. Îi spui că toată lumea se simte bine. N-o laşi să intre în casă. Crezi că poţi să faci asta, Lex?

M-am uitat cu jind înapoi spre bucătărie.

— Haide, Lex, a zis Taică-miu. E foarte important pentru mine. E foarte important pentru noi toţi.

La asta mă gândesc când rememorez după-amiaza aceea. La încrederea lui Taică-miu în loialitatea mea. În supunerea mea.

O tentaculă de ruşine care mi se agită în măruntaie.

Taică-miu s-a ridicat în picioare şi m-a sărutat pe frunte. M-a privit cum trec de living şi ajung la poalele scărilor. Deja zâmbeam. Am deschis uşa.

Peggy Granger a tresărit. Stătea la o distanţă de câţiva paşi de prag şi se uita în sus la ferestrele dormitorului. Era mai rotundă, mai bătrână şi mai blondă decât mi-o aminteam. În spatele ei l-am văzut pe Tony, care parcase pe Moor Woods Road şi ne privea din maşină.

— Bună, am zis.

Peggy mi-a studiat faţa şi gâtul, rochia şi gleznele, şi picioarele. La lumina zilei, eram mai murdară decât credeam şi mi-am încrucişat picioarele ca să mai ascund din mizerie.

— Tu eşti, Alexandra?

Am râs.

— Da, am spus. Da, mătuşă Peggy, normal.

— Ce mai faci?

— Ok, am zis. Bine.

Apoi m-am gândit:

— Tu ce faci?

— Suntem foarte bine, mulţumesc. Ascultă, mama şi tata sunt acasă? Eram prin zonă.

— Momentan nu, am răspuns. Sunt plecaţi.

— Şi când o să se întoarcă?

— Nu ştiu.

— Păcat. Am auzit că mai am un nepot. Mi-ar plăcea să-l cunosc. El cum se simte?

— Plânge mult, am zis, iar Peggy a dat aprobator din cap, mulţumită.

Încă simţea o mică satisfacţie la necazurile altora.

— Dar se simte bine, am spus.

— Bun. Bine. Noi o să plecăm spre casă.

Mi-a făcut cu mâna, dar nu s-a mişcat din loc. Şi-a privit pantofii, parcă nereuşind să-i convingă să dea înapoi.

— Ascultă, Alexandra, îmi cam fac griji pentru tine. Nu arăţi prea bine, sinceră să fiu. Chiar deloc.

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc. Coduri. Mesaje. Câteva idei vagi, pe care eram prea obosită să le pun în aplicare.

— Alexandra?

Peggy a făcut un pas spre uşă. Pe chip i-a apărut o expresie care mă implora, de parcă ar fi vrut să spună ce era de spus în locul meu.

— Eşti în regulă, Lex?

O siluetă mică şi aprigă a apărut lângă mine, acoperind vederii spaţiul dintre cadrul uşii şi umărul meu.

— Bună, mătuşă Peggy, a zis Delilah.

— Iar tu trebuie să fii Delilah! Ia te uită! Arăţi ca un fotomodel.

Delilah a făcut o scurtă plecăciune şi apoi pe faţă i-a apărut expresia care îl făcea pe Taică-miu să-i ierte toate greşelile.

— Fetelor, ce-i cu voi? a zis mătuşa Peggy.

— Îmi pare rău, mătuşă Peggy, a început Delilah, dar jucam ceva şi Lex ne ţine din joc.

— Ei, asta nu-i bine.

Peggy a râs. Delilah a râs. Şi, după câteva clipe, am râs şi eu.

Delilah şi-a strecurat braţul pe sub al meu.

— Rugaţi-i pe ai voştri să mă sune, a zis Peggy.

— Aşa o să facem.

— Atunci, pa, fetelor.

— Pa.

Am închis uşa şi m-am întors în semiîntuneric. Taică-miu aştepta acolo, nemişcat şi zâmbitor, apoi s-a apropiat de noi, cu braţul ridicat, gata să-l năpustească asupra noastră. Am închis ochii. Când i-am deschis, o mângâia pe cap pe Delilah şi mă ţintuia pe mine cu privirea.

— Bravo, Delilah, a zis el.

Părea mulţumit, arăta ca după un prânz lung şi gustos.

— Foarte bine.

La masa lui nu era nicio iudă.

Atunci au început Zilele Legării.

Am urmărit-o pe mama lui Noah prin sat. Case înalte şi subţiri, din piatră, stăteau aplecate ca să vadă strada. Clopotele bisericii băteau, dar nu era nimeni prin jur. La o cafenea se formase o coadă de clienţi, iar nişte câini lipăiau din castroanele cu apă de afară. Pe un avizier se făcea reclamă corului şi fusese lipit un anunţ cu „Pisoi de vânzare”. Am trecut de un grup de adolescenţi care stăteau lângă cenotaf, cu membrele încolăcite, şi sugeau nişte îngheţate pe băţ. Pe dealuri se zăreau biciclişti şi oi, ca nişte punctuleţe.

Mama lui Noah mergea repede, cu scaunul într-o mână şi braţul celălalt mişcându-l în ritmul paşilor. Picioarele îi erau brăzdate de varice, dar altfel aş fi putut să jur că umblu pe urmele unui copil. Am trecut un pârâu, amorţit de vară şi plin de raţe, apoi am cotit pe o stradă nouă. Aici, casele erau mai mari şi mai depărtate una de alta. Femeia s-a oprit la a treia clădire de pe stradă şi a sprijinit scaunul de perete.

— Doamnă Kirby? am întrebat, iar ea s-a întors spre mine, cu fata luminoasă.

Pe tricoul ei scria „Bondi Lifeguards”.

— Una dintre ele, a spus ea. Soţia mea nu e acasă.

— Cred că aveţi un fiu pe nume Noah, am spus.

— Tocmai am plecat de la ei, a spus. E totul…

Atunci s-a uitat ca lumea la mine. Descuiase uşa, dar nu a deschis-o.

— Nu, a zis.

— Nu sunt…
— Vă rog, a spus.
Gura îi devenise o linie subţire, orizontală, iar când a scuturat din cap, pielea îmbătrânită de soare de pe gât şi-a pierdut fermitatea.
— Vă rog.
— Am nevoie doar de un minut, am spus.
— Spuneţi-mi cine sunteţi. Şi spuneţi-mi ce vreţi.
— Numele meu e Lex, am spus. Sunt sora lui.
Am dat din umeri.
— Fata A, am insistat.
S-a sprijinit de peretele casei. Mi-am zis că nu ştie dacă să mă implore sau să mă taie. M-am dat un pas înapoi, pe gazon. Ţinusem mâinile ridicate, dar mi-am dat seama cât de stupid arătam şi le-am lăsat jos.
— La început am aşteptat momentul ăsta în fiecare zi, a spus ea. De fiecare dată când suna soneria, sau telefonul, îmi ziceam: „A venit clipa”. Apoi a mai trecut ceva timp şi am început să cred că până la urmă totul o să fie bine. Presa, familia – poate că n-aveau să ne caute niciodată. Am început să cred că o să scăpăm.
A închis ochii.
— Sarah mi-a zis mereu că o să vină cineva, a spus ea. Dar în ultimii câţiva ani nu m-am gândit deloc la asta.
— Nu pe el îl caut, am zis. Nu e nevoie să-l văd. Sunt doar… chestiuni administrative.
— Chestiuni administrative, a repetat ea.
A râs.
— Am nevoie doar de o semnătură. Pentru proprietatea mamei noastre.
— Aşa deci, mama voastră, a spus ea.
A deschis uşa şi a intrat în casă.
— Nu poţi să mai fii aici când se întorc.
Ne-am văzut pe amândouă în oglinda din hol. Aveam faţa lăsată şi o expresie năucă. Parcă făcea parte dintr-o cu totul altă specie. Şi-a călcat pe marginea adidaşilor ca să şi-i scoată. M-am aplecat şi eu să mă descalţ.
— Nu, a zis ea.

A străbătut locuinţa, cu picioarele goale. Era o încăpere mare, albă, care dădea apoi imediat în grădină. Lângă ferestrele din capăt erau o masă de lemn cu două scaune şi o mulţime de lucruri împrăştiate: chei, plicuri şi ceva croşetat doar pe jumătate. S-a luptat puţin cu uşile care dădeau în curte şi apoi căldura a dat năvală în cameră. După ea a intrat o pisică. M-am aşezat uşor, aşteptându-mă ca femeia să-mi spună să rămân în picioare. În loc de asta, mi-a dat un pahar cu apă şi s-a aşezat vizavi de mine. Îşi caută fiul, mi-am zis. De parcă aş fi furat deja părticele din el.

— Poate ai văzut că mama mea a murit.

Am întins documentele pe masă şi i le-am explicat ca unui client. Am vorbit cu o precizie studiată, puţin mai tare decât de obicei. A fost unul dintre puţinele momente când mi-am auzit vocea. Aici e o copie xerox a testamentului. Aici sunt candidaturile noastre. Aici trebuie semnat.

— Lasă-mă o clipă, a zis ea.

Şi-a luat ochelarii de citit dintre pernele canapelei. Deasupra policioarei erau o capcană pentru vise şi o fotografie cu familia fratelui meu. Am încercat să nu mă uit la ei. În timp ce citea, am verificat zborul lui Evie. Avionul era în aer şi se apropia de mine de fiecare dată când reîncărcam harta. Pisica a sărit pe masă şi m-a studiat profund dezaprobator.

— Stai liniştită, a zis mama lui Noah. La toată lumea se uită aşa.

Şi-a strâns mai tare părul prins în coadă.

— Voi, ceilalţi, cum sunteţi? a întrebat.

Mi-am zis în sinea mea: Cât timp ai la dispoziţie?

— Ceilalţi ştiu unde să ne găsească? a mai întrebat ea.

Din bolul cu fructe a scos la suprafaţă un pix şi l-a deschis cu un clic.

— Nu. Nu ştiu.

— Prima dată când l-am adus acasă, Sarah a început să aibă viziuni. Coşmaruri, de fapt. Credea că în pătuţ sunt camere de filmat. Şi-o închipuia pe mama voastră venind cu maşina din Northwood în toiul nopţii. A cumpărat un

sistem personalizat de alarmă, unul cu lasere, ca în filme. Din când în când mai venea câte-un bursuc lângă casă, iar ea se ducea afară cu lanterna şi briceagul deschis. A durat ani întregi până a reuşit să doarmă din nou cum dormea odată.

A semnat, ţinându-şi chipul foarte aproape de hârtie.

— I-am zis că începe s-o ia razna, a continuat ea. De obicei râdeam despre asta, în timpul zilei.

A făcut documentul să alunece peste masă. Se uita peste umărul meu, în strada fierbinte, luminoasă.

— Iar acum, aş vrea să pleci, a zis.

Am dat aprobator din cap. Ne-am ridicat amândouă, simultan, iar eu am întins mâna pe deasupra mesei. Ea a făcut la fel. Un obicei vechi: să dai mâna când închei un contract, la sfârşitul întâlnirii.

— Centrul comunitar e o idee bună, a zis ea. Îmi place.

— Mersi. A fost ideea surorii mele, în mare parte. Ea e mai bună decât noi, restul.

M-a urmat când am străbătut din nou casa. Am mers mai încet de data asta. Am înregistrat suporturile de pahare cu albine şi orhideea moartă de pe raftul de cărţi. Am văzut fotografiile de la nuntă pe peretele cu scara şi lumina de la ferestrele din dormitor care cădea pe hol. Un rând de figurine Marvel păzeau şemineul. Lângă uşă era un coş cu pălării şi mănuşi şi ochelari de soare.

— E cald afară, a zis ea. Pot să-ţi dau nişte cremă de soare, dacă vrei.

— Nu-ţi face griji. Am parcat destul de aproape.

— Îmi pare rău, a spus.

Îi era mai uşor să-i pară rău, mi-am zis, acum că documentele erau semnate şi eu mă aflam în prag.

— E ok, am spus. N-o să mă mai întorc.

— E ceva care ar putea să ajute? a întrebat. Vreau să zic, vrei să ştii ceva anume?

Am zâmbit. Nu-i nevoie să-mi spui, mi-am zis în sinea mea. Ştiu deja. Când eu eram la facultate, el învăţa să meargă pe bicicletă. Iarna joacă jocuri video şi aleargă la crosuri. Nu se gândeşte la bani sau la Dumnezeu. Străbate

cu uşurinţă coridoarele şcolii şi intră în fiecare clasă ştiind exact lângă cine o să se aşeze. În cameră are un raft de cărţi cu cinci rânduri. Mă gândesc la voi în serile de duminică, cum mâncaţi cina împreună, iar în unele nopţi – văd atât de limpede! – rămâneţi la masă după ce terminaţi de mâncat şi vorbiţi despre clubul de crichet sau despre săptămâna care urmează. N-o să-l mai caut. Ştiu deja.

— Nu, am zis. E ok.

A început să închidă uşa, dar în timp ce făcea asta şi-a mişcat capul cât să acopere spaţiul rămas liber. Cunoşteam genul ăsta de iubire. Prea feroce ca să mai lase loc de complezenţă. Voia să fie sigură că plec.

— Totuşi, mulţumesc, am spus.

Într-o altă noapte lungă, ţipetele bebeluşului s-au auzit pe hol, mai tare decât de obicei. Apoi uşa s-a deschis şi Maică-mea s-a refugiat în camera noastră.

— Fetelor, a zis ea. Fetelor. Am nevoie de ajutorul vostru.

Avea braţele pline de pături, iar înăuntrul lor era bebeluşul, care tremura şi se răsucea încetişor. Maică-mea a îngenuncheat în Teritoriu, a dat la o parte păturile de pe corpul lui şi a păşit între noi, slăbindu-ne legăturile.

— Fetelor, trebuie să-l potoliţi.

S-a uitat de la mine la Evie.

— Vă rog, a zis.

Bebeluşii erau ok, mi-am zis. Avusesem mereu câte unul în preajmă. Îmi plăceau moliciunea lor şi preocupările lor ciudate. Râdeau la toate jocurile mele obosite. Am ridicat copilul şi l-am pus între coapse.

— Hei, am zis. Hei.

Privirea i-a alunecat peste mine, prin tavan şi prin acoperiş. Văzându-l acolo aşa, chiar era ceva ciudat la el. Ceva parcă lipsea. Mi-am dat seama că până atunci nu mă mai uitasem cu adevărat la el. Într-o vreme încetasem să mă mai gândesc la orice altceva în afara camerei noastre.

M-am aplecat peste el şi i-am atins nasul cu nasul meu. Avea acelaşi miros ca al casei, adică haine purtate, farfurii murdare, rahat.

— De ce nu se opreşte? a întrebat Maică-mea.

— Bau! a zis Evie şi s-a iţit peste umărul meu.

— De zile întregi face aşa, a spus Maică-mea. Tatăl vostru…

S-a uitat spre uşă.

— Parcă trebuia să fii deşteaptă, nu-i aşa? a continuat ea. Fă ceva.

Am tras copilul mai aproape. Acum îşi sprijinea capul pe umărul meu. Încă plângea.

— Nu eşti aşa deşteaptă, a zis Maică-mea.

— Am citit undeva că bebeluşii cu cât plâng mai mult, cu atât sunt mai deştepţi.

L-am gâdilat pe fratele meu pe tălpi. Când s-a zvârcolit, Maică-mea mi l-a luat din braţe şi l-a îngropat din nou în pături. Acum ne ignora. Parcă nu mai rămăseseră decât ea şi copilul. Maică-mea a murmurat o rugăciune, în parte către Dumnezeu, în parte către copil, spunându-i numele în şoaptă. Implorându-l să se salveze.

În primele două săptămâni de viaţă nu avusese nume. Pe banderola de la încheietură scria „Gracie”, astfel ca asistentele să ştie pe cine să caute când îl scoteau din incubator. Când copilul şi Maică-mea s-au întors de la spital, Taică-miu a declarat că bebeluşul supravieţuise deja două săptămâni în bârlogul leului. Voia să-i dea un nume care să-i dezmintă trupul format numai pe jumătate, pielea subţire ca hârtia. Ca şi cum dându-i un nume putea să-l formeze din nou, să-i ofere un nou început. Părinţii mei au ţinut sfat în bucătărie, iar când au ieşit de acolo au anunţat că o să-i spună „Daniel”.

— 6 —
Evie (Fata C)

La aeroport, m-am înscris în coada de maşini care aşteptau să ia pe cineva şi am căutat-o din priviri pe Evie. Îmi auzisem telefonul vibrând pe scaunul pasagerului şi eram aproape sigură că ea mă sunase. Era sfârşit de vară, valuri de oameni se întorceau acasă, trăgând după ei trollere şi cărucioare de bagaje prin uşile glisante. Ea stătea separată de ei, cu picioarele încrucişate, sprijinită de perete, cu o mână pe rucsac, ţinându-l aproape de corp. Purta ochelari de soare şi o rochie albă, lejeră, care avea bretelele prinse de corsaj cu câte un nasture mare şi roşu. Îşi strânsese părul în creştetul capului, alcătuind un fel de turban blond şi incert. I-am făcut cu mâna ca o nebună, cum le faci numai celor pe care îi iubeşti, iar ea a ridicat privirea şi şi-a coborât puţin ochelarii pe nas ca să fie sigură că sunt eu. Am aşteptat să se facă declicul, să mă recunoască. Când şi-a dat seama cine sunt, a sărit în picioare şi a traversat într-un suflet două benzi pentru maşini.

— Puteai şi tu să iei o decapotabilă, mi-a zis şi m-a pupat prin geamul coborât.

— N-am avut din ce alege. Oricum – de mâine nu mai e soare.

— Nasol.

Şoferul din spatele nostru a claxonat.

— Nu vede că suntem ocupate să discutăm despre vreme? a întrebat Evie.

I-a făcut cu mâna în semn de scuze, apoi şi-a pus rucsacul în portbagaj. Maşina din spate a claxonat din nou.

— Doamne! am exclamat eu.

Evie a aterizat pe scaunul de lângă mine tocmai când şoferul a strigat ceva pe geam.

— Boule, a zis Evie şi am pornit.

— Următoarea oprire – Hollowfield? am întrebat eu, iar ea a gemut.

— Ştii, de-aici am putea merge oriunde. Am putea ajunge în Hong Kong, sau la Paris, sau în California…

— Toate vechile noastre destinaţii de pe atlas.

— Nu ştiu dacă aş mai avea încredere în el, a spus. Era aşa de bătrân…

Vorbea despre carte ca despre un prieten comun, un prieten de care ne era dor.

— Sunt destul de sigură că voiam să vizităm ambele părţi din Germania.

— Ai fost acolo? am întrebat.

— În Vest sau în Est?

Aşa aborda Evie întrebările: se strecura printre ele de parcă ar fi dansat printre maşinile din trafic. Viaţa ei în Europa nu era remarcabilă, mi-a zis, dar îşi păstra cu nonşalanţă o aură de mister. Prietenii ei aveau prenume, dar nu şi o poveste, ea dădea mereu telefon ba din oraş, ba din apartament, ba de pe plajă, avea şi iubiţi, şi iubite, dar niciodată nu legase ceva serios. De câte ori o întrebam despre o întoarcere în Anglia devenea tăcută.

— Mi-am petrecut toată viaţa călătorind cât mai departe de camera noastră, îmi răspundea. Nu mă pot opri acum.

Când s-a gândit la casă a tresărit. Era unul dintre motivele pentru care mă opusesem venirii ei. Hollowfield încă o ţinea cu o mână scheletică, mai strâns decât pe noi ceilalţi. Uneori mă suna în toiul nopţii, târziu în noaptea de New York, şi îmi povestea câte un coşmar. Toate începeau în faţa casei din Moor Woods Road 11, dar înăuntru se desfăşura câte un peisaj straniu izvorât din mintea lui Taică-miu: familia răstignită, sau o câmpie biblică pe care la orizont vedeai cum vin plăgile.

Dar la lumina zilei Evie era rapidă, pistruiată, iute de picior şi, cu o mână pe după gâtul meu şi zâmbind radios din locul pasagerului, am simţit că perioada pe care urma s-o petrecem la Hollowfield o să fie cel puţin tolerabilă. Trebuia să ne întâlnim cu Bill şi reprezentanţii consiliului local şi să le arătăm propunerea de obţinere a fondurilor pentru centrul comunitar.

— O să fie şi un cec? a întrebat Evie. Un cec din ăla

mare?

— Dacă voiam prilej de fotografii, l-aş fi adus pe Ethan.

— Nu mă interesează pozele, a zis Evie, vreau doar să ştiu cum funcţionează. O să-l ducă la bancă?

— Mai bine ai vorbi mai puţin şi m-ai direcţiona mai mult.

Evie a râs şi a pornit radioul.

— Printre dealuri o să pierdem oricum semnalul, mai bine să ne bucurăm de el acum, a zis.

— Dă-l tare, atunci.

Am ajuns la Hollowfield puţin după ora şapte. Pe drum a fost un moment – nu-mi dau seama exact unde – când am început să recunosc peisajul. Drumul cotea într-un mod familiar şi am ştiut câţi kilometri erau până la fiecare orăşel, aşa cum promiteau semnele mari şi albastre. Câteva porţiuni din mlaştini erau deja acoperite de florile mov ale ierbii negre, care se răspândea ca o vânătaie. Aici ziua dura mai mult decât la Londra, însă întunericul urma să fie dens şi supărător la condus, şi nu mai aveam mult timp la dispoziţie. Luna apăruse pe parbriz, subţire cât unghia. Am coborât în vale.

Hollowfield lenevea sub ultimele raze de lumină stătute ale verii. Soarele coborâse în spatele pârloagelor. Iarba din grădini şi din cimitir se rărise, dezvelind mormintele ca pe nişte dinţi vechi. O fată cu expresie neutră pe chip mergea spre Moor Woods Road călare pe un cal, strângându-i burta murdară între picioare. Era greu să deosebesc între lucrurile care se schimbaseră şi cele pe care le uitasem. Librăria era încă acolo, flancată de o casă de pariuri şi un magazin caritabil. Data trecută, Lifehouse fusese un restaurant chinezesc; acum avea uşa şi ferestrele acoperite cu scânduri, din nou de vânzare. Pe dinăuntru, pe geamuri, mai erau încă nişte meniuri scorojite prinse cu scoci.

Eu şi Evie am luat o cameră dublă la pubul din colţ. Am parcat la un capăt al localului, la umbră, şi ne-am uitat una la cealaltă. O chelneriţă stătea pe o ladă pentru sticle şi zâmbea la telefon. Degetele îmi lăsaseră amprente negre pe volan. Evie m-a luat de mână.

Înăuntru, barul era păzit de localnici. Ăsta fusese unul

dintre terenurile de recrutare ale lui Taică-miu, şi le-am trecut în revistă chipurile, căutând foşti membri ai congregaţiei. Podeaua era acoperită cu un covor roz, iar pe pereţi atârnau poze cu vechi demolări. Pubul, poate, sau Hollowfield la începuturile sale. Toţi clienţii erau posomorâţi şi erau bărbaţi. Proprietăreasa, înzorzonată cu bijuterii şi având şi ea un pahar, s-a uitat ciudat la mine când i-am pomenit despre rezervarea pe care o făcuserăm. Eram străine de locul acela, aşa cum fuseserăm şi cu toţii în anii aceia în urmă. Ne-a condus la camera noastră în tăcere, lăsând să se trântească fiecare uşă până am ajuns la etaj.

— Foarte prietenoasă, am zis când am rămas singure.

— Haide, Lexy, a fost ok.

Evie mi-a dat un ghiont în coaste.

— Tu, cu hotelurile tale de fiţă şi aşteptările de New York, a spus ea. Apropo, vreau să aud totul. Despre New York, adică.

— Lasă-mă să fac un duş. Îţi povestesc la cină.

Ca nişte amanţi, am vorbit în timp ce ne dezbrăcam şi ne îmbrăcam la loc. Corpul meu nu avea nimic ce ea să nu ştie. Camera avea două paturi de câte o persoană, fiecare lipit de câte un perete, iar noi le-am lipit fără să ne spunem vreun cuvânt.

La un moment dat eu am aţipit, iar Evie m-a trezit după câteva minute. Se rostogolise dincolo de linia care separa paturile şi îşi apăsase trupul în al meu. Îşi pitise nasul la mine în păr, cu braţul îmi cuprinsese trunchiul, iar glezna ei încerca să mi se strecoare pe sub tibie.

— Mi-e frig, a zis.

— E cumplit de cald. Te simţi bine?

— Poate că e din cauza zborului.

— Vino încoace, am zis şi m-am întors cu faţa la ea.

Când am luat-o în braţe, am simţit că avea pielea rece. Am tras pătura până sub ochi, iar ea a râs.

— Cum crezi că o să arate acasă? mi-a şoptit.

— Nesemnificativă, am răspuns.

— Aşa sper.

— Acum am avea nevoie de legendele greceşti, am spus. Erau mult mai bune decât atlasul.

Îmi place să exagerez importanţa cadoului de la Domnişoara Glade pentru supravieţuirea mea şi a lui Evie – la urma-urmei, plătiserăm un preţ mare pentru poveştile noastre.

— Ştii de ce cred că ne plăceau aşa tare? a întrebat Evie. Pentru că ne făceau să ne simţim mai bine cu familia noastră.

— Ne-ai spus foarte puţine despre perioada asta, a zis Dr. K. Despre când aveai paişpe-cinşpe ani.

— Nu-mi amintesc prea multe de atunci.

— E de înţeles. Memoria e o chestie tare ciudată.

Purtam discuţia asta la o lună de la prima întâlnire. Eram încă la spital, dar începusem să merg. Aveam un fizioterapeut silitor pe nume Callum, care arăta ca un labrador. Sărbătorea fiecare pas al meu cu un entuziasm pe care îmi era greu să-l iau în serios. La fiecare şedinţă îi cercetam figura în căutarea unei urme de batjocură, dar n-am observat niciodată nimic.

Eu şi Dr. K stăteam pe o bancă în curtea spitalului. Arbuştii tunşi pătrăţos erau încă îngheţaţi la jumătatea dimineţii, înconjuraţi de pavilioane. Soarele se afla undeva deasupra noastră, nevăzut, luminând un colţ de cer. Ajunsesem acolo pe propriile-mi picioare, clătinându-mă în cârje, iar acum eram obosită şi tăcută.

— Lucrurile pe care mi le-ai spus, a început Dr. K, lumina, lipsa oricărui punct de referinţă în privinţa datelor, a orelor – astea sunt vechi tehnici de dezorientare. E în regulă să fii confuză, Lex. Dar trebuie să faci un efort să-ţi aminteşti.

Unul dintre detectivi se învârtea în jurul nostru, având în mână un bloc-notes deschis.

— Asta e perioada critică, a spus el. Ultimii doi ani.

Dr. K s-a ridicat de pe bancă şi a îngenuncheat în faţa mea, atingând pământul cu tivul rochiei.

— Ştiu ce greu trebuie să-ţi fie, a zis. Iar memoria n-o să te ajute mereu. Vezi tu, te protejează de anumite lucruri la

care nu vrei să te gândeşti. Poate îndulci unele episoade, sau le poate îngropa undeva pentru mult, mult timp. Ca un fel de scut. Problema, în clipa asta, e că îi protejează şi pe părinţii tăi.

— Vreau să încerc, am zis, ca întotdeauna dornică să-i mulţumesc pe alţii. Dar poate nu azi.

— Ok. Nu azi.

— Ai adus cărţi?

S-a îndreptat de spate şi a zâmbit.

— Poate.

— Poate?

Dar se gândea la altceva. Avea mâinile învelite în mănuşi negre de piele. Şi le sucea şi învârtea de parcă ar fi ţesut ceva.

— Memoria e un subiect care mă interesează în mod deosebit, a zis ea.

Detectivul se uita la noi.

— O s-o putem folosi, a mai spus.

Senzaţia pe care o ai când părul cuiva se atinge de pielea ta. A fost primul lucru pe care l-am conştientizat înainte ca încăperea să se materializeze din întuneric.

Tavanul din Moor Woods Road era şi el alb.

Iar în primele câteva momente poate că încerci să te întinzi, uitând că nu poţi. Iar apoi începi să faci raportul: cauţi o durere nouă, cauţi urme ale unor secreţii de peste noapte, verifici felul cum urcă şi coboară coastele surorii tale – în unele zile mai puţin decât în altele.

Am ridicat mâinile, aşteptând ca prezentul să se întoarcă la mine.

Pereţii erau acoperiţi cu tapet înflorat; Taică-miu n-ar fi fost niciodată de acord cu tapet din acela.

Evie era trează. Era întinsă pe-o parte şi se uita la mine.

— Hei, a zis.

Acum era mult mai în vârstă.

S-a rostogolit peste linia care ne separa paturile şi şi-a sprijinit capul pe pieptul meu. Trecuseră mulţi ani de când împărţisem patul cu cineva şi fuseseră momente când

simţisem că tot corpul tânjea după senzaţia aceea reconfortantă. Ca să dorm, îmi încrucişam braţele şi picioarele ca să mă prefac că aparţin altcuiva. Într-o vreme – după ce mă mutasem la New York – încercasem să opresc exerciţiul ăsta. N-am reuşit. Era genul de moft de care îmi dădeam voie să mă bucur – singurul martor la umilinţa aceea eram eu.

Micul-dejun era inclus în cazare.

— Tipic pentru Lex, a zis Evie.

Ne-am aşezat într-o încăpere întunecoasă de după bar, faţă în faţă. Aveam vedere la parcare. O lumină slabă, de culoarea betonului, îi cădea lui Evie pe chip. Şi-a tras picioarele sub ea pe scaun şi a trasat cu degetul pe masă urmele băuturilor consumate cu o seară înainte. Nu-i era foame.

— Eşti sigură? am întrebat când a venit mâncarea.

Aveam triunghiuri reci de pâine prăjită aranjate într-o structură elaborată, iar pe farfurie o baltă de grăsime care se mişca odată cu înclinarea mesei.

— Sută la sută. Dar mersi.

— Ok. Zi-mi dacă te răzgândeşti.

Încă se uita la masă.

— Mereu ţi-ai făcut mult prea multe griji pentru mine.

— Cineva trebuia s-o facă şi pe asta.

A ridicat privirea.

— Îl mai ţii minte pe Emerson? a întrebat.

Uitasem, dar atunci mi-am amintit. Emerson era un şoarece. Asta se întâmpla în Zilele Legăturilor. Apărea când şi când şi ţâşnea peste Teritoriu, sau pe sub uşa dormitorului. L-am botezat după redactorul dicţionarului nostru, Douglas Emerson, despre care îmi închipuisem mereu că are ochelari şi e cocoşat şi că stă într-un birou plin de cărţi. De atunci, ori de câte ori am văzut un şoarece – o străfulgerare în pragul biroului meu în primele ore ale dimineţii – am aruncat un document spre el. Dar de Emerson nu ne era frică. Speram în fiecare zi să ne viziteze.

— Eu încă strâng animalele de pe stradă, a zis ea.

O pisică sălbatică apăruse într-o zi în faţa apartamentului ei. Era o locuinţă temporară, în Valencia. Aproape de plajă. Pisica era bătrână, i s-a părut, şi scheletică. Îi vedea coastele prin blană. Un picior din spate îl avea strâmb. A prins-o la colţ în curtea blocului şi a dus-o la veterinar.

— Era furibundă, a zis. Până şi veterinarului i s-a părut aşa.

Animalul a trecut printr-o operaţie de câteva ore ca să i se pună la loc piciorul, apoi a trebuit să rămână peste noapte la cabinet. Evie a plătit peste cinci sute de euro pentru tratament. Două săptămâni după ce a fost externată, pisica a murit liniştită în patul lui Evie.

— Prietenii mei au impresia că sunt nebună, a zis ea.

Am coborât privirea în farfurie şi nu am spus nimic.

— Lex?

Am început să râd.

— Pisica, am zis. Dumnezeule.

S-a întins după cana cu ceai şi a luat o gură, râzând şi ea.

Dar după micul-dejun era obosită. A petrecut jumătate de oră la baie, de unde a ieşit adusă de spate şi asudată, ocrotindu-şi abdomenul cu mâinile.

— Locul ăsta… N-ar fi trebuit să venim aici, a spus zâmbind.

— *Tu* n-ar fi trebuit să vii. Dar ţi-am zis deja asta.

— Îmi pare rău, Lex.

— Lasă-mă pe mine să merg la întâlnire. Tu stai aici. Odihneşte-te.

— Dar fix pentru întâlnire am venit…

— Oricum o să fie plictisitor. Mă descurc.

Îmi luasem în bagaj cel mai serios costum de serviciu. Un sacou de culoarea ardeziei şi pantaloni mulaţi, până la glezne. Din pat, Evie s-a uitat la mine cum mă îmbrac şi zâmbetul i s-a lăţit pe faţă.

— Ia te uită! a exclamat. Eşti gata să cucereşti lumea.

Documentele le protejasem într-o mapă de piele pe care o luasem de la birou. Le-am verificat, apoi mi le-am pus sub braţ.

— Ţi-aş spune că părinţii tăi ar fi mândri de tine, dar să fim serioşi... a zis ea.

Am pupat-o pe frunte.

— Eu sunt mândră, a spus. Se pune?

— Da, am răspuns. Aşa e mai bine.

Şi tavanul casei din Moor Woods Road era alb.

Sub el ne petreceam lunile eu şi Evie. Într-o vreme ţinusem socoteala datelor în jurnal, dar cu timpul am ratat o zi de marţi, apoi un weekend. Ultimul text scris nu mă ajuta: însemnările erau atât de banale încât era imposibil să distingi zilele între ele. Cutare episod se petrecuse în urmă cu două zile? Sau cu trei?

Împreună, ne-am cufundat în mâzga timpului.

Lecţiile noastre erau complet dezorganizate. Am început cu Sodoma şi Gomora, cu un accent deosebit pus pe păcatul homosexualităţii şi prevalenţa lui în lumea modernă. („Sodomiţii bat la porţile noastre”, a zis Taică-miu, cu o convingere care mă făcea să arunc o privire pe geamul din bucătărie, aşteptându-mă să zăresc o gloată în faţa uşii). Taică-miu n-a spus prea multe despre Lot care-şi oferea fiicele gloatei – „E nevoie de mari sacrificii ca să protejezi nişte oaspeţi îngereşti”, zicea el –, iar apoi ajungeam la moartea soţiei lui Lot, care a fost transfigurată când a întors privirea spre casă.

— De ce s-a întors, oare? a întrebat Taică-miu.

M-am gândit la Orfeu, care a întors privirea îndărăt în pragul Infernului.

— De grijă? am întrebat.

— De dor, a răspuns Taică-miu.

În ultima vreme, dorul faţă de trecut devenise unul dintre cele mai grave păcate.

Mi se părea imposibil că Annie şi Cara încă se întâlneau să mănânce de prânz lângă sala de sport. De-a lungul holurilor şcolii, în spatele uşilor închise ale claselor, cunoaşterea era împărtăşită în continuare. Soneria încă suna. Dincolo de Moor Woods Road, îmi închipuiam cum diverse persoane pe care le ştiu descoperă sexul, condusul,

examenele. Chiar şi dragostea. Lumea lor înainta cu repeziciune, în vreme ce noi eram încremeniţi la masa din bucătărie, rămânând copii pe veci. Era unul dintre gândurile care încă mă făceau să plâng, dar nu voiam să mă preschimb într-un stâlp de sare, aşa că încercam să nu mă gândesc la asta prea mult.

Exerciţiile fizice ne erau restricţionate. Existau riscuri în a sta afară şi, în plus, trebuia să ne conservăm energia. Adevărul e că avusese loc un incident. Într-o după-amiază, Delilah se oprise din alergat chiar în mijlocul grădinii şi se întorsese spre Taică-miu, care ne privea din uşa bucătăriei. Delilah a mişcat gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva. N-a scos decât un balonaş gol, ca în benzile desenate, fără text, suspendat deasupra capului ei. Ochii i s-au albit pe loc, iar apoi a căzut pe spate cu un bufnet. Era tipic pentru Delilah să leşine ca în cărţi sau filme.

Taică-miu a întins-o pe masa din bucătărie, ca pe un ospăţ. Gabriel a luat-o de mână. Maică-mea a muiat la robinet un prosop de bucătărie murdar şi a şters-o pe faţă. Undeva deasupra noastră, Daniel plângea. Delilah a tuşit şi s-a zvârcolit. Avea ochii încă umezi de la frig şi a reuşit să-şi stoarcă nişte lacrimi, întinzând mâinile spre Taică-miu.

— Tati, mi-e foarte foame! a zis.

El s-a tras un pas în spate, pierzându-şi răbdarea. A deschis gura să spună ceva – să ne trimită înapoi în grădină –, dar s-a oprit. Maică-mea se uita la el pe deasupra fiicei lor, din partea opusă a mesei, cu o expresie care-şi avea propriul limbaj. Taică-miu a luat-o de mână pe Delilah. Părea foarte posibil ca figura Maică-mii să-l fi urnit.

Delilah a mâncat bine în seara aceea şi în cea de după. Mă privea pe deasupra farfuriei în timp ce-şi vâra furculiţa între buze, cu un zâmbet atât de discret că nu l-ai fi observat. A primit voie ca noaptea să colinde prin camere, iar într-o seară, târziu, a deschis uşa dormitorului nostru. Lumina a scos la iveală salteaua mizerabilă, iar Evie s-a făcut covrig ca să se ferească de ea, mai aproape de pieptul meu. Delilah a rămas în prag, cu lumina căzându-i din spate, astfel că nu-i puteam vedea expresia de pe

figură.

— Ce e? am zis.

A rămas nemişcată un minut, apoi două.

— Delilah?

— Noapte bună, Lex, a zis şi ne-a lăsat împreună în întuneric.

Mereu înapoi în dormitor. Taică-miu cumpărase un pat pentru Evie, dar multe erau nopţile în care se strecura afară din legături şi traversa cu grijă Teritoriul. Apoi salteaua mea se lăsa uşor, de parcă s-ar fi aşezat pe ea o fantomă. De obicei eram trează, ca s-o primesc în braţele mele, dar uneori venea când dormeam, iar trupurile ni se ciocneau fericite în noapte.

În alte seri, eu şi Evie ne aventuram pe Teritoriu şi acolo întemeiam o lume. Itaca, poate. Interiorul unui Mustang care se îndreaptă spre California. Am descoperit că-mi e uşor să suspend întâmplările de peste zi şi să intru în rolul pe care eu însămi mi-l dădusem. Dar de la o lună la alta Evie începea să fie tot mai obosită şi mai puţin convingătoare. Nu voia s-o mai joace pe Penelopa – nu putea să fie Euridice, pentru care trebuie doar să stai în pat? Nu mai putea ridica farfuria nici până la umăr şi o lăsa să-i cadă în poală – cu un volan nu poţi face asta. Am încercat să compensez pentru starea ei. Prestaţiile mele au devenit mai maniacale. Era puţin jenant, mi-am zis după cinci ani. Oricum, ştiam că nu mai putem rămâne în cameră. Nu în fiecare noapte. Trebuia să existe şi o altă lume decât cea din dormitor.

Bill mă aştepta în faţa biroului consiliului local. De o încheietură îi atârna o pungă de supermarket, iar în mână ţinea o jumătate de sandvici. La el totul era moale: abdomenul, ochii, punctul unde faţa întâlneşte gâtul. Zâmbea, de parcă s-ar fi gândit la ceva anume, deosebit.

— Salut, am zis, iar el a clipit.

— Alexandra. Nu te-am recunoscut.

— Mă bucur să te văd, am zis, şi chiar aşa era.

A întins o mână şi i-am strâns-o.

— Ştiu că nu eşti obligat să fii aici, am zis. Apreciez gestul.

— Nu ţi-ai dori să te întâlneşti singură cu gaşca asta de cumetri.

— Cred că puteam să le fac faţă.

— O, cred că poţi să faci faţă oricui.

Adevărul e că Bill făcuse totul. El recomandase un avocat care să verifice validitatea testamentului şi să revizuiască documentele semnate de fraţii şi surorile mele. El numise un avocat controlor şi îi citise raportul. El studiase bugetul consiliului şi îi evaluase ofertele actuale. El ieşise la prânz cu membrii consiliului, care, da, erau de modă veche, dar şi uşor de vrăjit. El obţinuse întâlnirea de vineri dimineaţă, moment când – Bill era sigur – toată lumea avea să fie în toane bune.

— Eşti gata? a întrebat Bill.

— Am notiţele. Şi planurile.

Planurile erau singura mea contribuţie. Christopher lucra ca arhitect la un mare studio de sticlă din nordul Londrei şi acceptase să petreacă o după-amiază în Hollowfield ca să compună un prim rând de desene, la tarif redus.

— Aş putea să rămân peste weekend? a întrebat când îşi cumpăra biletele de tren.

— Eu n-aş rămâne.

Îmi livrase personal un tub de lemn, îngrijit, la Romilly. Când mi l-a dat, mâinile îi tremurau. A străbătut încăperea până la fereastră şi a aşteptat acolo, privind strada de dedesubt, în timp ce eu desfăşuram hârtiile pe cuvertură. Erau mai multe straturi, centrul comunitar apărea la început văzut din afară, învelit în metal şi lemn. Dedesubt, pereţii externi erau eliminaţi şi expuşi cei interiori. Între camere mişunau siluete care se întâlneau la mese, pe holuri, la chiuveta din bucătărie. Pe ultima foaie, clădirea arăta ca o cochilie, dezvăluind grădina din spatele ei. Am urmat cu degetul conturul fin al liniilor trasate în creion, încercând să le coroborez cu ale casei pe care mi-o

aminteam. Până şi forma era incompatibilă cu Moor Woods Road, unde toate colile de hârtie erau îndoite la colţuri şi refolosite de multe ori.

— E extraordinar de jenant să creezi ceva pentru un prieten... a zis Christopher.

— E perfect, am zis şi am început să râd. E scump?

— Păi, *ar putea* fi...

În birou, secretara s-a agitat ca şi cum tocmai s-ar fi trezit din somn.

— Vă aşteaptă, a spus.

Am pornit împreună pe coridorul mohorât. La Londra clădirile astea păreau să aibă o grandoare aparte, să fie întreţinute în linişte pe parcursul nopţii, dar aici vedeam becuri arse şi maldăre de pliante jerpelite, despre evenimente de mult trecute şi cu participare slabă. Covorul era plin de noroi şi gumă şi avea marginile de lângă pereţi ridicate, de parcă ar fi hotărât că venise vremea să plece.

Membrii consiliului ne-au primit în camera lor, care era doar o încăpere mică, foarte încălzită, cu draperii grele şi o masă prea mare pentru ocupanţii ei. Mă pregătisem să-i recunosc – şi să fiu recunoscută –, dar erau cu toţii bătrâni şi nefamiliari. M-am gândit la Devlin, cum intra ea mereu prima în sala de şedinţă, cu mâna întinsă şi gura gata să se întindă într-un zâmbet. Devlin i-ar fi mâncat cu fulgi cu tot.

— Ea e Alexandra, a zis Bill.

— Bună ziua, am spus, şi am strâns cinci mâini.

La masă erau vreo zece-douăşpe scaune libere, dar am rămas în picioare. Lasă-i să mă vadă, mi-am zis. Lasă-i să aibă ce povesti diseară la cină. Lasă-i să se uite.

Mă aşteptasem de la ei să fie sobri şi bănuitori dar, acum că-i văzusem, păreau în mare măsură doar trişti.

— S-ar putea să mă cunoaşteţi mai bine drept Fata A, am spus.

Daţi-mi voie să vă povestesc despre centrul comunitar.

Clădirea o să fie construită din lemn şi oţel şi o să se ridice dintr-o laterală a mlaştinii. Din Moor Woods Road o să fie o rampă lungă de lemn până la faţada din sticlă. Vedeţi deja zona de primire, cu mesele comune şi un rând de

computere. În primul an miroase a cherestea. O să avem cursuri de programare, organizate de un consultant IT local – a avut cândva un magazin de calculatoare în oraş. Un coridor deschis se întinde spre spatele clădirii, iar de o parte şi de alta a lui o să fie câte o uşă, una în faţa celeilalte. În spatele uneia dintre uşi e o bibliotecă pentru copii, cu fotolii *bean bag* şi rafturi şi având pe pereţi două modele din carton cu nişte copii care îţi arată calea. În spatele celeilalte uşi e o sală, care are o scenă mică şi canapele pe care să te aşezi când iei pauză de la dans. Uneori, după-amiaza, adulţii se strâng în cerc acolo şi vorbesc când simt nevoia. Dacă treci de uşi, descoperi cum culoarul se deschide într-o altă încăpere, perforată de lucarne. Aici a fost cândva bucătăria noastră, iar pentru evenimente există încă un bufet, o chiuvetă şi un frigider. Frigiderul este de obicei plin. Dacă glisezi uşile de sticlă de la capătul clădirii ieşi pe o verandă. În serile de vară, după ce norii au ars, poţi să stai pe terasă şi să priveşti cum dealurile eclipsează soarele. Aici se vor organiza evenimente mici: un recital al unui cor, sau un festival al berii. Va fi muzică.

Înţelegeam blestemul pe care-l aruncasem asupra oraşului. Cândva, în morile de aici oamenii torceau bumbac şi scoteau bani din asta. Bărcile lungi şi înguste se învălmăşeau să găsească un loc unde să amareze. Bărbaţi gălăgioşi veneau aici din oraşe pe care nu le vizita nimeni niciodată ca să-şi verifice investiţiile. Acum oraşul e cunoscut pentru ceva individual, mai degrabă decât comunitar. Ceva crud şi meschin. Cunosc sentimentul. Puteţi demola casa sau ne puteţi solicita s-o vindem, dar nu puteţi şterge trecutul, nici nu-l puteţi îndrepta, nici nu vi-l puteţi aminti într-o altă lumină, drept ceva mai bun decât a fost. Luaţi-o şi folosiţi-o. Şi dumneavoastră, şi noi avem şansa să recuperăm ceva bun din toate astea.

— E un proiect ambiţios, am încheiat. Sunt conştientă de asta.

Membra consiliului care stătea în mijloc mi-a făcut semn să stau jos. Am înţeles că la ea se uitau şi ceilalţi. Aşteptau

să vorbească.

— Există şi lucruri mai rele decât ambiţia, asta-i clar, a zis ea.

M-am aşezat în faţa ei, iar din dosar am scos desenele lui Christopher, fişele contabile, dar şi planul de candidatură la care lucrasem cu un coleg până târziu în noapte.

— V-aţi gândit la un nume? m-a întrebat. La un nume pentru locul acesta?

Nu mă gândisem. Dar apoi, deodată, m-am gândit.

— Lifehouse, am răspuns.

Au început să fie tot mai multe zile în care nu aveam voie să ieşim din cameră, aşa că existau diferite întâmplări – un zgomot, târziu în noapte, sau o masă ratată – pe care nu le-am înţeles niciodată. Poveştile pierdute ale casei. Puse încă în scenă într-un dormitor din Oxford, în rezerva de spital din Chilterns şi în apartamentele închiriate din toată Europa, în nenumăratele ore în care parcă nimeni altcineva din lume nu mai e treaz.

De exemplu, într-o dimineaţă, Maică-mea a plecat de-acasă împreună cu Daniel, ale cărui ţipete îşi pierdeau din intensitate pe măsură ce se îndepărtau în josul Moor Woods Road. S-au întors în toiul nopţii, am auzit paşi pe scări şi o atingere pe uşa dormitorului părinţilor mei. Câteva zile după aceea, Daniel a fost mai liniştit, iar Maică-mea nu s-a uitat la Taică-miu, nici măcar când o strângea în braţe şi o săruta pe chip.

Sau naşterea lui Noah, care a avut loc în camera părinţilor, neceremonios, astfel că într-o zi ţipetele lui Daniel s-au separat şi a fost retrogradat din pătuţ pe canapea, sau pe masa din bucătărie, sau pe podea.

Sau conversaţiile lui Ethan cu Taică-miu. Taică-miu se sinchisea să-i lase libertate lui Ethan mai des decât nouă, celorlalţi, iar uneori îi auzeam în grădină cum vorbesc împreună; mai mult Taică-miu vorbea, iar Ethan îl aproba, sau râdea, acelaşi râs pe care şi-l rafinase la cinele cu Jolly, pe vremea când mergeam încă la şcoală. Am prins câteva frânturi de discuţie, toate inutile, prin fereastra

dormitorului:

— …dar trebuie să te fi gândit la asta…

— …propria noastră împărăţie…

— …fiul cel mare…

Am petrecut fiecare dintre aceste zile dorindu-mi şi imaginându-mi că Ethan o să intre în camera noastră. Sigur şi-ar fi dat seama dacă lucrurile merseseră prea departe, îmi spuneam. Sigur ştia ce-i de făcut. Într-o după-amiază – într-un moment când Taică-miu se odihnea – am auzit paşi pe scări. A trecut de camera unde eram legaţi eu, Delilah şi Gabriel; a trecut de cadrul uşii Maică-mii şi a lui Taică-miu; a trecut de dormitorul lui. Paşii s-au oprit. Evie dormea. Arăta ca un morman de oase sub cearşaf.

— Ethan, am zis, abia şoptit; glasul nu mi-a ajuns nici până la uşă. Ethan, am zis mai tare, iar drept răspuns una dintre scândurile din duşumea s-a mişcat.

Paşii s-au retras.

Apoi a venit ziua lanţurilor.

A început cu silueta lui Taică-miu în lumina dimineţii, în timp ce ne slăbea legăturile. Muşchii ca nişte funii îi jucau pe sub cămaşă. La micul-dejun am primit pâine şi obişnuitul noian de lecţii. De la o vreme erau numai din Vechiul Testament. („Uneori”, zicea Taică-miu, „am impresia că Hristos a fost moderat”). În amintirile mele din ziua aceea, Gabriel şi Delilah stau împreună la masa din bucătărie, cu capetele atingându-li-se. E greu să-mi dau seama care al cui păr e.

Mă gândeam la posibilitatea de a mânca prânzul ca la un procentaj, calculat în funcţie de datele din ultimele zece zile. Mai departe de atât nu mă ajuta memoria, iar calculele deveneau mai uşoare. Înfometarea e o năpastă atât de plictisitoare: gândul la mâncare îmbrăca toate cuvintele din Biblie, până când n-am mai putut să le citesc; îşi croia drum violent în jocurile cu Evie, în aşa măsură încât la mijlocul drumului pe Şoseaua 1 îi propuneam să ne oprim să mâncăm nişte hamburgeri şi mă pierdeam gândindu-mă la gustul de carne tocată, ceapă şi chiflă, înghiţindu-mi saliva,

incapabilă să mai vorbesc sau să-mi imaginez scenariul din joc. Visam la ospeţe. Când Maică-mea ne servea mâncarea, o împărţeam în porţii mici, delicate, şi le plimbam prin toată gura înainte să le înghit.

— Alexandra, a zis Taică-miu.

— Da?

— Înapoi în camerele voastre. E ora de contemplaţie.

Bun, deci în ziua aia nu primeam prânz. Îmi ajustam calculele.

Când am urcat în camera noastră, ne-am aşezat pe patul meu, Evie lipindu-şi coloana de coastele mele. A scos legendele de sub saltea. Pe la jumătatea asediului Troiei, am ajuns la sfârşitul unui paragraf şi pagina nu s-a mai întors. I-am luat uşor cartea din mâini, cu blândeţe, ca să nu se trezească, şi am deschis la imaginea cu ospăţul lui Tieste. Din bucătărie venea miros de aluat care se coace. Sau poate că aroma se ridica din paginile cărţii. Nu mă interesa zâzania dintre Tieste şi fratele lui şi nici cum a ajuns să-şi mănânce proprii fii – voiam doar să mă uit la imaginile de la banchet.

Nişte frunze au trecut fulgerător de-a lungul ferestrei. S-a lăsat seara, care ne-a întunecat colţurile camerei. Mi-am zis că e septembrie, sau poate octombrie. Trebuia să ne cheme în curând, la cină sau la rugăciune. Am traversat Teritoriul şi am deschis încetişor uşa dormitorului. Holul cufundat în întuneric era pustiu. Toate camerele erau închise.

M-am întors în pat.

La un moment dat am adormit, pentru că m-a trezit un zgomot. Un bărbat care a strigat o dată. M-am dezmeticit pe la jumătatea strigătului, aşa că n-am înţeles ce zisese. La capătul holului, unde dormeau Gabriel şi Delilah, am auzit câteva bufnituri furioase. Casa întreagă se zguduia. Apoi un sunet mai blând, zgomotul a ceva mai maleabil.

Evie s-a agitat, iar eu am tras cuvertura cât să ne acopere şi capul.

Am auzit apoi un zgomot nou, ceva omenesc şi umed. Un fel de gâlgâit. Pe deasupra lui – glasul lui Taică-miu,

monoton, calm, de parcă ar fi încercat să convingă un copil mic să facă ceva ce el, copilul, nu voia să facă.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Evie, iar eu am tresărit; speram să doarmă încă.

— Nimic, am spus.

— Dar cât e ceasul? E noapte?

— Nu contează. Culcă-te la loc.

Am ridicat un colţ al păturii şi am ascultat.

În noaptea aceea, Maică-mea n-a trecut pe la noi, iar Taică-miu nu ne-a strâns legăturile. Îl auzeam vorbind în continuare, până târziu în noapte, cu acelaşi glas monoton, încet, rar. I-am acoperit lui Evie urechile cu palmele. În cameră s-a lăsat răcoare, iar cu timpul gâlgâitul s-a oprit.

Am vorbit despre noaptea aceea o singură dată, cu Ethan. M-a vizitat când eram la facultate şi ne-am întâlnit la o ceainărie din centrul oraşului. N-am vrut să-mi vadă camera, unde aveam decoraţiuni de la familia Jameson şi fotografii cu prietenii mei. Ar fi găsit el ceva de care să-şi bată joc. Era martie, stătea să plouă. Turiştii nu ştiau de unde să mai scoată geci care să-i apere. L-am văzut înainte să mă vadă el pe mine, păşea nonşalant pe pietrele de pavaj, cu un ziar în mână, amuzat de ceva de pe ultima pagină.

— Mereu e aşa mohorât? m-a întrebat când am fost suficient de aproape ca să-l aud, şi m-am bucurat că ne-am îmbrăţişat, ca să nu trebuiască să inventez un răspuns inteligent.

Am stat la fereastră, cu faţa spre stradă. În prima oră, am fost amândoi în formă maximă. Am vorbit despre studiile mele şi despre fauna pestriţă de la facultate. Am vorbit despre studenţii de la cursul lui şi despre cum mulţi îi aminteau de câte unul dintre noi. Am vorbit despre vizitele mele la Londra la Dr. K. Despre grandoarea biroului de acolo.

— A făcut treabă bună cu tine, a zis Ethan.

Eu am dat din umeri.

— Le spui oamenilor, pe-acolo pe unde mergi? a întrebat

apoi.

A râs, anticipându-şi propria absurditate.

— Le spui *cine eşti?* a insistat, teatral.

— Încă nu, am răspuns. Dar cred că o să le spun.

A ridicat o sprânceană.

— Nu mă aşteptam, a zis. Nu de la tine.

— Păi, am prieteni aici.

— A, nu-ţi fac vreo vină. E o poveste excelentă. Până la urmă, tu eşti cea care a scăpat.

— Uneori mă întreb dacă aşa e.

Mă încălzisem şi eram mulţumită. Îmi plăcea să stau acolo aşa, cu el, să vorbim ca între prieteni. Tot ca între prieteni, am vrut să mă confesez lui.

— A fost o vreme, în ultimul an, în ultimele câteva luni… Nu mai ştiu sigur. A mai încercat cineva să scape, cred. Gabriel. Poate chiar Delilah. Am auzit zgomote de încăierare, pe scări. Cineva i-a oprit. După aceea am auzit ceva cumplit, de parcă ar fi fost cineva – nu ştiu – de parcă ar fi fost rănit unul dintre ei.

Mai comandase un *scone* şi a muşcat din el.

— Îţi aminteşti de asta? am întrebat.

Avea gura plină. A clătinat din cap.

— A doua zi, Tatăl nostru a venit acasă cu lanţurile.

A înghiţit.

— Asta îmi amintesc, a zis.

Mi-am mutat privirea de la el şi m-am uitat la ploaia care cădea, la stropii care alunecau pe geam şi mi se împleticeau în câmpul vizual, odihnindu-se pe trotuar şi în spaţiile dintre pavele.

— În noaptea aia mi s-a părut că te aud pe tine. Mi-am zis că poate tu ai fost cel care i-a oprit.

— Nu-mi amintesc deloc, Lex. Au fost tot soiul de zăpăceli în casa aia. Ar fi putut fi orice.

— Dar e ciudat, nu ţi se pare? am întrebat. Nu-i ciudat că după zgomotele alea – efectiv a doua zi – Tatăl nostru şi-a schimbat abordarea?

— Lex, a zis el.

În timpul cât nu-l privisem, expresia feţei i se schimbase.

— Acum că eşti aici, acum că eşti puţin mai în vârstă – nu crezi că-i momentul să nu mai inventezi lucruri?

Lanţurile aveau o grosime de trei milimetri, o lungime de un metru şi jumătate şi erau strălucitoare, placate cu zinc. Era recomandat să le foloseşti ca să atârni de ele ghivece suspendate sau să legi câinii. La procesul Maică-mii, acuzarea precizase lucrul ăsta de mai multe ori. O formulare care ajungea uşor pe prima pagină.

Multe zile m-am gândit la părţile practice ale acestei achiziţii. La Taică-miu stând pe culoarul unui magazin de scule – B&Q, poate – şi alegând uneltele potrivite. Oare avea cu el un cărucior sau un coş? A schimbat două vorbe cu adolescentul de la casă? A cerut şi o pungă?

Cătuşele au fost cumpărate separat, de pe net.

Lanţurile erau absolute. N-am mai avut parte de congregaţii în Teritoriu, nici de lecturi din miturile greceşti noaptea. Nici de Supă Misterioasă. Nu mai puteam nici să ne zbatem să ne eliberăm ca să ajungem la toaletă sau la oala din cameră. Prima dată când am făcut pe mine am strigat-o pe Maică-mea două sau trei ore întruna, pe măsură ce senzaţia neplăcută devenea durere şi apoi agonie. Promisiunea eliberării stătea chiar în spatele senzaţiei ăsteia. Noah plânsese toată ziua. Nu-i mai auzisem paşii lui Taică-miu încă din dimineaţa aceea.

— Unde sunt? am întrebat-o pe Evie.

Abdomenul îmi era fierbinte, balonat. Nu voiam să mă mişc. Mi-am strâns genunchii la burtă.

— O să fie bine, Lex. Rezistă.

Eram gata să izbucnesc în plâns; se părea că nici asta nu mai puteam controla.

— Ba n-o să fie.

Aceeaşi senzaţie m-a lovit într-un taxi din Jakarta, când eram cu Devlin, în drum spre aeroport. Era una dintre călătoriile noastre de afaceri. Ploua, iar străzile dădeau pe-afară de apă şi trafic. De-o parte şi de alta aveam rânduri strânse de maşini. Am stat pe loc mai bine de o oră.

— Cât mai avem? a întrebat Devlin, iar şoferul a râs.

Devlin s-a uitat la ceas.
— O să ne ratăm zborul, a zis.
— Nu, trebuie să fie ceva ce…
— Lex, a zis ea şi a ridicat un braţ, arătându-mi roată în jur patru pereţi de maşini. Fii serioasă.
— Putem suna la compania aeriană?
— Nu ţine nimeni avioanele la sol, a zis Devlin. Nici măcar pentru mine.
Senzaţia de neputinţă – parcă mă întorsesem în dormitorul din Moor Woods Road, la căldura urinii care se întindea sub mine. M-am gândit cum avionul nostru dă cu spatele pe pistă.
— Putem să-ţi dăm bani, i-am zis şoferului.
Mi-am luat geanta de pe banchetă şi am cotrobăit după portofel. El a râs din nou, mai tare de data asta.
— Ţine-ţi banii, a zis. Aici nu folosesc la nimic.

— Lex, a zis Evie.
Asta era undeva în timpul nopţii. Dormisem dusă până atunci, iar o clipă n-am putut să vorbesc. Eram prea nervoasă pe ea.
— Lex?
— Ce e?
— Daniel nu mai plânge.
— Ce?
— Nu mai plânge de trei zile.
— De unde ştii?
— Nu ţi-ai dat seama? E linişte. E ceva nou.
— Daniel e în creştere.
— Dar nu-i ciudat?
— Doar creşte.
— Dar tot mic e.
— Ce vrei să spui?
— Nu ştiu.
— Atunci culcă-te la loc.
— Dar e ciudat. Nu-i ciudat?
— E-n regulă, Evie.
— Promiţi?

— Promit.

Liniştea a durat atât de mult încât am crezut că adormise. Apoi, după o jumătate de oră sau mai mult:

— Dar de ce nu mai plânge?

Am închis ochii. Mi-am chemat în minte imaginea lui Daniel, trupuşorul lui mic şi călduţ în patul părinţilor mei. M-am gândit că se face mai mare, că începe să doarmă toată noaptea.

În întuneric, ochii lui Evie erau mari ca ai unui oposum.

— Nu ştiu, am zis. Nu ştiu.

După consiliu, casa. Am cumpărat cafea şi gustări şi am intrat tăcută în maşină. Soarele se strecura printre nori, iar pârloagele sclipeau arămii acolo unde le loveau razele. Bill parcase în faţa pubului şi am ridicat privirea spre fereastra camerei mele, sperând să văd un semn de viaţă de la Evie. Fereastra era închisă, iar în cadrul ei nu era nimeni.

— Ai fost minunată, a zis Bill. Serios. Eu n-am apucat să scot nicio vorbă.

— Te aşteptai să scoţi?

— Nu asta voiam să zic – doar ai fost foarte impresionantă. Asta-i tot.

— Mulţumesc.

A trecut un grup de bărbaţi care se voiau fioroşi, cu piepturile dezgolite, care s-au uitat curioşi la mine. Pentru ei nu eram Fata A – eram doar o străină la costum, într-una dintre cele mai caniculare zile din an. Mi-am scos ochelarii de soare din geantă. Acum locul meu nu era acolo, cum nu fusese nici atunci.

— N-ar trebui să ne lase să aşteptăm mai mult de câteva zile, a zis Bill. O săptămână, poate. Eşti gata de spectacol?

Când s-a înscris pe şosea şi n-a mai trebuit să se uite la mine, a zis:

— Mama ta ar fi mândră de tine.

N-am răspuns. Cuvintele lui au rămas cu noi în maşină, ca un pasager neplăcut.

Casa apăruse în propriile ei titluri de pe prima pagină. Când a intrat la închisoare, Maică-mea a cerut să fie

vândută. Kyley Estates, cu sediul într-un alt oraş cu „field” în nume, o listase cu următoarele caracteristici: Moor Woods Road 11 era o casă cu 4 camere, recomandată pentru o familie, cu privelişti excepţionale şi acces rapid la strada principală din Hollowfield. Avea o grădină modestă, care se preta de minune la lucrări peisagistice. N-ar fi stricat nişte recondiţionări. Săptămâni la rând nu s-a spus nimic despre întâmplările care avuseseră loc acolo, şi doar puţini oameni s-au arătat interesaţi. În şirul de imagini apăreau covoare murdare, var ciobit, pârloaga care invada încet-încet grădina. Un jurnalist local a dezvăluit în cele din urmă povestea. *Casa Ororilor scoasă la vânzare drept „casă pentru o familie”.* După aceea, Kyley Estates a fost inundată de cereri. Oamenii voiau tururi la asfinţit, veneau cu aparate foto, au fost surprinşi încercând să smulgă bucăţi de tapet ca să le ia acasă. Casa a fost scoasă de la vânzare şi a început să putrezească.

Am cotit pe Moor Woods Road, iar Bill a trecut într-o viteză inferioară.

— Vă cunoşteaţi cu vecinii?

— Nu. Dar erau nişte cai. Pe câmpul de-acolo. Ne opream să vorbim cu ei, când ne întorceam de la şcoală. Nu le prea plăcea de noi.

— Ce făceaţi? Le dădeaţi de mâncare?

— Să le dăm de mâncare? Nu.

Am râs. Vedeam cum casa se profilează în tăcere pe geamul maşinii.

— Nu, am zis. Nu era o variantă posibilă.

Bill a tras pe alee şi a oprit motorul.

— Vrei să ieşi? m-a întrebat.

Cochilia goală a casei se înălţa pe fundalul alb al cerului. Toate ferestrele erau fie sparte, fie lipseau cu totul. Câteva perdele jumulite atârnau în dormitoarele de la etaj. Acoperişul se prăbuşise în sine însuşi, asemenea figurii unei persoane care a făcut atac cerebral.

— Sigur.

Aici era mai răcoare. Dinspre pârloagă sufla un vânt care anunţa sfârşitul verii. Am mers într-o laterală a casei şi am

aruncat o privire în grădină. Era plină de buruieni înalte până la brâu şi mormane de gunoi. În iarbă se încâlciseră ambalaje ale unor lucruri care nu se mai produceau de mult şi bucăţi de material textil care nu puteau fi numite haine. Bill era în faţa uşii. Vorbea. Glasul îi era estompat de vânt. Pe prag rămăseseră câteva flori leşinate, învelite încă în plastic. Le-am atins cu pantoful. N-am citit felicitarea.

— Se pare că lumea încă lasă flori, a zis Bill. Drăguţ.

— Ţi se pare?

— Cred că da.

Se întâmplase şi la spital. Rezerva îmi era populată cu jucării noi şi haine la mâna a doua. Cu buchete albe, de parcă aş fi murit. Dr. K pusese nişte asistente să ia la rând mesajele însoţitoare, care puteau fi împărţite în trei categorii: acceptabile, bine-intenţionate dar nepotrivite, complet razna.

— Crezi că-şi dau seama în ce se bagă? am întrebat. La membrii consiliului mă refer.

— Au primit cifrele.

— Da. Bănuiesc că aşa e.

— E cum ţi-ai imaginat? a întrebat Bill.

A bătut vioi la u;a din faţă, o dată, şi mi-a venit dorinţa să-l sperii, să-l întreb: Nu vrei să vezi ce-i înăuntru?

— Nu, am zis. Adică, nu mi-am imaginat.

Dar el îşi imaginase. Îşi imaginase deja de ceva timp.

M-am dus înapoi la maşină şi am apucat mânerul portierei, aşteptându-l s-o descuie.

— Data viitoare când mai vii pe-aici, a zis Bill, casa o să fie eviscerată complet.

— Data viitoare? am întrebat eu.

În maşină, la capătul de jos al Moor Woods Road, am arătat spre un punct aflat dincolo de intersecţie.

— Aici m-a găsit femeia, am zis. În ziua în care am scăpat.

— Chiar acolo?

— Pe-acolo. Ştii ce-a zis când au întrebat-o? Că a crezut că sunt un vârcolac. Exact aşa s-a exprimat. A crezut că

murisem deja.

Mi-am pregătit zâmbetul. Era expresia pe care o afişam la interviuri sau la check-in la aeroport. În momentele când voiam să obţin ceva.

— Pot să te întreb ceva? am întrebat.

Mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat în altă parte.

— De ce m-a numit Maică-mea pe mine executor testamentar?

— Nu ştiu să-ţi răspund la asta.

— Haide, Bill. Ai făcut atâtea lucruri. M-ai ajutat, ai aranjat întâlnirea, ai vorbit cu avocatul care s-a ocupat de succesiune… Cred că ai cunoscut-o destul de bine dacă te-ai deranjat să faci toate astea.

— Asta mi-e meseria, nu?

— Aşa o fi?

A oftat şi obrajii i s-au dezumflat. Îmi plăcea că el e la volan, aşa aveam avantajul să-l pot studia în voie.

— Bine, a zis Bill. Ne înţelegeam bine. Am vrut s-o ajut. Habar n-ai ce vulnerabilă era. Ura pe care a îndurat-o numai din cauză că a ieşit de-acolo în viaţă. Dar nu cred că vrei să-ţi povestesc despre asta. Nici despre dimensiunea celulelor, despre abuzuri, despre celelalte mame din sala de mese…

— Nu tocmai, nu, am zis.

— Apropo, chiar *asta* mi-e meseria. Am crezut mereu că o să lucrez pe drepturile omului, că o să ajut lumea în felul ăla. Că o să fiu avocat pledant. Probabil nu eram îndeajuns de deştept. Am mers la toate interviurile posibile din Londra, imediat după ce am terminat facultatea. Nu – nu eram nici pe departe suficient de deştept.

Mi l-am imaginat pe JP urcând pe nişte trepte mari, de piatră, având în mână nişte hârtii. El era fix îndeajuns de deştept.

— Dar cu slujba pe care o am, a reluat Bill, tot am ocazia să fac asta. Ajut oameni despre care nimeni nu crede că merită ajutaţi.

Mâinile transpirate îi lăsau urme pe volan.

— Mă rog, a zis Bill. Dacă mă întrebi pe mine, cred că pe

tine te respecta cel mai mult.

— Respect, am zis. Pe bune? Ce neaşteptat. Vreau să spun, chiar e o surpriză.

M-am silit să râd, cu toate că nu era amuzant. Mai mult decât orice, voiam să-l jignesc.

— Cred că s-a străduit, a zis. Chiar cred că s-a străduit. Mi-a vorbit despre o bursă. O bursă la care ai fi putut să candidezi când erai la şcoală. A zis că a vorbit săptămâni întregi cu tatăl tău despre asta. L-a pisălogit – aşa s-a exprimat. A zis că a trebuit să fie foarte subtilă – mereu trebuia să fii subtil cu el.

Trecuserăm de moară şi ne întorceam spre oraş.

— Mda, cu siguranţă a fost foarte subtilă, cu asta sunt de acord, am zis eu.

— Ştii ce mi-a spus când am întrebat-o dacă să te contactez? Când era pe moarte, vreau să spun. Am întrebat-o dacă ai veni în vizită, în cazul în care te-aş contacta. Şi mi-a zis „O, nu, Lex e mult prea deşteaptă pentru asta”.

O roşeaţă neclară i-a urcat până la urechi şi n-a mai fost interesat să se uite la mine. Am încercat să mă gândesc să spun ceva plăcut, ca să umplu timpul rămas din drum. Mi l-am imaginat ajungând acasă, după câteva ore, la o farfurie care se încălzea în cuptor. Îl vedeam cum îşi smulge cămaşa şi pantalonii de pe el şi se linişteşte – în mod rezonabil, de unul singur – într-un dormitor tăcut. *Scârbă nerecunoscătoare!* Trebuia să recunosc că probabil n-ar fi gândit niciodată aşa ceva.

N-a coborât din maşină ca să-şi ia rămas-bun de la mine.

M-am dat jos şi am rămas în picioare pe trotuar, uitându-mă la el prin geamul coborât. Transpirasem prin cămaşă şi prin costum şi mi-am vârât mâinile sub braţe, de teamă să nu interpreteze cine ştie cum petele de sudoare.

— Mulţumesc pentru ajutor, Bill, am zis. Dar de aici mă descurc şi singură.

Nu s-a uitat la mine. Avea privirea fixată la drumul plictisitor spre casă.

— Tatăl tău, a zis Bill. Te-ai gândit vreodată la ce i-a făcut

ei?

— Să ştii, am răspuns eu, că am avut tot timpul multe altele la care trebuia să mă gândesc.

Evie mă aştepta în camera de la etajul pubului. Părea mică de tot cum stătea pe cele două paturi alăturate. Era palidă şi cocârjată, dar tot mi-a zâmbit când am intrat.

— Povesteşte-mi. Spune-mi tot.

— Cum te simţi.

— O să fiu bine. *Haide,* Lex!

Cât am făcut duş, ea a stat într-un colţ al băii, cu nodurile coloanei sprijinite de radiator. I-am povestit întâmplările zilei din cabina de duş, gesticulând sub jetul de apă, iţind din când în când capul ca să văd cum i se schimbă expresia feţei.

— Ai reuşit, mi-a zis. Clar ai reuşit.

După ce i-am spus despre Bill:

— Cum dracu' a reuşit Mama noastră să facă asta?

În privinţa casei a răspuns mai puţin vehement:

— Trebuie să mă întorc acolo, mi-a zis. Tu ce ai simţit?

— Nimic.

A zâmbit.

— E un răspuns tipic pentru Lex. „Nimic”.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. A fost ca o casă oarecare. Acum ai de gând să-mi spui cum te simţi?

— Nu grozav.

— Eşti alergică la Hollowfield?

O spusesem în glumă, dar apoi m-am gândit mai bine.

— Nu ştiu. A început când am ajuns aici. Un fel de – teamă, cred. Ca un fel de – groază.

— Putem să plecăm chiar acum, să stăm undeva în Manchester, sau înapoi la Londra. Ar trebui să vezi hotelul…

— Sunt prea obosită, Lex. Mâine.

— Mâine la prima oră.

Am cumpărat o sticlă de vin de la bar şi am terminat-o stând pe scaun la fereastra din cameră, aşteptând furtuna. Vântul cobora dinspre pârloage, deja umed de acolo de unde venise. Cerul era de culoarea nisipului. Am înfăşurat-o

pe Evie într-o pătură şi mi-am pus picioarele pe pervaz. Jos, în strada principală, mai mulţi oameni se învălmăşeau prin faţa vitrinelor spre maşinile lor. Era bine să stăm acolo împreună, la adăpost, aproape de sfârşitul zilei.

— Mă îngrijorezi, am zis.

— Sunt doar obosită.

— Eşti mică. Trebuie să mănânci.

— Şşş. Zi-mi o poveste. Cum făceai odată.

— Era o noapte întunecoasă şi afară se dezlănţuise furtuna.

A râs.

— Vreau o poveste bună.

— O poveste bună? Ok. La începutul poveştii sunt şapte fraţi şi surori. Patru băieţi, trei fete.

— Nu ştiu ce să zic despre povestea asta, a spus ea.

Mi-a aruncat o privire şi a ridicat o sprânceană.

— Am impresia că ştiu cum se termină.

— Dar dacă locuiesc la malul mării? Într-o casă mare, de lemn, chiar pe plajă.

— E mai bine.

— Părinţii lor muncesc din greu. Tatăl lor are un mic magazin de calculatoare. Mama lor e redactor la ziarul oraşului.

— A supravieţuit reducerilor de personal?

— Aveau un site excepţional. Soţul ei l-a proiectat.

— Touché.

— Uneori copiii se plac, alteori nu. Îşi petrec toată copilăria pe plajă. Citesc mult. Fiecare e bun la ceva. Cel mai mare – el e cel mai deştept…

— Nu-i adevărat.

— …el e cel mai deştept. Are idei despre cum ar trebui să fie lumea. Are tot soiul de convingeri…

— Fetele. Zi-mi despre ele.

— Păi, una dintre ele îţi taie răsuflarea de frumoasă ce e. Seamănă cu mama ei. Lucrează în televiziune. Poate face pe oricine să-i spună orice. Ştie ce vrea şi ştie exact cum să obţină ce vrea.

— Dar zi-mi despre celelalte două.

— A, ele două sunt nişte figuri. Una vrea să fie artistă. Cealaltă nu ştie ce vrea să facă. Ar putea fi profesor universitar. Ar putea deveni escortă. Ar putea fi chiar avocată. Amândouă au suficient timp să se gândească.

— Pot să fie orice îşi doresc să fie.

— Exact. Înainte să se hotărască, pleacă din casa de lemn şi călătoresc prin lume. Şi-au făcut o listă de dorinţe inspirată de toate cărţile pe care le-au citit. Sunt plecate câteva luni bune – chiar ani.

— Îşi trăiesc visul cu ochii.

— Apoi ajung aproape de casă. Intră într-un orăşel mic şi ciudat. Mai degrabă un sătuc.

— Se cheamă Hollowfield cumva? a întrebat Evie.

— Se cheamă Hollowfield.

— Ok.

— Mai au o zi de mers până la casa de pe plajă, dar sunt obosite. Trebuie să se oprească. Îşi iau o cameră la o pensiune. Au un sentiment neplăcut despre locul ăsta, parcă n-ar trebui să se afle aici. Parcă n-ar fi binevenite. Sau poate că au senzaţia că au mai fost aici.

— Şi apoi ce se întâmplă?

— Nimic. Stau la fereastră, neliniştite. Încearcă să-şi dea seama ce nu le dă pace. A doua zi, îşi fac bagajele şi-şi văd de drum.

— Îşi dau seama ce norocoase sunt?

— Nu. Nu cred.

— Mi-ar plăcea să le pot spune ce norocoase sunt.

— Nu. Lasă-le.

— Sunt atât de obosită, Lex…

— E-n regulă. Nu trebuie să mai vorbim neapărat.

Când m-am uitat la ea, parcă ar fi regresat. Arăta iar ca la doişpe-treişpe ani.

Mai întâi a venit zgomotul furtunii. Marginea cortinei de ploaie înainta pe strada principală. Am închis geamul şi am dus-o pe Evie în braţe în pat, unde am rămas de veghe, sprijinită de tăblie, privind cum camera se întunecă.

Noaptea, a venit Maică-mea. S-a aşezat, cocoşată, la

picioarele patului meu. Îşi ţinea capul în mâini, cu degetele răşchirate şi umflate acoperite de jeg vechi.

Înainte să vorbesc, am ascultat s-o aud pe Evie cum respiră. În cameră era suficient de frig cât să-i văd aburii respiraţiei. Albul braţelor emaciate i se întindea deasupra capului.

— Mama, am zis.

— Of, Lex.

— Mama, trebuie să facem ceva, am zis.

Începusem să plâng. Mă mândream cu cât de puţin plâng, la fel ca toate personajele mele preferate. Dar era mai greu decât lăsau ele să pară. N-ai fi avut voie nici măcar să te gândeşti la lacrimi, iar de data asta îmi dădusem seama prea târziu.

— Te rog, am zis.

— Temporar, a spus. E doar ceva temporar.

— Evie moare de foame, am spus. Are tusea asta…

— Nu ştiu dacă e ceva… ceva ce eu să…

— Ba sunt lucruri pe care le poţi face, am zis. Sunt.

— Ce? Ce-aş putea să fac?

— Tu ieşi să faci cumpărături, am zis. Poate mâine. Poate poimâine. Poţi să-ţi faci curaj. Poţi să te duci la cineva, la oricine. Începe pur şi simplu să vorbeşti. Poţi să-i spui despre Tatăl nostru, cum a început să se schimbe. Poţi să-i spui că ţi-e teamă. Poţi să-i spui… despre Daniel.

Un suspin mi s-a desprins din gât. L-am înghiţit.

— Te rog.

Ea clătina din cap.

— Cum ai putea tu să înţelegi? a întrebat.

— Pur şi simplu lucrurile au scăpat de sub control, asta-i tot.

— Da. Nu aşa trebuia să se termine, Lex. Înţelegi asta, încercam să vă protejăm. Asta e tot ce-am vrut. N-aveam nicio altă cale să…

— Da. Înţeleg asta. Tatăl nostru avea ideile lui – visurile lui. Iar când n-au mers cum trebuie…

— Asta s-a întâmplat mai demult Lex. Cu mult mai mult timp în urmă.

Mi-a atins umărul şi apoi faţa. Mi-a lăsat amprenta rece a mâinii în spaţiul dintre bărbie şi falcă.

— Poate că aş putea face ceva, a zis. Poate că da.

Bineînţeles, n-a făcut.

Ethan, în camera noastră, fără lanţuri, cu nişte bucăţi de material roz în braţe.

— Trebuie să vă îmbrăcaţi cu astea, a zis. Şi să vă spălaţi.

Avea cheia de la cătuşe, iar când s-a aplecat spre mine l-am apucat de mână. A clătinat din cap.

— Dacă încerci ceva, a zis, o să ne omoare pe amândoi. Nu azi, Lex.

— Când, atunci?

— Nu ştiu.

M-am aşezat pe pat în capul oaselor şi mi-am întins corpul. Muşchii mi s-au agitat şi au protestat. Imediat ce a fost liberă, Evie a ţâşnit peste Teritoriu, mi-a sărit în poală şi m-a cuprins cu braţele pe după gât, de parcă ar fi fost un leneş pe o ramură de copac.

— E ceva temporar, a zis Ethan. Nu vă entuziasmaţi prea tare.

Purta nişte haine vechi, ciudate. Un costum negru, cu sacou cu două rânduri de nasturi, şi un papion cu clips. Era genul de îmbrăcăminte pe care o vezi în timpul unei exhumări.

— Una dintre voi să meargă în baie, a zis. Pe rând.

După ce a încuiat-o pe Evie în urma noastră, m-a ţinut de cot cât am mers pe palier. Am crezut că voia să mă susţină, dar când picioarele mi s-au repus în funcţiune i-am simţit strânsoarea şi am înţeles că nu de asta avea mâna pe mine. Când am ajuns la baie, a fixat o gheată în prag şi a aşteptat.

— Nu pot să te las singură, a zis. Ştii asta.

Am păşit pe plăcile de gresie şi am aruncat o privire în cadă. Apă călduţă, lăsată de mult timp acolo, cenuşie de la mizeria altor corpuri. M-am întors din nou cu faţa la el şi, înainte să aibă timp să-şi ferească privirea, mi-am tras

tricoul peste cap.

— Nu poţi? am întrebat.

M-am aşezat în cadă, cu genunchii la piept, şi mi-am trecut un săpun ca vai de lume pe corp. Eram mai albă decât cada. Când au început să-mi clănţăne dinţii am ieşit şi m-am uscat cu un prosop dezgustător lăsat în chiuvetă. Ethan mi-a întins materialul roz, încă întors cu spatele la mine, şi am descoperit că era o rochie pe gât, lungă până la fluierele picioarelor.

— Ce-i asta? am întrebat. Ethan. Ce-i asta?

S-a întors pe jumătate spre mine, ca să poată şopti.

— El spune că e o ceremonie.

— E-n regulă. Poţi să te întorci.

— Arăţi caraghios.

— Ei bine, tu arăţi de parcă ai fi mort.

Am aşteptat-o pe Evie stând pe pat, încercând să concep un plan. O auzeam cum tuşeşte din baie. Aveam un sentiment de panică stârnit de ocazia care era la îndemână. Am ridicat un colţ al cartonului din fereastră. Dincolo de el nu era decât negrul-albăstrui al înserării, şi stropii de ploaie de pe plăcile de carton.

Uşa s-a deschis larg din nou, lăsând să se vadă o pată fuchsia.

— Îţi place? am întrebat-o pe Evie, iar ea a ridicat o sprânceană.

Era un gest pe care-l exersaserăm în timpul zilelor de lâncezeală: ridicarea sprâncenei.

— Nu. Nici mie.

Îmbrăcate acum în rochiile noastre de petrecere, am coborât scările. În faţa mea, părul ud îi plescăia lui Evie pe omoplaţi. Din living venea o lumină blândă, caldă, dar în rest casa era cufundată în întuneric.

Noi am ajuns ultimele. Camera fusese reorganizată într-un fel de culoar improvizat până la altar. Canapelele fuseseră puse faţă în faţă, iar Taică-miu era în capătul culoarului. Îşi încropise un amvon ciudat: un casetofon şi o Biblie, o pagină de notiţe scrise de mână şi un buchet de iarbă-neagră. Gabriel şi Delilah se aşezaseră deja pe una

dintre canapele, având-u-l pe Noah între ei. Mi-am dat seama doar văzându-i că ne apropiam de capătul puterilor. Li se vedeau oasele pe sub haine, iar ochii le erau goi, mari şi sălbatici. Figura lui Gabriel părea diferită, deformată, de parcă i se mişcaseră oasele. Unde e Daniel, m-am întrebat, iar cuvintele mi-au tot răsunat în craniu ca un refren: Unde-e-Daniel?

— Bună seara micului nostru public, a zis Taică-miu.

Şi-a strâns notiţele şi a închis ochii, iar eu am încercat să-i pătrund sub pleoape. Îşi imagina că ţine o prelegere parohiei de la Lifehouse, unor mulţimi înfierbântate care se buluceau în jurul lui, ţinându-şi copiii sus, pe braţe. Cei care veniseră mai târziu şi nu mai găsiseră loc se revărsaseră în strada principală, aşa că traficul fusese deviat.

A deschis ochii.

— Suntem incredibil de singuri, a zis. E inevitabil. Dacă nu te ocoleşte lumea, înseamnă că nu trăieşti conform învăţăturilor lui Dumnezeu. Asta e povara pe care o avem de purtat. Dar, ştiţi – adevărul e că niciodată n-a trebuit s-o port de unul singur.

A apăsat pe „Play”. Am auzit foşnetul benzii din casetă care se rotea, apoi o melodie tristă, superbă, a umplut încăperea. Nu era un cântec religios, ci o melodie veche de dragoste, vestigiu al unei lumi din afara casei care încă se rotea în ritmul ei. Nu mai auzisem muzică de atât de multă vreme că m-am lăsat fermecată de linia melodică, iar când Taică-miu s-a uitat la uşă am văzut că plângea.

Maică-mea a intrat încet din hol. Îşi purta rochia de mireasă, pe care o ştiam din fotografii vesele, îngălbenite. Rochia se îngălbenise şi ea, iar acum carnea i se răsfrângea pe deasupra materialului. Când a trecut pe lângă mine, voalul m-a atins. Până în clipa aceea nu fusesem convinsă că Maică-mea e aievea. Nu s-a uitat la niciunul dintre noi. Şi-a ţinut privirea pe altar şi s-a întors la Taică-miu.

La capătul culoarului, Taică-miu i-a acoperit mâinile cu ale lui.

— Suntem căsătoriţi de douăzeci de ani, a zis Taică-miu cu glas frânt. Te-am iubit de la început. Şi o să te iubesc

până la sfârşit.

A luat-o în braţe fără să întâmpine rezistenţă. A acoperit-o. Chipul ei intra şi ieşea din lumina aruncată de lămpi, auriu şi apoi cenuşiu. Pe figură i se mişcau nişte lucruri, toate pe sub piele, nereuşind să iasă la suprafaţă sub forma unei expresii.

Taică-miu a pus melodia iar şi iar.

— Toată lumea, a zis. Toată lumea în picioare. Toată lumea împreună.

Eu şi Evie ne-am ridicat şi am dansat, pocnind din degete şi agitându-ne fustele. Ea tot trebuia să se retragă pe canapea ca să ia pauze. Delilah s-a învârtit între părinţii noştri, mângâind zdrenţele Maică-mii. Eu dansam cât puteam de aproape de prag şi mijeam ochii ca să văd lacătele de pe uşa din faţă. Cinci paşi. O secundă ca să scot zăvorul. Încă două pentru lacăt.

M-am tras mai aproape de hol. Acum erau patru paşi. Taică-miu ţinea ochii închişi, cu faţa cufundată în părul Maică-mii. Câteva fire i se lipiseră de buze. Tocmai se întorcea cu spatele la mine, pivotând încetişor. Aş fi avut secundele necesare.

Am ieşit din cameră, în întunericul dintre bucătărie şi uşă. Iat-o: adrenalina care-ţi încordează tot corpul, care-ţi bate în abdomen.

— Lex, a zis Maică-mea. O, Lex.

Când se roteau în timpul dansului, ea a ajuns în punctul în care putea să mă vadă. Trupurile părinţilor mei s-au separat, iar spaţiul dintre ei a fost umplut ca de ceva stricat. Taică-miu s-a întins să oprească muzica. Maică-mea a întins braţele spre mine, cu palmele în sus, şi a aşteptat să-mi pun mâinile într-ale ei.

— Hai să stăm aici, a zis ea. Ca acum.

Taică-miu studia traseul pe care-l urmasem în dans de parcă aş fi lăsat urme pe covor. Zâmbetul începea să i se preschimbe într-o grimasă.

— De fapt, a zis el, cred că e ora de culcare.

I-a făcut semn din cap lui Ethan, care a început să ne adune, întâi pe mine şi Evie, care se ţinea de canapea şi

respira anevoie.

— Haide, Eve.

Ne-a condus din spate, ţinându-ne de ceafă. Chiar înainte să ieşim din living, Evie a întins o mână spre tocul uşii şi s-a proptit în cadrul ei.

— Unde-i Daniel? a întrebat.

— Doarme, a răspuns Taică-miu.

Maică-mea a dat din cap, de parcă muzica ar fi continuat să cânte. Nu a încuviinţare, ci urmând ritmul unei melodii vechi, repetată la nesfârşit: Da, da. Dormea.

Am început să dormim tot mai mult. Lumina neîndestulătoare a iernii comprima zilele. Evie s-a trezit singură din somn în toiul nopţii, tuşind, cu corpul smucindu-i-se sub lanţuri. Culcă-te la loc. Ce aş fi putut să zic? Culcă-te la loc. Mintea începuse să mă trădeze: din întuneric veneau tot felul de figuri salvatoare, aduceau apă, pături, pâine. Miss Glade sau Mătuşa Peggy, şoptind în nişte graiuri ciudate, blânde, pe care nu le înţelegeam.

Uneori o vedeam pe Maică-mea în rolul ăsta. Mă gândeam cum pe noi ne iubise cel mai mult când eram în burta ei, tăcute şi în totalitate ale ei, şi îi dădeam voie să aibă grijă de mine. Uneori aducea lapte sau fărâme de mâncare. Ne hrănea din mână. Alteori aducea un prosop şi un castron de plastic cu apă. Se aşeza în genunchi lângă patul meu. Vorbea cu ea însăşi încetişor, ca şi cum ar fi fost şi ea un copil. În tot răstimpul, prosopul se mişca pe tot corpul meu, între claviculă şi coaste, peste pungile de carne goale care-mi erau pieptul şi fesele, în continuare nişte bucăţi de carne flasce, în aşteptare, şi apoi îmi cobora între picioare, unde era mereu o jale, o ruşine, corpul meu nefiind în stare să-şi oprească tentativele de a fi uman. În momentele acelea, îmbunată de gingăşia ei, înţelegeam cum s-ar simţi înfrângerea. Să nu mă mai gândesc la evadare, sau la cum s-o protejez pe Evie, sau la nevoia de a fi deşteaptă. Plăcerea stării aceleia. M-aş fi cufundat în ea ca în nişte aşternuturi curate.

Vise întunecate, fragile. M-am trezit scăldată într-o transpiraţie rece şi am întins mâna în pat, aşteptându-mă să-i ating corpul lui Evie. M-am întins mai mult. Şi mai mult. Am ajuns la marginea celeilalte saltele. M-am ridicat în capul oaselor şi am bâjbâit peste tot pe pături. Un spaţiu răcoros, îngrijit. Nu mai era acolo.

— Evie? am strigat-o.

M-am smuls din pat, am traversat camera şi am atins singurul întrerupător pe care-l ştiam, cel de lângă uşă. Am văzut doar mica încăpere încinsă, goală şi expusă. Peste tot izul cald şi acru al barului. Din baie nu se vedea nicio lumină, dar am deschis uşa oricum şi am dat deoparte perdeaua duşului.

— Evie?

Am început să mă îmbrac.

La parter, proprietăreasa stătea la casa de marcat. Se simţea mirosul băuturilor stătute din ziua precedentă.

— Scuzaţi-mă, am zis.

A ridicat privirea şi n-a spus nimic.

— A trecut sora mea pe-aici?

Pe tejgheaua barului erau înşirate turnuleţe de monezi. S-a încruntat. O întrerupsesem când făcea calcule.

— Sora mea, am spus. Am venit odată cu ea. A fost azi aici, la micul-dejun.

— Poftim?

Şi-a studiat mâinile. Se murdărise de la atâtea notiţe.

Parcă ar fi încercat să priceapă ceva – o ultimă sumă – înainte să-mi acorde toată atenţia.

A clătinat din cap.

— N-a trecut nimeni pe-aici, a zis.

Am verificat zona unde se lua micul-dejun. Am intrat la toaletă şi am deschis toate cele trei cabine. M-am întors în cameră. Pătura era mototolită. Nici urmă de vreun bileţel. M-am gândit la străzile care duceau spre casă. La virajul spre Moor Woods Road, unde drumul începea să urce spre pârloage. Mi-am pus încălţările.

Stăteam în picioare pe drumul pustiu. Auzeam stropii de apă cum picură de pe streşini, iar undeva sub mine, în şanţurile de evacuare, se formase un pârâiaş. În afara luminii de la iluminatul stradal, era întuneric beznă. Era ora două noaptea, şi tot oraşul dormea. Până şi beţivii se retrăseseră pe la casele lor.

„Trebuie să mă întorc acolo”, spusese ea.

Maşina închiriată era încă în parcare şi strălucea. Evie plecase pe jos. M-am gândit la ea, bolnavă şi confuză cum era, şi la fixaţia pe care o făcuse pentru casă. Puteam să ajung acolo în douăzeci de minute. Poate jumătate de oră. Nu se simţea bine. Puteam s-o prind înainte să ajungă la Moor Woods Road.

Am pornit pe mijlocul străzii, urmând dungile albe. Tresăream văzându-mi reflexia mişcându-se în geamurile negre. Când s-a terminat şirul de magazine, am urmat drumul în jos, traversând râul. Am auzit apa înainte să văd podul. Între malurile lui se blocaseră nişte crengi, iar suprafaţa apei era uşor denivelată acolo unde trecea peste bolovani şi câteva cărucioare de cumpărături rătăcite.

Am trecut de moara care marca marginea oraşului şi am început urcuşul.

Sub copaci încă ploua uşor. De o parte şi de alta a străzii erau câmpuri goale care se întindeau în întuneric. Peste tot domina mirosul umed, cărnos al pământului, ca al unor fiinţe care dormiseră mult timp şi acum se întorceau la viaţă. Am cercetat fiecare cotitură a drumului – căutam o siluetă subţire, adusă de spate. Mă aşteptasem s-o găsesc până acum.

Moor Woods Road se înălţa înaintea mea. Am trecut de ultimul stâlp de iluminat şi m-am oprit la marginea luminii pe care o arunca.

Totul era mai înspăimântător noaptea.

M-am gândit la micile bucurii de zi cu zi: la telefonul pe care-l aveam în buzunar, la cum o să ies la începutul săptămânii viitoare să beau ceva cu Olivia şi Christopher, când o să le povestesc toată întâmplarea având în faţă

ultimele Aperol-uri din vara aceea.

„Şi apoi” – urma să spun, în timp ce ei mă priveau cu gura căscată, oferindu-mi exact reacţiile pe care mi le doream, aşa cum fac prietenii buni – „m-am îndreptat spre casă”.

Am luminat cu telefonul drumul din faţa mea.

Nu era departe. Când mi-am amintit de ziua evadării noastre, eram convinsă că alergasem zece minute sau mai mult. De fapt, până la casă erau doar câteva sute de metri. Am trecut de câmpurile unde trăiseră caii şi am aruncat o lumină slabă peste gard. A dezvăluit un petic de pământ crăpat, apoi s-a izbit de întunecimea din jur. Era absurd, mi-am zis – caii trebuie să fi murit cu mulţi ani înainte.

— Evie? am strigat peste câmp.

M-am întors înapoi la stradă. Aici fusese întotdeauna foarte linişte. Prea linişte ca să treacă cineva din greşeală pe-acolo. Centrul comunitar urma să aibă nevoie de multă reclamă. Trebuia să avem grijă să existe destule fonduri pentru asta.

Casa aştepta în tăcere. Încăperile pândeau din spatele lemnului putrezit îndelung. Stăteam în picioare la capătul aleii, cu faţa spre clădire.

— Evie, am spus, apoi am strigat cât de tare puteam: Evie!

Uşa din faţă fusese de mult baricadată cu scânduri. Am păşit peste buchetele de flori şi am împins-o, întâi doar cu mâinile, apoi cu tot corpul. În mâini mi-au căzut fâşii de vopsea scorojită, dar uşa a rezistat.

Să încerc bucătăria, atunci.

Mi-am croit drum prin iarba umedă, urmărind pereţii casei. Pe uşa din spate era un lacăt, dar era ruginit şi tăiat şi mi-a cedat în mâini. L-am lăsat să cadă pe iarbă şi am deschis uşa.

Există lucruri pe care corpul nu-ţi permite să le uiţi.

După-amiaza târziu, Taică-miu a intrat în camera noastră. Am auzit zgomotul cheii în broască. Fusese afară şi mirosea a rece. Era roşu la faţă şi vesel.

— Fetele mele, a zis şi ne-a atins pe rând pe cap.

În ultima vreme vorbea mai puţin despre Dumnezeu şi mai mult despre lucruri ceva mai modeste. Se gândea la o vacanţă, zicea. Nu fuseserăm niciodată cu avionul. Trebuia să remediem situaţia. Ne-a întrebat dacă ne aminteam de weekendul de la Blackpool, de cum arăta oceanul dimineaţa. Am dat din cap. Puteam să mai luăm tricouri, a zis Taică-miu. Alt model, de data asta. Aveam nevoie de şapte, a spus, iar eu mi-am zis în minte: şase.

— Familia asta a trecut prin atât de multe, a mai zis şi, când m-am întors să-l privesc, în timp ce stătea la fereastră, cu faţa îndreptată spre lumina sărăcăcioasă, mi-am dat seama că el chiar credea cu adevărat în ce spune.

În partea cealaltă a camerei, am văzut-o pe Evie clătinând din cap, cu ochii ţintă la patul meu. Tot corpul îi era contorsionat de groază.

I-am urmărit privirea.

Iată ce se întâmplase: colţul cărţii se iţea de sub salteaua mea.

Cartea noastră de mituri.

Taică-miu s-a întors spre noi. S-a aşezat uşor pe patul meu, iar greutatea corpului său m-a făcut să mă întorc spre el. Şi-a trecut degetele prin părul meu.

— Alexandra, unde zici să mergem? m-a întrebat.

Am închis ochii.

— Nu ştiu.

— Dar tu şi Ethan ştiţi atâta *geografie.* Nu-i aşa?

— În Europa, a zis Evie.

— Vezi? Eve ştie unde vrea să meargă. Mai bine te gândeşti şi tu, Alexandra.

— Sau în America, a zis Evie, cu lacrimi în ochi de teamă, încercând să-i ţină privirea întoarsă spre ea şi tremurând de curajul pe care trebuia să şi-l adune. Au Disney acolo.

— Da. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

— Da, am spus.

A oftat şi s-a ridicat.

— Fetele mele, a zis din nou şi s-a aplecat să mă sărute.

Am simţit cum corpul i se opreşte, cum buzele îi rămân

suspendate deasupra pielii mele.

— Ce-i asta? a întrebat.

S-a întins să apuce colţul cărţii şi a tras de ea. A scos la iveală coperta superbă şi paginile aurii. A deschis-o la mijloc şi s-a uitat cu o privire goală la textul poveştii, ca şi cum n-ar fi putut s-o înţeleagă. Expresia de pe faţă începea să i se schimbe, oscila undeva între uluială şi triumf. A rămas schimbată într-un fel de mască a nebuniei, de parcă tocmai ar fi avut o revelaţie. Mi-a amintit de Jolly la amvon, însă Jolly doar se prefăcea că e nebun. La Taică-miu era altfel.

— Toate nenorocirile care s-au abătut asupra familiei… a zis Taică-miu. Iar acum ştim de ce.

Să se termine odată, mi-am zis. Repede. Oare cum se simte? O să fii în stare să rezişti? Şi să rezişti sfidătoare – ai atâta sânge-n instalaţie? Tu, care eşti mereu aşa dornică să mulţumeşti pe toată lumea.

Şi-a strâns mâna în jurul gâtului meu. Pe după Taică-miu o vedeam pe Evie zbătându-se în lanţuri, cu tot corpul tensionat. Nu te uita, am vrut să-i spun. N-o să poţi să mai uiţi ce vezi. Iar Evie era atât de mică… Atât de bună… Brusc mi s-a părut foarte important ca ea să nu se uite – era unul dintre ultimele câteva lucruri importante, încă se lupta să scape.

— Vrei să mori? a întrebat Taică-miu. Vrei să mori şi să ajungi în iad?

M-a aruncat înapoi pe saltea. Nu mai avea niciun rost să mă prefac, aşa că am început să râd.

— Si-acum unde suntem? Haide, ia zi. Acum unde suntem? am întrebat.

A ieşit din cameră, tremurând din tot corpul. În cele câteva secunde până să se întoarcă, m-am uitat la Evie.

— Lexie, a îngăimat ea.

— O să fii bine, am zis. O să fii bine, Evie.

— Oh, Lex!

— E ok. Dar promite-mi că nu te uiţi.

— O să-ncerc.

— Nu, Evie.

— Bine. Promit.

— Bine.

Când s-a întors, am văzut că ţinea ceva în mână. Un fel de baston de lemn. De la cruce, mi-am zis. De pe peretele din bucătărie. De la Lifehouse. S-a aplecat pe deasupra mea şi mi-a descătuşat încheieturile, o ultimă gingăşie, şi m-am ridicat cu greu în picioare ca să-l înfrunt.

— Doamne, a zis Taică-miu. Doamne, ce te-am mai iubit.

M-a lovit în abdomen şi ceva de-acolo s-a prăbuşit, a explodat, şi-a schimbat starea de agregare. Apoi am simţit cum tot corpul îmi e deschis, i-am simţit vulnerabilitatea tâmpă, cu toţi nervii, toate orificiile şi organele moi.

Şi asta a fost. După aceea, Evie n-a mai vorbit, şi am ştiut că în curând – foarte curând – o să trebuiască să evadăm.

Răcoare şi umezeală. Podeaua era moale, iar ultimele resturi de linoleum îşi schimbau poziţia sub picioarele mele. Am păşit printre buruieni şi smocuri proaspete de iarbă, acolo unde pârloagele începuseră să invadeze casa. Peste tot se auzea zgomotul apei care picura. Prin întuneric, lanterna mea lumina tumori de mucegai care creşteau din tavan şi se întindeau spre ultimele ruine ale bucătăriei. Ochiurile de la aragaz erau însângerate de rugină, iar frigiderul zăcea pe podea pe-o parte. Prin aer pluteau particule de praf care rămâneau nevăzute până când fasciculul lanternei trecea printre ele.

Un şobolan a ţâşnit din hol şi m-am ferit de el cu nişte paşi ca de dans, prea speriată să ţip. M-am întrebat dacă nu cumva Emerson fusese şobolan în tot acel timp, şi dacă nu cumva spuneam că e şoarece numai din cauză că am fi fost prea îngrozite la gândul că dormim cu un şobolan.

— Evie? am strigat. Evie? Te rog!

Am trecut de living şi am luminat scara. Era prea întuneric; fasciculul lanternei a lovit primele câteva trepte şi s-a împiedicat de întunecime. Am îngenuncheat ca să studiez treapta de jos. Primul strat de lemn se descompusese, scoţând la iveală dedesubtul moale,

îngălbenit, care începuse să putrezească. M-am lipit cu spatele de perete, sprijinindu-mă de el cu toată greutatea. Mi-am ţinut corpul ţeapăn şi am respirat o dată la fiecare treaptă urcată. Scândurile din încăperile de deasupra mea scârţâiau.

În faţa mea s-a deschis palierul, uşă după uşă.

M-am oprit în pragul camerei lui Gabriel şi Delilah. Sub zgomotul apei se mai auzea ceva, un gâlgâit. Casa îşi vărsa tainele. Primul dormitor mic şi mizerabil, cu colţuri atât de întunecate că nici lumina lanternei nu pătrundea în ele. Pe pereţi atârnau pojghiţe de tencuială. Vântul a suflat prin casă iar uşa s-a mişcat, dar am prins-o înainte să se închidă.

Am auzit un zgomot în spatele meu, în celălalt capăt al palierului. Mi-am simţit pulsul în cap, în mâni şi în abdomen. Am ţinut uşa şi m-am întors în direcţia aceea.

— Evie?

Uşa de la dormitorul nostru era închisă.

Am străbătut palierul fără să mă gândesc la nimic, convinsă că orice amintire avea capacitatea să se materializeze din întunericul din jur.

Am întins o mână strălucitor de albă în lumina lanternei şi am deschis uşa dormitorului.

Am ştiut că era ceva în cameră. Paturile fuseseră luate ca probe cu mulţi ani în urmă, lăsând urme albe pe pereţi. Teritoriul era un tărâm pustiit. Pereţii şi covoarele erau roase, scoţând la iveală carnea casei. Simţeam rigipsul şi scândurile ca pe nişte oase sub picioare. Silueta cumplită era ghemuită într-un colţ, acolo unde fusese patul lui Evie. Ceva mic şi nemişcat. Când fasciculul lanternei a ajuns asupra ei, silueta a tresărit. Nu-mi mai era teamă. Era aici, mă aştepta.

— Evie, am zis.

— Of, Lex, a spus ea. Tu chiar crezi că am ieşit vreodată din camera asta?

— 7 —
Noi toţi

Am plecat din Anglia toamna. La începutul lui octombrie am traversat cartierul Soho, cu gulerul paltonului ridicat, şi mi-am luat lucrurile de la Romilly Townhouse, unde fuseseră strânse din cameră, împachetate şi depozitate încă de la călătoria mea spre Hollowfield.

— Cum a fost şederea? m-a întrebat recepţionera, iar eu am deschis gura, apoi am închis-o la loc.

M-a privit cu un aer cunoscător. Într-un hotel puţine lucruri rămân secrete.

— A fost plină de evenimente, am zis.

— Şi acum?

— Acum, am zis, o nuntă.

Până să se facă dimineaţă am fost proţăpită pe nişte perne într-un pat de spital, înconjurată de zumzetul asistentelor şi aparatelor. Nu era acelaşi spital la care mă duseseră după evadare, dar în primele câteva minute stranii fusesem convinsă că era aceeaşi clădire. Avea acelaşi iz dulceag, chimic, care încă îmi dădea un sentiment de uşurare. Mi-am privit mâna cum se ridică spre tavan, ca să-i testez mobilitatea, iar Dr. K a dat aprobator din cap, privind şi ea.

Aşteptase să mă trezesc. Era palidă la faţă şi arăta îmbătrânită. Purta o rochie crem superbă care atârna neajutorată pe corpul ei şi îi scotea la iveală tendoanele gâtului. Nu o puteam vedea în ea pe femeia care stătuse la capul patului meu de spital în copilărie. Arăta ca un lider mondial aflat la final de mandat. Privirile ni s-au întâlnit iar ea a zâmbit, fără prea mare convingere.

— Lex, a spus.

— Suntem tot la Hollowfield?

— Nu departe.

— Unde m-au găsit?

— Între oraş şi casa veche. Un muncitor la fabrică tocmai

îşi terminase tura de noapte. Aş putea spune că nu te-a găsit departe de locul unde ai fost găsită prima dată. Erai dezorientată – epuizată.

— Am avut noroc din nou, se pare.

— Cei de la spital m-au sunat la cinci dimineaţa. Se pare că încă sunt persoana ta de contact în caz de urgenţă.

— Să nu intri la prea multe idei, am zis. Altele decât că îmi lipsesc alternative viabile.

Am înţeles că încă era rândul meu să vorbesc, dar nu ştiam ce să spun.

— Nu voiam să îngrijorez pe nimeni, am zis. Am fost acolo doar ca să văd casa. Probabil ai auzit de Maică-mea. M-a numit executorul ei testamentar. Avem nişte planuri pentru Moor Woods Road. M-am dus acolo ca să pun lucrurile în ordine. Cât am stat acolo… probabil a fost prea mult.

Şi-a sprijinit un cot pe genunchi şi bărbia în pumn. Nu spusesem ce sperase să audă.

— Părinţii mei, am zis. Sunt aici?

— Da, a răspuns Dr. K. Greg şi Alice.

— Aş vrea să-i văd.

— Într-o clipă, a zis Dr. K. Cred că mai întâi ar trebui să vorbim puţin. Bărbatul care te-a găsit – i-ai spus că o cauţi pe sora ta.

— Asta am zis?

— Da.

A dat să spună ceva, apoi s-a oprit şi a zis altceva.

— Am încercat să dau de tine de când ai aterizat, dar n-am reuşit. Imediat ce am auzit despre mama ta mi-am făcut griji că o să se-ntâmple ceva.

Mi-am întors privirea de la ea.

— Nu cred că eram pregătită să-ţi răspund, am spus.

— Asta pot să înţeleg. Ar trebui s-o vedem ca pe un fapt pozitiv, nu crezi? Cred… cred că ştiai ce vreau să-ţi spun.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Îmi dau seama cum pot părea metodele mele, Lex, după ce au trecut mulţi ani. Pe atunci era altfel, în primele luni de după evadare. Te-a ajutat. Am crezut că până ajung

să-ţi spun tot – absolut tot – o să fii în starea potrivită să procesezi informaţiile. Să-ţi revii.

— M-ai minţit, am zis. Asta vrei să spui, nu?

S-a îndreptat în scaun şi s-a uitat prin mine.

— Spune-mi, a zis Dr. K. Spune-mi ce s-a întâmplat cu Evie, Lex.

— Mi-ai spus de multe ori că scopurile scuză mijloacele, am zis. Ei bine, uită-te la noi acum.

Lacrimile îmi curgeau pe faţă şi-mi ajungeau în urechi.

— Lex. Vreau să te aud că o spui cu gura ta.

Poliţiştii au ajuns la casă la treisprezece minute după ce am evadat. Mirosul dinăuntru i-a făcut pe primii agenţi să se retragă din dreptul uşii. L-au găsit pe Taică-miu căzut lângă uşa din spate, ca şi cum ar fi încercat să fugă şi apoi se răzgândise. Maică-mea era lângă cadavrul lui, bineînţeles, şi bocea de mama focului. L-au găsit pe Daniel ca pe un gând rătăcit, într-un sac de plastic, îndesat într-un dulap din bucătărie; se transformase de multe luni într-o materie amorfă. Noah era în pătuţul lui, acoperit de fecale. Gabriel şi Delilah aveau ochii ieşiţi din orbite şi erau scheletici. Evie era încă în camera noastră, cu lanţurile încă puse. Îşi pierduse cunoştinţa. Poliţistul care a ridicat-o a zis că era uşoară ca fiica lui. Fiica lui nu începuse încă să meargă la şcoală. A încălcat protocolul şi a rupt chiar el lanţurile. A scos-o din camera noastră şi a dus-o la parter, apoi a scos-o pe stradă, aşteptând sosirea paramedicilor. Fata C. Avea zece ani. A fost declarată moartă la spital, o zi mai târziu, fără să-şi mai fi recăpătat cunoştinţa. După părerea mea, asta era partea cea mai rea. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost camera aia.

După două nopţi petrecute la spital, nu mai aveam mare lucru de făcut decât să merg acasă. Mama şi Tata m-au luat din rezervă şi m-au dus la maşină, unde m-am aşezat pe banchetă şi le-am privit ca un copil părul care li se iţea pe deasupra tetierelor.

Când m-am trezit, eram în Sussex, aproape de casă.

Casa e la capătul unei alei umbrite care coteşte dintr-o

stradă din afara oraşului. Lângă uşa de la intrare e o bancă pe care sunt împrăştiate ziarele Tatei, fiecare exemplar fiind pus sub câte o piatră din grădină. Când plouă, articolele se rup şi se dizolvă în spaţiile dintre scândurile băncii. În spatele casei e grădina, plină-ochi cu albine, ierburi, o trambulină. De la casă poţi să treci un pârleaz şi ajungi pe un câmp uriaş care se întinde spre dealurile South Downs. O moară de vânt solitară se învârte capricioasă având cerul ca fundal.

A trecut ceva timp până să-mi dau seama ce sacrificii fuseseră făcute pentru mutare. Chiar înainte să plec de acasă am descoperit un set de fotografii de la casa veche din afara Manchesterului, care avea trei etaje şi o potecă dintr-un mozaic elaborat care ducea la uşă. Aici aveam două camere şi jumătate, iar terenul dădea pe-afară de proiectele alor mei. Ceva era întotdeauna pe moarte pentru că fusese eclipsat de altceva. Mama fusese asistentă-şefă la urgenţe; acum lucra într-un cabinet de medicină generală, făcea vaccinuri şi conversaţie.

— Nu-i chiar aşa de simplu, a zis Tata când l-am luat la întrebări.

— Mie mi se pare destul de simplu.

— Îţi vine sau nu să crezi, există unele lucruri pe care nu le înţelegi.

Când am ajuns la casă s-a extras din maşina micuţă şi mi-a luat geamantanul din portbagaj.

— Lasă-mă pe mine, am zis, dar el a clătinat din cap şi l-a târât prin cadrul uşii.

— Te-ai întors acasă, a spus Mama.

Soarele făcea echilibristică pe marginea de sus a dealurilor. Am trecut în umbra casei, pe sub ghivecele suspendate, şi am pus de ceai.

Prima dată când venisem aici, în partea din faţă a maşinii stătuseră Dr. K şi Detectivul Jameson. Eu eram în spate, împreună cu soţia Detectivului Jameson. Pe toată durata drumului, mâna ei plutise între noi, de parcă i-ar fi fost teamă să mă atingă. Când am oprit la benzinărie, mi-a

cumpărat un pachet de snacksuri Quavers şi mi-a zis că pot să-i spun „Mama” dacă vreau.

Pe atunci în faţa casei încă era semnul cu „De vânzare”, lucru care nu mi-a plăcut. Dr. K îmi spusese cu o siguranţă de neclintit că aceea avea să fie casa mea.

— Ne-aţi putea face o poză? a întrebat Mama, şi noi trei, eu şi noii mei părinţi, ne-am bulucit în prag, neştiind sigur dacă să zâmbim sau nu.

— Am făcut mai multe, a zis Dr. K.

Odată ce am făcut poza, au dispărut toţi trei în casă. Eu am rămas în prag, ca un vampir murat de ploaie, aşteptând să fiu poftită înăuntru.

Mi-am petrecut luna septembrie citind şi dormind somnul morţilor, fără vise, lucru care mă bucura. Dimineaţa, soarele îmi băltea pe pilotă şi lumina cărţile din copilărie, posterele, diploma de absolvire. Mă trezeam ştiind exact unde sunt

Sâmbăta, Olivia şi Christopher se revărsau din tren încoace. Mă suna Edna, care punea sub semnul întrebării locul unde mă aflam şi felul cum îmi drămuiam fondurile; a plăti pentru o cameră pe care nu o folosesc, spunea ea, arată o politică financiară foarte proastă. Devlin îmi trimitea flori şi e-mail-uri. Mesajele ei parcă erau scoase dintr-un ghid de dezvoltare personală extrem de direct.

Să nu te ruşinezi. Gândeşte-te la toate prostiile pe care nu le fac oamenii din cauză că le e ruşine.

Dă-i dracului pe tâmpiţii ăia cu boaşe scofâlcite. Te păstrez pe ştatele de salariu.

Jake întreabă de tine, deci căsătoria cu un milionar rămâne o opţiune viabilă.

I-am răspuns cerându-i detalii despre contractele din toamnă şi mi le-a trimis şi pe acelea.

Reîncărcam lista de mail-uri primite de câte ori rezistam, sperând să primesc veşti de la Bill. De fiecare dată când apăsam pe „refresh” mă gândeam la el cum stă în faţa unui

laptop ca vai de lume şi îşi reîncarcă propria listă de mail-uri, aşteptându-mi scuzele.

Citeam, alergam, mă masturbam, făceam baie, mâncam. Asta e problema cu întoarcerea acasă: eşti silit să te întorci şi la sinele tău care a locuit acolo. Când vorbeam cu părinţii mei, discutam despre lucrurile mai uşoare. Ne puteam lansa oricând într-o discuţie despre vreme, bineînţeles: vara era mereu pe terminate. Mama a întrebat despre Olivia şi Christopher; despre Devlin şi despre clienţii mai nebuni de la New York; despre JP, cu dispreţ. O însoţeam la supermarket şi la chioşcul de ziare. Am petrecut câteva zile cu ea la cabinet, am ajutat-o să ordoneze dosarele, stând amândouă pe podea, spate-n spate, asaltate de grămezi de hârtii.

— Să te-aştepţi la o factură, am zis.

N-am vorbit despre Hollowfield. N-am vorbit despre nunta lui Ethan.

Mi-am dat seama că părinţii mei erau mai în vârstă şi că o parte din asta era vina mea. Mesajele rămase fără răspuns. Telefonul de la Dr. K, în creierii dimineţii. Nu cumva astea sunt genul de lucruri care îi îmbătrânesc pe oameni, chiar mai mult decât trecerea timpului? Uneori le ascultam tonul vocii când vorbeau noaptea în dormitor şi îmi dădeam seama că discută despre mine. Cearcănele de sub ochii Tatei coborâseră şi mai mult, de parcă le-ar fi crescut o guşă, iar el a dezvoltat obiceiul să umble după mine dintr-o cameră în alta. Se trezea din somnul de după-amiază şi dădea fuga pe scări, ciocănind uşor la uşa dormitorului meu, sau intra în bucătărie cu un sentiment inexplicabil de urgenţă doar ca să rămână stânjenit în picioare lângă mine cât mâncam micul-dejun.

— Ce te îngrijorează? am întrebat, iar el a clătinat din cap, nereuşind să rostească răspunsul.

— Nu ştiu, a spus.

Într-o după-amiază caldă, am luat o găleată de apă în grădină şi am curăţat trambulina. Cel mai bun loc din casă pentru citit. Am dat la o parte frunzele şi am început s-o perii temeinic, întâi materialul întins şi apoi arcurile şi

picioarele. Era îndeajuns de rezistentă cât să mă susţină dacă stăteam nemişcată; dacă aş fi sărit, aş fi aterizat pe ciment. Mi-am luat o pătură şi o pernă şi am citit până când lumina din grădină a devenit neclară şi blândă. Nu cu mult înainte ca Tata să vină să mă caute. M-am uitat la el cum traversează grădina păşind încet, cu băgare de seamă. Cu mâinile la spate. Când a ajuns la mine, s-a întors cu faţa spre casă şi şi-a săltat corpul lângă al meu.

— Tata, ce faci?

— Stau cu tine. Cum merge cu cititul?

— E ok.

— Mai ţii minte câte ceasuri petreceam pe chestia asta?

— Bineînţeles.

— Am crezut că o să mă omori.

— Ei, haide – îţi plăcea.

— Aşa e. Chiar îmi plăcea. Eram atât de siguri că… în fine.

Am lăsat cartea deoparte şi m-am întors să-l privesc.

— Lex, a spus el.

Am aşteptat să mai zică şi altceva, dar n-a făcut decât să stea acolo întins şi să se uite cum se mişcă domol crengile.

— Poţi să stai aici, a zis în cele din urmă. Poţi să stai aici şi restul anului.

— Tata…

— Stai aici, Lex. Nu te duce la nuntă. Vorbesc serios. Poţi să rămâi aici pentru totdeauna dacă vrei.

— Ba nu pot. Ştii bine că nu pot.

De fapt, aş fi putut. Deasupra noastră, dealurile parcă erau alcătuite din petice verzi şi aurii cusute cu garduri vii şi poteci de pietriş. Mă vedeam peste zece ani, şi apoi peste douăzeci, trăind perpetuu în copilăria pe care o ratasem. Îmi imaginam posterele din cameră, decolorate după ce fuseseră atinse zeci de ani de lumina soarelui. Mă închipuiam încă dormind bine, într-un pat cu protecţie pentru copii.

— Din păcate, trebuie să trăiesc în lumea reală, am zis.

El dădea aprobator din cap. Meritase să încerce.

— Sunt enervant, a zis. Ştiu asta.

— Nu eşti enervant, Tata.

— Când ai venit la noi, o vreme tot visam o chestie despre tine. Erai mereu prea mică. Se făcea că dăm unul peste celălalt, ca şi cum ne-am fi cunoscut de mult, şi că vorbim ceva timp. Uneori erai la magazin, sau în grădină, sau pe trambulină. Erai mititică de tot. Aveai doar şase sau şapte ani, erai prea mică să te fi cunoscut. Începeau mereu ca nişte vise frumoase. Dar apoi venea mereu momentul în care trebuia să pleci. Parcă aş fi ştiut mereu că urma să vină şi asta. Şi cumva – cumva am ştiut mereu la ce trebuia să te întorci.

Plângea. Mi-am ferit privirea, ştiind că n-ar fi vrut să-l văd aşa, iar el şi-a apăsat pe ochi cu mâinile.

— În clipa aceea mă trezeam de fiecare dată.

— Tata.

— Of, Doamne, a zis. Scuze.

— E-n regulă.

— Iar după ce te trezeşti, oricât ai încerca – după ce te trezeşti, nu mai poţi să intri în atmosferă.

O condiţie a libertăţii mele era să merg la Dr. K. Începuse să-mi caute un psiholog la New York, mi-a zis, dar era o chestiune care dura. Trebuia să găsească persoana perfectă. Între timp, trebuia să ne întâlnim o dată pe săptămână.

Trebuia să vorbim.

Nu voiam să merg la cabinetul de la Londra şi nu suportam gândul să intre în casa de la ţară şi să ne studieze dinamica de familie, să-l salute pe Tata ca pe un vechi prieten de mult pierdut. Am căzut la învoială să ne vedem la o cafenea din oraş. Servirea era odioasă, mobila era jerpelită, dar cafeaua era excelentă – asupra acestui aspect eram de acord.

Nu-şi mai bătea capul cu protocolul. De obicei ajungea înaintea mea, şi o găseam cu geanta trântită pe masă şi trenciul ocupând un scaun liber. De fiecare dată comandase deja. Locul meu era marcat de o cafea în faţa căreia nu stătea nimeni. Nu se ridica să mă salute.

Deasupra mesei noastre, pe o tablă scria: Trăieşte. Râzi. Iubeşte.

— Ce mai faci? mă întreba, iar eu răspundeam aşa cum cerea ea: simplu, limitându-mă la realităţile obiective. Mă pregăteam să mă întorc la New York. Evie murise cu mulţi ani în urmă, la scurt timp după ce scăpaserăm din casă.

— Şi de ce crezi că n-ai putut să accepţi lucrul ăsta atât de mult timp? a întrebat Dr. K.

În unele zile îi intram în joc. Corpul uită durerea cu o eficienţă incredibilă, spuneam. Ar trebui să ne mirăm că mintea poate face acelaşi lucru? Alteori, ziceam numai: pentru că tu mi-ai dat ocazia. În starea mizerabilă de la spital, mi-ai oferit o minciună, iar eu m-am împleticit până am ajuns înăuntrul ei şi am închis-o deasupra mea. Până să-mi spui adevărul, eu deja mă mutasem definitiv acolo. Îmi despachetasem bagajele şi schimbasem încuietorile.

În alte zile nu vedeam rostul discuţiilor. Îmi spusesem tot soiul de poveşti, asta era adevărat. Şi ce dacă? Ce dacă m-am convins că lucrurile se întâmplaseră altfel? Ethan şi Delilah şi Noah – fiecare dintre ei îşi construise propria ficţiune. Cine nu-şi spune poveşti ca să se dea jos din pat dimineaţa? Nu era ceva chiar atât de greşit. În zilele acelea mă gândeam serios s-o las singură la masă. Lasă-mă să rămân în ficţiunea asta, îi spuneam. Lăsă-mă să rămân aşa.

Singurul lucru despre care nu discutam era nunta, iar motivul pentru care nu discutam nunta era acela că îi spusesem lui Dr. K că nu o să particip. Se interesase despre fiecare dintre fraţii şi surorile mele sub pretextul curiozităţii academice, dar când începeam să vorbesc ea căpăta înfăţişarea unui părinte care stă la poarta şcolii şi îi compară pe ceilalţi copii cu al lui. I-am descris-o pe Ana şi i-am povestit despre diferitele succese ale lui Ethan. Am mai îndulcit episodul din dormitor şi am pus accent pe idila dintre protagonişti.

— Am auzit că Ethan se căsătoreşte, a zis ea.

— Da. În octombrie.

— E o afacere de familie?

Nu zâmbea.

— Cred că vrea să fie în lumina reflectoarelor, am zis, şi să nu împărtăşească şi cu noi, ceilalţi. Doar îl ştii pe Ethan.

A dat aprobator din cap.

— Ethan, a spus ea şi a dat impresia că-i mestecă numele, parcă încercând să identifice un ingredient anume. Sper să aibă parte de viaţa pe care o merită, a zis.

M-am consolat cu teoria legală: ce spusesem era mai mult o omisiune decât o reprezentare deformată a realităţii, lucru care nu era chiar greşit. Devlin cea din capul meu a ridicat o sprânceană. Bine, atunci să zicem nu voisem să irosesc o şedinţă pe ceva fericit şi banal.

Dar înainte să plece, Dr. K s-a oprit lângă masă. Îşi încheiase trenciul şi şi-l legase în jurul taliei.

— Apropo de nuntă, a zis.

Nu s-a uitat la mine – asta făcea lucrurile mai uşoare.

— Da?

— Mă bucur, a spus. Mă bucur că nu participi.

Alteori, parcă ne-am fi întâlnit acolo pentru sănătatea *ei* mintală. Vorbea în timpul şedinţelor ăstora mai mult decât în toţi anii de când o cunoşteam. În lumina dură din cafenea, părea istovită şi iluminată în acelaşi timp.

— N-o să-ţi uit expresia de pe figură când ţi-am spus adevărul prima dată, mi-a zis. Mă gândesc la asta tot timpul. A fost în timpul celei de-a treia luni de spital. Mă întrebai de ea de câteva zile. Te sălbăticiseşi. Gândul ăsta la ea, instalată într-o familie nouă. Ştii, m-ai întrebat întruna de ce nu poţi să mergi şi tu cu ea. Acum, că te simţeai mult mai bine, începusem să am dubii în privinţa abordării mele. Nu-i mai vedeam sfârşitul. Sau, de fapt, exista un singur sfârşit – să-ţi spun adevărul. Aşa am şi făcut. Am ieşit în curtea spitalului. Când ţi-am spus, n-ai scos o vorbă. Doar te-ai uitat la mine cu… cu un fel de milă, cred. Parcă m-ai fi compătimit că pot să spun o asemenea prostie. Ai început să vorbeşti despre altceva, ceva total diferit. Despre cum era mâncarea la spital. Parcă nici nu m-ai fi auzit. După aceea, parcă am fi luat-o de la capăt în fiecare zi. Îţi aminteai cum îl cheamă pe autorul cine ştie cărei poezii

obscure pe care o aduceam în discuţie, în trecere, sau denumirea nu ştiu cărui animal pe care nu-l văzuseşi niciodată. Dar aspectul ăsta erai mereu capabilă să-l uiţi.

— Era ca o păturică reconfortantă? am întrebat. Sau, cum? Ca şi cum ţi-ai suge degetul?

— Ştii ce spunea Alice? „Un prieten imaginar – bun şi? Ce copil n-are un prieten imaginar?”

Câtă loialitate. Am încercat să nu schiţez niciun zâmbet, dar am simţit cum mi se întinde pe faţă.

— Până la urmă am încetat să mai întreb. De ce? Mă rog, asta cred acum. Dar e limpede, nu-i aşa? Pentru că, din toate punctele de vedere, tu ai fost cel mai mare succes al meu.

La început existaseră şi eşecuri – de exemplu, fuseseră îngrijoraţi că nu am prieteni.

Pe la sfârşitul verii, Mama m-a însoţit pe o alee lată, de-a lungul căreia erau aliniaţi copaci. Am trecut de la lumină la umbră, amândouă crispate. Mâna ei s-a lovit de a mea. Un turn cu ceas ne aştepta la capătul aleii, iar în faţa lui – un director de şcoală, cu mâna întinsă.

În dimineaţa aceea am stat într-o clasă goală şi am completat trei hârtii de examen. În grădinile ascunse zumzăiau maşini de tuns iarba, iar un tânăr plictisit m-a anunţat când mai aveam la dispoziţie o jumătate de oră, apoi zece minute. După aceea, într-un birou luminos, în faţa unei mese din lemn masiv, am vorbit cu directorul şcolii, care m-a întrebat, pe rând, ce citeam atunci *(Magul,* de John Fowles; ai mei ştiau doar că e despre Grecia, dar nu ştiau despre scenele de sex); despre Biblie (de unde să încep să-i explic?); dacă ştiu ce înseamnă filosofia (da); şi care era cel mai interesant loc în care călătorisem (Blackpool). O săptămână mai târziu – şi şase ani prea târziu – am obţinut bursa şcolară. Ca să urmez curricula naţională, mi-a zis directorul, trebuia să intru într-o clasă cu doi ani în urma grupei mele de vârstă. Din punct de vedere al studiilor, era posibil să constat că mă plictisesc – dacă se întâmpla asta, să nu ezit să anunţ.

S-a dovedit că nu m-am plictisit deloc.

Aveam şapte ore pe zi. Învăţam să facem nod la cravată. Făceam teme. Aveam lecţii de înot, unde mă chinuiam să fac câteva lungimi de bazin şi-i deranjam pe ceilalţi care-şi făceau lungimile. Aveam ore de Microsoft Word. Aveam o bibliotecă vastă, de unde puteai să împrumuţi opt cărţi – *„Opt!”* i-am zis Mamei în drum spre casă – şi unde bibliotecara m-a informat că poate să-mi facă rost de orice carte consider că lipseşte, câtă vreme nu e ceva pornografic sau *Mein Kampf.*

M-au ajutat să mă acomodez două fete de la mine din clasă care mă însoţeau la prânz şi între lecţii, asigurându-se tot timpul că am cu cine să stau, că am în ghiozdan cărţile care trebuie, că ştiu exact unde mă duc. După prima săptămână n-am mai avut nevoie de serviciile lor, iar cu timpul s-au dezlipit de mine şi m-au lăsat să navighez singură pe culoare. Ceilalţi elevi erau nişte prezenţe suficient de plăcute, dar seara eu nu luam parte la noianul de sms-uri care aveau să devină subiectul bârfelor de a doua zi. După primul semestru n-am fost invitată la multe petreceri.

Şi totuşi, orice formă de prietenie mă evita. Îi studiam pe colegi la prânz şi în timpul pauzelor, încercând să înţeleg această formă de magie. Râdeau atât de uşor – chiar prosteşte, de fapt – din orice. Niciunul dintre ei nu părea la fel de interesant ca Ethan sau la fel de deştept ca Evie.

— Nu-i nicio magie la mijloc, Lex, a zis Dr. K. Pur şi simplu trebuie să – a dat din umeri – să te afişezi acolo.

Mi-am imaginat următoarea scenă: să mă apropii de o masă la care stăteau cei de-o vârstă cu mine şi să-mi pun tava cu mâncare lângă ei. „La ce şcoală ai fost înainte?” mă întreba cineva, aşa cum se întâmplase deja, iar eu mă aşezam pe marginea scaunului şi începeam: „Păi, să vezi…”

Am ridicat o sprânceană, iar Dr. K a început să râdă.

— În măsura în care contează, mi-a spus, nici mie nu mi s-a părut vreodată deosebit de simplu.

Şi nu eram fericită. În fiecare seară, la cină, ai mei mă

întrebau întruna cum mi-a fost ziua. Noaptea, vorbeam cu Evie, mai întâi ca şi cum ar fi fost acolo, lângă mine, în patul meu nou şi curat, iar mai târziu ţinând telefonul la ureche, ca să pară mai credibil. Nimeni nu râdea când răspundeam la câte o întrebare în clasă sau când îmi citeam eseul cu voce tare. Eram ciudată şi tolerată. „Nu mă simt singură”, i-am zis lui Dr. K, şi era adevărat.

Şi apoi a venit masa de Crăciun.

Prima lună de decembrie petrecută cu soţii Jameson. Bifaserăm toate obiceiurile unei familii. Ne purtam nesiguri noile vieţi. Merseserăm pe jos în oraş ca să luăm un brad, care mirosea a rece şi care era cu mult prea înalt pentru living.

— N-o să încapă, i-am zis Mamei în faţa magazinului de grădinărit, în timp ce-l aşteptam pe Tata să plătească.

Mi se părea o risipă de bani şi mă îngrijora.

— Nu mi-aş face griji, a zis Mama. Se întâmplă în fiecare an.

Şi când a văzut că rămăsesem încruntată a adăugat:

— O să râdem despre asta mai târziu, îţi promit.

Aveam sumedenie de accesorii noi pentru Crăciun: un CD cu cântece clasice de Crăciun, un calendar de Advent şi un pulovăr cu pinguini. Spre scepticismul meu, aveam şi o şosetă.

— Moş Crăciun nu există, am spus.

— Păi, da, a spus Tata, dar cadourile există.

Am petrecut Ajunul finalizând pregătirile. Am împachetat cadourile ca melcul, cu o atenţie sobră la detalii.

— Nu trebuie să fie *atât* de aranjate, Lex, a zis Mama, dar eu eram hotărâtă să le aranjez.

Din bucătărie răzbăteau colinde. Mama punea la cuptor într-un ritm nebunesc, aşa că la fiecare jumătate de oră alarma ne anunţa că vom avea parte de mirosuri noi. Am fost chemaţi la sarcini ciudate, foarte specifice: să decorăm omuleţii de turtă dulce sau să numărăm brânzeturile.

Noaptea, aromele s-au foit prin toată casa. Am stat întinsă în pat, radiind de plăcerile de peste zi, contemplând

la tot ce făcuserăm: marginile zimţate ale plăcintelor cu fructe, fursecurile crocante în formă de omuleţi, cuva de cremă în care se vedeau risipite seminţele de vanilie. Stomacul mi se agita, bântuit de duhurile foametei trecute.

Am ridicat mâinile deasupra capului. Libertate.

Întâi treptele, apoi bucătăria. Frigiderul era ca o denivelare în întuneric, plin-ochi. Doar un lucru, mi-am zis. Ceva mic.

M-am opintit, am luat platoul cu brânzeturi de pe raftul de sus şi l-am aşezat pe bufet. Am desfăcut primul pacheţel şi am tras din el o bucată de Comté. Îmi tremurau mâinile. Gustul mi s-a întins peste limbă. Degetele mele desfăceau deja următorul pacheţel. Vă rog, m-am gândit, opriţi-vă. E o idee foarte proastă. Am început să mănânc mai repede, iar foamea îmi cerea ceva nou. În primul dulăpior pe care l-am deschis era prăjitura de Crăciun, pusă într-o formă de tablă cu model festiv. Prăjitură să fie. Alături erau omuleţii de turtă dulce, şi am dat iama şi în ei.

Preţ de cincisprezece minute m-am ospătat în întuneric. Ca un duh al Crăciunului lihnit de foame care se îmbuiba la masa familiei. Aveam mâncare pe bărbie şi sub unghii. O groază surdă, neajutorată, îmi cuprinsese tot corpul, parcă ţinându-mă prinsă de masă. Până să ajungă ai mei în prag, contemplam deja următoarea victimă a grotescului ospăţ: curcanul rotofei, rozaliu, sau sosul de brandy şi unt de pe uşa frigiderului.

Când au aprins lumina, mi-am dat seama că scena nu arăta bine. Din prăjitură mai rămăsese o grămăjoară de fructe. Omuleţii de turtă dulce fuseseră masacraţi. Pe masă erau urme întinse de brânză. Uşa frigiderului era încă deschisă şi bâzâia.

Am înghiţit în sec.

— Îmi pare rău, am zis. Eu nu…

— Dumnezeule! a exclamat Mama. Trebuia să fie perfect…

Pe figură i-a apărut ceva ce nu mai văzusem de multă vreme. O cută în dreptul gurii şi una între ochi. Şi Tata le-a observat şi a apucat-o de mână atât de tare că a icnit.

— Să nu cumva să... a spus el, iar ea s-a întors să-l privească.

Apoi Tata i-a spus ceva prea încet ca să aud eu. O ţinea încă de braţ. Când Mama s-a uitat din nou la mine, urâţenia dispăruse, avea doar o expresie uluită pe chip. Parcă era gata să izbucnească în râs.

— Am crezut că ai început să cauţi cadourile, a spus, şi în loc să râdă s-a lipit cu faţa de pieptul Tatei şi a izbucnit în plâns.

Zilele erau lungi, dar săptămânile treceau. Ultima oară când vorbisem cu el, Ethan fusese lapidar, distant, neinteresat de cum mă simţeam.

— N-o să-ţi vină să crezi ce întrebări mi s-au pus în ultimele două săptămâni, mi-a zis.

Eram în dormitorul meu, cu o carte la îndemână. Am deschis-o.

— Cum ar fi? am întrebat.

— Despre cum vrem să fim *anunţaţi,* a zis. Dacă vrem să ne fie adusă şampania *pre-* sau *post*-confetti.

Mi-am găsit locul. Pe geam erau câţiva stropi de ploaie, iar sub fereastră Mama strângea rufele. Ritmul domol al unei duminici plictisitoare.

— M-au întrebat cum să aşeze căcaturile alea de tacâmuri.

A făcut o pauză.

— Mai vii, nu? a întrebat.

— Aşa sper, am răspuns.

Făcusem toate aranjamentele. Deja îmi imaginam călătoria: trenul până la Londra, apoi zborul până la Atena; de acolo un avion mai mic, apoi o maşină care să mă ducă la vila rozalie, aflată la cincizeci de metri de mare. La ceva timp după aceea, Ethan la capătul culoarului care ducea la altar. Încântat să mă vadă.

— Înseamnă mult pentru mine că o să fii acolo, a spus.

— Ţi-am zis: aşa sper.

Mi-am petrecut ultima după-amiază în dormitor, eviscerând conţinutul copilăriei mele şi umplând un sac de gunoi cu resturile. Scrisorile şi cadourile continuaseră să vină încă mult timp după evadare, chiar şi după ce fusesem externată. Asistentele mi le redirecţionau acasă, însoţite de o serie de comentarii de un umor sec. Despre un ursuleţ de pluş de un metru au scris: *Nu suntem sigure că e potrivit vârstei.* Despre o reproducere penibilă, pictată de mână, a pozei de pe plaja de la Blackpool: *Ne-am gândit că o să te amuze.* Despre o sticlă de şampanie: *Nu ştim ce era în mintea lor.*

În acel prim an simţisem senzaţia nouă de a avea lucruri doar ale mele. Patul meu era ticsit de animăluţe de pluş, genul pentru copii de cinci sau şase ani. Am ridicat un mic altar de cadouri într-un colţ al camerei, pe care îl examinam cu grijă în fiecare zi, inspectând un tricou, sau o minge de fotbal, sau o carte, apoi aşezând fiecare obiect la loc, în locul iniţial. Mi-am aranjat vederile de-a lungul pervazului, la exact distanţa potrivită între marginea pervazului şi geam. *Dragă Fată A…*

Chiar şi după ce mi-am dat seama de absurditatea a ceea ce făceam – de faptul că toţi cei de la şcoală îşi alegeau lucrurile, nu se bazau pe fascinaţia morbidă a unor străini –, nu m-a lăsat sufletul să arunc toate obiectele respective. Acum, făcând o triere prin ce rămăsese, am simţit cum mă fac mică de ruşine. Erau nişte cadouri ca surprizele de la chipsuri, nedorite şi ciudate. Aveam şi albume foto, jocuri de societate cu piese lipsă, scrisori pline de gânduri bune şi rugăciuni, al căror expeditor habar n-avea ce pierdusem. Exista o scrisoare anume pe care o aşteptam, iar când am dat de ea mi-am destins picioarele şi m-am târât în pat, unde m-am făcut comodă. Voiam s-o savurez.

Dragă Lex, spunea în scrisoare. *Mi-a luat ceva timp până să găsesc cum să pun în cuvinte ce vreau să-ţi spun. Poate că nu-ţi mai aminteşti de mine. Ţi-am fost învăţătoare la Şcoala Primară Jasper Street, când aveai nouă sau zece ani. Pe atunci eram profund tulburată de situaţia familiei tale.*

Cred că aveam impresia că educaţia şi cărţile o să fie îndeajuns ca să te salveze – gândurile unei învăţătoare tinere şi naive, care nu-şi dădea seama că situaţia o depăşeşte. Mulţi ani mi-am regretat incapacitatea de a face ceva în privinţa îngrijorărilor mele, şi înainte, şi după ce am aflat ce vi s-a întâmplat ţie şi fraţilor şi surorilor tale. Îmi pare foarte rău că n-am făcut mai multe ca să te ajut. E ceva la care o să mă gândesc pentru tot restul vieţii. Toate cele bune, Lex şi – deşi cărţile nu te pot salva chiar de orice – sper că încă citeşti.

Mi-am imaginat-o pe Miss Glade, cu mâna ridicată la capătul unui culoar plin de chirăituri. Am citit scrisoarea din nou, o ultimă dată, apoi am aruncat-o în sacul negru.

Ultima cină. După-amiază, tata a dispărut şi s-a întors cu două sticle din acelaşi vin, ţinându-le deasupra capului.

— E preferatul tău, nu-i aşa? a întrebat.

N-am recunoscut eticheta, dar am dat aprobator din cap şi am scos desfăcătorul din sertar.

— Mersi, am zis.

— Pentru Lex, a spus Tata. Cea care îşi revine întotdeauna.

Am băut toţi trei, apoi ne-am aşezat la masă. Pentru prima dată în timpul şederii acolo, ne simţeam stânjeniţi, iar eu am continuat să beau ca să-mi ascund starea.

— N-am făcut destule legume, nu-i aşa? a întrebat Mama.

— Sunt foarte bune câte sunt, am spus.

— Cum a mers curăţenia?

— Am mai strâns câţiva saci. O să-i las în dormitor. Acum e mult mai mult spaţiu – îl puteţi folosi la ce vreţi.

— Cum mai veneau pachetele la început… a spus Mama. Am crezut că n-o să se mai termine niciodată.

I-a aruncat o privire Tatei.

— Dr. K a vrut să aruncăm totul. Mai ţii minte?

— Da. Ţin minte.

— Eu n-am văzut ce rău puteau face, a continuat ea. Mă rog, cu excepţia albinelor.

Era prima consemnare din folclorul familiei noastre. O

cutie mare, dreptunghiulară, sosise pe la ora micului-dejun. Poştaşul o ţinea cu mâinile întinse, ca pe o ofrandă, apoi a aşezat-o în prag. „Manevraţi cu grijă”, scria pe ea. „Roi de albine la pachet”.

— N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva, a spus poştaşul şi s-a retras.

Am rămas toţi trei în faţa uşii şi am studiat cutia. Eram sobri, ca o echipă de genişti, îmbrăcaţi încă în halatele de noapte. Albinele erau însoţite de un mesaj nevinovat, scris de mână, care îmi transmitea multă sănătate şi se încheia cu: *Am constatat că apicultura poate avea un efect terapeutic foarte puternic.*

— Terapeutic! a repetat Tata încă râzând.

Un apicultor din zonă a venit să ia pachetul. A spus că e recunoscător că ne-am gândit la el.

Am continuat să mâncăm în clinchetul tacâmurilor de metal pe farfuriile de porţelan.

— Mai e un aspect, a început Tata, şi trebuie să-l zic…

Şi-a pus mâinile pe masă, cu palmele în sus, de parcă s-ar fi pregătit să spună rugăciunea. Eu i-am luat o mână, Mama pe cealaltă.

— Nunta asta, a continuat el. Ne facem griji, Lex.

Deci era vorba despre o rugăminte pe care mi-o adresau. I-am dat drumul la mână şi am continuat să mănânc.

— Nu-ţi face bine să te vezi cu ei, a zis Mama. Nu asta tot spune şi Dr. K? Noi doar… Noi ne dorim să ajungi înapoi la New York, înapoi la serviciu, fericită şi în siguranţă. Nu-i datorezi lui Ethan nimic.

— E o nuntă de familie. E ca un concediu.

Mama s-a uitat la Tata, iar Tata s-a uitat la mine.

— Dr. K ce-a spus? a întrebat el.

Vechea încredere dintre ei, călită pe holurile spitalelor şi în încăperi fără ferestre.

— Nu e îngrijorată, am spus.

— În cazul ăsta…

Părinţii mei şi-au plecat privirea în farfuriile goale, parcă aşteptând încă o porţie de încurajare.

— Dacă vreţi neapărat să ştiţi, am spus, merg cu cineva.

Eu şi Olivia aveam zborul la mijlocul săptămânii, dimineaţa devreme. La aeroport ne-am târât de la WHSmith la Boots, cu ochii injectaţi şi plictisite, uitându-ne la lucruri pe care n-o să le cumpărăm niciodată. Am probat şi ochelari de soare. Nicio pereche nu reuşea să ascundă cât de bătrână arătam la ora aia atât de matinală.

— Şampanie?

— Sigur.

Era un bar din ăla insuportabil trântit în mijlocul sălii de aşteptare. Câţiva homari morţi demult zăceau pe un pat de gheaţă.

— Ai văzut că s-a născut copilul lui JP? am întrebat.

Pe internet circulase o poză cu JP având în braţe o mogâldeaţă albă. Mama şi copilul erau sănătoşi-tun. Pe copil îl botezaseră Atticus şi, chiar de una singură fiind, îmi dădusem ochii peste cap.

— Drăguţ, a zis Olivia. Cred.

— Sper să fie un copil dificil, am spus. Să nu fie nimic în neregulă cu el, doar să fie dificil.

— Să fie isteric, a spus Olivia.

— Ce vorbeşti? Să-i iasă fum pe urechi! am spus, iar ea a pufnit în paharul de şampanie şi s-a întins să mă ia de mână.

Olivia mă instruise să încep să cheltuiesc mai mulţi bani, aşa că am închiriat o decapotabilă cu două locuri de la aeroportul de pe insulă. Era aşa cum îmi imaginasem în copilărie, apăsai pe un buton şi cupola se retrăgea. Imediat ce a văzut-o, Olivia a început să râdă, şi a râs tot drumul, ţinându-şi strâns ochelarii, poşeta şi părul.

Nişte trepte cu pietriş duceau la vila roz, cu veranda şi jaluzelele ei şi şopârle gecko care apăreau fulgerător pe pereţi. Singurul deal de pe insulă parcă plutea în depărtare. Grădina era umbrită de un smochin gras şi se termina într-o pădurice de flori sălbatice şi pini. Sub pădurice era un golf, şi apoi marea. Ne-am lăsat valizele pe verandă şi am

coborât pe plajă, niciuna dintre noi pregătită să vorbească. Linişte a era atât de desăvârşită încât aveai impresia că e imposibil să nu fii ascultat. Un ponton improvizat se legăna pe apă. Lemnul era alunecos şi crăpat, iar în umbra golfului era o barcă rudimentară, răsturnată cu burta în sus şi având vâslele lipsă. Obiectele banale şi izolate au ceva neobişnuit, de parcă ar fi ori vrăjite, ori blestemate.

Olivia s-a aşezat pe pietricele şi şi-a scos încălţările şi şosetele, iar apoi şi blugii.

— Haide, a zis. E prea mişto ca să mai aştepţi.

Ne-am împleticit spre mare, ţinându-ne de mână, şi am intrat în apa puţin adâncă. Sub oglinda ei, picioarele noastre căpătaseră culoare de alabastru. Bancuri de peştişori translucizi roiau în jurul nostru, ordonaţi ca un roi de grauri.

În acea primă noapte, într-un pat ciudat, cu perne nepotrivite, am primit un e-mail de la Bill. *O să finanţeze proiectul,* zicea.

Am rămas întinsă acolo câteva minute bune, citind şi recitind mesajul. Bătăile de fericire ale inimii mele răsunau prea puternic în dormitor. Olivia adormise deja şi nu mai aveam cu cine altcineva să vorbesc şi căruia să vreau să-i spun despre asta. Am coborât în bucătărie, mi-am turnat un pahar de vin şi am ieşit pe terasă. Noaptea era caldă şi argintie, şi am ridicat paharul, nu în cinstea cuiva anume.

În curând, Moor Woods Road 11 avea să fie învelită în schele, iar în spatele lor casa urma să se schimbe.

Încăperile sunt pline de oameni dotaţi cu unelte electrice şi termosuri. Scot apa din duşumele şi din grădină. Mută greutatea de pe pereţii vechi şi îi dărâmă. Fac glume despre ce găsesc în grădină, dar numai pe timpul zilei. Christopher merge în inspecţie, îmbrăcat în caşmir şi cu o vestă reflectorizantă pe el. Nimeni nu vrea să ia resturile de pe şantier. Pun rigips de Anul Nou, apoi lasă casa să se usuce. Montează ferestre, lumini, prize, întrerupătoare. Pun

uşile şi mobilează încăperile. În cele din urmă încep să decoreze. În bibliotecă, un artist local pictează o fată şi un băiat care se ţin de mână, în mărime naturală. Sunt în mişcare, aleargă, parcă sunt gata să iasă de pe perete. Băiatul are şapte sau opt ani, fata e deja adolescentă. Sunt mai în vârstă decât au fost vreodată şi împărtăşesc un zâmbet atotcunoscător.

Timp de trei zile am trăit într-o petrecere continuă. O viaţă înceată şi lipsită de planuri, în care deseori eram beţi. Dimineaţa alergam, când lumina era încă rece şi soarele abia răsărise. Înotam înainte de prânz. Olivia se ducea până departe, depăşea golful şi ajungea în larg, până când corpul nu i se mai distingea din pricina apei şi a luminii soarelui. Eu mă opream unde apa îmi ajungea la gât şi pluteam acolo, deloc elegant, ascultându-mi respiraţia şi lipăitul mareei. Studiam plaja şi pietrele de deasupra ei. Toată insula era presărată cu golfuleţe şi crânguri de măslini. Când erai aici, îţi venea să dai crezare miturilor, îţi venea să crezi orice. M-am întors pe mal şi am traversat stratul de pietricele, lăsând în urmă o dâră de apă sărată.

Era genul de fericire pe care încerci s-o păstrezi pentru zile negre. Mă făcusem din nou blondă – lui Ethan o să-i placă, mi-am zis. Am băut în fiecare după-amiază şi am gătit cine extravagante: un fel cu peşte, un fel cu carne…

Brânzeturi la final. Am stat pe verandă până târziu în noapte, vorbind sau citind. Olivia nu m-a întrebat despre întâmplările de peste vară, iar eu nu i-am spus despre ele.

— Când o să fim bătrâne, putem să ne cumpărăm o tavernă, a zis Olivia.

— Dar fără clienţi, am spus eu.

— Doamne, da!

— O să întoarcem oamenii din drum chiar şi când nu e nici ţipenie în local.

— „Aveţi rezervare?”

În ziua dinaintea nunţii, m-au trezit nişte glasuri care veneau dinspre golf. O intruziune; poate ceva rămas dintr-un vis. M-am dat jos din pat şi am coborât în grădină, cu

cafeaua în mână. Un iaht ancorase în golf, la cincizeci de metri de mal, iar şalupa ajunsese deja pe plajă. Un bărbat a sărit de pe ponton, s-a răsucit în aer şi a căzut cu zgomot în apă. Când a ieşit la suprafaţă, a strigat spre un grup care rămăsese pe punte şi lua micul-dejun. Englezi. Am simţit o dezamăgire cruntă. Magia se destrămase. Invitaţii începuseră să sosească.

În noaptea aceea, am ţinut-o pe Olivia pe terasă cât am putut de mult. După miezul nopţii, şi după ce muzica de pe iaht se stinsese; după ce desfăcuserăm şi a doua sticlă, şi apoi pe a treia.

— Eu mă retrag, a zis ea pe la ora două, ridicând palmele în semn de scuză. Şi te sfătuiesc să faci la fel.

S-a mai întors o dată, cu periuţa de dinţi atârnându-i din gură.

— Să ştii, a spus, că nici nu e obligatoriu să mergi la prostia asta de nuntă.

— Noapte bună, Olivia.

— Du-te la culcare, Lex.

Îmi era imposibil să dorm. Am curăţat masa. Am făcut duş. Am deschis fereastra dormitorului şi m-am întins peste aşternuturi, scrutând noaptea cu privirea. Eram prea beată ca să citesc. Liniştea din casă se întindea în toate părţile, peste apă, până la stradă; până la Delilah şi Ethan, care stăteau singuri în nişte camere închiriate; până la oraş şi la localurile care aşteptau. Parcă toată lumea de pe insulă dormea. Ca să-mi fac de lucru, mi-am atârnat vestimentaţia de nuntă pe uşa dormitorului şi am studiat hainele goale pe dinăuntru, de parcă preocuparea m-ar fi amuzat. Un blazer cu două rânduri de nasturi şi pantaloni de costum. Ambele de un roz flamingo.

N-au decât să se uite la mine.

Când n-am mai găsit nimic de făcut, m-am gândit la lucruri la care te gândeşti la trei dimineaţa. Ultima întâlnire cu Dr. K, când îi spusesem că abia aştept să ajung la New York. La rugămintea alor mei, de la masa din bucătărie, şi la cearta din pat care trebuie să o fi generat. La ce i-am

spus lui Delilah. Nu la Romilly, ci înainte.

Era ultima dintre nefericitele vizite de familie. Fiecare şedinţă se ţinea într-un fel de centru cu obiecte luminoase, evidente, menite să ne distragă atenţia. Tocmai încheiaserăm o conversaţie de deschidere şi un exerciţiu de grup; acum eram în perioada de Timp Liber. Ethan învăţa, cu o mână la frunte şi un pix după ureche. Gabriel se concentra la PlayStation-ul lui: un şobolan biped fugea de un bolovan şi era strivit de fiecare dată, fără excepţie. Eu o băteam de Delilah la Scrabble.

— Cum e casa ta? a întrebat.

— Ce?

— Casa ta. Acolo unde *locuieşti.*

— E drăguţă, am zis. Chiar drăguţă.

Am cumpănit puţin.

— Am propriul meu dormitor, am adăugat.

Delilah a pufnit. Îşi studia dezgustată literele.

— Toată lumea are dormitorul propriu, a spus. Dar părinţii tăi? Sunt stricţi?

— Cum adică?

— Adică, eu pot să fac ce vreau. Tu poţi?

— Uneori.

Se uita la mine, cu tot corpul ţeapăn. Încordat. Gata să atace. M-am întors la literele mele.

— I-am văzut când te-au adus, a zis Delilah. Pe cei care te-au adoptat.

Am ridicat privirea.

— Sunt cam bătrâni, a spus.

M-am gândit la Mama şi la Tata. La cum mă însoţiseră în trenul spre Londra în dimineaţa aceea, cu sandviciuri făcute acasă şi două exemplare din acelaşi ziar. Purtam o rochie nouă pe care o alesesem împreună cu Mama, îndelung, special pentru întâlnire, şi care începuse să mă mănânce imediat ce am ieşit din casă.

Delilah purta blugi rupţi şi hanorac.

— Cred că aşa se întâmplă când rămâi ultima, a zis.

Am apucat marginea tablei de Scrabble şi am aruncat-o spre ea. Tabla n-a nimerit-o şi a aterizat pe podea, unde s-a

strâns. Literele au zburat prin toată camera. Câteva i-au sărit în faţă şi i-au aterizat, dezamăgitor, în poală.

— Tu de ce ai supravieţuit? am izbucnit, iar vocea mi-a răsunat jenant de tare în încăperea mică, plastic. Când…

S-au deschis nişte uşi, mai multe braţe s-au întins spre noi. În clipa aceea, Delilah s-a dat rănită. S-a şters la gură cu mâna, parcă verificând dacă i-a dat sângele. De parcă aş fi lovit-o.

— Tu ar fi trebuit să mori acolo, am spus.

Atunci am început s-o strig pe Evie. Din cauza şocului pe care mi l-a creat absenţa ei din cameră. Fiecare membru al familiei are un aliat, dar eu îl pierdusem pe al meu. După toate eforturile mele, rămăsesem singură şi ruşinată, cu părinţi bătrâni şi o rochie ieftină. Am strigat-o aşa cum o strigasem în primele zile petrecute la spital, de parcă m-ar fi aşteptat în spatele ferestrelor. Delilah s-a agăţat de un supraveghetor, iar Ethan s-a agăţat de biroul lui. În nopţile care au urmat au conştientizat şi ei. Am strigat-o aşa cum strigi pe cineva de la care te aştepţi să vină.

Coada de maşini ajungea până la biserică. Pe drum fuseseră montate nişte marcaje – *Mai aveţi trei kilometri până la nuntă!* sau *Mai aveţi un kilometru până la festivităţi!* aşa că Olivia s-a întors spre mine cu o faţă lipsită de orice expresie şi m-am întrebat dacă sunt sigură că mergem în direcţia potrivită. Acum ne-am alăturat alaiului, prinse între un Bugatti şi un taxi prăfuit care se târa spre piaţă.

De la stradă la biserică se întindea o boltă de flori, iar sub ea, pe pietriş, un covor mov. I-am studiat pe invitaţii care aşteptau în grupuri strălucitoare, superbe, şi îşi făceau reciproc poze. Nu cunoşteam pe nimeni; dar asta nu era nicio surpriză.

— Te aştept, a spus Olivia, iar eu m-am dat jos din maşină înainte să mă pot răzgândi.

Mă gândisem mult cum să-l întâmpin pe Ethan. La uşile bisericii, lumina era mai slabă, iar Ethan a fost primul lucru pe care l-am văzut în umbră, îmbrăcat în smoching, şi

candoare, având lângă el o coadă de persoane care-i aşteptau atenţia. Bărbatul căruia îi vorbea dădea aprobator din cap, râdea, apoi încuviinţa din nou. În partea din faţă a bisericii, Hristos se uita la mine cu braţele deschise, deloc convins. Ceva de genul: *Pe bune, fii serioasă.*

Vorbisem cu Dr. K despre religie, uneori.

— Ce părere ai? m-a întrebat.

Era aceeaşi întrebare pe care o punea despre orice altceva.

— Despre ce?

— Despre Dumnezeu, de exemplu, a spus.

Am râs.

— Sunt sceptică.

— Nu eşti furioasă?

— Cu ce m-ar ajuta?

Am tăcut amândouă.

— N-a fost chiar vina lui, nu-i aşa? am întrebat.

— S-ar putea să depindă pe cine întrebi.

— Ba nu.

Uşile bisericii s-au închis. Ethan şi-a ocupat locul de la capătul culoarului, lângă altar. Singur. Venise preotul.

Mi-am împreunat mâinile. E ok, mi-am zis. Rugăciunea mea obişnuită: nu dau vina pe tine. În liniştea care se lăsase înainte ca preotul să vorbească, am ridicat scurt privirea. Pe deasupra capetelor plecate şi a pălăriilor, Ethan se uita la mine.

După ce s-a aruncat cu confetti, ne-am bulucit pe străzile orăşelului până am ajuns la hotel. Deasupra noastră era o încâlceală de cabluri şi iederă. Mai mulţi străini ne făceau cu mâna de la nişte balcoane cam şubrede. Soarele se arăta scurt printre clădiri, iar umbrele începeau să se întindă.

Am găsit-o pe Delilah în grădinile hotelului. Terenul era în trepte: mai întâi o terasă, unde fuseseră aranjate mesele, apoi o porţiune acoperită de iarbă, cu piscină şi mai multe corturi, care se întindea până la zidurile oraşului. Delilah stătea la marginea porţiunii cu pământ, ţinând un pahar cu

apă şi îmbrăcată într-o rochie neagră care lăsa să i se vadă nodurile coloanei.

— N-a fost *superb?* a întrebat.

— Am fost profund mişcată, am spus şi m-am aşezat lângă ea.

— Să ştii că am impresia că e posibil să se fi căsătorit chiar din iubire, a spus.

— Şi din ce s-ar mai fi putut căsători?

— Ei, tot soiul de lucruri. Crezi că o să ţină?

— Cât timp îi e util lui Ethan, aşa cred. Ai văzut băuturile?

— Le ţin ascunse în camera de lângă toalete. Adu-mi şi mie ceva, te rog.

Pe drum am trecut pe lângă Peggy şi Tony Granger. Stăteau la masă în umbră, daţi cu cremă de protecţie solară şi însoţiţi de fiii lor anonimi. Peggy îşi făcea vânt cu programul festivităţilor. Bănuiam că Ethan îi invitase nu de dragul companiei lor – nu erau nici pe departe îndeajuns de importanţi –, ci ca să etaleze splendoarea din viaţa lui. Când am trecut pe lângă ei, Peggy mi-a aruncat o privire, iar când i-am zâmbit cu subînţeles şi-a ferit-o. Am cules patru pahare de şampanie şi m-am întors la Delilah.

— Ai văzut că e şi Mătuşa Peggy? am întrebat, iar Delilah şi-a dat ochii peste cap. I-ai citit cartea?

— Of, Lex. Doar ştii că nu-s mare cititoare. Dar hai să spunem că n-ar fi prima carte pe care aş încerca-o.

— A făcut tot ce-a putut ca să ne salveze.

Delilah a râs.

— Ei, dă-mă dracu'!

— Gabriel cum se simte?

— Încă nu şi-a luat gâtul.

— Asta-i bine.

— Da, a spus ea. Da, aşa cred.

Şi-a sprijinit paharul pe margine, băutura s-a înclinat chiar până la buză, şi a privit pe deasupra zidului.

— Sigur te-ai gândit şi tu să-ţi iei zilele, a spus.

— Tot timpul, am zis eu.

— Ştii, am căutat atât de mult în Biblie ceva care să-ţi interzică s-o faci, ceva de care să te agăţi, cred. Şi ce-am

găsit? O laie.

O vreme am băut în tăcere.

— Delilah?

— Da?

— Văzând ce ai făcut pentru Gabe – îmi pare rău pentru ce ţi-am spus. La ultima noastră întâlnire cu toţii. Am zis ceva cumplit.

— Recunosc, a fost destul de dramatic, a spus Delilah. Dar nu m-ai plăcut niciodată prea tare, Lex. Nu-i nevoie să începi acum.

Am aşteptat în tăcere. Nu mai aveam nimic de băut.

— E-n regulă, a spus ea. De fapt, dacă e s-o luăm cinic, e în interesul meu să cred în iertare.

— Poftim?

— M-ai mai întrebat şi înainte dacă am încercat să evadăm. Eu şi Gabe.

— V-am auzit. Într-o noapte, pe la sfârşit…

— N-am încercat să evadăm, Lex. Înţeleg de ce ţi-ar plăcea să crezi asta. Să crezi că nu mai suportam, aşa cum nu mai suportai tu. Dar nu asta s-a întâmplat, nici pe departe. Eu şi Gabe – eram atât de plictisiţi! Am început să inventez tot soiul de misiuni, numai ca să ne distrăm. Doar îl ştii pe Gabriel. Făcea exact ce-i spuneai. Erau numai prostii. Să încercăm să scăpăm din legături. Să vedem cine poate atinge treapta cea mai de jos. Chestii din astea. Iar în ziua aia am hotărât că e ziua mea. N-am sărbătorit, bineînţeles. Nici n-am trecut-o în jurnal. Încercasem să număr zilele de la Crăciun încolo, deci e posibil să fi fost pe-aproape. Ştii cum erau zilele alea. Nu sunt vreo mâncăcioasă, nu eram nici atunci – dar puteau fi nişte zile foarte lungi. Aşa că m-am gândit cu voce tare cum ar fi ca Gabriel să-mi aducă un cadou. Nu vorbeam *serios,* bineînţeles. Mă aşteptam să se întoarcă la mine şi să mă bage undeva.

— Nu ţi-ar fi spus niciodată aşa ceva, am zis eu.

— Şi stau acolo şi vorbesc despre cadouri şi lumânări şi mă plângeam că e cea mai nasoală zi de naştere din toate timpurile. Iar în ziua aia legăturile erau mai slabe. Deodată

îl văd cum sare din pat şi dispare pe uşă, cu zâmbetul ăla de parcă ar fi fost stăpânul lumii. Probabil am crezut că o să fie în regulă. Tatăl nostru dormea. Mama era cu bebeluşii în camera lor. Aşa că m-am întins pe podea şi m-am uitat la el cum coboară treptele. Îl văd că ajunge mai jos decât am fost vreodată. Când a ajuns la parter s-a uitat la mine, tot cu zâmbetul pe buze şi – ţin minte asta, Lex – îmi amintesc că mi-am zis: o să reuşească. Pe urmă ajunge în bucătărie, iar eu stau încă întinsă pe podea şi-l aştept. Când iese, duce cu el două bucăţi de prăjitură cu lămâie, cele mai mari pe care le-am văzut vreodată. Vreau să zic că erau nişte *lespezi.* Şi în clipa aia îmi zic: Gabe, chestia asta nu mai poţi s-o ascunzi. Dar nu e ca şi cum mai era cale de întors. În sinea mea îl îndemn să reuşească să ajungă la etaj şi apoi, când e în cameră, o să vedem ce-i de făcut. Putem să facem un plan. Şi la penultima treaptă, pentru că nu vede nici să-l pici cu ceară, se împiedică. Prăjitura se împrăştie peste tot. Gabe se împrăştie peste tot. Şi uşa cui se deschide?

S-a uitat înapoi spre Ethan, care o privea pe Ana cu o devoţiune studiată, aşa cum îi ceruse fotograful.

— Am crezut că o să ne ajute, a spus Delilah. În primele câteva clipe chiar am crezut că o să ne ajute.

— Dar n-a făcut-o?

— O, Lex! Ştii foarte bine răspunsul. E unul dintre motivele pentru care am acceptat să vin azi. Mi-am zis că poate sunt pregătită să-l iert.

S-a oprit, ca să-şi adune în minte restul poveştii. Asta era partea pe care nu mai putea s-o facă amuzantă.

— Gabe n-a spus nimic despre ziua mea. A durat toată seara, iar el n-a scos o vorbă. Tatăl nostru mi-a zis să mă întorc cu spatele – ca să mă protejeze, cred –, iar eu m-am întors. Dar tot se auzea. După aia Gabe a fost altfel. Au început crizele. Era cel mai tare băieţel din lume, iar ziua aia l-a terminat.

M-am gândit la zgomotele pe care le auzisem pe coridor şi cum trebuie să fi sunat în camera mică şi întunecoasă, unde stăteai cu faţa la perete. La soare, Ethan îi strângea

laolaltă pe membrii familiei Anei ca să facă o fotografie. Fetele cu florile se luptau să ajungă în braţele lui. A luat-o pe sus pe una dintre ele şi a ridicat-o deasupra capului. Fata ţipa de încântare.

— Şi a fost acolo atunci? am întrebat. Până târziu în noapte?

— Fii serioasă, Lex, a spus Delilah, iar preţ de o clipă foarte lungă nu m-am uitat la ea, ştiind că răspunsul era deja acolo, întipărit pe figura ei. Cine crezi că-l ţinea?

Ana a insistat să facem şi noi o poză de familie. Ne-a chemat în holul de la recepţie făcând gesturi nerăbdătoare, imposibil de ignorat, iar eu şi Delilah am schimbat o privire.

— Nu cred că sunt opţionale, am zis.

Ne-am luat paharele şi am mers lângă piscină, unde o arcadă de flori separa terasa de porţiunea cu iarbă. Mi-am pus ochelarii de soare înapoi pe ochi. Am aşteptat să termine familia Anei: se împărţiseră pe două rânduri, jumătate dintre ei stând în faţă, într-un genunchi. Fetele cu flori se aşezaseră fericite în praful de pe jos.

— Şi acum una în care vă strâmbaţi, a zis fotograful, iar Ethan a sprijinit-o pe Ana pe un genunchi şi a sărutat-o, în timp ce familia ei aplauda.

Apoi a venit rândul nostru. Delilah a stat lângă Ana, iar eu am stat în partea cealaltă, lângă Ethan. Braţul lui mă apăsa pe umăr cu o greutate zdrobitoare, de parcă aş fi ţinut în spate o lume mică.

— E toată lumea? a întrebat fotograful, iar Ethan a dat din cap: Da, ăştia suntem toţi.

La masă, am fost aşezată între Delilah şi soţul uneia dintre domnişoarele de onoare. Purta frac şi, imediat ce şi-a găsit cartonaşul cu numele, a luat şerveţelul din paharul altcuiva şi s-a şters de sudoarea de pe faţă.

— Deci, fetelor, a început el, pe cine cunoaşteţi?

— Pe Ana, a spus Delilah.

Mi-a căutat genunchiul şi l-a strâns.

— Suntem prietene vechi, a spus. Am cunoscut-o la o galerie.

— *Artistes,* vasăzică, a spus şi a turnat trei pahare mari de vin.

M-am întrebat cât de des mânca Ethan cu oameni de genul ăsta. Oare îi suporta afişând o batjocură subtilă sau chiar începuse să-i placă prezenţa lor? El şi Ana se plimbau pe la mese, ţinându-se de mână, lipiţi unul de altul, iar tovarăşul nostru s-a aplecat în faţă, conspirativ.

— Câte ştiţi despre el? a întrebat după aplauze. În afară de chestia evidentă.

— Chestia evidentă? am zis eu.

A înghiţit în sec.

— Nu ştiţi? Chestia cu abuzurile din copilărie.

A făcut o pauză, aşteptând să asimilăm informaţia.

— A fost mare scandal atunci, a spus. Mare de tot. Acum mult timp. Cu nişte părinţi care-şi ţineau copiii ca pe animale, în cuşcă, înfometaţi… Povestea asta dura de mulţi ani. Undeva în nord, bineînţeles. Şi, nu vă mint, el e unul dintre copiii ăia.

— Cam sinistru pentru o conversaţie la nuntă, a zis Delilah.

— Mi se face rău numai când mă gândesc, am adăugat.

— Oare cum te marchează aşa ceva? s-a întrebat Delilah.

— Asta zic şi eu, a spus el. Cum poţi să ai încredere în cineva de genul ăsta?

— Poţi să-mi dai pâinea? am întrebat.

— Ceilalţi ce-au păţit? a vrut să ştie Delilah.

— Dumnezeu ştie. O viaţă petrecută în şedinţe de terapie. Să ştiţi că eu cred că e posibil să fi murit câţiva dintre ei.

— Doar câţiva, mi-a spus Delilah şi a dat din umeri.

— Cu ce te ocupi? am întrebat.

— Lucrez cu bani, a răspuns, ca şi cum, indiferent ce ar fi fost, n-aş fi înţeles.

Am zis:

— Eu sunt avocat.

— Unul bun?

Mâncam. Delilah s-a aplecat pe deasupra mea:

— Cel mai bun, a răspuns.

Şi cu asta, discuţia s-a încheiat.

Ringul de dans a fost amenajat în partea de jos a grădinilor, unde băuserăm eu şi Delilah înainte de masă. Mai multe generaţii din familia Anei care se deplasau în timp. Fetele cu flori ţâşneau printre ei sau se rostogoleau prin iarbă, trăgându-se una pe alta de rochii. Cineva îl aruncase pe Ethan în piscină, iar acum el era în miezul acţiunii, cu părul lins şi papionul descheiat, picurând peste tot în ring. Eu mă scufundam în mine însămi, îmi dădeam seama de asta. Mă întristam şi mă pleoşteam. Era ceva legat de dans.

Delilah s-a prăbuşit în scaunul de lângă mine.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— Nimic.

— Mi s-a părut că te uiţi după cineva.

— Nu. Doar privesc.

A închis ochii.

— Priveşti mereu, a spus. Ce-ar fi să şi dansezi?

Mi-a pus o mână pe umăr.

— Bărbatul ăla de la masă. De cine ţi-a amintit? m-a întrebat.

Era undeva pe margine şi vorbea cu o fată îmbrăcată într-o rochie care părea mai ieftină decât a oricui altcuiva de acolo. Ţinea capul înclinat, parcă nesigură dacă să fie impresionată sau să-i dea cu flit.

— De Tatăl nostru, am zis.

— Vezi tu, asta-i chestia. Lumea e plină de oameni ca el.

S-a ridicat şi a început să se clatine, iar eu am întins o mână ca s-o susţin. Şi-a aprins o ţigară, şi-a luat paharul şi s-a îndepărtat de mine cu spatele, începând să se mişte şi să râdă în acelaşi timp, apoi încercând din nou să mă ia de-acolo. O vreme am privit-o cum dansează şi am zâmbit la absurditatea ei – la cum toată lumea i se dădea din cale. La sfârşitul melodiei, s-a întors la mine şi şi-a pus degetele mari şi arătătoare în forma unei inimi. Iubire. Asta era Delilah: se plia uşor pe orice era nevoie în contextul în care se afla.

La ora două mi-am recuperat sacoul şi geanta. Pe ringul de dans era linişte. Ultimii invitaţi se împărţiseră în grupuri mici în grădină sau beau vin direct din sticlă pe terasă. Am găsit-o pe Ana într-un cort, împărţind un Magnum cu o domnişoară de onoare.

— Unde-i Ethan? am întrebat, iar ea a dat din umeri.

— Vino încoace, mi-a spus şi a desfăcut braţele, ca un copil care aşteaptă să fie ridicat.

Am cuprins-o pe după gât, mi-am cufundat faţa în părul ei, şi în poziţia asta, la distanţa potrivită pentru secrete, mi-a spus:

— Azi a fost zi bună.

— A fost. Chiar a fost.

— Îmi pare rău. Pentru data trecută…

— Să nu-ţi pară.

— Hei! a exclamat, de parcă amintirea aceea tocmai ar fi apărut la suprafaţă. La masă, mai devreme – cumva tu şi Delilah v-aţi prefăcut că sunteţi altcineva?

Când a terminat să râdă, m-a pupat pe ambii obraji.

— Trimite-l pe Ethan la mine, a spus, iar eu am dat din cap.

Tocmai îmi luasem rămas-bun când m-am întors la ea.

— Data viitoare când mai suntem împreună, am zis, nu în seara asta, bineînţeles, ar trebui să stăm de vorbă.

Am plecat cu spatele de lângă ea, cu mâinile vârâte deja în buzunare.

— Ar trebui să vorbim despre Gabriel, am spus. Se simte mai bine. Cred că ţi-ar plăcea de el.

Ethan nu era în grădină şi nici la recepţie. Am cerut un taxi care să mă ia din piaţă şi am pornit într-acolo pe străzile liniştite, întunecoase. Câţiva invitaţi rătăciţi se zvârcoleau în faţa unei intrări iar o fată a trecut împleticindu-se pe lângă mine în direcţia hotelului. Obloanele din tot oraşul erau închise, dar printre câteva dintre ele se vedeau luminile televizoarelor şi chipurile oamenilor care se uitau la ele. Mi-am încheiat sacoul când a început să bată vântul, într-o săptămână, zborurile aveau

să fie oprite. Era sfârşit de sezon.

L-am găsit pe Ethan în piaţă, în dreptul uşilor bisericii. Se uita de-a lungul coridorului, spre altar, şi ţinea un pahar cu o băutură arămie. Am urcat cele câteva trepte ca să ajung lângă el. În prag, am văzut scânteierea icoanelor din spatele nostru, care aşteptau în întuneric.

— Te caută Ana, am spus.

— Lex. Abia dacă am vorbit, nu-i aşa?

— Se spune că aşa se întâmplă când e propria ta nuntă.

— În cea mai mare parte a ei aş fi preferat să stau de vorbă cu tine.

Vântul s-a năpustit înăuntru pe uşă, iar în biserică a căzut ceva.

— Eu o să plec. Voiam doar să te salut.

Mi-a pus mâinile pe umeri. Părea să se gândească la ceva ce se spună, ceva foarte potrivit, dar care îi scăpa.

— Şi felicitări, am spus. Din nou. Mă întorc la New York. N-o să ne mai vedem o vreme, cred.

I-am acoperit mâinile cu mâinile mele şi le-am luat de pe mine.

— Să n-o dai în bară, am zis.

Olivia mă aştepta, aşa cum promisese. Citea pe terasă, aşezată pe un scaun mare, de plastic, şi ţinea picioarele pe masă. În lumina de deasupra ei se agitau nişte molii. Pe masă erau un pahar sângeriu şi o sticlă de vin roşu goală.

— Am vrut să-ţi mai păstrez şi ţie, dar ai întârziat mai mult decât m-am aşteptat.

Am târât un scaun lângă ea, m-am lăsat să cad în el şi mi-am întins picioarele pe masă, lângă ale ei.

— Cum a fost? a întrebat.

S-a întins să mă ia de mână, iar eu am lăsat-o.

— A fost ok.

— Mâncare bună? Vin bun?

— Dap.

— Putem să vorbim şi altă dată, dacă vrei.

— Da. Aş prefera.

Şi-a luat cartea de pe masă şi a început să citească.

După o clipă, a pus cartea la loc şi s-a uitat la mine pe deasupra paharului.

— Vorbim totul? a întrebat.

— Ok. Vorbim totul.

De dimineaţă m-am trezit înfrigurată şi şifonată, contorsionată pe salteaua pe care o scoseserăm pe terasă. Avea legătură cu faptul că voiam să ne trezim cu faţa la mare. La momentul respectiv, ni se păruse o idee bună.

Am auzit un motor. Geamantanul Oliviei era la uşă. A coborât scara cu braţele pline de lucruri neîmpachetate, cu cearcăne la ochi, mişcându-se cu băgare de seamă.

— E ne-ideal, a spus când m-a văzut. Ar fi trebuit să mai stăm încă o zi.

— Încă un an, vrei să spui.

Vorbeam în şoaptă, aşa cum faci dimineaţa devreme. Şi-a îndesat ultimele lucruri în valiză, a forţat fermoarul şi a rânjit.

— Fir-ar a naibii, a spus.

M-a luat în braţe şi m-a sărutat pe cap, apoi a luat valiza şi a ieşit în lumina dimineţii.

Aveam zborul la jumătatea după-amiezii şi nu mai aveam mare lucru de făcut. Mi-am scos costumul roz şi am colindat dintr-o cameră în alta, ridicând obiectele frumoase. Un *presse-papier* vechi, din piatră, de pe o noptieră. O machetă a unei bărci cu vâsle, pictată de mână în aceleaşi culori ca aceea din golf. Era prima oară când rămăsesem singură după atâtea săptămâni.

Cât am făcut duş m-am gândit la New York. M-am gândit la cina de la ChromoClick şi cum o să mă îmbrac pentru ea, cum o să stau la masă faţă-n faţă cu Jake. M-am gândit la noul psiholog şi la cât mai aveam de lucrat cu el. Ştiam că Dr. K încerca să mă ajute şi că se aştepta să mă ajut şi eu pe mine însămi; planul era să vorbim din nou imediat ce aterizam. Eram „ne-externată”. Aşa se exprimase. Stăteam în dreptul cafenelei noastre, cu câteva zile înainte să plec,

iar ea îşi căuta în geantă o carte de vizită. Deşi aveam deja toate datele ei de contact. Le aveam de ani întregi.

— Şi dacă durează la nesfârşit? am întrebat.

— Atunci înseamnă că atât durează, a răspuns, iar când s-a îndreptat de spate m-a privit cu singurul lucru care fusese întotdeauna acolo, la fel de feroce acum ca şi prima dată: mândria.

M-am îmbrăcat în alb, mi-am pus bagajul în maşină şi am coborât de la casă prin grădină. Ramurile copacilor se mişcau uşor în adierea brizei, ca mâinile şi picioarele cuiva care se foieşte în somn. Iahtul dispăruse din golf, iar marea se unduia leneşă, netulburată, sub soare, translucidă printre pietricelele de lângă mal şi de un albastru sclipitor dincolo de ele. Cicadele cântau în aerul după-amiezii.

Mi-am mai rezervat câteva clipe de final. Aici o să vin, mi-am zis, ca să mă retrag din tristeţea oraşului.

Mi-am pus mâna streaşină la ochi.

Cineva se plimba pe plajă.

Păşea cu hotărâre spre apă. Mişcările tendoanelor şi muşchilor şi oaselor ei. Pielea ei încălzită de soare. Era exact cum îmi închipuisem mereu că o să fie.

Mi-am croit drum printre copaci şi am coborât în golf. Acele de pin îmi înţepau tălpile. Am înţeles că nu era nevoie să mă grăbesc. Avea să mă aştepte. Ştiam exact cum o să zâmbească. Am reuşit să ajungem aici, o să spună. După atâta timp.

Am păşit în lumina soarelui şi am strigat-o pe nume. Ajunsese la marginea apei, cu faţa spre larg, şi s-a întors spre mine şi a ridicat un braţ, chemându-mă la ea, sau poate luându-şi rămas-bun.

MULŢUMIRI

Îi mulţumesc genialei mele agente şi prietene, Juliet Mushens. Nici nu pot să-mi imaginez această călătorie nebunească fără tine. Îi mulţumesc şi fabuloasei Liza DeBlock – pentru magia ta pragmatică.

Le sunt recunoscătoare co-agenţilor şi editorilor care au promovat şi susţinut această carte.

Mulţumiri speciale lui Phoebe Morgan şi Laurei Tisdel – pentru profunzimea, inteligenţa şi umorul vostru. Fără voi, romanul acesta n-ar fi ceea ce este acum. Le mulţumesc şi echipelor de la HarperFiction din Marea Britanie şi de la Viking în Statele Unite – pentru creativitatea şi sprijinul vostru extraordinare.

Le sunt extrem de recunoscătoare colegilor mei, vechi şi noi, pentru încurajare şi înţelegere.

Le mulţumesc numeroşilor profesori care m-au împins să scriu. În mod special îi sunt recunoscătoare domnului Hudson, de la catedra de engleză, care mi-a arătat o bunătate neţărmurită când am avut mai mare nevoie de ea.

Le mulţumesc familiei mele şi prietenilor mei minunaţi. Mulţumesc, Lesley Gleave şi Kate Gleave. Mulţumesc, Anna Bond, Marina Wood şi Jen Lear pentru tot timpul pe care l-am petrecut vorbind despre cărţi. Mulţumesc, Will Parker, Anna Pickard, Elizabeth şi Paul Edwards, James Kemp, Tom Pascoe, Sarah Rodin, Naomi Deakin, Sophie şi Jim Roberts, şi Rachel Edmunds pentru că mi-aţi împărtăşit entuziasmul cel mai timpuriu.

Mulţumesc, Gigi Woolstencroft – care a crezut în această carte cu mult înaintea mea.

Îi mulţumesc mai ales lui Paul Smith, Rachel Kerr,

Matthew Williamson şi Ruth Steer pentru mulţi ani de râsete şi iubire.

Le mulţumesc părinţilor mei, Ruth şi Richard Dean, care au umplut casa cu poveşti şi care au fost mereu, mereu alături de mine.

În cele din urmă, vreau să-i mulţumesc şi să-i transmit iubirea mea lui Richard Trinick, cel mai mare susţinător şi cel mai puternic adversar al meu, care nu a încetat nicio clipă să creadă.

ABIGAIL DEAN

fata A

„Celălalt obstacol erau lanțurile, care cândva fuseseră cea mai mare grijă a mea. Însă Taică-miu era cam fleț. După ce descoperise Miturile și după ce se întâmplase apoi, nu mai aprindea lumina când ieșea din cameră. Îmi plăcea să cred că nu mai suporta să se uite la mine, dar probabil că era prea beat să nimerească întrerupătorul – în orice caz, acum nu mai conta. Îmi răsfirasem degetele cât puteam de mult, așa că în cătușe îmi prinsese degetele mari și cele mici, nu încheieturile. Prin urmare, eu trebuia să declanșez evadarea, și trebuia s-o pornesc repede.

- A făcut o greșeală, i-am șoptit lui Evie când am fost sigură că toată lumea din casă dormea."

Abigail Dean – *Fata A*

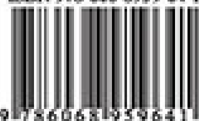
„Un clasic modern."
Jeffery Deaver

„O capodoperă."
Louise O'Neill

„Un debut năucitor."
Washington Post

„Răvășitoare și puternică."
The New York Times

CRIME SCENE PRESS

Foto: © freepik.com